
YÜRÜYEN KENTLER 4
Philip Reeve
KARANLIK DOĞUŞ
Türkçesi Ali Ünal
Telegram: @cinciva

e-Kitap
1. Sürüm, Şubat 2018

ON8 Yayınları'nın Temmuz 2013 tarihli
1. baskısı esas alınarak hazırlanmıştır.

Telegram: @cinciva

YÜRÜYEN KENTLER dizisi

1. kitap **YÜRÜYEN KENTLER**
2. kitap **İHANET ALTINI**
3. kitap **CEHENNEM MAKİNELERİ**
4. kitap **KARANLIK DÜZLÜK**

Telegram: @cinciva

ON8 roman 20

Yürüyen Kentler -4
Karanlık Düzlük
Yazan: Philip Reeve

Yayın yönetmeni: Müren Beykan
İngilizce aslından Türkçeleştiren: Ali Ünal
Yayın koordinatörü: Aslı Tohumcu
Yayın hazırlığı: Tuğçe Akyüz
Son okuma: Hande Demirtaş

Özgün adı: *Predator Cities -4: Darkling Plain*
© Philip Reeve, 2006

Türkçe yayın hakları: ON8, 2012
Yayın hakları Scholastic Ltd.'den satın alınmıştır.
Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

Temmuz 2013 (2000 adet)

Grafik tasarım: Huban Korman
Baskı öncesi hazırlık: Songül Arslan
Baskı: Gezegen Basım
(100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi 2.Cad. No 202 /A Bağcılar 34100
İstanbul (0212)325 71 25 Sertifika:12002)

ISBN 978-605-4603-36-7

ON8, bir Mia Organizasyon Restorasyon Yayıncılık Ltd. Şti.
kuruluşu olan Günışığı Kitaplığı'nın markasıdır.
Sertifika: 1206-34-12439
Profilo Plaza, Cemal Sahir Sok. 26/28 83
Mecidiyeköy 34387 İstanbul
Telefon: (0212)212 99 73
Faks:(0212)217 91 74

www.on8kitap.com
on8@on8kitap.com
www.**twitter**.com/on8kitap
www.**facebook**.com/on8kitap

Telegram: @cinciva

Philip Reeve

KARANLIK DÜZLÜK

Türkçesi:Ali Ünal

Telegram: @cinciva

(Her zaman olduğu gibi)
Sarah'ya.

(Elbette)
editörlerim Kirsty ve Holly'ye.

(Ve unutmadan)
Sam, Tom ve Edward'a.

Telegram: @cinciva

Ah aşk, izin ver de
Birbirimize karşı içten olalım! Zira
Önümüzde düş ülkesi gibi uzanan bu dünya,
öyle farklı, öyle güzel, öyle yeni görünse de
Ne gerçek bir mutluluk var, ne sevgi, ne ışık var
Ne huzur, ne barış, ne de acıya uzanan bir yardım eli;
Ve biz buradayız, kararan bir düzlükte şimdi,
Savaşın ve kaçışın birbirine geçmiş dehşetiyle dolu
Cahil orduların geceleri birbirleriyle vuruştuğu.

Matthew Arnold, *Dover Beach*

Telegram: @cinciva

BİRİNCİ BÖLÜM

Telegram: @cinciva

1
ZAGWA ÜZERİNDEKİ SÜPER-SİNEKLER

Theo şafaktan beri tırmanıyordu; mavi karaltıların birleştiği buzyalaklarına ve su gediklerine mümkün olduğunca yakın giderek, ilkin kentin arkasındaki dik yollarda, patikalarda ve keçiyollarında, ardından hareketli kayşatların eğimleri boyunca ilerleyerek, nihayet çorak dağ yamacına varana kadar tırmandı. Zirveye ulaştığında güneş tam tepedeydi. Nefeslenip bir yudum su içmek için mola verdi. Etrafındaki dağlar, sıcak kayalardan yükselen ısı halesinin oluşturduğu bir peçenin ardında titreşiyordu.

Theo, zirvede çıkıntı yapan dar bir dağ koluna doğru dikkatle ilerledi. İki yanındaki sarp uçurumların dibi, yüzlerce metre aşağıdaki sivri kaya keşmekeşine, ağaçlara ve beyaz nehirlere kadar gidiyordu. Bir taş koparak, sessizce düştü aşağıya; düş düş bitmedi, sonsuza kadar. Theo'nun karşısında şimdi uçsuz bucaksız gökyüzünden başka hiçbir şey yoktu. Dimdik durdu, derin bir nefes aldı, kayanın ucuna kadarki birkaç metreyi hızla koştu ve aşağı atladı.

Dağ gökyüzü, dağ gökyüzü deviniminden başı dönerek aşağıya, daha aşağıya, düştü de düştü. İlk çığlığının yankısı azalarak sessizliğe gömüldüğünde, hızla çarpan kalbi ve kulaklarının yanından geçen hava akımı dışında başka bir şey duyamadı. Rüzgârda takla ata ata sarp kayalığın gölgesinden kurtulup gün ışığına ulaştı ve tam altında, çok çok aşağılarda, memleketi sabit kent Zagwa'yı gördü. Yukarıdan bakıldığında bakır kubbeler ve boyalı evler birer oyuncak gibi görünüyordu; limana yanaşıp limandan ayrılan havagemileri, rüzgârda savrulan birer taçyaprağı ve geçitten akıp giden nehir de, gümüşi bir iplikti.

Theo, aşağısındaki manzarayı, dağ sırtlarının arkasında kaybolana kadar şefkatle seyretti. Zagwa'ya bir daha asla dönemeyeceğini düşündüğü anlar olmuştu. Yeşil Fırtına eğitim kamplarında ona, memleketine ve

Telegram: @cinciva

ailesine duyduğu sevginin bir lüks; dünyayı yeniden yeşillendirme savaşının bir parçası olmak istiyorsa, unutması gereken bir şey olduğu öğretilmişti. Sonraları, Brighton sal-kentinde bir köle olarak yaşarken memleketinin hayalini kurmuş, ancak ailesinin onu geri istemeyeceğini düşünmüştü. Ailesi, eski moda Mobillik Karşıtları'ndandı ve Fırtına'ya katılma amacıyla evden kaçmasının ailesinden sonsuza dek dışlanacağı anlamına geleceğini düşünmüştü. Ne ki işte burada, tanıdığı Afrika tepelerindeydi yeniden. Artık ona hayal gibi gelen şey, kuzeyde geçirmiş olduğu hayattı.

Her şey Wren'in sayesinde, diye düşündü düşerken. Wren; Brighton'da tanıştığı köle arkadaşı; o tuhaf, cesur, komik kız. "Memleketine, anne babanın yanına dön," demişti, birlikte kaçtıktan sonra. "Seni hâlâ seviyorlar. Seni bağırlarına basacaklarından eminim." Haklı da çıkmıştı.

Theo'nun solundan hızla geçen ürkmüş bir kuş, ona, hâlâ düşmanca görünen bir sürü kayanın üzerinde havada asılı olduğunu ve hızla yere düştüğünü hatırlattı. Sırtına bağladığı büyük uçurtmayı açtı ve kanatlar onu ani bir hareketle yukarı çekip, baş döndüren düşüşü, endamlı bir süzülmeye evrildiğinde Theo bir zafer çığlığı attı. Yanından hücum eden rüzgârın gürlemesi kesilip, yerini silikon-pamuk geniş panellerin fısıltısının, teçhizatın ve bambu kalastraların çatırtısının sakin ezgisine bıraktı.

Küçükken uçurtmasıyla sık sık buraya gelir, rüzgâra ve sıcak hava koridorlarına karşı cesaretini sınardı. Birçok Zagwa'lı çocuk yapardı bunu. Kuzeyden döndüğü altı ay öncesinden bu yana, çocukların dağlardan salınan parlak kanatlarına arada sırada kıskançlıkla bakmış, ancak aralarına katılmaya bir türlü cesaret edememişti. Uzakta geçirdiği zaman onu çok fazla değiştirmişti; kendini yaşıtı oğlanlardan daha yaşlı hissediyordu, ancak yaşadığı şeyler yüzünden de çekiniyor, utanıyordu: Bir Hacıyatmaz bombası pilotu, bir tutsak ve bir köle olmuştu. Ancak bu sabah, bütün bulut jokeyleri, yabancıları görmek için hisara gitmişti. Theo gökyüzünün kendisine kalacağını bildiğinden, yatağından yeniden uçmaya duyduğu özlemle kalkmıştı.

Gölgesinin, dağın güneş vuran eteklerinin üzerinde yüzüşünü seyrederek rüzgârın altında tıpkı bir şahin gibi süzüldü. Tam aşağısında, camsı gökyüzünde süzülen gerçek şahinlerse, gökmavisi bir kanadın altında kendi doğalarını istila eden cılız, zenci bir oğlan yanlarından

Telegram: @cinciva

süzülerek geçtiğinde, keskin bir şaşkınlık ve içerleme çığlığıyla ondan uzaklaştılar.

Theo, havada perende atarken Wren'in kendisini görebilmiş olmasını diledi. Ancak Wren çok uzaklarda, babasının havagemisiyle Kuş Yolları'nda yolculuk ediyordu. Brighton Belediye Başkanı'nın havada asılı duran sarayı Bulutların Üstü'nden kaçtıktan ve Kom Ombo yürüyen kentine vardıktan sonra Wren, güneye giden bir kargo gemisinde yer bulmasında Theo'ya yardım etmişti. Rıhtımda, havagemisi kalkışa hazırlanırken birbirleriyle vedalaşmışlar ve Theo, Wren'i öpmüştü. Wren'den çok daha güzel kızları öpmüş olmasına rağmen, Wren'in öpücüğü onunla birlikte gelmiş, tıpkı bunun gibi beklenmedik anlarda, zihni o ana geri dönmüştü. Wren'i öptüğünde, kızın bütün o kahkahası ve acı ironisi çekilmiş; titrek, ciddi ve duyamadığı bir şeyi pürdikkat dinliyormuşçasına sessiz bir hale bürünmüştü Wren. Bir anlığına Wren'e onu sevdiğini söylemek, onunla birlikte gelmesini teklif etmek ya da onun kal demesini istemişti; ancak Wren, bir tür kriz geçiren babası için o kadar endişeliydi ve onları terk edip, Bulutların Üstü'yle birlikte çöle çakılan annesine o kadar kızgındı ki, onun durumundan faydalanıyormuş gibi gelecekti Theo'ya. Wren'e ait son anısı, Theo'nun gemisi gökyüzüne doğru havalanırken Wren'in dönüp ona bakması, el sallaması ve gözden yitene kadar gitgide küçülmesiydi.

Altı ay önce! Neredeyse yarım yıl... Artık onu düşünmekten kesinkes vazgeçmenin zamanı gelmişti.

Bu nedenle bir süre hiçbir şey düşünmeden, kendini şakacı hava akımına bırakıp, flama ve bayrak buğusunun, bulut ormanının oluşturduğu örtünün üzerinde akıp gittiği yeşil dağın, Zagwa ile arasında kalan yeşil dağın üzerinde batıya doğru çark etti.

Yarım yıl. Bu arada dünyada büyük değişiklikler yaşanmıştı. Tektonik plakaların kayması gibi ani, sarsıcı değişikliklerdi bunlar; zira Yeşil Fırtına'nın uzun yıllar süren savaşında iyiden iyiye biriken gerilim birdenbire boşalmaya başlamıştı. Öncelikle, İz Sürücü Fang artık yoktu. Yeşimtaşı Tapınağı'nda artık yeni bir lider vardı: Sert bir adam olarak ün yapmış General Naga. Lider olarak ilk eylemi, *Traktionstadtsgesellschaft*'ın Paslısu Bataklıkları'ndaki ilerleyişini tersine çevirmek ve Fırtına'nın kuzey sınırlarını yıllardır kemiren Slav kentlerini parçalamak olmuştu. Sonra birden, tüm dünyayı şaşkınlığa uğratarak, havafilolarına geri çekilme emri vermiş ve Yürüyen Kentler'le ateşkes yapmıştı. Yeşil Fırtına topraklarında,

Telegram: @cinciva

siyasi tutukluların salıverileceğine ve sert yasaların yumuşatılacağına dair dedikodular dolaşıyordu. Öyle ki, Naga'nın Fırtına'yı lağvedip eski Mobillik Karşıtları Birliği'ni yeniden kuracağı bile söyleniyordu. Şimdi de, Zagwa Kraliçesi ve Konseyi'yle görüşmelere başlasın diye, karısı Leydi Naga'nın başkanlık ettiği bir heyeti Zagwa'ya göndermişti.

Theo'yu gün doğmadan uyandıran ve eski uçurtmasıyla kentin üzerindeki bu yüksek yerlere getiren de işte buydu. Görüşmeler bugün başlıyordu. Babası, annesi ve kız kardeşleri, yabancıları gözucuyla da olsa görebilme umuduyla hep birlikte hisara gitmişti. Heyecanlı ve umut doluydular. Yeşil Fırtına iktidarı ele geçirdiğinde, Yeşil Fırtına'nın topyekûn savaş öğretisinden ve canlandırılmış ceset ordularından dehşete düşen Zagwa, Mobillik Karşıtları Birliği'nden çekilmişti. Ancak şimdi (Theo'nun babasının duyduğu kadarıyla), General Naga, barbar kentlerle resmi bir barış yapılmasını teklif ediyor, hatta Fırtına'nın İz Sürücüleri'nin de lağvedilmesine hazır olduğunu ima ediyordu. Bu gerçekleşirse, Zagwa ve Afrika'daki diğer sabit yerleşimler, dünyanın yeşil bölgelerinin savunulması için yeniden bir araya gelebilirdi. Theo'nun babası, eşinin ve çocuklarının bu tarihi ana tanıklık etmeleri için hisara gitmeleri konusunda çok ısrarcı davranmıştı; hem zaten kendisi de çok genç ve güzel olduğu söylenen Leydi Naga'yı görmek istiyordu.

Ne var ki Theo, Yeşil Fırtına'yla ilgili görmek isteyebileceği her şeyi görmüştü. Ne Naga'nın ne de delegelerinin söyleyeceği herhangi bir şeye güveniyordu. Dolayısıyla, Zagwa'nın geri kalanı hisarın bahçesine doluşmuşken, o altın sarısı hava akımını yakalayıp süzüldü ve Wren'i düşündü.

Derken, aşağısında, kuşlar dışında herhangi bir şeyin hareket etmemesi gereken yerde, kuş olamayacak kadar büyük bir şeylerin hareket ettiğini gördü. Bulut ormanının üzerindeki beyaz sisin içinden yükseliyorlardı: Balonları, eşekarısının sarı siyah şeritlerini andıracak şekilde boyanmış iki minik havagemisi. Yeşil Fırtına eğitimi sırasında düşman gemilerinin siluetleri ezberletilen Theo'ya, küçük havakabinleri ve aerodinamik motor bölmeleri anında tanıdık geldi. Bunlar, *Traktionstadtsgesellschaft* kentlerinin bombardıman uçağı olarak kullandıkları Cosgrove Süper-Sinekler'di.

İyi de burada ne işleri vardı? Theo, *Traktionstadt*'ın Afrika'ya, hele ki Zagwa kadar güneye gemi gönderdiğini daha önce hiç duymamıştı.

Telegram: @cinciva

Derken kafasına dank etti: *Görüşmeler yüzünden geldiler.* Havakabinlerinin altında, silahlığa dizi dizi sıralanmış bıçaklar gibi parlayan şu roketler, birazdan Naga'nın karısının ve Kraliçe'nin bulunduğu hisara dalacaktı. Theo'nun ailesinin bulunduğu hisara.

Onları durdurması gerekiyordu.

Bu durumu gayet sakin karşılaması tuhaftı. Birkaç dakika önce, gün ışığının ve temiz havanın tadını çıkarırken içi huzur doluydu; oysa şimdi, muhtemelen ölümüne gidecekti, yine de bütün bunlar ona gayet olağan geliyordu; tıpkı rüzgâr ve gün ışığı gibi, sabahın bir başka anıydı sanki. Uçurtmasını eğip, ikinci Süper-Sinek'e doğru inişe geçti. Pilotlar onu henüz görmemişti. Sinekler iki kişilik gemilerdi ve birinin gözcülük yaptığını da hiç sanmıyordu. Uçurtmasıyla birlikte yaklaştı da yaklaştı, nihayet geminin motor bölmesinin kaportasından pul pul dökülen boyayı gördü. Büyük dümen kanatçıklarında *Traktionstadtsgesellschaft*'ın arması vardı: Tekerlekli ve zırhlı bir yumruk. Theo, fark edilmemesi olanaksız gemileriyle Mobillik Karşıtları'na ait toprakların bu denli içine uçmaya cesaret eden bu pilotların cüretine hayranlık duyarken yakaladı kendini.

Küçüklüğünde, okul arkadaşlarıyla birlikte Liemba Gölü'nün üzerinde sıcak hava koridorlarında uçtuğu zamanlardan öğrendiği gibi, uçurtmayı geriye çekip havada asılı kaldı. Gerçi bu kez suya değil, havagemisinin balonunun kavisli, sert yüzeyine iniyordu. İnişi ona feci gürültü çıkarmış gibi geldi, ancak havakabinindeki adamların, büyük motorların kükremesinden başka bir şey duymayacağını söyledi kendi kendine. Uçurtmasının kemerlerini söküp çıkardı ve balonun yüzeyi boyunca uzanan iskalaryanın altına sıkıştırmaya uğraştı, ancak rüzgâr uçurtmaya dolunca onunla birlikte çekilip aşağı düşmemek için uçurtmasını bırakmak zorunda kaldı. İskalaryaya tutunup, uçurtmasının havagemisinin kıç tarafından aşağı düşmesini çaresizce izledi.

Theo, tek kaçış fırsatını da böylece kaybetmişti, ama daha bu konuda endişelenmeye fırsat bulamadan, tam yanında bir lombar kapağı açıldı ve deri kasklı bir baş dışarı uzanıp, renkli uçuş gözlüğünün ardındaki gözlerini Theo'ya dikti. Demek onu duymuşlardı. Theo hemen ileri atıldı ve pilotla birlikte lombar kapağından düşüp kısa bir merdivenden aşağı yuvarlanarak, havagemisinin iki gaz-hücresinin arasındaki metal yürüyüş platformuna sertçe düştüler. Theo güçlükle ayağa kalktı, ancak pilot yerde hareketsiz, sersemlemiş halde yatıyordu. Görünüşüne bakılırsa kadın ya

Telegram: @cinciva

Thai ya da Laos'tu. Theo, Doğulular'ın *Traktionstadt* adına savaştığını daha önce hiç duymamıştı. Ama işte kadın buradaydı; onların üniformasını giymişti ve Zagwa'ya doğru uçan roket dolu gemilerinin birindeydi.

Gizemli bir durumdu, ancak Theo'nun buna kafa yoracak zamanı yoktu. Kadının eşarbını alıp ağzını tıkadı, ardından kuşağından bıçağını aldı ve kadının ellerini platformun tırabzanlarına bağlamak için, gaz-hücrelerinin etrafındaki fileden bir parça ip kesti. Son düğümü attığı sırada kadın uyandı ve çatlayan gözlüğünden Theo'ya öfkeyle bakarak debelenmeye başladı.

Kadını orada kıvranır halde bırakıp, metal platformda hızla ilerleyerek bir diğer merdivene ulaştı ve oradan da gaz-hücrelerinin gölgeleri arasına indi. Kulağında gümbürdeyen motor sesleri, yukarıdan gelen boğuk küfürleri bastırıyordu. Havakabinine indiğinde, pencerelerden giren ışık gözünü kamaştırdı. Gözlerini kırpıştırınca kumanda panelinin başında, sırtı Theo'ya dönük duran pilotu gördü.

"Neymiş?" diye sordu adam, Havasperanto dilinde. (Havasperanto mu? Gökyüzünün ortak diliydi bu, ama Theo, *Traktionstadt*'ın Almanca konuştuğunu sanıyordu).

"Kuş mu?" diye sordu adam. Kumanda panelinde bir şeyler yaptıktan sonra başını çevirdi. Bu adam da Doğulu'ydu. Theo, adamı bölme duvarına yaslayıp hızla bıçağını çekti.

Kent, dağ kolunu aşıp görüş mesafesine girmeye başlamıştı. Öndeki Süper-Sinek'in, bu gemide olup bitenlerden habersiz mürettebatı, kanatçıklarını döndürüp hisara doğru pike yaptı.

Pilotu zorla koltuğuna oturtan Theo telsize uzandı. Fırtına'da geçirdiği süre boyunca Hacıyatmaz bombalarının kabininde kullandığı telsizi andıran bir aletti bu. Mikrofona, "Zagwa! Zagwa! Saldırıya uğruyorsunuz! İki havagemisi!" diye bağırdıktan sonra tam apar topar, "Ben arkadakindeyim!" diye eklemişken, havasavar ateşinin mantar bulutları onu saran gökyüzünde infilak etmeye başladı. Şarapneller, zırhlı havakabinini titreterek sarstı ve pencerenin camını çatlattı.

Bunu fırsat bilen pilot, koltuğundan kalkıp, Theo'nun kaburgalarına sertçe bir tekme savurdu. Theo mikrofonu elinden düşürdü, pilot da bıçağı tuttuğu diğer elini kavradı. Bir süre bıçak için itiştiler, sonra birden her yer kan gölüne döndü. Theo kanın kendisine ait olduğunu anladı. Pilot, onu bir kez daha bıçaklarken, Theo da öfke, korku ve acı içinde bağırarak bıçağı

Telegram: @cinciva

savuşturmaya çabaladı. Düşmanının öfke dolu, şekilden şekle giren yüzüne bakarken, öndeki havagemisinin safran rengi bir alev perdesiyle yok olup gittiğini fark etmedi bile. Havakabininin tüm pencerelerini bir anda paramparça eden şok dalgası, içeridekileri habersiz yakaladı. Saçılan parçalar balona çarpıyor ve balonun yüzeyini tırmalıyordu. Kopmuş bir pervane kanadı, havakabinini tıpkı bir tırpan gibi biçip geçti. Pilot, Theo'nun aklına, kocaman açılmış şaşkın gözlerinin görüntüsünü kazıyarak, yan duvarda açılan devasa yarıktan döne döne aşağı düştü.

Theo düşe kalka telsize doğru gitti ve sallanan mikrofonu yakaladı. Hâlâ çalışıp çalışmadığını bilmiyordu, ama yine de mikrofona bağırdı; bitkinlik, korku ve kan kaybına yenik düşene kadar bağırdı. Kayarak güverteye düştüğü sırada son duyduğu şey, yardımın yolda olduğunu söyleyen seslerdi. Hisardan ikiz dumanlar çıkıyordu. Onların hemen üstünde, yusufçuklar kadar mavi Zagwa Hava Kolordusu, altın gökyüzüne yükseliyordu.

Telegram: @cinciva

2
GÖNÜL MESELELERİ

Gönderen: Wren Natsworthy
HT A Jenny Haniver
Peripatetiapolis
24 Nisan 1026 MÇ

Sevgili Theo,

Umarım Zagwa'da hayat çok sıkıcı değildir. Öyle olması ihtimaline karşı oturup, sana neler yaptığımı anlatan doğru düzgün bir mektup yazayım dedim. Aradan bu kadar zaman geçtiğine insanın inanası gelmiyor... Her şey daha dün gibi; Brighton, Bulutların Üstü, annem...

Sen Zagwa'ya gitmek üzere ayrıldıktan hemen sonra Profesör Pennyroyal da gitti. Diğer kentlerde arkadaşları varmış, onların yanında kalacak ya da bana sorarsan anları sömürecek, çünkü Bulutların Üstü'nün enkazından yanına hiçbir şey almadı. Sadece giysilerini aldı ki, onlar da zaten Kom Ombo pazarında çok bir şey etmeyecek kadar acayip şeyler. Haline neredeyse üzüldüm. Bizi Kom Ombo'ya aldırmakla ve babama ücretsiz bakmaları için hastanedeki doktorlara esip gürlemekle bize epey yardımı dokundu. Ama bence düzelecek (Pennyroyal yani). Bana Brighton'daki savaşla ilgili yeni bir kitap yazmayı planladığını söyledi. Yalan söylemeyeceği konusunda söz verdi, özellikle senin veya benim hakkımda, ama bunun da daktilosunun başına oturur oturmaz unutacağı sözlerden biri olduğunu sanıyorum.

Babam da iyi. Kom Ombo'daki doktorlar ona acısını bir parça dindiren bazı yeşil haplar veriyor. Bulutların Üstü'ndeki o korkunç geceden bu yana da hiç kriz geçirmedi. Ama feci yaşlanmış görünüyor, niyeyse, bir de feci üzgün. Annem yüzünden tabii. Onu cidden çok sevmişti, onun nasıl biri olduğunu bilmesine rağmen. Onsuz olmak, hayatta olup olmadığını bile bilmemek onu korkunç derecede üzüyor, yine de göğüs germeye çabalıyor.

Telegram: @cinciva

Yeterince iyileştiğinde beni doğruca Vineland-Anchorage'a götürür sanmıştım, ama lafını bile açmadı. O günden beri Kuş Yolları'nda seyahat ediyoruz, biraz dünyayı görüyoruz, biraz ticaret yapıyoruz, genelde antika ve Eski-Tekno, ama zararsız şeyler tabii, o lanet Teneke Kitap gibi değil! Durumumuz gayet iyi; gemiye yeni boya yaptıracak, motorları bakımdan geçirecek kadar iyi. Adını değiştirip yine Jenny Haniver yaptık. Yıllar önce, Prof. Pennyroyal onu annemle babamdan çalmadan önce adı buymuş. Başta bunun tehlikeli olup olmayacağını düşündük, ama İz Sürücü Fang'in eski gemisinin adı olduğunu kimsenin hatırladığını sanmıyorum. Hatırlasalar bile, öyle çok da umursamazlar.

Ateşkesi duydun mu? (General Naga'nın özünde iyi biri olduğunu düşünmüştüm hep. Bulutların Üstü'nde Fırtına bizi esir aldığında, askerleri beni silahlarıyla dürtmeye pek meraklıydı, ama Naga onları engellemişti. Fırtına'nın yeni liderinin, dürtmelere karşı ayağını yere sağlam bastığını görmek güzel.) Neyse, ateşkes konusunda herkes çok heyecanlı, savaşın bitmesini istiyorlar, bunu ben de istiyorum.

Hava-tüccarı hayatıma gitgide alışıyorum. Beni görsen çok değiştiğimi söylerdin. Saçımı son model kestirdim, asimetrik gibi, bir yanı çenemin altına iniyor, ama diğer yanı kulak hizamda. Kendini beğenmiş biri gibi görünmek istemem, ama bana fazlasıyla entelektüel bir hava veriyor, bazen bana kendimi bir yokuşta dikiliyormuşum gibi hissettirse de. Ayrıca yeni çizme de aldım, uzun olanlardan. Bir de deri mont, babam gibi şu diğer eski moda pilotların giydiği uzun montlardan değil ama, kırmızı ipekten astarı ve eteğinde dantela mı mantela mı her neyse, sivri parçaları olan bir tunik gibi benimki. Şu anda, Peripatetiapolis'teki havalimanının arkasında bir kafede oturmuş, her zerremle kendimi bir pilotmuş gibi hissediyor ve bir kentte olmanın tadını çıkarıyorum. Bayık külüstür Anchorage'da büyürken kentlerin nasıl yerler olduğunu asla hayal edemezdim, ama şimdi zamanının yarısını kentlerde geçiren biri olarak onları sevdiğimi fark ediyorum; bütün bu insanları, keşmekeşi, Peripatetiapolis kocaman, canlı bir hayvanmış gibi motorlarının kaldırımları küt küt attırmasını... Şimdi babamı bekliyorum. Kom Ombo'dakilerin verdiği haplardan daha iyileri var mı diye sormak için Peripatetiapolis doktorlarının olduğu üst katlara gitti. (O gitmek istemedi elbette, ama ben onu ikna etmeyi başardım!) Böyle otururken aklıma sen geldin, sık sık olduğu gibi ve düşündüm de...

Telegram: @cinciva

Olmaz diye düşündü Wren. Kağıdı buruşturup yakınlardaki çöp tenekesine fırlattı. Gitgide daha iyi şutlar atıyordu. Bu, Theo'ya yazdığı yirminci mektup olsa gerekti ve şu ana kadar bir tanesini bile postalamamıştı. Theo pek öyle dindar biri olmasa bile, yine de bir Hıristiyan kentinde yaşadığından ve muhtemelen bütün o tuhaf festivalleri kutladığından, çocuğa Noel'de bir tebrik kartı göndermiş, ancak kartın üstüne hepi topu *Mutlu Noeller* yazmış, kendisi ve babasıyla ilgili de birkaç satır karalamıştı.

İşin doğrusu, Theo onu muhtemelen çoktan unutmuştu. Hatırlasa bile, ne elbisesine ne saç kesimine ne de anlattığı diğer şeylere ilgi duyardı. Ayrıca, kent hayatını sevdiğiyle ilgili bölümü onu muhtemelen şoke ederdi, çünkü Theo doğma büyüme bir Mobillik Karşıtı'ydı ve bu konuda bağnazlık yapabilirdi.

Ne ki Wren onu unutamamıştı. Bulutların Üstü'nde ne kadar cesur davrandığını. Kom Ombo havarıhtımında, bütün o yağlı halatların, kümelenmiş gök-tren bağlantılarının, bağrış çağrış içindeki yükleme işçilerinin ve kükreyen motorların arasında aldığı hoşça kal öpücüğünü de. Wren o ana kadar kimseyle öpüşmemişti. Ne yapması gerektiğini pek bilememişti; burnunu ne yöne çevirmesi gerektiğini kestirememiş, dişleri çarpıştığında, bir şeyleri yanlış yaptığından korkmuştu. Theo gülümseyerek öpüşmenin çok gırgır bir eylem olduğunu söylemişti. Wren, biraz daha pratik yaparsa havaya girebileceğini düşünmüştü, ancak o sırada Theo'nun havagemisinin kaptanı, "Herkes gemiye!" diye haykırmaya ve palamar mengenelerini çözmeye başlayınca vakit kalmamıştı.

Bütün bunlar altı ay önceydi. Theo, memleketine sağ salim vardığını ve ailesi tarafından (artık her ne demekse) "hovarda oğul" gibi karşılandığını söyleyen tek bir mektup göndermişti. Wren bu mektubu, ocak ayında Tannhäusers'teki döküntü bir havakervansarayında almıştı. Ancak bu mektuba henüz bir yanıt yazamamıştı.

"Aman ya!" diyerek bir kahve daha söyledi.

Birçok kez ölümle burun buruna gelmiş ve her türlü korkunç maceranın içinde yer almış Tom Natsworthy, yani Wren'in babası, hiçbirinde şu anki gibi soğuk bir korku duymamıştı.

Peripatetiapolis'in ikinci katındaki bir kalp uzmanının muayenehanesinde, buz gibi metal bir sedyenin üzerinde neredeyse çıplak

Telegram: @cinciva

bir halde uzanıyordu. Uzun ve çok kollu hidrolik boynuyla metal başlığını her iki yana da döndüren bir cihaz, Tom'un tepesinde onu sorgulayıcı bir edayla muayene ediyordu. Tom, cihazın iş gören ucundaki yeşil parlak lenslerin, bir İz Sürücü'den alındığından gayet emindi. Bugünlerde İz Sürücü parçalarına erişmenin kolay olduğunu ve bunca yıllık savaşın, arkasında en azından bir iki iyi şey bıraktığına memnun olması gerektiğini düşündü: Yeni tıbbi teknikler ve bunun gibi teşhis cihazları. Ne var ki cihazın küt, çelik başlığı Tom'un gövdesine yaklaştığı sırada, o parlak gözlerin içinde gıcırdayan mekanizmaları ve vınlayan sesleri duymak, aklına sadece, Londra'nın göçtüğü yıl Hester'la ikisini Dış-Topraklar'da kovalayan ihtiyar İz Sürücü Shrike'ı getirdi.

Muayene bitip de Dr. Chernowyth cihazını kapatarak kurşun duvarlı küçük kabininden çıktığında, Tom'a, onun zaten bilmediği bir şey söylemedi. Kalbi zayıftı. Yıllar önce Anchorage'da Pennyroyal'ın attığı kurşun yüzündendi. Gitgide kötüleşiyordu ve bir gün Tom'un ölümüne yol açacaktı. Bir ya da iki yılı kalmıştı, olmadı beş.

Doktor dudaklarını büzdü, başını iki yana sallayıp Tom'a, hiçbir şeyi kafasına takmamasını söyledi, ancak Tom gülmekle yetindi. Hava ticaretinde nasıl olur da hiçbir şeyi kafasına takmazdı? Hiçbir şeyi kafasına takmaması için tek yapabileceği şey Vineland-Anchorage'a dönmekti, ancak Hester'ın yaptıklarını öğrendikten sonra oraya bir daha asla dönemezdi. Onun utanmasını gerektiren bir şey yoktu. Buz kenti, Arkangel'in Avcıları'na satan da, karlı caddelerinde cinayet işleyen de o *değildi*, ancak yine de karısı adına utanç duyuyor, kendisine söylediği yalanlardan bir kere bile şüphelenmeden onunla yıllarca birlikte yaşadığı için kendini aptal gibi hissediyordu.

Hem şimdi onu memlekete geri götürürse, Wren onu hiçbir zaman affetmezdi. Kızında da, Tom'un onun yaşındayken sahip olduğu aynı macera tutkusu vardı. Kuş Yolları'ndaki hayatından memnundu ve iyi bir pilot olma yolunda ilerliyordu. Onun yanında kalacak, ona gökyüzünün kurallarını öğreterek ve başına bir şey gelmesini engellemek için elinden geleni yaparak birlikte göklerde uçacak, ticaret yapacaklardı. Nihayet Leydi Ölüm onu Güneşsiz Ülke'ye götürmeye geldiğinde, *Jenny Haniver*'ı Wren'e bırakacak ve nasıl bir hayat yaşamak istediğine Wren kendisi karar verebilecekti: Vineland'in huzur dolu toprakları ya da göklerin özgürlüğü.

Telegram: @cinciva

Doğu'dan gelen haberler umut doluydu. Ateşkes bozulmazsa, yakın zamanda oralarda ticaret yapmak için birçok fırsat doğacaktı.

Tom, Dr. Chernowyth'in ofisinden ayrılır ayrılmaz kendisini birdenbire çok daha iyi hissetti. Şimdi dışarıdaki bu akşam havasında ölmesi imkansız gibi geliyordu ona. Büyük Av Alanı'nın kayalıklı batı sahil kıyısından kuzeye doğru gümbür gümbür ilerlerken kent hafif hafif sarsılıyor; günbatımı parlaklığına bulanmış gümüşi denizde, bir balıkçı kasabası, üzerindeki martı kolonisiyle aynı hızda ilerliyordu. Tom, gözetleme platformundan bir süre etrafı seyretti, sonra asansöre binerek bodrum katına inip havalimanının arkasındaki kalabalık pazaryerine daldı. Aklına, yirmi yıl önce Hester ve Anna Fang'le burayı ilk kez ziyaret edişleri geldi. Hester'a, bu tezgahların birinden, onu yüzündeki yarayı eliyle kapatmaya çalışmaktan kurtarmak için kırmızı bir eşarp satın almıştı.

Ancak şimdi Hester'ı düşünmek istemiyordu. Ne zaman onu düşünmeye başlasa, nasıl ayrıldıkları gözünün önüne geliyordu. Hester'ın yaptığı şey Tom'u öylesine öfkelendiriyordu ki kalbi küt küt atıyor, burkuluyordu. Hester'ı düşünme lüksü yoktu artık.

Wren'e, doktorla yaptığı görüşme konusunda neler söyleyeceğini kafasından geçire geçire limana doğru yürümeye başladı. ("Endişelenecek bir şey yokmuş. Ameliyata bile gerek yok... ") Pondicherry'nin Eski-Tekno Müzayede Salonu'nun önünden geçerken, içeriden çıkan tüccarlara yol vermek için durdu ve bir anlığına, içlerinden biri, kendi yaşlarında gayet güzel bir kadın, tanıdık geldi Tom'a. Görünüşe göre müzayedeyi o kazanmıştı, zira elinde büyük, ağır bir paket vardı. Kadın Tom'u görmedi. Tom, kadının adını ve onunla nerede karşılaşmış olabileceğini hatırlamaya çalışarak yürümeyi sürdürdü. Katie miydi? Hayır, Clytie, evet adı buydu. Clytie Potts.

Durdu, kafasını çevirip kadına baktı. Clytie *olamazdı* ki! Clytie bir Tarihçi'ydi, Londra yok ediliği sırada Lonca'da ondan bir yaş büyüktü. MEDUSA tarafından kentin geri kalanıyla birlikte o da ölmüştü. Peripatetiapolis'te yürüyen kadın o *olamazdı*. Hatıraları onunla dalga geçiyordu.

Ama ona öyle de çok benziyordu ki!

Yürüdüğü yoldan gerisingeri döndü. Clytie, havagemilerinin demirlendiği seviyeye çıkan basamakları hızla adımlıyordu. Tom, "Clytie!" diye bağırınca kadın yüzünü ona doğru çevirdi. *Oydu,* Tom bir anda

Telegram: @cinciva

bundan emin oldu; mutluluk ve şaşkınlıktan yüksek sesle gülerek, bir kez daha bağırdı: "Clytie! Benim! Tom Natsworthy!"

Bir grup tüccar omuz atıp yanından geçerken Tom'un görüş açısını kapattı. Önü tekrar açıldığındaysa kadın gözden kaybolmuştu. Göğsündeki küçük uyarı sancılarını umursamayarak merdivene doğru aceleyle seğirtti. Clytie'nin MEDUSA'dan nasıl kurtulmuş olabileceğini kafasında canlandırmaya çabaladı. Kent yok edildiğinde dışarıda mıydı? Patlamadan sağ çıkan başka Londralılar olduğunu da biliyordu, ancak onlar olay yaşandığında zaten yabancı kentlerde bulunan Tüccarlar Loncası'nın üyeleriydi. Hester, Çakal Tüneği'nde o rezil mühendis Popjoy'la karşılaşmıştı, ama MEDUSA patladığında o da Derin Ayrıştırma'daydı.

Merdivendeki kalabalığı yararak ilerlerken, Clytie'nin de aceleyle ondan uzaklaşarak rıhtım gözlerinin arasına doğru yürüdüğünü gördü. Kadına o şekilde bağırdıktan sonra böyle davranmasına şaşmamak lazımdı. Tom'u tanıyamayacağı kadar uzakta olmalıydı. Muhtemelen onu delinin teki veya müzayede odasında teklifinin üstüne çıktığı sinirli bir tüccar sanmıştı. Durumu açıklığa kavuşturmaya can atarak koşar adım kadının peşinden gitti ve kadının, küçük, aerodinamik bir havagemisinin demirlendiği Yedinci Pota'ya çıkan başka bir merdivene doğru hızla ilerlediğini gördü. Merdivenin ayağında, panoya tebeşirle yazılmış bilgilerden geminin adının *Arkaeopteriks*[1] olduğunu, Gökliman bandıralı olduğunu ve kaptanlığını da Cruwys Morchard'ın yaptığını öğrenmesine yetecek kadar duraklayıp, koşmamaya, bağırmamaya ya da kadın hava-tüccarını korkutacak herhangi bir şey yapmamaya dikkat ede ede, kadının peşinden basamakları çıkmaya başladı. Lonca'da aldığı eğitimle, Clytie Potts'un bir Eski-Tekno tüccarının gemisinde yer bulması o kadar da zor olmamıştı elbette. Kuşkusuz Kaptan Morchard denilen bu adam, onu uzman bir alıcı olarak yanına almıştı ve kadının müzayede salonunda bulunmasının sebebi de buydu.

Soluklanmak için merdivenin tepesinde durdu, kalbi deli gibi atıyordu. *Arkaeopteriks* alacakaranlıkta Tom'un önünde kule gibi yükseliyordu. Kamuflajlıydı; havakabini ve balonunun alt kısımları ile motor bölmeleri gökmavisiydi, üst bölümlerineyse yeşilin, kahverenginin ve grinin harmanlandığı baş döndürücü bir desen çizilmişti. Borda iskelesinde, solgun bir ampul ışığı huzmesinin altında mürettebattan iki kişi

Telegram: @cinciva

bekliyordu. Dış-Topraklar toplayıcıları gibi belalı ve kılıksız tiplerdi bu adamlar. Clytie onlara yaklaştığında, Tom içlerinden birinin, "Sorun çıkmadan aldın, de mi?" dediğini duydu.

"Aldım," diye karşılık verdi Clytie, elindeki paketi başıyla işaret ederek. Öteki adam, paketi taşımasına yardım etmek için davrandığında, kadının arkasından gelen Tom'u gördü. Clytie, adamın suratındaki ifadenin değiştiğini fark etmiş olmalı ki sebebini anlamak için arkasına döndü.

"Clytie?" dedi Tom. "Benim, Tom Natsworthy. Tarihçiler Loncası'ndan Üçüncü Sınıf Çırak. Londra'dan. Biliyorum, büyük ihtimalle beni çıkaramadın. Kaç yıl geçti aradan... ooo... neredeyse yirmi yıl! Beni öldü sanmışsındır..."

İlk anda kadının onu *tanıdığına* ve onu gördüğüne sevindiğine yemin edebilirdi, ancak kadının yüzündeki ifade birden değişti; bir adım geri atarak Tom'dan uzaklaştı ve gözlerini borda iskelesindeki adamlara doğru çevirdi. Adamlardan saçını kazıtmış, uzun ve sıska olanı, elini kılıcının kabzasına atarak, "Bu adam sizi raatsız mı ediyor, Bayan Morchard?" dedi.

"Sorun yok, Lurpak," dedi Clytie, eliyle adama olduğu yerde kalmasını işaret ederek. Tom'a bir parça yaklaşıp nazik bir sesle, "Üzgünüm, beyefendi," dedi. "Korkarım beni başka biriyle karıştırdınız. Adım Cruwys Morchard, bu geminin sahibesiyim. Londralı kimseyi tanımıyorum."

"Ama sen..." diyecekken, kadının yüzündeki mahcup ve şaşkın ifadeyi görüp sustu Tom. Onun Clytie Potts olduğuna adı gibi *emindi*. Tıpkı kendisi gibi o da biraz kilo almış ve bir zamanlar koyu renk olan saçları da üzerinde örümcek ağları birikmiş gibi kırlaşmıştı, ama ifadesi değişmemişti... Bir tek, Clytie Potts'un iki kaşının arasında büyük bir gururla taşıdığı, Tarihçiler Loncası'nın mavi göz dövmesi artık yoktu.

Tom kendinden şüphe etmeye başladı. Ne de olsa aradan yirmi yıl geçmişti. Belki de yanılıyordu. "Affedersiniz, ona o kadar benziyorsunuz ki," dedi.

"Dert değil," dedi kadın tatlı bir gülümsemeyle. "Benim de böyle bir yüzüm var işte. Sürekli başkalarıyla karıştırıyorlar."

"Ona o kadar benziyorsunuz ki," dedi Tom bir kez daha, birden fikrini değiştirip kendisinin Clytie Potts *olduğunu* hatırlar diye yarı umutla.

Kadın eğilerek selam verdi ve arkasını döndü. Adamları, kadının paketiyle birlikte borda iskelesinden çıkmasına yardım ederken Tom'u süzmeyi ihmal etmediler. Söylenecek bir şey kalmamıştı, bu yüzden Tom

Telegram: @cinciva

bir kez daha, “Affedersiniz,” dedi ve utançtan kıpkırmızı olarak rıhtım gözünden ayrıldı. Kendi gemisinin demirlendiği limana doğru ilerlemeye başladı. Yirmi adım ya atmış ya atmamıştı, *Arkaeopteriks*’in motorlarının gümbürdeyerek çalışmaya başladığını duydu. Geminin gece göğüne yükselişini, kentin hava sahasından hızla çıkıp doğuya doğru uçuşunu izledi.

Garipti; zira Tom, geminin bulunduğu düzlüğün yanındaki panoda, geminin iki gün daha Peripatetiapolis’te kalacağının yazılı olduğundan emindi.

Telegram: @cinciva

3
GİZEMLİ BAYAN MORCHARD

"Eminim oydu!" dedi Tom, o akşam Şen Zeplin'de yemek yerlerken. "Yaşlanmıştı tabii, alnında da Lonca damgası yoktu; bu biraz aklımı karıştırdı, ama dövmeler çıkarılabiliyor sonuçta, değil mi?"

"Heyecanlanma baba," dedi Wren.

"Heyecanlandığım falan yok, sadece meraklandım! Eğer o Clytie'yse, nasıl oldu da hayatta kaldı? Ve neden kim olduğunu söyleyemedi?"

Tom o gece pek uyuyamadı. Wren de uyumadı, *Jenny*'nin balonunun içindeki küçük kabininde uzanarak, babasının kıç kabininden çıkıp koridor boyunca sessizce yürümesini, kuzinede olabildiğince sessiz davranarak kendisine geleneksel sabah üç çaylarından birini yapmasını dinledi.

İlkin babası için endişelendi. Kalp uzmanının söyledikleriyle ilgili hikâyesine pek inanmamıştı ve bütün gece uyumadan gizemli pilotlara kafa yormaması gerektiğinden adı gibi emindi. Yine de babasının o kadınla karşılaşmasının o kadar da kötü bir şey olmayabileceğini düşünmeye başlıyordu yavaş yavaş. Akşam yemeğinde o kadın hakkında konuşurken, babasını aylardır görmediği kadar hayat dolu bulmuştu. Annesi onları terk ettikten sonra babasının üzerine sinen halsizlik gitmiş, bir dolu soru ve teorinin dolduğu kafasıyla, işte yine eski benliğine kavuşmuştu. Babasına çekici gelen şey gizem miydi, yitik memleketiyle bağlantı kurma fikri miydi, yoksa sadece Clytie Potts muydu, bunu kestiremiyordu, ama sebebi ne olursa olsun, babasının, annesinden başka düşünecek bir şeylerinin olması ona iyi gelmez miydi?

Ertesi sabah kahvaltıda, "Araştırmamız gerek. Bu sözde Cruwys Morchard hakkında daha fazla bilgi edinelim," dedi Wren.

"Nasıl?" diye sordu babası. "*Arkaeopteriks* şimdiye çoktan yüz millerce uzağımıza düşmüştür."

Telegram: @cinciva

“Kadının müzayede salonundan bir şey aldığını söylemiştin,” dedi Wren. “Oradan başlayabiliriz.”

Geniş ve parlak bir adam olan Bay Pondicherry, başını muhasebe defterlerinden kaldırıp da, küçük kulübesinden içeriye Tom Natsworthy ile kızının girdiğini görünce daha bir genişleyip daha bir parladı sanki. O mevsim *Jenny Haniver,* Pondichery’nin Eski-Tekno Müzayede Salonları aracılığıyla birçok değerli parça satmıştı. “Bay Natsworthy!” diyerek kıkırdadı Pondicherry. “Bayan Natsworthy! Sizleri görmek ne güzel!” Onları karşılamak üzere ayağa kalktı ve gümüş nakışlı gömlek kolunu epey bir yukarı sıyırarak kahverengi, şişman elini uzattı. Tom’la tokalaştılar. “Umarım ikiniz de iyisinizdir. Gökyüzü Tanrıları size iyi davranıyor mu? Bugün bana neler getirdiniz?”

“Korkarım sadece sorularla geldik,” diye başladı itirafına Tom. “Acaba serbest çalışan, Cruwys Morchard isimli bir arkeologla ilgili bana söyleyecek bir şeyleriniz olur mu, merak ediyorum. Dün buradan bir şeyler almıştı.”

“*Arkaeopteriks*’teki hanım mı?” dedi Bay Pondicherry, derin derin düşünerek. “Tabii tabii, onu gayet iyi tanıyorum, ama bu tip bilgileri ne yazık ki sizinle paylaşamam.”

“Haklısınız,” dedi Tom. “Affedersiniz, affedersiniz.”

Bunun olmasını az çok bekleyen Wren, ceketinin cebinden küçük bir kumaş parçası çıkarıp Bay Pondicherry’nin masasının üstündeki muhasebe defterinin üzerine koydu. Mezatçı, kumaşı açarken bir kedi gibi mırlıyordu. Kumaşın içinde, belli belirsiz rakamların hâlâ seçilebildiği, minicik dikdörtgen bir kadranın gömülü olduğu, küçük, dümdüz, gümüşi bir metal vardı.

“Kadim bir cep telefonu,” dedi Wren. “Ne olduğunu bilmeyen bir toplayıcıdan geçen ay satın aldık. Babam bunu kendisi satmak istiyordu, ancak Pondicherry aracılığıyla satılmasını da hoş karşılayacaktır, tabii siz...”

“Wren!” dedi babası, kızının kurnazlığından afallayarak.

Bay Pondicherry, başını çoktan kalıntıya gömmüş, kuyumcu gözlüğünü bile takmıştı. “Ah, ne kadar da güzel!” dedi. “Çok iyi korunmuş! Barış ortamında olduğumuz için, bu ıvır zıvırların ticareti de artık iyiden iyiye

Telegram: @cinciva

artıyor. General Naga kendine genç ve güzel bir eş bulduğundan, artık savaşa ayıracak zamanı yokmuş, öyle söylüyorlar. En az Cruwys Morchard kadar güzel…" Tom'a bakıp, gözlük yüzünden kocaman görünen gözünü kırptı. "Peki madem, ama aramızda kalsın. Bayan Morchard dün gerçekten de buradaydı. Bir parti Kliest Bobini aldı."

"Ne diye böyle bir şeyi alsın ki?" diye meraklandı Tom.

"Kim bilir?" Bay Pondicherry'nin yüzü neşeyle parladı ve ellerini, *Avantamı aldıktan sonra, müşterilerimin, satın aldıkları çöplerle ne yaptıklarından bana ne?* dercesine iki yana açarak, "Aldıkları beş para etmez. Ticari mal sanırım. Bayan Morchard'ın mesleği bu. Bir Eski-Tekno tüccarı ve bildiğim kadarıyla da iyilerinden. El kadar bir kız olduğu günlerden beri Kuş Yolları'nda."

"Nereli olduğundan hiç bahsetti mi?" diye sordu Wren şevkle.

Bay Pondicherry bir süre düşündü. "Gemisi Gökliman bandıralı," dedi.

"Onu biliyoruz. Yani, nerede büyüdüğünü biliyor musunuz? Eğitimini nerede almış? Biz onun Londralı olduğunu tahmin ediyoruz da."

Mezatçı, Wren'e hoşgörüyle gülümsedi ve eski telefonu çalışma masasının çekmecesine koyarken Tom'a bir kez daha göz kırptı. "Pek sevgili Bay Natsworthy, bu genç kızlar ne kadar romantik oluyorlar böyle! İlahi, Bayan Wren! *Kimse* Londralı olamaz!"

Oradan çıkınca bir balkon kafesinde kahve içip, Büyük Av Alanı'nın uçsuz bucaksız düzlükleri boyunca doğuya baktılar. Baharın, o ılık, sarı günlerinden biriydi. Dev teker izleri yeşil bir sisle dolup taşmış, gelip geçen kentlerin bıraktığı palet izleri, aşağıdaki toprakları boydan boya yarmıştı; gökyüzü de dönenip duran ebabil kuşlarıyla doluydu. Doğunun uzak bir yerinde, bir maden kasabası, nedense şimdiye kadar gözden kaçırılmış bir dizi tepeyi dişlemekle meşguldü.

"İşin ilginci," dedi Tom düşünceli düşünceli, "o adı daha önce duyduğuma eminim. Ah, nereden duyduğumu bir hatırlayabilsem. *Cruwys Morchard.* Eski günlerde, Kuş Yolları'nda duymuş olmalıyım." Wren'e biraz daha kahve koydu. "Kendimi buna kaptırdığım için aptal olduğumu düşünüyorsundur. Sadece, başka bir Tarihçi'nin bunca yıldan sonra hâlâ sağ olduğu düşüncesi…"

Telegram: @cinciva

Açıklayamadı. Son zamanlarda, Londra Müzesi'nde geçirdiği gençlik yıllarını giderek daha fazla düşünmeye başlamıştı. Öldüğünde, oranın hatırasının da kendisiyle birlikte öleceğini düşünmek canını sıkıyordu. Sağ kalan bir Tarihçi daha varsa gerçekten, tıpkı kendisi gibi aynı tozlu sergi salonlarında ve balmumu kokulu koridorlarda büyümüş, ihtiyar Arkengarth'ın derslerinde horlamış ve Chudleigh Pomeroy'un, binanın dayanıksız amörtisörleriyle ilgili yakınmalarını dinleyen başka biri daha hayattaysa, o zaman hatırlama sorumluluğu da omuzlarından kalkmış olacaktı. Bütün bu yaşananların yankıları, o öldükten sonra bile başka hafızalarda sürmeye devam edecekti o zaman.

"Benim anlamadığım," dedi Wren, "neden kim olduğunu inkar ediyor? Londralı olduğunu ve Tarihçiler Loncası tarafından eğitildiğini söylese Eski-Tekno ticaretinden gayet iyi ekmek yiyebilir."

Tom omuz silkti. "Annenle ticaret yaptığımız zamanlarda bu konuda çenemi hep kapalı tuttum. Londra o yıllarda sevilmiyordu. Mühendisler Loncası'nın yaptıkları dünyanın tüm dengesini altüst etmişti. Birçok kenti korkutup, Yeşil Fırtına'nın da doğuşuna yol açtı. Sanırım Clytie bu yüzden başka bir isim kullanıyor. Potts'lar, ta Quirke'in zamanından beri lonca üyeleri ve lonca başkanları yetiştirmiş, Londra'nın tanınmış bir ailesidir. Clytie'nin dedesi Pisistratus Potts yıllarca belediye başkanlığı yaptı. Niyeti Londralı olduğunu saklamaksa, Clytie Potts adıyla dolaşması pek akıl kârı değil."

"Peki Pondicherry'den aldığı şey ne?" diye sordu Wren.

"Kliest Bobini mi?"

"Daha önce hiç duymamıştım."

"Duymamış olman normal," dedi babası. "Mobillik'ten, Mavi Metal Kültürü'nün doğuşundan önce, 10.000'li yıllarda bu topraklarda hüküm sürmüş Elektrik İmparatorluğu'na ait bir şey."

"Ne işe yarıyor?"

"Kimse bilmiyor. Onlar üzerine ilk araştırma yapan Londralı Tarihçi Zanussi Kliest, bu cihazların bir tür elektromanyetik enerjinin toplanmasına yaradığını iddia etti, ama kimse gündelik hayatta kullanılacağı bir alan bulamadı. Elektrik İmparatorluğu, teknolojik bir çıkmaza girmişe benziyor."

"Bu bobinler değerli değil o zaman?"

"Sadece antika olarak, ama epey güzellerdir."

Telegram: @cinciva

“İyi de Clytie Potts onlarla ne yapacak?” diye sordu Wren.

Tom bir kez daha omuz silkti. “Bir alıcı bulmuş olsa gerek. Belki de bir koleksiyoner tanıyordur.”

“Peşinden gitmeliyiz,” dedi Wren.

“Nereye? Dün gece liman ofisine sordum. *Arkaeopteriks,* varış yeriyle ilgili bir bilgi bırakmamış.”

“Doğu’ya gidiyor,” dedi Wren, bütün bir mevsim boyunca hava ticaretini incelemiş ve inceliklerini çözmüş biri edasıyla. “Ateşkes sürdüğü için artık herkes Doğu’ya gidiyor. Biz de oraya gitmeliyiz. Clytie Potts’u bulamasak bile, orada iyi ticaret yaparız. Hem merkezi Av Alanı’nı da görmek istiyorum. Gökliman’a gidebiliriz. Kayıt Bürosu’nda Cruwys Morchard mıdır nedir, onunla ve gemisiyle ilgili bilgi vardır.”

Tom kahvesini bitirip, “Bu baharda güneye gitmek istersin diye düşünmüştüm. Arkadaşın Theo hâlâ Zagwa’da değil mi? Oraya inme izni alabiliriz,” dedi.

“Haa, hiç aklıma gelmemişti,” dedi Wren umursamazmış gibi, sonra da kıpkırmızı kesildi.

“Theo’yu sevdim,” diye devam etti Tom. “İyi bir çocuk. Kibar, efendi. Yakışıklı da.”

“Baba ya!” dedi Wren sert bir şekilde, babasını alay etmemesi konusunda uyararak. Sonra yumuşadı, içini çekti ve elini tuttu. “Babacım, Theo’nun efendi olmasının sebebi ailesinin kodaman olması. Çok zenginler, atalarımız hâlâ hayvan kürkleri giyip Avrupa’nın yıkıntılarında hurda için kavga dövüş ederken, onlar büyük bir uygarlığın parçası olan bir kentte yaşıyordu. Theo bana niye baksın ki?”

“Bakmazsa aptaldır,” dedi babası, “hem öyle aptal biriymiş gibi gelmedi bana.”

Wren bıkkınlıkla içini çekti. Babası onu neden anlamıyordu? Theo, etrafı ondan çok daha güzel kızlarla çevrili, kendi memleketindeydi. Ailesi onu şimdiye evlendirmiş bile olabilirdi. Evlendirmedilerse bile, Wren’i çoktan unuttuğu kesindi. Wren için çok şey ifade eden o öpücüğün, büyük ihtimalle Theo için hiçbir anlamı yoktu. Bu yüzden onun peşinden Zagwa’ya gidip, kapısını çalıp, kaldıkları yerden devam etmeyi umarak kendini aptal yerine koymayacaktı.

“Doğu’ya gidelim baba,” dedi. “Hadi, gidip şu Clytie Potts denen kadını bulalım.”

Telegram: @cinciva

4
LEYDİ NAGA

Günlerdir acının ve anestezinin sakin dalgaları üzerinde sürüklenen Theo, sonunda Zagwa Hastanesi'nin beyaz ve temiz bir odasında su yüzeyine çıktı. Sivrisinek cibinliğinin ve karaltılı anılarının arasından açık bir pencereyi ve dağların üzerindeki akşam güneşini görebiliyordu. Annesi, babası ve kız kardeşleri Miriam ile Kaelo, yatağının başında toplanmışlardı. Theo yavaş yavaş kendine gelirken, yaralarının ciddi olduğunun farkına vardı, çünkü kız kardeşleri onunla alay edip böyle yaralı ve bandajlı bir halde çok salak göründüğünü söylemek yerine, dokunsalar ağlayacak ve onu öpecek gibiydiler. "Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür," diyordu annesi sürekli. Babası da üzerine eğilip, "İyileşeceksin Theo, ama bir süre durumun belirsizdi," diye ekledi.

"Bıçak," dedi Theo, temiz ve düzenli bir bandajla sarılmış karnına dokunup hatırlayarak. "Roketler! Hisarı vurdular!"

"Hiçbir şeye zarar vermeden bahçeye düştü," dedi babası onu rahatlatarak. "Kimse yaralanmadı. Senin dışında kimse yaralanmadı. Çok kötü yaralandın Theo, çok kan kaybettin. Pilotlarımız seni getirdiğinde, doktorlar senden umudu kesmişti. Ama elçi -Fırtına'nın elçisi, Leydi Naga- senin durumunu öğrenmiş. Gelip seninle ilgilendi. Evlenmeden önce bir tür cerrahmış. İnsanın içinde ne nerede gayet iyi biliyor. Şöhret oldun, ha Theo? Seni General Naga'nın karısı iyileştirdi!"

"Sen onun hayatını kurtardın, o da seninkini," dedi Miriam.

"İyileşmeye başladığını duyduğuna çok sevinecek!" dedi Bayan Ngoni. "Cesaretin onu çok etkilemiş, seni sorup duruyor." Theo'nun odasının bir köşesinde duran, Leydi Naga'nın gönderdiği bir çiçek öbeğini gururla gösterdi. "Kendisi bizzat gelip, bana ameliyatın ne kadar iyi geçtiğini anlattı." Annesinin, Shan Guo'lu bu ziyaretçiden etkilendiği çok belli olan yüzü pasparlaktı. "Leydi Naga çok iyi bir insan, Theo."

"Madem o kadar iyi, Yeşil Fırtına'da ne işi var?" diye sordu Theo.

Telegram: @cinciva

“Kaderin bir cilvesi,” dedi babası. “Ciddiyim Theo, onu sen de seveceksin. İyileştiğini hisara haber vereyim mi oğlum? Eminim o da gelip seninle konuşmak ister…”

Theo hayır dercesine kafasını salladı ve kendini yeterince güçlü hissetmediğini söyledi. Barbarları durdurmayı başardığı için mutluydu, hayatını kurtardığı için de Leydi Naga’ya minnettardı, ama hayatını Yeşil Fırtına’nın bir üyesine borçlu olduğunu öğrenmek garip hissettirmişti.

Ertesi gün taburcu olmasına izin verildi. Takip eden haftalarda, gücü yerine geldikçe, her ne kadar ailesi sık sık onun hakkında konuşsa da, Theo aklına Leydi Naga’yı getirmemeye çalışıyordu. Aslında Zagwa’nın her yerinde Leydi Naga konuşuluyordu. Genç Theo Ngoni’nin hayatını kurtarmak için şık kıyafetlerini çıkarıp doktor önlüğünü nasıl giydiğini herkes duymuştu. Haftalar geçtikçe, etrafta onun hakkında başka hikâyeler de dolanmaya başlamıştı: Karanlık Çağlar’da Zagwa Dağı’nın dirimli kayasına oyularak açılan katedral kiliseyi ziyaret edişi ve piskoposla birlikte dua edişi konuşuluyordu. Theo hariç herkes bunun iyiye işaret olduğunu düşünüyordu, ama o bunun Yeşil Fırtına’nın bir başka bityeniği olmasından kuşkulanıyordu.

Kraliçe’nin danışmanlarından ikisi gelerek, üzerine iniş yaptığı havagemisiyle ilgili neler hatırladığını sordu. Theo’nun esir aldığı pilotun sorgulandığını, ancak kadının işbirliği yapmaya yanaşmadığını söylediler. Cesareti nedeniyle onu tebrik ettiler. “Cesur olmaya çalışmıyordum, başka seçeneğim yoktu,” dedi Theo. Ama gizliden gizliye gururlanıyor, Zagwa’daki herkesin onu, bir zamanlar Fırtına’ya katılmak için evden kaçan bir çocuk olarak değil de bir kahraman olarak gördüğünü düşünmek hoşuna gidiyordu. “Bu gelgeççileri kimseye zararları dokunmadan engellediğim için mutluyum,” dedi danışmanlara. Bunu der demez danışmanlar birbirlerine tuhaf, düşünceli düşünceli baktılar. İçlerinden genç olanı tam bir şey diyecekti ki, yaşlı olanı onu engelledi. Sonra da birlikte gittiler.

Ailesinin evinin dışındaysa, Zagwa sokakları güneşte kavruluyordu. Kente yer seviyesinden bakıldığında o kadar da muhteşem görünmüyordu; binalar haraptı, duvarların parlak badanası dökülüyordu ve çatılar bel veriyordu. Çatlak kaldırımların arasında yabanotları bitmişti. Hisarın

Telegram: @cinciva

kubbesi bile bakır pasıyla kaplıydı. Zagwa'nın haşmetli günleri binyıl geride kalmıştı; hükmettiği koca imparatorluk, aç kentlerce yerle bir edilmişti. İkindi vakti, sokakları bir uçtan diğer uca kaplayan şemsiye ağaçlarının altında insanlar toplanıyor, kuzeyden son gelen gelgeç barbarlıklarının haberleri hakkında öfkeyle konuşuyorlardı. Belki gençlerden bazılarının öfkesi o kadar büyüyordu ki, içlerinden biri tıpkı Theo'nun yaptığı gibi bir gün Fırtına'ya katılmak için ayrılacaktı. Theo, ara sıra pencereden onları seyredip her şeyden o kadar emin olmanın ne demek olduğunu hatırlamaya çalıştı, ancak yapamadı.

Hava saldırısından yaklaşık bir ay sonra bir öğle vakti Theo, bahçe odasında kitap okuduğu sırada, babası ve annesi yanlarında bir ziyaretçiyle çıkageldiler. İçeri girdiklerinde Theo başını kitabından istemeye istemeye kaldırdı, zira üç yaşında ne kadar da ele avuca sığmaz bir çocuk olduğunu hatırlatmaya veya arkadaşlarının güzel kızlarını ona tanıştırmaya gelen, delikanlının yaralarını onu utandıracak derecede görmeye hevesli çok sayıda teyze ve amcasının ziyaretlerinden artık sıkılmıştı. "Theo, canım, Hava Mareşali Khora'yı hatırlıyorsun değil mi?" diyen annesinin sesini duyana kadar, bu ziyaretin farklı olduğunu anlayamamıştı.

Khora, Afrika'nın en iyi pilotlarından biriydi ve Zagwa Hava Kolordusu'nun da komutanıydı. Uzun boyluydu, yaşı elliye yaklaşmış ve saçı beyazlamış olmasına rağmen hâlâ yakışıklıydı. Üzerinde tören zırhı vardı, omuzlarınaysa Kraliçe'nin korumalarının giydiği geleneksel pelerini asmıştı: Leopar isimli efsanevi bir yaratığın derisini temsilen, siyah noktalı sarı bir pelerin. Theo'yu eşitiymiş gibi eğilerek selamladı ve aralarında, Theo'nun kendinden geçtiği için nelerin konuşulduğunu hatırlayamadığı kısa, önemsiz bir sohbet döndü. Khora, Theo'nun çocukluk kahramanıydı. Dokuz yaşındayken bütün bir yağmur mevsimini, kıç dehlizinde Khora'nın milimetrik boyutta bir heykelinin dikildiği, amiralgemisi havadestroyeri *Mwene Mutapa*'nın modelini yaparak geçirmişti. Onu burada, gerçek boyutlarıyla, evinin tanıdık havasının içinde görmek delikanlı için öyle büyük sürprizdi ki, Khora'nın yalnız gelmediğini anlaması biraz zaman aldı. Arkasında, yağmur renkli ipekten cüppelerinin içinde iki yabancı hizmetçi kız ayakta bekliyordu. Onların arkasında da daha sade bir giysi

Telegram: @cinciva

içinde, Theo'nun Zagwa haber bültenlerinde fotoğraflarını gördüğü, oldukça kısa boylu ve zayıf, başka bir kadın vardı.

"Theo," dedi Hava Mareşali Khora, "seni Leydi Naga ile tanıştırayım."

"İstemiyorum. Ne onunla ne de onun halkıyla bir şey yapmak istiyorum," demesi gerektiğini biliyordu Theo, ancak Khora'nın varlığı yüzünden hâlâ nutku tutuktu. Üstüne üstlük, elçi ona doğru yaklaştığında, kadının zarif yüzünü ve kalın siyah gözlüğünü (haberlerdeki fotoğraflarda takmıyordu) görür görmez, onu tanıdığını fark etti.

"Sen Bulutların Üstü'ndeydin!" diye haykırdı, resmi bir selamlaşma bekleyen Khora'yı ve hizmetçi kızları irkilterek. "Fırtına'nın geldiği o gece! Sen Dr. Zero'sun! Naga'yla birlikteydin ve—"

"Hâlâ Naga'yla birlikteyim," diye karşılık verdi kadın, belli belirsiz, şaşkın bir gülümsemeyle. Erkeksi güzelliğiyle genç bir kadındı. Theo onu ilk gördüğünde kısa ve yeşil olan saçları artık uzun ve siyahtı. Keten tuniğinin yakası açıktı. Gırtlak boşluğunda, muhtemelen katedralin dışındaki tezghâhların birinden aldığı ucuz bir teneke haç asılıydı. Eliyle haça uzanarak, "Demek geçen yıl bizimle birlikte Bulutların Üstü'ndeydiniz, Bay Ngoni? Ne yazık ki sizi hatırlayamadım," dedi.

Theo başıyla onayladı. "Wren'leydim. Bizi İz Sürücü Fang'den aldınız ve Wren'e Teneke Kitap'ı sordunuz." Sesi tam bu noktada düştü. Kadının o gece giydiği üniformayı hatırlamıştı. Babası, "Eskiden bir tür cerrahmış," demişti. Yarı yarıya doğruydu bu. O aslında bir cerrah-teknisyendi, yani Yeşil Fırtına'nın heybetli Diriltilenler Kolordusu için İz Sürücü üreten biriydi.

"O sen misin?" diye sordu kadın, hâlâ gülümseyerek. "Çok özür dilerim. O gece o kadar çok şey yaşandı ki, o günden sonra da... Yaran nasıl? İyileşiyor mu?"

"Daha iyi," dedi Theo cesurca.

Khora bir kahkaha atıp, "Gençler çabuk iyileşir!" dedi. "Ben de bir keresinde Batmunkh Gompa'da yaralanmıştım, '07 senesiydi. Londralı hıyarın teki kılıcını ciğerime saplamıştı. Hâlâ arada acır."

"Theo, oğlum," dedi babası, "Leydi Naga'yı bahçelerde gezdirsene."

Theo, acemice açık kapıyı gösterdi. Leydi Naga, saygılı bir mesafeden kendisini takip eden kızlarıyla birlikte, Theo'nun peşinden ilerledi. Theo arkasına dönüp baktığında, Khora'nın ailesiyle koyu bir sohbete daldığını ve kız kardeşlerinin de ona bakıp kıkırdadıklarını gördü. Muhtemelen,

Telegram: @cinciva

hizmetçi kızlardan hangisine âşık olacağını konuştuklarının farkına vardı Theo. Kızların ikisi de çok güzeldi. Biri Hun ya da Shan Guo'lu, diğeri de Hindistan'ın güneyinden olmalıydı; teni Theo'nunki kadar koyuydu ve başını ona çevirdiğinde buluşan gözleriyse hayatında gördüğü en siyah gözlerdi.

Bakışlarını hemen çevirdi ve kafasının karıştığını kimse anlamasın diye, bahçenin en sevdiği bölümüne, vadi manzaralı terasa giden patikayı işaret etti. Turuncu çiçekleriyle ağırlaşmış ağaçlar, gölgeli yolun üzerini sarmıştı. Leydi Naga patikaya düşen çiçeklerden birini almak için eğildi ve yürürken çiçeği elinde döndürdü. Theo onu izlerken, Naga'nın küçük parmaklarının derisinin yer yer ağardığını ve çay renginde lekelerle kaplı olduğunu fark etti. "Kimyasallar," diyerek açıkladı kadın, Theo'nun bakışını görünce. "Uzun süre Diriltilenler Kolordusu için çalıştım. Kullandığımız kimyasallar..."

Theo, Leydi Naga'nın kaç ölü askeri İz Sürücüleştirdiğini ve Diriltilenler Kolordusu'nun utangaç ve önemsiz bir memurunu altı ay gibi kısa bir sürede Fırtına'nın liderinin karısı yapan şeyin ne olduğunu merak etti. Leydi Naga düşüncelerini okumuş gibi, Theo'ya bakıp, "O gece İz Sürücü Fang'i öldüren bendim," dedi. "Eski bir İz Sürücü'yü, Bay Shrike'ı onarıp ona saldıracak şekilde ayarladım. General Naga çok etkilendi. Sanırım çok cesur davrandığımı düşündü ve korunmaya ihtiyacım olacağını da hissetti, çünkü Fırtına'da Fang'e tapan ve benim ölmemi isteyebilecek birçok insan var. Eh, askerlerin ne kadar duygusal olabildiğini biliyorsun. Durum böyle olunca, memleketimiz Tienjing'e dönüşte bana gözü gibi baktı. Oraya varır varmaz iktidarı ele aldı ve bana da evlenme teklif etti."

Theo başını salladı. Onunla böylesine özel konuları konuşmak huzursuz ediciydi. Naga'yı görmüştü Theo; kaybettiği kolunun ve felçli bacaklarının eksikliğini gidermek için motorlu bir metal iskeletin içinde şakırdaya şakırdaya dolaşan acımasız bir savaşçıydı. Dr. Zero'nun ona âşık olabileceğini hayal bile edemiyordu. Ona evet dedirten şey korku ya da güç ihtirası olsa gerekti. "General sizi özlemiştir," diyebildi sadece.

"Sanırım," dedi Leydi Naga. "O iyi bir insan, barışı da gerçekten istiyor. Zagwa ile Fırtına arasındaki dostluğun yeniden kurulduğunu görmek istiyor. Buraya gelip liderinizle benim konuşmam gerektiği konusunda onu ikna ettim. Burada daha güvende olacağımı düşündü. Fırtına'nın içinde, savaşı sona erdirmek istediği için Naga'dan ve eski liderlerini ortadan

Telegram: @cinciva

kaldırarak Naga'nın iktidara gelmesini sağladığım için benden nefret eden unsurlar var. Dünyanın öteki ucuna gelirsem, onlardan bir süreliğine kaçabileceğimi düşündü. Görünüşe göre bu konuda yanılmış."

Theo, Leydi Naga'nın ne demek istediğini merak etti. Ancak tam o sırada ağaçların bittiği yere geldiklerinden, güneş ışığıyla aydınlanmış teras önlerine serildi. Birkaç dakika boyunca Leydi Naga, "Aaa!" ve "Ooo!" ve "Ne muhteşem bir manzara!" dan başka bir şey söyleyemedi.

Gerçekten de muhteşemdi. Bu manzarayı hayatı boyunca görmüş Theo bile, bu terasta durup tırabzanlardan baktığı bazı zamanlarda huşu içinde kalırdı. Zagwa geçidinin sarp etekleri, ta aşağıdaki nehrin yeşilimtırak kıyılarına kadar bodoslama iniyordu; dağlar, yoğun yeşil sis ormanının yerini karlara bıraktığı yere yükseliyor, ondan da büyük dağların oturduğu, dev fırtına bulutlarının gün ışığında beyaz ve buz mavisine büründüğü göz kamaştırıcı gökyüzüne doğru dimdik uzadıkça uzuyordu. Birkaç rüzgâr jokeyi, tepelerindeki sıcak hava koridorlarında süzülüyor, Theo'ya kendi uçuşunu ve kaybettiği uçurtmayı anımsatıyordu. Birden, Leydi Naga'nın, gelgeççi hava saldırısından onu kurtardığı için Theo'ya henüz teşekkür etmediği aklına geldi. Buraya gelme sebebinin bu olduğunu düşünmüştü aslında.

"Seni bütün bunları terk edip Yeşil Fırtına'ya katılmaya iten şey neydi?" diye sordu.

Theo, uçan bir bomba olarak geçirdiği dönemin hatırlatılmasından mutsuz, beceriksizce omuz silkti. "Bunların hepsi tehdit altında," dedi. "Hava Kolordusu, sınırlarımızı savunmak için elinden geleni yapıyor, ama her yıl daha da çok tarım alanımız ve ormanımız yeniyor. Çöl kentleri güneye ilerliyor ve çölü de yanlarında getiriyor. Babamla arkadaşlarımın bu konu hakkında konuştuklarına o kadar çok kulak misafiri olmuştum ki, bir şeyler *yapmak* istemiştim. Yanıtın Yeşil Fırtına'da olduğunu sandım. O zamanlar daha küçüktüm. Küçükken her şey size basit geliyor."

Leydi Naga sessizce gülümsedi. "Kaç yaşındasın?"

"Şimdi mi? Neredeyse on yedi. Aman dikkat edin!" dedi Theo birden, zira görünüşe göre epey korkusuz ve manzaradan hanımı kadar etkilenmiş koyu tenli hizmetçi kız, aşağı bakmak için parçalanmak üzere olan tırabzana dayanmıştı. "Dikkat et!" diye bağırdı. "Çok eskidir. Kırılabilir."

Kız, Theo'nun söylediklerine kulak asmadı, ancak diğer hizmetçi, kıza doğru uzanarak alçak sesle, "Rohini," deyip onu geri çekti. Kızın siyah

Telegram: @cinciva

gözleri Theo'ya dikildi, ürkmüş ve kafası karışmıştı.

"Rohini seni duyamaz," dedi Leydi Naga. "Sağır dilsizdir zavallı. Köle olarak geldi yanıma, Naga'nın en eski dostu General Dzhu'nun evlilik hediyesi. Elbette köleliği desteklemiyorum, dolayısıyla artık özgür, ama benim yanımda kalmayı tercih etti. İyi bir kızdır."

Rohini, ya onu kurtardığı için teşekkür etmek ya da kendisini tehlikeye attığı için özür dilemek amacıyla eğilip Theo'ya selam verdi. "Sorun değil," dedi Theo, "önemli değil..." Ancak kızın onu duyamayacağını hatırlayıp da, derdini jestleriyle anlatmaya kalkışınca, kızların ikisini de güldürdü. Hizmetçi kızlar da kız kardeşleri kadar zalimdi, ama bunu pek de kafasına takmadı Theo.

Tam o sırada, bahçelerin üst seviyesinden inen merdivende, Theo'nun anne babasıyla birlikte Hava Mareşali Khora belirdi. Üçü de çok ciddi görünüyordu. Khora, Leydi Naga'ya anlamlı bir bakış fırlattı, ancak Theo onun ne kastettiğini kestiremedi. İki hizmetçi kız Theo'ya gülmeyi bırakıp hızla terasın diğer ucuna çekildi. Ev hizmetçilerinden birkaçı da ellerinde katlanır masalar, sandalyeler, buzlu kırmızı çay ve ballı bisküvilerle geldi. Bayan Ngoni ortalıkta çırpınarak, oturma yerlerini ayarlamakla, fildişi rengindeki Leydi Naga'ya kolaylıkla güneş çarpabileceğini düşündüğü ve bunun *kendi* bahçesinde olmasını istemediği için eve birini koşturup güneş şemsiyesi getirtmekle uğraşıyordu.

Khora, koşuşturma nihayet sona erdiğinde, "Gelelim asıl meseleye Theo," dedi. "Aklımda senin için bir iş var. Tehlikeli olabilir, ama ilginç de bir iş; hem Zagwa hem de dünya için müthiş derecede önemli. Elbette, gerçekten istemiyorsan reddetmelisin. Zagwa'ya zaten yeterince hizmet ettin. Reddedersen, aramızdan kimse senin hakkında kötü bir şey düşünmeyecek."

"Nedir?" Theo, anne babasına şöyle bir baktı. Babası gururlu, annesi endişeli görünüyordu. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

Bu soruya doğrudan yanıt vermektense, Khora ayağa kalkıp tırabzana doğru yürüdü ve apaydınlık geçidi izledi. "Theo," dedi, "o barbar gemisine bindiğinde, mürettebatta sana garip gelen bir şey sezdin mi?"

Theo, Khora'nın ne kastettiğinden emin değildi. "Doğulu'ydular," dedi sonunda. "Doğulular'ın, *Traktionstadtsgesellschaft* için savaştıklarını daha önce hiç duymadığımı düşündüğümü hatırlıyorum."

Telegram: @cinciva

“Ben de duymadım,” dedi Khora. “Kimse duymadı. Esir aldığın o pilot, kendisinin ve arkadaşlarının, Alman kentlerinden birinin kontrolü altındaki Parfüm Limanı isimli bir sal-kente bağlı birer paralı asker olduklarını iddia ediyor. Bunu kanıtlayan belgeleri de var, ayrıca diğer geminin enkazında Panzerkent Koblenz’in belediye başkanı tarafından imzalanmış bir korsanlık tezkeresi[2] bulduk. Bu belgelerin sahte olduğunu ispatlayamıyoruz, ama bir şeyler de kulağa mantıklı gelmiyor. Kullandıkları ekipmanın bazıları da ilginçti.”

“Bindiğim gemideki telsiz,” diye hatırladı Theo, “Yeşil Fırtına modeliydi.”

Khora dönüp sandalyesine oturdu, Theo’ya eğilerek oldukça sakin bir sesle konuşmaya başladı. “Galiba gerçekleşmesini engellediğin şey, barbarların Zagwa’ya taarruzu değil, Yeşil Fırtına içindeki unsurların Leydi Naga’ya düzenledikleri bir suikast girişimiydi.”

Theo tam, “Neden?” diyordu ki, hemen sonra Leydi Naga’nın ona söylediği şeyleri anımsadı. “İz Sürücü Fang’e yaptıkları yüzünden mi?”

“Benden nefret ettikleri için,” dedi Leydi Naga.

“Sadece o da değil,” dedi Khora. “Leydi Naga söylemeyecek kadar alçakgönüllü, ancak barışa yönelik son dönemde atılan adımların hepsi onun sayesinde gerçekleşti. General Naga ona tapıyor ve ne isterse yapıyor.”

“Ben sadece ona yol göstermeye çalışıyorum,” dedi Leydi Naga kızararak.

“Ama elbette Fırtına’nın içinde, Yürüyen Kentler’le barış yapma fikrine tahammül edemeyen kişiler var,” diye devam etti Khora. “Leydi Naga’nın ölümü onların işine gelir, Mobillik Yanlıları tarafından öldürülmesi işlerine daha da çok gelir. Böylece Naga, çok sevdiği karısını öldürdüklerini düşündüğü insanlarla barış sağlamak için girişimde bulunmaz.

“Bu yüzden saldırılarını, *Traktionstadt*’ın bir girişimi olarak göstermeyi planladılar, ancak planları suya düştüğü için, bundan sonra ne yapmayı deneyeceklerini kestirmek güç. Burada olduğu sürece Leydi Naga güvende, ama Tienjing’e dönüş yolunda gemisine saldırabilirler. Zagwa’nın doğusundaki Kuş Yolları’nda onu takip edecek, bir kez daha saldırmak için fırsat kollayacaklardır.

Telegram: @cinciva

“Bu yüzden,” diye devam etti Khora, “Leydi Naga’nın düşmanlarına küçük bir oyun oynamak istiyoruz. Görüşmelerin bir hafta daha sürmesi gerekiyordu, ancak üzerinde konuşacağımız pek bir şey kalmadı. Leydi Naga, eşinin iyi niyetine bizi inandırdı ve biz de ona yardımı kabul ettik. Birkaç gün sonra, alelade bir ticari havagemisi Zagwa havalimanından kalkış yapıp kuzeybatıya uçarak çöl denizini geçecek ve önce Tibesti Sabiti’ne, ardından da yeniden kuzeye dönüp Akheggar yükseltilerine yönelecek. Ancak çölün ortasında bir yerde rotasını değiştirip Shan Guo’ya dönecek. Leydi Naga kimliğini değiştirerek o gemiye binecek, maiyetinden bir iki kişi de ona eşlik edecek. Kimse onun böyle bir rotada, böyle bir gemiyle uçuş yapmasını beklemez. Görüşmelerin resmi olarak sonlanmasının ardından kendi gemisi buradan kalkış yaptığında, o çoktan Tienjing’deki eşinin yanında, güvende olacak.”

“Benden bir kargoymuşum gibi bahsediyorsunuz,” diye yakındı Leydi Naga, bu kadar soruna yol açtığı için utanarak.

“Leydi Naga’nın seyahat edeceği geminin kaptanı Afrikalı olmalı,” dedi Khora. “Düşmanlarımız, Zagwa’dan ayrılan bir geminin kaptanının Doğulu olduğunu öğrenirlerse, planımızın kokusunu alabilirler. Ancak komuta Zagwa’lı birinde olduğu sürece, Naga dışarıdan bakan biri için yerel bir tüccar gibi görünecek. Elbette bu kişi, cesaretini ve sadakatini çoktan kanıtlamış ve hatta biraz da olsa Havasperanto bilen biri olmalı.”

“Ben mi?” dedi Theo, jetonu nihayet düşerek. Önce Leydi Naga’ya, sonra anne babasına baktı ve hepsinin, ondan bir yanıt beklediğini fark etti. Babası, ağzına götürdüğü bir ballı bisküviyle öylece donakalmıştı. Theo gözünü dikmiş onu izlerken bisküvi ikiye bölündü ve alt kısmı yapışkan bir halde babasının kucağına düştü. “Benim gitmemi mi istiyorsunuz?” dedi. Hem korkuyordu hem heyecanlıydı. Yeniden kuzeye uçmak, dünyayı görmek, böylesi önemli bir görevin kendine emanet edildiğini bilmek... Etrafına, güzel evine, güneşin aydınlattığı sarp bahçelere ve nihayetinde ailesinin vakur yüzlerine baktı. Yeşil Fırtına’nın savaşına katılmak için evden kaçarak onlara bir kez başkaldırmıştı. Bir kez daha gitmesine izin verecek değillerdi ya?

“Baba?” diye sordu gergin gergin. “Anne?”

“Seçim senin Theo,” dedi babası, bir kolunu karısının omuzuna atarak. “Kendi başının çaresine haydi haydi bakabileceğini zaten gösterdin. Ayrıca

Telegram: @cinciva

burada huzursuzlandığını, kapana kısıldığını ve yeniden gökyüzüne dönmeye can attığını da biliyoruz."

"Kafesteki bir kuş gibi," dedi annesi.

"Gidersen seni özleyeceğiz, senin için endişeleneceğiz ve sağ salim dönebilmen için tıpkı önceden yaptığımız gibi dua edeceğiz, ama eğer gitmek istiyorsan seni engellemeyeceğiz," dedi babası. "Hava Mareşali'nin bu iş için seni seçmiş olması büyük bir onur."

"Kararını şimdi vermek zorunda değilsin," dedi Khora kibarca. "Gemi salı günü, ay karanlığına kadar kalkmayacak. Bu gece otur düşün, annenle babanla konuş, sabaha da kararını bize bildirirsin."

Ancak Theo'nun kararını vermesi, Khora'nın düşündüğünden daha kısa sürdü. Leydi Naga onun hayatını kurtarmıştı ve geçen yıl yaşadığı onca şeye rağmen, maceraya atılma dürtüsü içinde hâlâ çok güçlüydü. Ayrıca, kuzeyin Kuş Yolları'nda, Wren Natsworthy'yle bir kez daha karşılaşabileceğini düşünmeden edemiyordu.

Salı gecesi ay karanlığında Theo, Hava Mareşali'nin yanında, kent duvarlarının dışındaki alçak bir platonun üzerinde duran Zagwa havalimanına doğru yürüyordu. İyi aydınlatılmış bir hangarda, Leydi Naga'nın kruvazörü *Erik Çiçeği Gözesi* bütün ihtişamıyla bekliyordu. Theo'nun o ana kadar gördüğü en güzel gemiydi, ancak ona şöyle böyle bakabildi. Dikkatini asıl, limanın en uzak köşesindeki karanlık düzlükte bekleyen gemi çekmişti. Dikkate değer bir gemi değildi -hoş zaten dikkat *çekmediği* için seçilmişti- ancak Theo bakar bakmaz bu geminin çok sağlam olduğunu hemen anladı. Konik motor bölmeleri ve uzun, endamlı dümen kanatçıklarıyla küçük, gürbüz bir Achebe 1040. Bu tür gemiler, kargocular ve nakliyeciler tarafından Afrika'nın her yanında kullanılıyordu. Kirlenmiş bu eski püskü gemi de, belli ki uzun süredir uçuyordu. Ne var ki Theo'nun kaptanlığını yapacağı ilk gemiydi ve delikanlı onun, *Erik Çiçeği Gözesi*'nden daha iyi olduğuna ikna olmuştu. Adı *Nzimu*'ydu.

Theo çoktan herkesle vedalaşmıştı. *Nzimu*'nun borda iskelesinin ucunda, yanındaki iki kişiyle birlikte Theo'yu beklediğine göre Leydi Naga da vedalaşmış olmalıydı. Yanındakilerden biri, Yeşil Fırtına üniformasını biçimsiz bir tüccar cüppesiyle değiştirmiş genç bir subaydı, diğeri de sağır dilsiz hizmetçi kız Rohini. Khora, diğer kız Zhou Li'nin, hanımının

Telegram: @cinciva

elbiselerini giyerek Zagwa'da kalacağını ve gelecek hafta gerçekleşecek resmi yemek davetinde onun yerine boy göstereceğini söyledi. Leydi Naga'dan daha uzundu ve Alotyalı değil, Hanlı'ydı, ancak herhangi bir casusu, elçinin hâlâ Zagwa'da olduğuna inandıracak kadar da birbirlerine benziyorlardı.

"Theo," dedi Leydi Naga, *Nzimu*'nun önünde dikilen Theo'nun elinden tutarak, "Rohini'yi hatırlıyorsun, değil mi? Bu da Yüzbaşı Rasputra, korumam olarak benimle gelme konusunda çok ısrar etti."

"Kendisi çok değerli bir kargo," dedi Rasputra, yüzünü kaplayan siyah sakallarının arasından Theo'ya beyaz beyaz gülümseyerek. "Onu gözümün önünden ayırmayacağım konusunda Naga'ya söz verdim."

"Sadece dördümüz olacağız," dedi Leydi Naga.

"Tibesti'de yakıt ikmali yaptığınızda," dedi Khora, "ordakileri Leydi Naga ile yüzbaşının senin yolcuların, Rohini'nin de senin karın olduğuna inandır."

Güzel hizmetçi kıza şöyle bir bakıp, "Tamam," dedi Theo; kız kardeşlerinin kıkırdayamayacak kadar uzakta olduklarına içten içe sevinmişti.

"Rüzgâr yükseliyor," dedi Yüzbaşı Rasputra.

Leydi Naga, Khora'ya dönüp, "Çok güzel bir ülkeniz var, Hava Mareşali. Dünyaya yeniden barış geldiğinde, buraları tekrar görmeyi isterim," dedi.

"Umarım o gün yakındır," dedi Khora, kadının selamına karşılık eğilerek. Esinti, pelerinlerini dalgalandırdı. Doğrulurken, "Leydi Naga, bizi İz Sürücü Fang'ten kurtardığınız için size çok özel teşekkürlerimi sunarım. Anna Fang'i tanırdım ve onu çok severdim. O şeytan yaratığın, onun yüzünü kullanarak etrafta dolaştığını düşündükçe..." dedi.

"Biliyorum," dedi Leydi Naga. "Bunun ne demek olduğunu biliyorum. Öz kardeşim de... Anna Fang için endişelenmeyin. O artık huzura kavuştu." Bakışlarını Theo'ya çevirdi ve küçük elini yine ona doğru uzatarak, "Theo, artık gidelim mi?" dedi.

Telegram: @cinciva

5
BİR ÇOCUK VE ONUN İZ SÜRÜCÜ'SÜ

Balıkkek, Kahire'nin alt katlarının kuytularındaki bir ara sokakta acele acele ilerliyordu. Bu geç saatte bile etrafta bir sürü insan vardı, ama bu onu endişelendirmiyordu. Hepi topu on yaşındaydı ve gelip geçenlerin anca beline geliyordu. Cüppesinin altındaki, çaldığı Eski-Tekno'larla dolu çantasını sıkı sıkı tutarak insanların arasından geçerken kimse onu fark etmedi. Makine hurdalarıyla tıka basa dolu tezgahların önünde toplaşmış tartışan ve pazarlık eden öbek öbek adamlara denk geldiğinde, arada bir durmak zorunda kalıyordu. Pazar Yeri'ndeki bu adamlar tartışmayı çok seviyorlardı ve Balıkkek zamanlamayı tutturur da tartışmanın en hararetli olduğu ana kadar beklerse, zayıf beyaz elinin uzanıp bir devre parçasını ya da çökük bir zırhı yürüttüğünü asla görmüyorlardı.

İhtiyacı olanı aldıktan sonra, bir yiyecek tezgahının önünde durup yapış yapış bir çöreği çaldı. Bir yandan merdivenlerin, basamaklı yolların ve Kahire'nin kanalizasyonlarına uzanan ikiz katlı bakım iskelelerinin oluşturduğu uzun labirentte koştururken, bir yandan da çöreğini yedi. Kent, Orta Deniz'in kıyıları boyunca pürüzlü topraklar üzerinde paldır küldür ilerliyor ve fırtına-drenaj sisteminin kokuşmuş taşma olukları, devasa aksların dönüşüyle çınlayıp gümbürdüyordu. Fırınlardan ve rafinerilerden çıkan kırmızı ışık saçaklarının, parmaklıklar arasından geçerek yayılmasını saymazsak, burası genelde gölgelerle kaplıydı. Pis kokuya, gürültüye ve dumana birçok insan dayanamazdı, ama Balıkkek burada kendini evinde hissediyordu. Neredeyse kimsenin uğramadığı, kentin bu gürültülü göbeğinde kendini güvende hissediyordu.

Yine de kimsenin peşinden gelmediğinden emin olmak için arkasını kolaçan etti. Ana drenajın duvarındaki ızgarayı zorlayıp açarak ağır çantasını deliğin içine fırlattı, sonra da sürünerek deliğe daldı.

Telegram: @cinciva

İçine girdiği küçük oda karanlıktı. Karanlık ve kuruydu. Yüz yıl önce Kahire, avlanmak için yağmurların sel olup yağdığı güney topraklarına inmişti. Kanalizasyonlarındaki fırtına drejanlarına o zaman ihtiyaç duyulmuştu, ancak çöle dönüş sonrasında buralar kapatılmış ve unutulmuştu. Balıkkek bazen Pazar Yeri'ndeki adamların, drenajlarda cinlerin ve hayaletlerin gezindiğini söylediklerine kulak misafiri oluyor ve bu da onu gülümsetiyordu, çünkü haklıydılar.

Çantasını aldı ve odanın zeminine saçılmış yağlı yiyecek ambalajlarıyla boş su şişelerinin arasından zikzak yaparak ilerledi. Odanın dibine doğru, ışığın bir başka ızgaradan titrek titrek geçtiği yerde, bir şey hareket ediyordu.

"Balıkkek?" diye fısıldadı bir ses.

"Merhaba Anna," dedi Balıkkek. Anna olduğuna sevindi. Üst kattaki bir kablodan çektiği elektrikle çalışan çalıntı argon lambasını yaktı. İz Sürücü'sü bir köşeye çökmüştü. Onun geldiğini duyunca pençelerini açmıştı. Uzun bıçakları, kör, tunç yüzünün önünde hâlâ açıkta bekliyordu. Balıkkek, onun yanına her döndüğünde ne hissediyorsa yine aynısını hissetti: Gurur, nefret ve bir tür sevgi. Gururlanıyordu, çünkü çölden kurtardığı paramparça gövdesinin parçalarından onu kendisi yeniden bir araya getirmişti. Nefret ediyordu, çünkü İz Sürücü umduğu gibi iyi olmamıştı. Bir zamanlar gayet pürüzsüz ve gümüşi olduğu belli zırhı, şimdi eski bir kova gibi küt ve çentikli, çorba konservelerini bastırıp düzleştirerek yaptığı perçin yamalar ve lehim yüzünden pütür pütürdü. Bir İz Sürücü'yü iş başındayken hiç görmemiş olmasına rağmen, eklem yerlerinin ve rulmanlarının, her hareket edişinde böyle gıcırdamaması gerektiğinden emindi.

Sevgiye gelince; eh, herkesin birini sevmeye ihtiyacı vardır ve İz Sürücü de Balıkkek'in sahip olduğu tek şeydi. Balıkkek'i çölden kurtarmış, ona ne yapması gerektiğini, onu nasıl yeniden birleştirmesi gerektiğini söylemişti. Tuhaf bir yoldaştı, bazen korkutucuydu, ama tek başına olmaktan iyiydi.

"Biraz rakor buldum," dedi Balıkkek, çantasını, çalıntı alet edevatını tuttuğu odanın köşesine boşaltırken. Oda, kentin hareketleriyle sallanıp titredi. Izgaralardan süzülen ışık, İz Sürücü'nün değişmeyen yüzünü ve insanı rahatlatan tunç gülüşünü aydınlatıyordu. "Seni birazdan tekrar birleştireceğim," diye söz verdi Balıkkek. "Bu gece."

"Teşekkür ederim, Balıkkek. Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Telegram: @cinciva

“Bir şey değil.”

Balıkkek, İz Sürücü’sünün gerçekte iki kişi olduğunu artık öğrenmişti. Biri, yıllardır Yeşil Fırtına’ya ve şimdi de Balıkkek’e hükmeden amansız, acımasız yaratık, İz Sürücü Fang’di. Ancak arada bir aniden titriyor, sarsılıyor, bir süreliğine sessizleşiyor ve o süre sonunda konuştuğunda, çok daha nazik ve biraz da sersemlemiş Anna’ya dönüşüyordu.

İlkin Balıkkek, Anna’nın, İz Sürücü’nün karmaşık beyninin içindeki bir kısa devrenin sonucu olduğunu sanmıştı, ancak aylar geçtikçe artık Anna’nın çok daha farklı biri olduğunu anlamıştı. Anna, çok uzun zaman önce yaşanmış olayları hatırlıyor, Balıkkek’in hiç duymadığı insanlar ve yerler hakkında konuşmayı seviyordu. Anlattığı öykülerin büyük kısmı mantıksızdı; birbiriyle bağlantısız görüntülerin ve isimlerin bir listesi gibiydi, karışmış yüz yapbozun gelişigüzel parçaları gibi. Bazen ağlar gibi ses çıkarıyor ya da Balıkkek’e onu öldürsün diye yalvarıyordu, ancak Balıkkek bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Hoş, bilseydi bile, tam o sırada İz Sürücü Fang’e dönüşüp kendisini öldürme riskine karşı bunu yapmazdı. Ama Anna’yı seviyordu. Bu gece Anna olmasından memnundu.

Anna’nın bacaklarını, köşedeki gazetelerin altında buldu. Bunları, aylar öncesinde en baştan yapmıştı. Sağ bacağının alt kısmı yoktu ve tümüyle kayıp sağ ayağının yerine de eski bir metal masa ayağı kullanmak zorunda kalmıştı, ama gene de, bacaklardan gayet memnundu. Gerekli rakorları bulamadığı için bacakları bir türlü İz Sürücü’sünün bedenine monte etmeyi başaramamıştı, ancak bu gece Pazar Yeri’nde nihayet şansı yaver gitmişti. Doğu’daki ateşkes sayesinde, kısa süre öncesine kadar savaş bölgesi olan bin bir türlü memleketten; *Traktionstadtsgesellschaft*’ın mıntıkasından ve Altay Shan savaş meydanlarından tüccarlar Kahire’ye akın ediyordu (Altay Shan’da, parçalanmış İz Sürücü hurdası bulma konusunda bir kıtlık yaşanmıyordu).

Balıkkek bir yudum su içip işe koyuldu. “Yakında buradan gideriz,” dedi.

“Havagemisi buldun mu?” diye fısıldadı İz Sürücü. Sesi çok hevesliydi. (İz Sürücü Fang ile Anna bölümlerinin tek ortak noktası, her ikisinin de, onarımları bir an önce bitirmesi ve Shan Guo denilen yere hareket etmeleri konusunda Balıkkek’in başının etini yemeleriydi. İz Sürücü Fang’in orada yapması gereken önemli bir işi vardı. Anna’ysa evine dönmek istiyordu yalnızca.) “Bir zamanlar bir havagemim vardı,” diye fısıldadı. “*Jenny*

Telegram: @cinciva

Haniver. Arkangel'de, Stilton'ın hurda avlularından çaldığım parçalarla, gizli gizli yaptım ve onunla uzaklara uçtum..."

"Havagemisi olmaz," dedi Balıkkek, artık bu öyküden yorulmuş halde. "Havagemisini nasıl yürütelim? Gökavlu üç kat yukarıda. Çok tehlikeli."

"Ama Shan Guo'ya yürüyemeyiz. Çok uzun sürer."

Balıkkek, bacağın birini yerine yerleştirdi, kablo ve telleri bağlamaya koyuldu. "Yürümemize gerek yok," dedi. "Bugün Pazar Yeri'nde bir şeyler duydum. Bil bakalım Kahire nereye gidiyor? Brighton. Deniz kenarına yanaşıp Brighton'la ticaret yapacakmışız. Botlar falan gidip gelecek. Eminim Brighton'da hâlâ birkaç tane salyangoz vardır. Shan Guo'ya salyangozla rahat rahat gideriz."

"Gözler," diye fısıldadı İz Sürücü'sü. Gözlerinin parçalanmış merceklerini görebilsin diye yüzünü Balıkkek'e döndürdü. "Shan Guo'ya gideceksek gözlerimin onarılması gerek. Bana yeni göz bulacaksın."

Sesi değişmişti. Hâlâ bir fısıltı halindeydi, ama artık daha sert ve daha tıslayarak çıkıyordu. Balıkkek onun böylece İz Sürücü Fang'e dönüştüğünü anladı. Sakinliğini bozmadan, "Üzgünüm," dedi. "Göz yok. Hiçbir yerde bulamıyorum. Belki Brighton'da buluruz, ha? Brighton'da belki İz Sürücü gözü bulabilirim."

Oysa bulamayacağına dair bir his vardı içinde. Aslına bakılırsa, Pazar Yeri'nde sık sık uğradığı tezgâhların birçoğunda satılık İz Sürücü gözleri oluyordu. Büyük cam kavanozlar ağzına kadar onlarla doluydu, misket gibiydiler. Balıkkek, İz Sürücü için göz çalmayacağına çok önceden karar vermişti. Aptal değildi. Kendisinden güçlü, hızlı ve akıllı olduğunu biliyordu. Oysa kör olduğu müddetçe küçük Balıkkek'e bel bağlamak zorundaydı.

Bir kez daha, "Belki Brighton'da," deyip, diğer bacağın üzerinde çalışmaya koyuldu.

Telegram: @cinciva

6
YAĞMUR RENKLİ İPEK

Nzimu, gece boyunca kuzey-kuzeybatı yönünde uçtu. Şafak söktüğünde, sonsuzluğa uzanıyormuş gibi duran bir çölün üzerindeki dingin havada ağır ağır ilerliyordu. Gemiyi Zagwa Dağları'nın arasından kuzeye yönlendirdiği sırada hayli gergin olan Theo, çok geçmeden sıkılmaya başlamıştı. Her şey yolunda gidiyordu. Elçi, balonun tepesindeki kabinindeydi. Güzel hizmetçisi de arada bir yağmur renkli ipek giysisini hışırdatarak lombar ağzından geliyor ve havakabininin pencerelerinden manzarayı izliyordu. O gün birkaç kere, kafasını çevirdiğinde kızın kendisini izlediğini fark etmişti. Her seferinde o karanlık gözleri çarçabuk başka yere çeviriyor, birdenbire ana kumanda panelinin üzerindeki kanalla ya da kıpırdayan irtifa iğneleriyle aşırı ilgiliymiş gibi görünüyordu.

Onda Theo'ya tanıdık gelen bir şeyler vardı. Kuzeye doğru ilerlerken hareketsiz geçen uzun, sıkıcı saatler boyunca Theo'nun aklını kurcaladı. Kız ona Wren'i mi anımsatıyordu? İyi de bu kız Wren'den çok daha güzeldi...

Yüzbaşı Rasputra oldukça sıcakkanlı, bilgili ve kibar biri çıkmıştı. Ayrıca Leydi Naga'yı Tienjing'e, Theo Ngoni'nin yardımı olmadan götürebileceğinden de adı gibi emindi. "Bak sevgili arkadaşım," dedi, Theo'dan o geceki nöbeti devralmak için aşağı indiği sırada, "gel artık şunu kabul edelim. General Naga'nın filosunda bulunmuş, yirmi yıl deneyimli bir pilotum. Peki ya sen nesin? Bir amatör. Başarısız bir Hacıyatmaz pilotu. Kaba davranmak istemem, ama bu gemiye pilotluk yapmanın tek sebebi resmi gayeler, böylece bunun Zagwa'lı bir ticaret gemisi olduğu oyununu kotarabiliyoruz. *Gerçeklere* dönersek, madem gökyüzüne çıkmayı başardık, artık işleri bana bıraksan iyi olur, ne dersin?"

Theo, o gece yatmadan önce balonun üst katına çıktı ve küçük gözcü platformunda rüzgâra karşı durarak, yaklaşan bir bela olup olmadığına bakındı. Bir bela göremedi; peşlerinde uzun uzun toz bulutlar sürükleyerek

Telegram: @cinciva

ilerleyen ve gelip geçen bir havagemisini fark etmeyecek kadar kendi dertleriyle meşgul küçük çöl kasabacıkları sayılmazsa. Hava da boştu; güneye ilerleyen, yan yana sıralanmış balonlar, güneş ışığında kehribar bir gerdanlık gibi parıldayan uzaktaki bir gök-tren dışında.

Theo, neredeyse bir hava korsanının ya da suikastçısının saldırıya geçmesini dilermiş gibi iç çekti, böylece Leydi Naga'ya ve Yüzbaşı Rasputra'ya ne kadar işe yaradığını ispatlayabilirdi. Kendini bir kez daha kahramanca bir şey yaparken (Süper-Sinek'e bindiği o gün ne kadar korkmuş olduğunu haliyle unutarak) ve bu kahramanlığının Kuş Yolları'nda dilden dile anlatılarak Wren'e kadar ulaştığını düşledi. Ama onu gözlerinin önüne getirmeye çalıştığında, zihninde beliren tek yüz hizmetçi Rohini'nin yüzüydü.

Nzimu'nun balonunun kıç tarafındaki kabininde tek başına kalan Oenone Zero, Leydi Naga, dizlerinin üzerine çöküp başını eğdi ve lekeli ellerini avuç içlerinden birleştirerek duasını etmeye başladı. Tanr'nın ona bir yanıt vermesini beklemiyordu, çünkü Tanrı'nın bu şekilde çalıştığına inanmıyordu. Ancak, Bulutların Üstü'nde öleceğini düşündüğü o geceden bu yana, onun varlığını çok somut bir şekilde hissetmeye başlamıştı. Ona kuvvet, huzur ve cesaret veriyordu. Buna karşılık ona verebileceği tek şeyin duaları olduğunu düşünmüştü.

Zagwa'da geçirdiği günler, kraliçenin, piskoposun ve Hava Mareşali Khora'nın kibarlığı için ona teşekkür etti. Theo Ngoni'nin cesareti için minnettarlığını sundu ve bu korsan yolculuk sırasında başına bir şey gelmemesi için dua etti. O anda, pek de öyle ruhani olmayan bir düşünceyle dikkati dağıldı. Kocasının, Theo gibi genç ve yakışıklı olmaması ne kötüydü...

Gözlerini açıp Naga'nın, ranzasının yanına koyduğu portresine baktı; mekanize savaş zırhına yerleştirilmiş sakat bedenine ve gülme konusunda deneyimsiz birinin o tuhaf gülümsemesiyle çarpılmış, hırpalanmış koyu sarı yüzüne. Bu fotoğrafı ne zaman görse, böyle bir adamın ona âşık olmasını sağlayan şeyin ne olduğuna akıl sır erdiremezdi.

Oenone onu sevmiyordu. Sadece, sağladığı koruma için ona minnettardı ve Yeşil Fırtına'nın liderliğinin böylesi saygın bir adama geçmesinden de memnundu. Ona evlenme teklif ettiğinde bu yüzden hayır

Telegram: @cinciva

diyememişti. “Elbette,” demiş, kırmızı gelinliğini giyip, subayların, rahiplerin, nedimelerin ve Batı Takımadalarındaki bir sabit yerleşimden, sırf Oenone’ı kutsaması için hatırı sayılır bir fiyata getirilen gergin bir Hıristiyan papazının hazır bulunduğu devasa kalabalığın önünde, ayaklarının ucuna basarak kocasına ilk öpücüğü verdiği ana kadar kaybolmayan bir uyuşukluk duygusu çökmüştü üzerine.

Kapının hafifçe çalınması onu hatıralarından çıkardı. Kabin kapısı açıldı; her zamanki utangaçlığı ve sessizliğiyle Rohini girdi içeri. Oenone, taşınabilir tuvalet masasının önüne oturdu ve Rohini tarasın diye saçını çözdü. Lambanın ışığında saçlarının uçları hafif kestane rengi görünüyordu, bu da uzun zaman önce yaşamış bazı atalarının, muhtemelen Altmış Dakika Savaşı’ndan sonra uzaktaki Alotya Adaları’na kaçan Amerikalılar olabileceğinin işaretiydi. Yeşil Fırtına’ya sıkı sıkıya bağlı olanların, ondan hoşlanmaması için bir neden daha…

Onları aklından çıkarıp, Rohini’nin ellerinin nazik dokunuşunun ve fırçanın uyku getirici, yumuşak hışırtısının tadını çıkarmaya çabaladı. Kızın, bu yolculuğa onunla gelmeye gönüllü olmasından memnundu. Rohini, Oenone’ın, onlara eşitiymiş gibi davradığı zaman buna içerliyor görünen diğer hizmetçilerine göre daha sessiz ve daha tatlıydı. Rohini, ona gerçekten düşkün görünen ve Oenone’ın ona gösterdiği kibarlığın kıymetini bilen tek kişiydi sanki.

İşte bu yüzden, Rohini’nin fırçayı fırlatıp, cüppesinin yağmur renkli kuşağını Oenone’ın boğazına dolaması ve hiç duymadığı bir tıslamayla konuşmaya başlaması Oenone için dehşet bir sürpriz oldu: “Ne yaptığını biliyoruz, pislik kent âşığı! Sevgili liderimizi nasıl öldürdüğünü ve o aptal Naga’yı nasıl kandırdığını da! İşte şimdi, gerçek Fırtına’nın hainlere neler yaptığını göreceksin…”

Bir şey Theo’yu uykusundan uyandırmıştı, şimdi de tekrar uyuyamıyordu. Kabini soğuktu, ranzası rahatsızdı ve evini de çok özlemişti. Lambayı açıp kol saatine baktı. Rasputra’dan nöbeti devralmasına daha birkaç saat vardı. İnleyip ışığı kapattı ve döküntü battaniyesinin altına girip, boş yere tekrar uyumaya çalıştı.

Tam yatağına tekrar uzandığı sırada, geminin rotasından saptığını fark etti birden. Balona çarpan rüzgârın sesi belli belirsiz değişmişti.

Telegram: @cinciva

Hacıyatmaz Kolordusu'nun kargo gemilerindeyken bu tip ayrıntılara dikkat etmeyi öğrenmişti; zira beklenmedik bir rota değişimi, birliğin savaşa gidiyor olduğu anlamına gelirdi. Nzimu'nun, rotasını Tibet Dağları'nı görene kadar değiştirmemesi gerekiyordu ve Theo bunun güneş doğmadan gerçekleşmesini beklemiyordu.

Neler oluyordu? Rüzgâr tarafından bir barbar uçan makine filosunun yaklaştığını ya da bir korsan filikasının, çöl tepelerinin arasındaki bir sığınaktan havalandığını geçirdi aklından. Theo'ya söylemeden onlardan kaçmaya çalışmak tam Rasputra'ya göre bir işti! Ranzasından kalkıp, çizmelerini ve montunu giymeye koyuldu, yatağa girerken üzerinden sadece bunları çıkarmıştı.

Ana lombar merdiveninin ortasında, aşağıdaki yürüyüş platformunda, kıç tarafa, Leydi Naga'nın kabinine doğru ilerleyen Rohini'yi gördü. Tam ona seslenip neler olduğunu soracakken, kendisini duyamayacağı aklına geldi. Ayrıca basit bir nedenden kaynaklanan bir rota değişimi yüzünden onu paniğe sokmak da istemedi. En azından Rasputra'yla konuşana kadar.

Rohini'nin geçmesini bekledikten sonra, merdivenin son birkaç basamağından kayarak indi ve havakabinine girdi. "N'oluyor?" diye sordu.

Ancak Yüzbaşı Rasputra ona yanıt veremedi, çünkü biri, Kaptan Rasputra'nın boğazını öylesine derin ve öylesine uzmanca kesmişti ki, güzel yüzüne yerleşen o küçük, şaşkın bakışın kaybolmasına fırsat bile bulamadan ölmüştü.

"Yüzbaşı Rasputra?" dedi Theo. Yanı başındaki bir hareket onu yerinden zıplattı, ama sonra bunun sadece aynadaki yansıması olduğunu gördü: Gözleri fal taşı gibi açık ve aptal bir Theo. Kendine baktı. Bunu kim yapmıştı? Nzimu'da davetsiz bir misafir mi vardı? Suikastçılar gemiye, tıpkı onun Zagwa üzerindeki Süper-Sinekler'e bindiği gibi mi binmişti yoksa? Ama hayır; kan kokusu, bu cam duvarlı odada kendini ölü bir adamla tekbaşına bulmanın yarattığı dehşet, Wren'le birlikte Bulutların Üstü'nde tanık olduğu şeyleri bir anda berrak bir şekilde anımsattı ona; Rohini'nin neden bu kadar tanıdık geldiğini de.

Duvardaki kancada asılı duran bir baltayı aldı ve tekrar merdivene gidip basamakları çıkmaya başladı. Leydi Naga'nın kabininin kapısına giden yürüyüş platformunda koşarken, içeride birinin hainlerle ilgili bir şeyler söylediğini duydu. Kabinden boğuşma sesleri, yere düşen ve yuvarlanan bir şeylerin gürültüsü geliyordu. Theo, cesaret bulmak için

Telegram: @cinciva

bağırarak baltasını kapının kilidine savurdu. Kilit ilk vuruşta parçalandı ve kapı açıldı.

İçeride, ters dönmüş ranzanın dağınık yatak takımı ve tuvalet masasından düşmüş şişelerin parıltısı arasında dizleri üzerine çökmüş Leydi Naga, Rohini'nin onu boğmakta kullandığı kuşağa iki eliyle sarılmıştı. Rohini'nin yüzündeki zafer ifadesi, paramparça olmuş kapı ağzında dikilen Theo'yu görmesiyle belli belirsiz kayboldu.

"İnsan bi'kapıyı *vurmaz* mı?" diye sordu ters ters.

"Cynthia Twite," dedi Theo.

"Sürpriz!" diye yanıtladı kız gülümseyerek.

Leydi Naga, küvette kalan son suyun giderden geçerken çıkardığı ses gibi korkunç bir gargara sesi çıkardı. Theo ileri atılıp baltayı savurdu, ancak baltayı kullanamayacak kadar nazik biriydi ve Cynthia'nın da bunu bildiğini biliyordu. Kızın gösteriş budalalığını hatırlayıp, "Çok değişmişsin," dedi.

İşe yaradı. Leydi Naga'dan bir anlığına bıkan Cynthia, ipek kuşağa son kez sert bir şekilde asılıp bıraktı. Kurbanı öne eğilip, yüzüstü yere düştü. Hareket etmiyordu. "Yakışmış değil mi?" diye sordu Cynthia, Theo onu en son gördüğünde sarı olan siyah saçlarını, beyaz olan kahverengi tenini göstererek. Theo ona ateşli bir iltifat etmiş gibi gülümsedi. Gizli ajan olarak tek zayıf yanı buydu. Kendi zekasına o kadar hayrandı ki, kurbanlarına onları nasıl aldattığını söylemeden edemezdi.

Theo, onu yeterince konuşturmayı başarırsa, yardımsever tanrılardan birinin aklına işe yarar bir fikir sokacağını umut etti.

"Saçı ve teni yapmak kolaydı," diyordu Cynthia. "En zoru gözlerdi. Adına 'Kontrat Lens' denilen Eski-Tekno bir icadı kullanıyorum." Bir gözüne parmağıyla dokunup göz-kapaklarını kırpıştırdı. Elini uzaklaştırdığında, gözü eski camgöbeği mavisine dönmüş, karanlık yüzünden Theo'ya uyumsuz uyumsuz bakıyordu. "Adam olsaydın," dedi, "beni o gün vururdun. Ama görüyorum ki hâlâ bir korkaksın. Bense seni öldürmek için can atıyorum, Theo Ngoni. Bu yüzden de seni sona sakladım."

"Lütfen," dedi Leydi Naga nefes nefese, boğulurcasına göğsü yükselip alçalırken, "ona zarar verme."

Cynthia ayağıyla Naga'nın üzerine bastı. "Şurada *konuşuyoruz!*"

"Cynthia," diye bağırdı Theo, "niye yapıyorsun bunu?"

Telegram: @cinciva

Cynthia birbirinden farklı renkteki gözlerini Theo'ya dikerek ona bir adım daha yaklaştı. "Bu Alotyah kaltak, Naga başa geçsin diye liderimize ihanet etti. İz Sürücü Fang'i sevenler olarak, bu yaptığının yanına kalmasına izin vereceğimizi mi sandın?"

"İyi de neden burada?" diye bağırdı Theo çaresizce. "Neden şimdi? Onun evinde yaşıyorsun, Tienjing'de de öldürebilirdin onu. Naga'yı da öldürebilirdin."

Cynthia, Theo'nun masumiyetinden canı sıkılarak, ters ters iç çekti. "Naga'nın *ölmesini* istemiyoruz," dedi. "Bu, sadece iç savaş anlamına gelir ve bizi, gelgeççileri öldürmek olan asıl işimizden başka yöne saptırır. Biz sadece Naga'nın bu ateşkesten vazgeçmesini istiyoruz. Gemilerimizi Zagwa'ya çağırdığımda müdahale etmeseydin, bu iş çoktan bitmiş olacaktı. Ama ben sabırlıyımdır. Birkaç dakika içinde bu pas yığını kova, alevler içinde kalacak. Tek kurtulan Rohini olacak. Naga'ya, Zagwa'nın bizi gelgeççilere nasıl sattığını ve gelgeççilerin de bizi nasıl vurduğunu anlatacak. Böylece Naga ile sizin elemanlar arasındaki anlaşma da suyun dibini boylayacak. Gelgeççilere gelince, eh, güzel karıcığına yaptıklarını duyduğunda, Naga onlarla masaya oturup barış konuşacak değil ya. Silahlar yeniden ateşlenmeye başlayacak. Sahibemiz Tienjing'e döndüğünde de bizi ödüllendirecek!"

"Fang'i mi kastediyorsun? Ama o öldü!"

Cynthia korkutucu bir şekilde gülümsedi. "O *hep* ölüydü, Afrikalı. Bu yüzden asla öldürülemez. Bu hain ateşkes görüşmelerini sonlandırmamızı bekliyor. Geri dönecek ve bizi nihai zafere taşıyacak!"

"Sen delirmişsin!" dedi Theo.

"Eline kocaman, kirli bir balta alıp kapıları kıran birinden bunları duymak pek komik doğrusu," dedikten sonra bir an bile beklemeden ayağını havaya kaldırdı ve Theo'ya bir tekme atıp onu geriye savurdu. Theo açık kapı ağzından geriye yuvarlanıp, lombar ağzından bir kat aşağı düştüğü sırada, elindeki ağır baltayı da ondan kaptı.

Theo ızgaralı yürüyüş platformuna yüzüstü düştü. Yerde bir süre ağzından gelen kanın tadıyla uzanırken, yaklaşan Cynthia'nın ayak seslerini dinledi. Üzerindeki yürüyüş platformunda ilerleyen Cynthia'nın adımlarını duyuyor ve gaz-hücrelerinin yan taraflarına yansıyan gölgesini seyrediyordu. Kendini bir döşeme altı boşluğuna doğru çekti. Ayak sesleri bir süre sonra durdu. "Theo?" diye seslendi Cynthia. "Seni arayacağımı

Telegram: @cinciva

sanmıyorum. Seni öldürmeyi hevesle bekliyordum, ama saklambaç oynayacak vaktim yok. Zaten değişen bir şey de olmaz. Ana gaz-hücresinin altında, tam gece yarısı patlamaya ayarlı bir bomba var. Senin şu aptal Zagwa uçurtmalarından birini alıp uçuşa geçiyorum. Çölde arkadaşlarımla bir buluşma ayarladım. Görüşmek üzere!"

Ayak sesleri tekrar gelmeye başladı, ancak sesler Theo'dan uzaklaştıkça azaldı. Theo, Cynthia'nın balonun yan tarafındaki acil çıkışa doğru seğirttiğini tahmin etti. Orada, Theo'nun Zagwa'da kullandıklarının basit modellerinden bir düzine uçurtmanın durduğu bir dolap vardı. Bekledi, lombar kapağının açıldığını duydu; rüzgârın içeri dolmasıyla birlikte balonun içindeki sesler de değişmişti. Hızla ayağa kalktı ve yatay bir desteğe tutuna tutuna, balon kumaşına perçinlenmiş elastik lomboza doğru ilerledi. Uzaktan gelen yıldız ışığında, çölün gümüş dalgalarının karşısında bir an kara bir yarasa kanadı belirdi.

Peki ya diğer uçurtmalar? Cynthia gibi birinin onları yok etmesini beklerdi. Ancak belki Theo'nun neden olduğu gecikme yüzünden onları atacak vakti kalmamış olabilirdi. Saatine baktı. Gece yarısına daha sekiz dakika olduğunu görünce rahatladı. Göğsündeki ve yan taraflarındaki ağrıyı yok sayarak, uçurtma dolabına doğru tırmanmaya başladı. Dolabın nerede olduğunu bilmese bile, açık lombar kapağından uğuldayarak giren rüzgârın sesini izleyerek yerini tespit edebilirdi. Tam da beklediği gibi, dolap boştu. Cynthia atlamadan önce yedek uçurtmaları lombar kapağından aşağı atmıştı. Ancak Theo kafasını uzatıp baktığında, uçurtmalardan birinin, lombar ağzının birkaç metre ötesinde takıldığını fark etti. Uzanıp uçurtmayı oradan kurtarmak onun için çocuk oyuncağıydı.

Derin derin nefes alarak, kendini uçurtmaya bağlamaya başladı. Derken aklına Leydi Naga geldi. Uçurtma büyüktü, kadınsa küçük. Theo, uçurtmanın ikisini de taşıyacağından emindi. Ama hayatta mıydı peki? Hemen saatine baktı. Dolaba tırmanmak tahmin ettiği kadar uzun sürmemişti. Leydi Naga'yı kurtarmayı denemek zorundaydı. Söz vermişti.

Uçurtmayı dolabın yanına bırakıp kendini dik lombar ağzından, Naga'nın kabinine doğru savurdu. Leydi Naga, Theo'nun onu bıraktığı yerde öylece yatıyordu, ama Theo içeri girdiğinde, onu Cynthia sanarak inlemeye ve ayağa kalkmaya çalıştı.

Telegram: @cinciva

“Sorun yok,” dedi Theo ona, dizlerinin üzerine eğilip yüzünü kendine doğru çevirerek.

“Rohini,” diye sayıkladı kadın.

“Gitti,” dedi Theo, onun ayağa kalkmasına yardım etmeye çalışarak. “Zaten Rohini de değilmiş. Adı Cynthia Twite, İz Sürücü Fang’in özel casus timinin üyesi.”

“Twite mı?” Leydi Naga kaşlarını çatıp inledi. Düşünmek canını yakıyor gibiydi. “Hayır, o kız beyazdı, İz Sürücü’nün Bulutların Üstü’ndeki ajanıydı. Naga onu *Ağıt Girdabı*’na almıştı, ancak Shan Guo’ya vardığımızda ortadan kaybolmuştu... Ah Theo, benim eve dönmem gerek. Dönmezsem, o ya da arkadaşları Naga’ya beni gelgeççilerin öldürdüğünü söyleyecek, böylece barış da sona erecek.”

“Kendinizi zorlamayın,” dedi Theo, sözcüklerin yaralı boğazından güçlükle geçerken onun canını daha da yakacağından endişelenerek. “Sizi eve götüreceğim, söz. Ama önce bu gemiden çıkmalıyız.” Kol saatine baktı. “Gemide bir bo-” dedi ve o an sustu.

Gece yarısına hâlâ sekiz dakika vardı.

Merdivenlerden düştüğümde, diye düşündü. *Saatim bozulmuş.*

Babasının, “Siz gençlerin, ne diye bu cafcaflı kol saatlerini kullandığınızı anlayamadım gitti. Cep saati daha saygın ve çok ama çok daha sağlamdır,” sözlerini, bombanın infilak ederek ayaklarının altındaki gemiyi paramparça etmesinden önce hatırlayacak kadar zamanı olmuştu.

Telegram: @cinciva

7
BRIGHTON CANDIR

Brighton, Wren ve Theo'nun ayrıldığı günden bu yana çok daha kötü bir yer haline gelmişti. Uçan saray Bulutların Üstü gitmiş, kentin yönetici seçkinlerinin birçoğunu da yanında götürmüştü. Brighton artık Yitik Oğlanlar tarafından yönetiliyordu. Shkin Şirketi'nin tutsakları olarak buraya getirilen Oğlanlar, Yeşil Fırtına'nın saldırdığı gece, hücrelerinden kaçmış, dilencilerden ve asi kölelerden kurdukları özel ordularla, Kraliçe Parkı ile Montpelier'in beyaz, güzel sokaklarında ve Laines'in rutubetli labirentlerinde küçük krallıklarını kurarak, kendi evlerinde gibi rahatlarına bakmışlardı. Kendi aralarında savaşmışlar ya da çalınmış bir çift ayakkabı veya güzel bir köle kızın işveli bakışıyla bozulabilecek denli zayıf ortaklıklar kurmuşlardı. Bir Yitik Oğlan'ın bir sonraki adımda neler yapabileceğini kimse tahmin edemezdi. Acımasız ve duygusaldılar, açgözlü ve bonkördüler. Birçoğu deliydi. Geceleri, bozulan koko anlaşmalarının ve hayali hakaretlerin intikamını almak için müritler, çerçöple dolu kordon boyunca kavgalara tutuşurdu.

Buna rağmen Brighton hâlâ gözde bir tatil merkeziydi. Yüksek tabakadan turistler Brighton'ı boşaltmış (lüks oteller harabeye dönmüş ya da Yitik Oğlanlar tarafından sığınaklara dönüştürülmüştü), Deniz Havuzu'ndaki ucuz misafirhanelere doluşup eğlenen mutlu aileler de artık gelmez olmuştu; ancak yine de yeni Brighton'ın, ürkütücü ve heyecan verici olduğunu düşünen önemli bir insan topluluğu da yok değildi. Kentin, savaşın hiç uğramadığı konforlu orta katlarındaki tuzu kuru sanatçılar ve ailelerinin onlara satın aldığı kariyerlerine başlamadan önce küçük maceralar peşinde koşan şımarık delikanlılar, kulüplerde ve barlarda, gerçek suçluların ve asilerin bir omuz mesafesi yakınlarında olmaktan heyecan duyuyorlardı; Yitik Oğlanlar ve tayfasının, onların yemek yedikleri restorana büyük bir kurumla girmeleri hoşlarına gidiyordu. Kordonları kaplayan lağımın, bir türlü susmayan boğuk müziğin

Telegram: @cinciva

ve şafak vakti denize dökülen cesetlerin, Brighton'ı, geldikleri kente göre çok daha gerçek kıldığını düşünüyorlardı. Kimileri kaldıkları süre içinde soyuluyor, hemen hepsi dolandırılıyor ve aralarından birkaçı da, Köstebek Vadisi'nin ve Beyaz Ork'un ara sokaklarında cepleri boşaltılmış ve gırtlakları kesilmiş halde bulunuyordu, ancak sağ kalanlar Milan'a, Peripatetiapolis'e, St. Jean Les Quatre-Mille Chevaux'a dönüyor ve Brighton'da başlarından geçen tatil maceralarını anlatarak dostlarını ve akrabalarını bayıyorlardı.

Kahire'nin yanaştığı sahilden kalkan yolcu gemisinin yolcuları arasında bu tipten ziyaretçiler de bulunuyordu, ancak çoğunun Brighton'ı ziyaret etmek için daha karanlık nedenleri vardı. Koka ve haşhaş peşinde koşan uyuşturucu tüccarları, hırsızlar, silah kaçakçıları yahut bugünlerde Brighton'dan *her şeyin* alınabileceğini duymuş kaypak görünüşlü adamlar. Ve pruvanın orada, yolcu gemisinin küt burnu dalgaya yandan her girişinde küpeştelere çarpan suyla sırılsıklam olmuş Balıkkek, yaklaşan yazlık kente gözlerini dikmiş bakıyor, kıyının güvenliğinden ayrılmamış olmayı diliyordu.

Kahire'deki gizli deliğinde, bir salyangoz çalacağı sözünü vererek İz Sürücü'sünü memnun etmesi çok kolaydı, ama şimdi Brighton'ın paslı yan kısmı dalganın kabartılarının arasından görünmeye başlarken içine ciddi ciddi şüphe düşmüştü. Eski Yitik Oğlanlar tayfasının onu hain belletiklerini aklından çıkaramıyordu. İçlerinden biriyle son karşılaşmasında, onu birçok yenilikçi yolla öldüreceklerini açık bir dille belirtmişler, o da denize atlayıp talihini dalga köpüklerinin arasında aramak zorunda kalmıştı. Brighton yetkililerinin onları şimdiye kadar çoktan yakalamış olduklarını ummuştu, ancak yanındaki yolcuların konuşmalarını dinleyince yanıldığını fark etmişti. Yitik Oğlanlar, Brighton'ın *yetkilileriydi*.

Yolcu gemisi, Brighton'ın çürümüş kıç tarafının hizasında salındı; pis çarkları, metruk kordonları ve bir sürü salyangozun sıralı halde pis, metal bir rıhtıma demirlendiği Nihai Plaj denilen bir mahalleyi geçti. Balıkkek'in az ötesindeki, zengin kentlerin birinden gelen bir kız, sevgilisine dönüp, "Uff!" dedi. "Ne iğrenç makineler öyle! Büyük örümceklere benziyorlar!"

"Yitik Oğlan denizaltıları," dedi sevgilisi. "Onlarla gezinti yapabiliyor, kenti aşağıdan seyredebiliyorsun. Ama tek amacı bu değil tabii. Yitik

Telegram: @cinciva

Oğlanlar içten içe hâlâ birer korsan. Brighton'ın yoluna çıkıp da bir daha hiç haber alınamayan küçük kasabalarla ilgili çok şey duydum."

"Uff!" dedi kız yine, ama gerçek korsanların yaşadığı bir kente çıkıyor olmanın düşüncesi onu mutlu etmişe benziyordu.

Balıkkek, kız kadar hevesli değildi. Buraya dönmek ona gitgide daha kötü bir fikir gibi gelmeye başlamıştı.

Yolcu gemisi, Kemptown Mahallesi'nin ana teknesi ve uskundurasının arasında, suyun dingin, pis olduğu bir kanala giriş yaptı. Terk edilmiş gezinti iskeleleri tepede bir yay gibi uzuyor ve çürümüş kızakları, Brighton, kabaran deniz hareket ettikçe, aşağıya pas zerrelerinden bir yağmur yağdırıyordu. Demirleme merdiveninde bekleyen dok işçilerine yaklaştıkça, yolcu gemisi mürettebatının sesleri, daha güçlü yankılanıyordu. Benzin ve salamura kokusu. Suda yüzen pislik battaniyesinin arasında yüzeye çıkmış ölü bir kedi. Yolcu gemisi, motorlarını susturdu. Diğer yolcular çantalarını toplamaya ve cüzdanları ile para kuşaklarının yerinde olduğunu kontrol etmek için elbiselerini yoklamaya başladı. Balıkkek'se gömleğinin yakasını kaldırıp yağlı şapkasının içine iyice gömülerek, yolcu gemisinde kalabilmeyi ve geminin onu Kahire'ye geri götürmesini diledi.

Pazar Yeri'nden çaldığı, kukuletalı uzun cüppeye bürünmüş halde yanında sessizce duran İz Sürücü'sü, Balıkkek'in korkusunu sezmişe benziyordu. Çelik parmakları, Balıkkek'in kolunu nazikçe kavrayıp fısıldadı: "Korkacak hiçbir şey yok. Yanında ben varım."

Bugün Anna'ydı. Anna'nın elini avucuna alıp sıktı, kendini biraz daha cesur hissetti. Bir esinti şapkasını alıp güneşe doğru uçurduğunda bile çok endişelenmedi.

İki kat yukarıda, Okyanus Bulvarı'ndaki müstahkem bir hotelde, Gevrekyıldız isimli bir Yitik Oğlan, penceresinin önünden geçip giden sahipsiz şapkaya bakmak için yerinden fırladı.

"Bu da neydi?" diye sordu.

Arkadaşları ile korumalarının elleri, bellerindeki silahlara gitti, ama geçen şeyin ne olduğunu bilmediklerini söylediler. Kölelerinden biri, bunun sadece bir şapka olduğunu düşündüğünü söyledi.

Telegram: @cinciva

“Sadece bir şapka mı?” diye tısladı Gevrekyıldız. “Hiçbir şey *sadece* bir şey değildir! Bir *anlamı* vardır! Nereden geldi? Kimindi?”

Korumaları, arkadaşları ve köleleri birbirlerine bıkkın bıkkın baktı. Gevrekyıldız gitgide daha da paranoyaklaşmaya başlamıştı ve geceleri bazen uykusunda kıvranarak çığlık çığlığa Grimsby ve Amca isimli biri hakkında bağırıp tüm çeteyi uyandırıyordu. Korumaları ve arkadaşları, onu denize atma vaktinin yaklaştığını, Karides ya da Topsürü gibi daha az hassas bir Yitik Oğlan’a hizmet etmenin daha iyi olacağını düşünmeye başlamışlardı.

Yürürken ipek geceliğinin kuyruğu pahalı halının üstünde hışırdayan Gevrekyıldız acele acele, ekranlarını yerleştirdiği odaya seyirtti. Tüm Yitik Oğlanlar’ın ekranları vardı. Öteki Yitik Oğlanlar’ı gözetleyebilmek için tüm Brighton’a gizlice gönderdikleri yengeç-kameraları da vardı. Kameraların metal ayaklarının, kentin havalandırma kanallarında dolaşırken çıkardığı tınlamalara ve iki rakip kamera rastlaştığında meydana gelen yankılı, takırtılı kavgalara artık herkes alışmıştı. Bazen şafak vakti, havalandırma ağızlarının hemen aşağısındaki kaldırımlar, kanallarda bütün gece sürmüş gayesiz savaşların artıklarıyla, kopmuş metal ayaklar ve dağılmış lenslerle parıldardı.

“*Her şey* bir şey demektir!” dedi Gevrekyıldız, kapı eşiğinde toplanıp onun ekran kumandalarıyla cebelleşmesini izleyen müritlerini ikna etmeye çalışarak. “Sen şapka diyorsun, ben bir işaret diyorum. Amca’dan bir işaret olabilir!” Gevrekyıldız, son zamanlarda Amca’yı rüyasında çok sık görmeye başlamıştı. Amca ona fısıldayıp duruyordu. Amca’nın hâlâ hayatta olduğuna ve Brighton’ın çekimine kapıldıkları için Yitik Oğlanları’ın yakın zamanda cezalandıracağına inanmaya başlamıştı.

Ne var ki, kameralarından birini Kemptown Merdiveni’nde karaya çıkan bir grup ziyaretçiye çevirdiğinde gördüğü kişi Amca değildi. Gördüğünün kim olduğundan ilk başta emin olamadı, ama siyah cüppenin içindeki ucubeye yol gösteren küçük çocuk bir yerden tanıdık geliyordu. Derken, önceden Shkin Şirketi için çalışan ve Gevrekyıldız’a göre yüz hafızası çok daha iyi olan Monico Weems isimli kadın kölelerinden biri, ekranlardan birini eliyle işaret ederek, “Bakın!” dedi. “Efendim bakın! Küçük Balıkkek bu!”

Telegram: @cinciva

Küçük Balıkkek, kentin sınırlarındaki revakların altında, çerçöp yığınına dönmüş kaldırımlarda İz Sürücü'süyle birlikte aceleyle yürüyüp, kepenkleri kapalı kafeleri ve yağmalanmış atari salonlarını geçerek, Nihai Plaj'ın metalik gün ışığına çıktı. Balıkkek ile İz Sürücü'sü, beyaz bir duvara şablonla yazılmış *Plaja Gider* yazısını izleyerek, terk edilmiş otelleri ve boş yüzme havuzlarını, yazlık kentin Mitchell & Nixon motorlarının yer aldığı devasa motor yuvalarını geçip salyangozların park ettiği yere çıktılar.

Etraf tel örgüyle kaplıydı ve giriş kapısında da kilit vardı, ama tel örgüler ve kilitler İz Sürücü için hiçbir şey ifade etmiyordu. Kilidi çekip kopardı, Balıkkek de kapıyı iterek açtı ve Grimsby'deki eski günlerine dair tuhaf bir nostalji hissederek salyangozların arasında koşmaya başladı. Üstlerini kaya midyesi ve martı pisliği kaplamış zırhlı kameraları ve bükük dizleri, salyangozlara, tarihöncesine ait muazzam birer yengeç havası veriyordu. Balıkkek hepsini tanıyordu: *Deniz Piresi, Termoklin Kızı, Balık Asalağı 2, Yüzgeçli Müdavim,* ama en küçüğü, en güzeli ve en yenisi olan *Örümcek Bebeği*'nde karar kıldı. Diğerlerine göre suya daha yakındı, kentin altına yapılan geziler için ön ayağına dayanmış bir de platform olduğundan, içinde yakıt bulunduğunu umdu.

İz Sürücü'sü geride kalmıştı. Zavallıcık, tahta ayağının üzerinde ağır ağır yürüyor, Balıkkek'e yetişemiyordu! "Anna! Gel buraya! Lombar kapağını aç bana!" diye seslenip, salyangozların zikzak gölgelerini takip ederek gerisingeri yürümeye başladı.

İki böcek, motor yuvasının ve açık giriş kapısının altından, büyük bir elektrik motoru gürültüsüyle salyangoza alabanda tarafından hızla yaklaşıyordu. Her ikisi de aşırı hızlıydı. Küçük kabinlerine sığışmış, çatılarında bekleyip platformları hazırlayan bir sürü adam ve çocukla tıka basa doluydu. Kendisine doğrulttukları kılıçları, işaret fişeklerini ve zıpkın tüfeklerini fark eden Balıkkek kaçmaya kalktı, ancak tek çıkış yolu olan giriş kapısı da böcekten dökülen adamlarca çarçabuk itilerek kapatılmıştı. Balıkkek inleyerek yönünü denize çevirdi, ancak etrafı bir anda Vasat'larla çevrildi; aralarında, gözünü ona dikmiş, tanıdığı bir oğlan vardı: Uzun, zayıf, gergin, kızıl saçlı bir oğlan, adı da-

"Gevrekyıldız," dedi Gevrekyıldız. "Hatırladın mı beni? Ben seni hatırlıyorum, Balıkkek." Elinde bir zıpkın tüfeği vardı. "O gammaz sensin, di mi? Shkin'e, Grimsby'nin nerde olduğunu söyleyen? Unuttuğumu sanma. Hiçbirimiz unutmadık; biz, Yitik Oğlanlar. Belki seni yakaladığımı

Telegram: @cinciva

görürlerse, bana biraz olsun saygı duyarlar. Belki Amca bizi cezalandırmaya geldiğinde beni affeder. Belki de-"

Birdenbire nasıl olduysa, Balıkkek'in İz Sürücü'sü, Gevrekyıldız'ın arkasında bitiverdi. Gevrekyıldız'ı çenesiyle kızıl saçlarından tutup başını öyle sertçe döndürdü ki, boynunun kırılma sesi bir silah sesi gibi yankılandı. Gevrekyıldız'ın son gördüğü şey, İz Sürücü'nün tunç maskesinden yansıyan kendi şaşkın yüzü oldu. Parmağı, gökyüzüne doğrulmuş zıpkın tüfeğinin tetiğine sıkı sıkıya bastırıyordu. Rolantideki motorlardan çıkan dumanın arasından, kentin üzerindeki açık gökyüzünün de üzerine, güneşe doğru gümüşi bir zıpkın fırladı.

Balıkkek, mermiler tam gümlemeye başladığı sırada, aklının kalan son kırıntılarını kullanarak kendini Gevrekyıldız'ın can çekişen bedeninin yanına atabildi ve park etmiş salyangozların arasında inlemeye başladı. Zıpkınların daha ve daha yükseğe çıkmalarını, gitgide yavaşlayıp, süzülen martıların arasındaki gümüş pulları andırarak, mavi gökyüzünde bir süre asılı kalır gibi durmalarını izledi. İz Sürücü'sü pençelerini açmıştı. Zıpkınlar yere düşmeye başladığında, Gevrekyıldız çetesini kokularından ve onu hedefleyen silahların sesinden bir bir bularak öldürmeye koyuldu. Zıpkınlar, alabanda tarafının en uzağındaki güverte plakasına takırdayarak indiğinde hepsi ölmüştü.

İz Sürücü pençelerini içeri soktu ve Balıkkek'e yaralanıp yaralanmadığını nazikçe sorarak ayağa kalkmasına yardım etti.

"Anna?" dedi Balıkkek, şaşkındı. "Şeye dönüştün sanmıştım."

"Diğeri hâlâ uyuyor galiba," diye fısıldadı İz Sürücü'sü. Üzerine atılan işaret fişeklerinin biri yüzünden için için yanan cüppesini eliyle söndürdü.

"Hiç aklıma gelmezdi, senin bu kadar..." dedi Balıkkek sersemlemiş halde, İz Sürücü'sünün ellerine ve yakasına bulaşan kana bakarak. Güverte plakasında, yanında yatan Gevrekyıldız can çekişmiyordu, hareketsizdi artık. Balıkkek, Gevrekyıldız'ın Grimsby'deyken ona hep nasıl kibar davrandığını anımsadı. "Böyle şeyleri sadece o yapıyor sanıyordum," dedi.

"Benim de eskiden, zaman zaman birilerini öldürmem gerekirdi," dedi İz Sürücü. "Unutmuştum, ama şimdi hatırlıyorum. Bu işte gayet de iyiydim. Birlik için çalıştığım zamanlarda. Bir keresinde de Çerçi'de, zavallı Tom ile Hester'ı kurtarmak için..."

"Tom ile Hester'ı tanıyor musun?" diye sordu Balıkkek, bu isimleri duyduğuna, Gevrekyıldız'ın ve ekibinin ani ölümlerinden neredeyse daha

Telegram: @cinciva

çok şaşırarak.

Ancak İz Sürücü'sü onu bileğinden tutmuş, seçtiği salyangoza doğru hızlı hızlı götürüyordu. Sorusuna yanıt vermeye tenezzül etmedi ve borda iskelesinden tırmanıp ağır lombar kapaklarını zorlamaya başladığı sırada, kendi kendine Shan Guo ve ODIN hakkında bir şeyler fısıldadı. Kibar, katil Anna bir kez daha zihninin derinlerine gömülmüştü. Bir kez daha İz Sürücü Fang olmuştu.

Telegram: @cinciva

8
SINIRDA

Wren rüyasında Theo'yu görüyordu, ama ne söylediğini ya da ne yaptığını hatırlamıyordu; birkaç saniye önce çok güçlü ve çok berrak olan ayrıntılar, uyanır uyanmaz kaybolmuştu. Babası, adını söyleyerek onu hafifçe sarsıyordu.

"Aman ya," diye geveledi Wren. "N'oldu?"

Jenny Haniver'daki ranzasında, bir dolu kürkle battaniyenin altına kıvrılmış yatıyordu, çünkü mevsim bahar olmasına rağmen Kuş Yolları hâlâ soğuktu. Lombozundan baktığı gökyüzü karanlıktı. Gözlerini ovuşturarak doğruldu. "N'oldu?" diye sordu babasına, bu kez daha düzgün. "Bir şey mi oldu? Hasta mısın yoksa?"

"Yo yo," dedi Tom, "bu kadar erken uyandırdığım için kusura bakma, ama kaçırmanı istemediğim bir manzara var."

Wren'in babası, bu dünyada, kızının uyurken kaçıramayacağı kadar güzel ya da muhteşem veya öğretici bazı manzaralar olduğuna gönülden inanıyordu. Tom, Batmunkh Gompa'yı ve Tannhäuser volkanik sıradağlarını ilk gördüğü anı hâlâ hatırlıyordu. Doğu'ya yaptıkları yolculuk sırasında güzel bir gündoğumunu ya da yaklaşmakta olan güzel bir kenti görmesi için Wren'i birçok kez uykusundan uyandırmıştı. Bir genç olarak uykuya ihtiyaç duyan Wren, her defasında babasının umduğu kadar minnettar olmuyordu.

Ancak Wren, uçuş güvertesine isteksiz isteksiz geldiği o sabah, *Jenny*'nin burun penceresindeki manzarayı görür görmez babasını affetti.

Alçaktan uçuyorlardı. Aşağılarında, birkaç gündür üzerinden geçtikleri, palet izleriyle dolu o özelliksiz düzlük boylu boyunca uzanıyordu. Güneye doğru, Paslısu Bataklıkları'nın ve Kazak Denizi'nin üzerinde beyazımsı bir sis tabakası havada asılı duruyordu, ancak Tom'un onu uyandırma sebebi bu değildi. Önlerinde, kendi çıkardıkları kasvetli dumanın arasından dağlar misali yükselen ve Wren'in ömrü hayatında görmediği kadar çok

Telegram: @cinciva

Yürüyen Kent vardı. Işıklandırılmış pencereleri ve fırın mazgalları, şafak sökmeden önceki karanlıkta tıpkı birer mücevher gibi parıldıyordu. Wren'in, bir zamanlar çok etkileyici olduğunu düşündüğü kasaba ve kentler, şimdi bir ileri bir geri yuvarlanıyordu, ancak toplaşmanın doğu sınırındaki zırhlı, devasa ziguratların yanında cüce gibi kalıyorlardı. Ziguratlar ki bir buçuk kilometre uzunluğunda taban plakalarından, üzerlerindeki silahlarla ve hava savaşgemilerinin demirleme kızaklarıyla sivri sivri görünen, hepsi birer ortaçağ süvarisi gibi zırhlı birçok ev ve fabrikanın gökyüzüne yükseldiği on, on beş katlı yapılardı. *Jenny Haniver,* Kentsel Darwincilik'in en doğu ucunu çizen sınıra gelmişti. *Traktionstadtsgesellschaft*'ın en büyük kent parklarının birinin üzerinde uçuyorlardı.

On dört yıl önce, Wren'in emeklemeyi öğrenmek ve taş, böcek, biblo yiyerek ebeveynini telaşa sokmakla meşgul olduğu dönemde Yeşil Fırtına, savaşı ve yıkımı Büyük Av Alanı boyunca yaymak amacıyla Shan Guo Dağları'ndaki müstahkem mevkilerini terk etmişti. Hava filoları ve İz Sürücü orduları, dehşet içindeki Yürüyen Kentler'i püskürtüp, kaçacak kadar hızlı olamayanları da yok ederek batıya doğru ilerlemişti. İşte o zamanlarda *Traktionstadt* Weimar'ın *bürgermeister*'i Arminius Krause, Almanca konuşan diğer on bir kente elçi göndermiş, hareketli kent ve kasabaların tamamı Büyük Av Alanı'nın batı sınırından denize dökülmeden önce birleşip Fırtına'ya karşı durmayı teklif etmişti.

Ve böylece *Traktionstadtsgesellschaft* doğmuştu. Aralarına hızla başkalarının da katıldığı on iki büyük kent, Yeşil Fırtına yok edilene kadar hiçbir hareketli kasabayı yemeyeceklerine dair yemin etmişti. Çağdaş her insanın, şu ana kadar icat edilmiş en doğal, en mantıklı ve en adil yaşam biçimi olarak kabul ettiği Kentsel Darwincilik'in uygulanması için dünya yeniden güvenli hale gelene kadar, Sinek gemilerini, istihkamlarını ve sabit yerleşimleri tüketerek hayatta kalacaklardı.

Karşı durdular, savaştılar ve tedirgin Yeşil Fırtına'yı zorlayarak durumu eşitlediler. Şimdi, Büyük Av Alanı'nı, Paslısu Bataklıkları'nın güney ucundan Buz Diyarı'nın sınırına kadar ayıran geniş bir tarafsız bölge şeridi, iki dünyayı birbirinden ayıran sınır olarak görev yapıyordu. Bu sınırın doğusunda Yeşil Fırtına, yüzyıllar boyunca Kentsel Darwincilik tarafından

Telegram: @cinciva

çiğnenip kirletilmiş tarlaları çiftçilere tahsis etmekte ve buralara yeni sabit yerleşimler yapmakta zorlanıyordu. Sınırın batısındaysa hayat kaldığı yerden devam ediyordu; kentler kasabaları, kasabalar da köyleri avlamaya devam ediyordu. Tek fark, belediye başkanlarının birçoğunun, ele geçirdiklerinin bir bölümünü *Trahtionstadt*'ı beslemek için ayırmalarıydı.

Yıllar içinde, her iki tarafın da sınırı ihlal etmesi yüzünden birçok çatışma yaşanmıştı. Köpüklü çamurlar ve boş bataklıklar, binlerce kişinin yaşamı pahasına sürekli el değiştiriyordu; ancak aylar süren bombalama ve karşı bombalama kesildikten sonra, sınır hattı neredeyse hiç değişmeden eskiden olduğu gibi kalıyor, kıta boyunca bir ölü toprak nehri her yeri kaplıyordu.

Şimdilerde ateşkesin başlamasıyla, bazı Batılı cesur tüccar kentler ve endüstriyel platformlar sınır hattını görmeye geliyor, *Trahtionstadt*'ın yoğun olduğu bölgelerde ticaret-toplaşmaları kuruluyordu. İşte *Jenny Haniver* da şimdi, bu toplaşmalardan birine doğru uçuyordu. Tom alçalıp, kent dumanlarının oluşturduğu gri tabakanın altına indi. Wren de, kentlerin ve tüccar kasabaların üst güvertelerini inceledi; sonra yere bakıp, küçük kasabaların, büyük kasabaların palet izlerinin oluşturduğu derin hendekler arasındaki çıkıntılarda gezinmelerini izledi. Minicik toplayıcıları ve Tom'un toplayıcı dediği, çevik savaşçı banliyöleri gördü. Gökyüzü başka havagemileri, balon taksiler ve hantal hantal ilerleyen gök-trenlerle doluydu. Arada bir, hırpani bir uçan makine filosu, *Jenny*'nin pruvası hizasından kabaca kükreyerek geçiyordu. "Hava domuzları!" dedi Tom ve bu eski icatlarla Kuş Yolları'nın geleneklerine hiç saygı göstermeyen pilotlara verip veriştirdi, ancak Wren onlardan çok etkilenmişti; kanat çırpan, perende atan bu makineler ona, Bulutların Üstü'nde gördüğü o cesur pilotları, Uçan Dağgelincikleri'ni anımsatmıştı.

Pencerenin önünden, silah yuvaları ve nakliye ağızlarıyla kevgirleşmiş, zırhlı devasa bir takozu andıran Murnau isimli savaşçı bir kent geçti. Çenelerinin aşağısından bir mahmuzun çıktığı yerde daralıp keskin bir pruva şeklini alan katları, uzun üçgenler biçimindeydi. Nefes kesecek denli büyük ve güçlü görünüyordu, ama artık gökyüzü hızlı bir şekilde aydınlanmaya başlamıştı ve Wren, uzakta Paslısu Bataklıkları'nın batı sınırında uzun bir sıra halinde gerinen aynı büyüklükte beş, altı kent daha seçebiliyordu. Bazıları, Murnau'dan bile büyük görünüyordu.

Telegram: @cinciva

Jenny'nin rotası daha barışçıl bir yere dönüktü. Murnau'nun birkaç mil açığında, eften püften binalar ve demirleme kalastralarıyla hınca hınç dolu, yardımsever bir kümülüs bulutunu andıran parlak bir gaz torbası kümesi sayesinde havada asılı duran, çörek şekilli bir güverte plakası vardı. Wren, Kuş Yolları'nda, kuzeyin soğuk göklerinde ve güneyin yapışkanlığında geçirdiği kısa sürede bu çöreğe sık sık çıkmıştı. Zırhlı kent kümelerinin üzerinde burayı görmek, ona kendini memlekete dönüyormuş gibi hissettirdi.

Gökliman!

Liman ofisindeki asık suratlı memur, Tom ona *Arkaeopteriks*'i sorduğunda düşünceli düşünceli baktı, sonra da gidip dosya dolabının altını üstüne getirdi. Birkaç dakika sonra döndüğünde, bu uçan özgür limana kayıtlı tüm gemilerin bilgilerinin yer aldığını söylediği köhnemiş bir defter vardı elinde. "Cruwsy Morchard, sahibe ve kaptan," diyerek, kelebek gözlüğünden, pilotun puslu fotoğrafına ve *Arkaeopteriks*'in bilgilerinin yer aldığı ataşlanmış kağıda göz gezdirdi. "Aa tamam, hatırladım! Yakışıklı bir kadındır. Eski-Tekno alır."

"Ne gibi Eski-Teknolar?" diye sordu Tom.

"Gümrük kayıtlarına bakılırsa, genelde manyetik eşyalar. Elektrik İmparatorluğu'ndan kalma, zararsız eski alet ve zamazingolar. Ayrıca tıbbi malzeme ve bir miktar besi hayvanı satın aldığı da olur. Bize kayıt yaptırdığında daha genç bir kızdı. On sekiz yıl olmuş!"

Tom, "Londra'nın yok edilmesinden bir yıl sonra," derken, fotoğrafı çıkarıp arkasını çevirdi. Fotoğraf uzun zaman önce çekilmişti, fotoğraftaki kız daha küçük, kıvırcık saçları da henüz bir karanlık bulutuyken. "Bu *kesinlikle* Clytie Potts," diye mırıldandı.

"Buyur?" Memur biraz sağırdı. Bir avucunu kulağına koyarken, diğeriyle de fotoğrafı Tom'un elinden çekip aldı. "N'oldu?"

"Sanırım bu kadının gerçek adı Potts," dedi Tom.

Memur omuzunu silkti. "Ne olursa olsun efendim, Gök Tanrıları onu seviyor olmalı. Hava ticaretinde on sekiz yıl dayanabilen pek insan yok." Söylediğini ispatlamak için de, kayıt defterini döndürüp, Tom ve Wren'e, havagemilerinden oluşan uzun bir listenin arasında, yanlarında "kayıp", "düştü" ya da "demirleme yerinde patladı" gibi notlar yazan, üzerlerine kırmızı çarpı atılmış isimlerin olduğu dizin sayfalarını gösterdi.

Telegram: @cinciva

Memurun tahminine göre Bayan Morchard, gemisini Helsinki Yürüyen Kenti'nden almıştı. Tom'un, kayıt defterinin kapağının altına bir sikke sıkıştırmasıyla, kadının gemiyi Unthank'in havagemisi avlusundan aldığını hatırlayıverdi. Ama oraya nereden gelmişti, havagemisi alacak parayı nereden bulmuştu ve yaptığı iş tam olarak neydi, bunları bilmiyordu. Yazık ki yaşlı Bay Unthank ve kayıtları da, bundan on yıl önce çıraklarından birinin, beklenmedik derecede sızıntı yapan Cosgrove Bulutdutu'nun balonunda sigara yakmaya çalıştığı sırada yok olmuştu. "Helsinki havalimanının sınırlarındaki izleri hâlâ görebilirsiniz," dedi memur, ona bir altın sikke daha kazandırır umuduyla yardımcı olmaya çalışarak, ama kazandırmadı.

Küçük ofisinin dışında, Yüksek Cadde'de hayat başlamak üzereydi. Dükkân sahipleri kepenklerini açıyor; sebze, meyve, çiçek, peynir ve giysi tezgâhlarını sokağa çıkarıyorlardı. Onları seyrederken Tom, yirmi yıl önce bal renkli bir akşamüstü bu tezgâhların yanından geçerek Anna Fang'i takip ettiği günü anımsadı. Gökliman'a ilk gelişiydi. Hester'ın, kendini gelip geçenlerin bakışlarından havaya kaldırdığı eliyle sakınırken, ona nasıl sokulduğunu hatırladı.

"Tanrılar!" dedi Wren, liman ofisinden çıktığı sırada yakındaki bir rıhtımda gördüğü birini işaret ederek. "Şuna bak, kim var burada!"

Hatıralarıyla kafası karışan Tom, bir an Hester'ın onları aramak için buraya geldiğini sandı. Pembe deri havacı giysisinin içindeki zıpkın gibi kadın pilotu gördüğünde, nedense hayal kırıklığına uğramıştı.

Wren, bir aşağı bir yukarı zıplayıp, "Bayan Twombley! Bayan Twombley!" diye sesleniyordu.

Arkadaşlarından biriyle koyu bir sohbete dalmış olan kadın pilot, şaşkın şaşkın etrafına bakındı, sonra onu bu kadar hevesle çağıranın kim olduğunu görmek için rıhtımda zarafetle hızlı hızlı yürüdü. "Orla Twombley," dedi Wren, babasına. "Brighton için çalışıyordu." Kadın pilot onlara yaklaştığında, yüzündeki şaşkın ifade yerini tanışlığın getirdiği gülümsemeye bıraktı. Wren'le birbirlerini pek tanımıyorlardı, ama her ikisi de diğerinin Bulutların Üstü'ndeki savaştan sağ çıktığını gördüğüne sevinmişti.

"Wren'di, değil mi?" diye sordu Bayan Twombley ve Wren'in elini tuttu. "Köşk'teki küçük köle kız? Senin öldüğünü ya da Fırtına tarafından esir

Telegram: @cinciva

alındığını sanmıştım. Seni böyle sağ salim ve iyi görmek ne kadar güzel! Bu tatlı beyefendi de senin kocan oluyor galiba?"

"Babasıyım," dedi Tom, nar gibi kızararak. "Wren'in babasıyım."

"Ben de hep seni o Yitik Kızlar'dan biri sanıyordum ya!" diye haykırdı Bayan Twombley, hayrete düşerek. "Batı denizinde bir yerde, zavallı bir öksüz..."

"Öksüz, ama yetim değil," dedi Wren. "Uzun hikâye. Ama sizi iyi gördüğüme çok sevindim, Bayan Twombley. Vurulduğunuzu sanmıştım."

"Çok kötü bir geceydi, orası kesin," diye itiraf etti kadın ve Bulutların Üstü'nde giriştiği it dalaşları aklına gelince başını sağa sola salladı. "Ama benim *Savaş Mavaş*'ımı indirmek için, birkaç İz Sürücü kuşundan ve işe yaramaz külüstür Tilki Ruhları'ndan daha fazlası gerek. Uçan Dağgelincikleri'ni yeniden topladım. Artık Manchester Belediye Başkanı Adlai Browne için çalışıyoruz. Kentini sınıra getiriyor, bizi de önden öncü birlik olarak gönderdi."

Wren, anladım dercesine başını salladı. Üst katlarına pırıl pırıl yeni roketsavar zırhları takmakla meşgul vinçlerin harıl harıl çalıştığı, güneybatı yönünde seyreden devasa pis kent Manchester'ın üzerinden bir hafta önce geçmişlerdi.

"Sizin burada ne işiniz var?" diye sordu Orla Twombley. Cevap beklercesine Tom'a baktı, ama Tom bir şey demedi. *Jenny Haniver* inerken ateş açanın, Bayan Twombley'in uçan makinelerinden biri olup olmadığını ve ona bu konudan yakınması gerekip gerekmediğini düşündü, ama Bayan Twombley öylesine güzeldi ki dili varmadı.

Wren hemen araya girip, "Babamın eski bir arkadaşını arıyoruz. Adının Cruwys Morchard olduğunu söylüyor. Onu tanımıyorsunuzdur sanırım?" dedi.

"Arkeolog olan mı?" Twombley başını salladı. "Bir keresinde Brighton'da, Köşk'te görmüştüm onu. Pennyroyal'dan Eski-Tekno satın alırdı. Aslına bakarsan, onların bir ara çifte kumru olduğu söyleniyordu, hoş Pennyroyal'ın adı o kadar çok kadınla anıldı ki zaten. Benimle bile!"

"Ama ben sizin Profesör Pennyroyal'la aranızda-" dedi Wren.

"Aman, sadece karısının hayal dünyasında ve bir de *Brighton Parşömeni*'nin dedikodu sayfalarında," diyerek kahkaha attı Orla Twombley. "Yaşlı çakalla flört etmemin tek sebebi, Dağgelincikleri'nin sözleşmesini garantiye almaktı. Şu da var gerçi, o gece ne kadar cesur

Telegram: @cinciva

olduğunu duyduğumda, keşke onun sevgilisi *olsaymışım* da dedim hani. Pennyroyal gibi bir antikanın, İz Sürücü Fang'i alt edeceğini kim düşünürdü ki?"

Wren kahkaha attı. "Herkes böyle mi biliyor?"

"Duymadınız mı?" diye haykırdı Orla Twombley, sanki Wren dünyanın yuvarlak olduğunu bilmediğini ya da yüksek yakalı havacı giysilerinin modasının geçtiğini söylemiş gibi. "Sınırda bu mevsim konuşulan tek konu buydu! Profesör Pennyroyal, dünyanın en büyük kahramanı değil mi? *Traktionstadt*'ın her kentinde akşam yemeklerine katılıp, kahramanlık öykülerini anlatmıyor mu?"

"Pennyroyal burada mı?" diye sordu Tom.

"Tam şu anda Murnau'da," diye onayladı kadın pilot. "Bakın, arkadaşınız Cruwys Morchard'ı ona sorun! Hakkında her şeyi bildiğine eminim! Onu tanıyorsam, şimdi Murnau'nun ikinci katında, Ay'da kahvaltı ediyordur."

"Baba, işte bu!" dedi Wren neşeyle. "Hadi onu bulup soralım!"

Tom, Pennyroyal'ın kurşununun göğsünde açtığı yaraya dokundu. Onu vuran adamın yanına gidip onunla kahvaltı etmek istemiyordu. Ne var ki Pennyroyal, Kom Ombo'dayken onlara karşı oldukça iyi davranmıştı ve şimdi düşününce, Pennyroyal'ın bir keresinde ona, Londra'nın enkazına gitmeyi göze alan bir pilottan bahsettiğini yarım yamalak hatırladı. Adı Cruwys Morchard olabilir miydi?

"Sizi ben götüreyim," dedi Orla Twombley ve konu kapandı. Balon taksilerin, insanları aşağıdaki kasaba ve kentlere götürmek için beklediği, Gökliman'ın merkezine gittiler.

Bindikleri taksi Murnau'ya doğru alçalırken, Wren, Uçan Dağgelincikleri'nin kahramanlıklarını ve cücemsi uçan makinelerinin, Brighton'ın üzerindeki devasa hava-destroyerlerine nasıl saldırdıklarını heyecanla anlatıyordu. Ancak Tom bunların hiçbirini duymadı. Clytie Potts gizemini düşünmekten başka bir şey yapmıyordu. Havagemisinin bandırası nereye aitti? Neden Eski-Tekno ve tıbbi malzeme alıyordu? Neden besi hayvanı alıyordu?

Birkaç gece önce, yatağında uzanmış Peripatetiapolis'teki karşılaşmalarını düşünürken aklına bir yanıt gelmişti. Memurun söylediklerine kafa yorarken aynı yanıt aklına bir kez daha geldi. Garip, pek de gerçekçi olmayan bir yanıttı bu ve inanmaya cüret de edemedi; zira

Telegram: @cinciva

bunun, elde ettiği verilerin mantıklı bir değerlendirmesinden ziyade, Londra'ya duyduğu nostaljik hasretiyle bir ilgisi olabileceğinden korktu. Bekleyip, Pennyroyal'ın anlatacaklarını dinlemeye karar verdi. Belki de Pennyroyal, *Arkaeopteriks*'le ve geminin sahibesiyle ilgili, Tom'un teorisini ispatlayan ya da yalanlayan bir şeyleri hatırlardı.

Katiliyle bir kez daha karşılaşmaya can attığını fark etti.

Telegram: @cinciva

9
AY'DA KAHVALTI

Taksi, onları bir sürü muhafızın ve sorunun karşıladığı, Murnau'nun zırhının giriş limanındaki bir platforma iniş yaptı. Muhafızlar kibardı; ancak Tom ile Wren gibi şüpheli iki tipi, Orla Twombley onlara kefil olacağını söylediğinde, hatta Bengal Körfezi Savaşı'nda Yeşil Fırtına'nın üç destroyerini vurduğu için ona verilen süs kılıcını gösterdiğinde bile İkinci Kat'a almakta tereddüt ettiler. Twombley sonunda bir of çekerek, "Onlar, Profesör Nimrod Pennyroyal'ın çok çok eski dostlarıdır!" dedi. Ve bu yeterli geldi. Muhafızlar, göstermelik kibarlıklarını bırakıp gayet dostane davranmaya başladı. İçlerinden biri hemen komutanını arayınca, Tom, Wren ve Bayan Twombley birkaç dakika içinde, yukarı çıkan asansöre binivermişlerdi.

Barışın bu günlerinde Murnau, güneş girsin diye gündüz vakti zırhının kepenklerini açıyordu. Böyleyken bile İkinci Kat çok kasvetliydi. Asansör istasyonuna giden yolda yürürken, Tom'la Wren, tüm caddeleri roketlerle ve uçan bombalarla paramparça edilmiş boş yapıların yanından geçtiler. Hâlâ ayakta duran binaların pencere camlarına çekilmiş X şeklindeki şeritler, onları karikatürlerdeki sarhoşlara benzetmişti. Duvarların her santimetrekaresinde posterler ve stensil sloganlar vardı. Bunların, Murnau'nun gençlerini, Murnau ordusu *Abwehrtruppe*'ye gönüllü katılmaya çağırdığını anlamak için Yeni Almanca bilmek gerekmiyordu. Wren'in görebildiği kadarıyla gençlerin çoğu bu tavsiyeye uymuştu ve etrafta güzel, gece mavisi üniformalarıyla dolaşıyorlardı. Bunun dışında kalan azınlık; bir kolu ya da bacağı veya yüzünün yarısı olmayanlar, yahut tekerlekli sandalyede dolaşanlar ise, Fırtına'ya karşı üstlerine düşeni yaptıklarını gösteren madalyalar takıyordu. Genç kızların birçoğunda da üniforma vardı, ama erkekler kadar ihtişamlı görünmüyorlardı. "Murnau'lu kadınların savaşmasına izin verilmiyor, zavallılar," dedi Orla

Telegram: @cinciva

Twombley. “Erkek milleti silah tutarken, onlar da üstlerine düşeni, fabrikalarda ve motor bölümünde çalışarak yapıyorlar.”

Walter Moers Meydanı’nı geçerek, Ay isimli uzun, dar bir kafeye doğru yöneldiler. Birkaç sokak ötede, bahar güneşi girsin diye kentin zırhlı kaputunda bir kepenk açılmıştı, ancak meydanın ortasındaki küçük parkta ikamet eden ağaçlar ve çimler için biraz geç kalınmıştı; zira hepsi yıllarca gölgede kaldıklarından ölmüş, kahverengileşmiş ve çürümüştü. Wren, kuru çalıların arasında sessiz bir çeşme ve paslanmış bir sahneyi seçer gibi oldu. Burasının, gördüğü en hüzünlü kent olduğunu düşündü.

Ama Orla Twombley’in peşinden Ay’ın ön kapısından girdiği anda, sanki Murnau’dan çıkmış da bambaşka bir kente girmiş gibi hissetti. Kafenin çizikli ve birbiriyle uyumsuz eşyası, ucundan kıyısından sanatsaldı; duvarları da resimlerle, çizimlerle ve eğlenen insanların fotoğraflarıyla kaplıydı. Burası Wren’e Brighton’ı hatırlattı; oraya benzemesi de istenmişti. Murnau’da, bütün hayatını savaş ve görevle geçiren genç bir nesil vardı. Diğer kentlerde insanların tadını çıkardığı özgürlükle ilgili hikâyeleri duymuşlar ve bunun tadına bakmaya karar vermişlerdi. Bu yüzden Ay’a geliyorlardı: Sanatçılar, yazarlar, şairler ve *Abwehrtruppe*’den garnizon terk izni almış, sanatçı, yazar ve şair olmayı düşleyen gençler. Romantik ve Bohem olmak için ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı.

Elbette, bu konuda pek başarılı değillerdi. Ay’ın eski püskü deri koltuklarında takındıkları acemi pozlarda bir zorakilik vardı. Salaş, bol kıyafetleri fazlaca muntazam ütülenmiş, uzun saçları da çok düzgün taranmıştı. Aralarındaki az sayıda gerçek sanatçıyı da, örneğin ressam Skoda Geist’ı, ürkütücü buluyorlardı. Nimrod Pennyroyal, Murnau’ya geldiğinde bu sebeple çok hoş karşılanmıştı. İşte karşılarında, başından oldukça Romantik maceralar geçmiş ve bunlarla ilgili kitaplar yazarak bir servet edinmiş, bir zamanlar kentlerin en sanatçı ruhlusu Brighton’ın belediye başkanlığını yapmış bir adam vardı. Ve Geist’ın aksine, onlara gülmemiş, şiirleri ya da resimleriyle alay etmemişti; aksine, naçiz çabalarını her an övmüş, ona yemek ve içki ısmarlamalarına mutlulukla izin vermişti.

Tom ile Wren tam konuşmasının arasında içeri girdiklerinde, muazzam bir kahvaltının ortasındaydı. Gerçekten de ortasındaydı; zira mekanın üst katındaki bir odada oturduğu kanepenin her yanı, dolmalar ve etler,

Telegram: @cinciva

meyve, kruvasan, yosun waffle, sahanda yumurta ve mantar, kızarmış ekmek, omlet, reçel ve peynirle tıka basa doldurulmuş küçük masalarla çevriliydi. Gümüşi bir kahvedanlıktan çıkan kıvrım kıvrım buhar, pencerenin şerit çekilmiş yerlerinden sızan huzmelerde oynaşıyor ve oda, Pennyroyal üzerinde çalıştığı kitabı anlatırken, diğer kanepelere balık istifi olmuş ya da cüretkarca yere oturmuş onu dinleyen sanatçı genç Murnau'lularla doluydu.

"... Şimdi, heybetli İz Sürücü Fang'le karşılaştığım bölüme geldik," diye açıkladı, bir ağız dolusu yosun ekmeğinin arasından. "Yazması oldukça acıklıydı, korktuğumu itiraf etmekten imtina etmiyorum. Sarsılıyordum! Titriyordum! Onunla savaşmayı asla *planlamamıştım,* anlarsınız ya, kendimi bir tür kahramanmış gibi göstermek istemem. Yoo, Fırtına'dan kaçmanın bir yolunu aradığım sırada, bahçelerin arasından hızla koşarken kazara rastladım ona."

Dinleyicileri hevesle kafalarını salladı. İçlerinden birkaçı Murnau'nun eteklerindeki istihkamlarda görev yapmış ve İz Sürücüler'le karşılaşmıştı. Birçoğu da Yeşil Fırtına havagemilerinin, Murnau'nun üst katlarına Diriltilen bölüklerini indirdiği '14 yılının o korkunç savaşını hatırlıyordu. Hepsi, bu yiğit yaşlı beyefendinin, Diriltilenler'in en korkunç İz Sürücü'sünün hakkından nasıl geldiğini öğrenmek istiyordu.

Ne var ki, Pennyroyal'ın ilk defa nutku tutulmuşa benziyordu. Ağzı açık, çatalını tabağına bıraktı ve dinleyicileri de birer birer başlarını çevirip, kapı eşiğindeki yeni misafirlere baktılar.

"İki eski dost seni görmek istiyor, Profesör!" dedi Orla Twombley, Murnau'luların arasında kendine oturacak bir yer bularak.

"Tom!" dedi Pennyroyal ayağa kalkarak. "Wren! Muhterem kızım!"

Kollarını iki yana açarak onları karşıladı. Bu ani ziyaret onu şaşırtmıştı, ancak ikisini de gördüğüne gerçekten mutlu olmuştu. Tom'u vurduğu için hep suçluluk duymuştu; ama Wren'i Yitik Oğlanlar'ın elinden kurtararak, onun *Buzlu Pasta* ile Kom Ombo'ya gitmesine yardım ederek ve büyük bir fedakarlıkla o küçük havagemisinin onların olmasına izin vererek, Anchorage'daki o talihsiz olayı telafi ettiğini umuyordu. Tom'un o korkunç karısı da ortadan kaybolmuşken, Pennyroyal, Natsworthy'leri dostları arasında saymaktan memnunluk duyacaktı.

"Muhterem dostlarım!" Sırayla ikisine de sarılırken yüzü ışıl ışıldı. "Sizi gördüğüme ne kadar sevindim anlatamam! Ben de tam buradaki

Telegram: @cinciva

dostlarıma, çıkacak yeni kitabımın konusunu da oluşturan, Bulutların Üstü'ndeki maceralarımızı anlatıyordum. Werederobe and Spoor isimli çok saygıdeğer bir Murnau yayıncısı, İz Sürücü Fang'in devrilmesi ve barış sevdalısı beyefendi General Naga'nın başa geçmesi sürecinde aldığım mütevazı rolü anlatmam için akla hayale sığmaz bir avans ödedi. Bu hikâyede elbette sizin de adınız geçiyor! Ne de olsa, tüm umutlar tükendiği sırada beni kurtarmak için *Buzlu Pasta*'yla Bulutların Üstü'ne uçan sen değil misin Wren, benim eski sadık kölem?"

"Öyle miymişim?" diye sordu Wren. "Ben pek öyle hatırlamıyorum."

"Ne kadar da mütevazı!" diye haykırdı Pennyroyal, omuzunun üzerinden önce genç dostlarına bakıp, sonra da alelacele Wren'e dönerek, "Biraz renk katmak için, tek tük olayları bir parça değiştirmiş olabilirim canım," diye fısıldadı.

Wren babasına baktı, ikisi de omuz silktiler. Wren, Pennyroyal olmanın ve birbirine geçmiş bunca yalanla kendine bir geçmiş yaratmanın kim bilir ne kadar yorucu olduğunu düşündü. Hikayelerinin tutarlılığından emin olmak için, anlattıkları üzerinde ciddi şekilde düşünüyor olsa gerekti. Bir gün, bu sarsak gösterişli yapının devrileceği korkusunu illa ki içinde duyumsuyor olmalıydı.

Ama belki de Pennyroyal, aldığı ödülün her şeye değdiğini düşünüyordu. İşleri rast giden biri gibi görünüyordu kuşkusuz. Gerçek bir üniforma olmadığı halde kendisini çok önemli ve askeri biri gibi göstermeyi beceren, kendi tasarımı bir elbise giyiyordu: Kırmızı bir yeleğin üzerinde, pelerin kollu, gök mavisi kısa bir tunik (her ikisi de kopçalar ve gereksiz gri düğmelerle doluydu), leylak rengi bir fular, altın işlemeli ve kırmızı çizgili, mor golf pantolonu ile altın püsküllü on altıncı yüzyıl çizmeleri giyiyordu. Brighton'da tanıdığı Pennyroyal'a kıyasla bu Pennyroyal'ın, çok daha zevkli ve sade olduğunu düşündü Wren.

Otursunlar diye kendi kanepesinde Wren ve Tom için yer açıp, onlara kahvaltısından ikram ederken, ikisini arkadaşlarına tanıştırdı. Wren, bir anda bu kadar çok yeni insanla tanışmaya pek alışkın değildi. Sivil cüppeli, gözlüklü adamın, Pennyroyal'ın biyografisini yazmakta olan, *Lens* adında bir gazetenin muhabiri Sampford Spiney olduğunu ve elinde devasa bir fotoğraf makinesi olan genç, gözlüklü, sessiz sedasız kadının da, onun fotoğrafçısı Bayan Kropotkin olduğunu aklında tutmayı başardı, ancak diğerleri, bir rütbe ve isim bulanıklığı içinde geçip gittiler. Wren'in gerçek

Telegram: @cinciva

anlamda ilgilendiği tek kişiyi, sobanın yanında tek başına duran uzun boylu, zayıf, genç adamı ise Pennyroyal tanımıyordu yazık ki. Diğer genç subaylar kadar yakışıklı değildi, eski mavi pardösüsü yırtık pırtık ve lekeliydi belki, ama onda, Wren'in gözlerini, alaycı ve tetikte yüzüne çekip duran mıknatısvari bir şeyler vardı.

Pennyroyal misafirlerine kahve koydu. Ateşkes, hava ve Pennyroyal'a yeni yayıncısı tarafından ödenen cömert avans hakkında nazikçe sohbet ettiler. Sonra Tom'a, "Külüstür *Buzlu Pasta* nasıl? Ve sizi buraya getiren şey ne?" diye sordu Pennyroyal.

"Adı yeniden *Jenny Haniver*," dedi Tom, "ve buraya birini aramaya geldik. Bir hanımı."

"Demek öyle?" Pennyroyal gözlerini düşünceli düşünceli kıstı. Kendini, cinsilatif konusunda bir nevi uzman sayardı. "Tanıdığım biri mi acaba?"

"Sanırım öyle," dedi Tom. "Adı Cruwys Morchard."

"Cruwys!" diye haykırdı Pennyroyal. "Poskitt aşkına, onu çok iyi tanıyorum. Yüce Tanrılar. Lakin onunla ilk karşılaşmamın üzerinden neredeyse yirmi yıl geçmiş olmalı." (Muhabir Spiney, küt bir kalemle defterine bir şeyler not etti.) "Birkaç defa beni Bulutların Üstü'nde ziyarete geldi," diye devam etti Pennyroyal. "Hâlâ o *Arkaeopteriks*'le uçuyor ve hâlâ gizemini koruyor."

"Neden gizemli, efendim?" diye sordu Murnau'lulardan biri.

"Neden mi! Çünkü kimse nereli olduğunu bilmiyor," dedi Pennyroyal. "Size onunla ilgili bildiklerimi anlatayım mı? Fevkalade bir hikâyesi var..."

"Lütfen anlatın Profesör," dedi Wren. "Ama lütfen sadece hakikati; olayları değiştirmeden ya da renklendirmeden."

"Evet, lütfen!" diye haykırdı, Pennyroyal'ın ziyaretçilerinin yarısı; öbür yarısı da, Anglice bilenler onlara tercüme yaptığında, *"Bitte!"* diyerek diğerlerine katıldılar.

"Pekâlâ," dedi Pennyroyal, ancak Wren'in isteği onu biraz gerginleştirmişti. "Belki de *neredeyse* fevkalade bir hikâyesi var demeliydim. Hayatım boyunca çok daha garip hikâyeler de duymuştum. Lakin Cruwys Morchard muazzam büyüsü ve onunla tanışma şeklim dolayısıyla aklımdan hiç çıkmadı."

Telegram: @cinciva

“Helsinki’deydik, bundan on dokuz yıl evvel,” diye anlatmaya başladı Pennyroyal. “Kent, Altay Shan’ın yakınlarında bir yerde yarı-sabitleri avlıyordu. Nutelle Eisberg isimli çok etkileyici, genç bir hurda denetçisinin daveti üzerine Derin Ayrıştırma’ya inmiştim ki, Bayan Morchard birkaç arkadaşıyla birlikte kente bindi; arkadaşları belalı tiplerdi, ama ona dokunaklı bir şekilde bağlıydılar. Tundraların orada kente davetsiz bindiler (O sırada kentin çeneleri, bakım mürettebatı dişleri temizleyebilsin diye açıktı) ve Ayrıştırma Ustabaşısı’ndan sığınma talep ettiler.

“Epey bir olay oldu, sizi temin ederim! Londra’nın yok edilmesinin yıldönümüydü. Yeşil Fırtına fanatikleri tek tük mezalim gerçekleştirmeye başlamışlardı ve Büyük Av Alanı’nın doğusundaki kentler de gitgide huzursuzlanıyordu. Helsinki halkı, sabotajcı ya da casus olabilecekleri korkusuyla Bayan Morchard’la arkadaşlarını geldikleri gibi doğruca Dış-Topraklar’a sürerlerdi, neyse ki ben oradan geçiyordum da ona kefil oldum. Güzelliğine vurulmuştum, anlarsınız ya? Tabii gençliğine de, zira o zamanlar Wren’in şimdiki halinden daha büyük değildi.”

Herkes, utançtan kızaran Wren’e dönüp baktı.

“Bayan Morchard’ı beraberimde kentin üst katına götürdüm,” diye sürdürdü Pennyroyal. “Kıllı dostlarının kalabileceği uygun bir yer bulduğumuz takdirde, onun da Uusimaa Otel’deki suitimde kalabileceğini söyledim. Ama, ‘Benim bağışa ihtiyacım yok efendim. Yanımda ciddi miktarda para var ve bu kente bir havagemisi satın almak için geldim. Bana yardım etmek istiyorsanız, belki de beni ikinci el gemi satan dürüst bir tüccarla tanıştırabilirsiniz,’dedi. Ben de onu dosdoğru, ihtiyar Unthank’e götürdüm. Ve ne olsa beğenirsiniz, *cidden* epey parası vardı! Gizli bir kemere sarılmış ve o büyülü hanımın her yerine gizlenmiş düzinelerce altın sikke vardı. Yanındaki adamları da bir o kadar doluydular. Unthank’le pazarlık yaptığı sırada ben de sikkelere şöyle bir göz attım ve görür görmez de hatırladım: Her birinde Quirke’in portresi bulunan Londra altınlarıydı; ah, o talihsiz kentin tanrısı Quirke!

“Şaşkınlığımı tahmin edersiniz herhalde! Londra yok olmuştu. Patlamanın yarattığı o meşum parlaklığı kendi gözlerimle görmemiş miydim? ‘Bu Quirke’leri de nereden buldunuz, şekerim?’diye sordum. Bayan Morchard kısa bir şaşkınlık anından sonra, kendisinin bir arkeolog olduğunu ve Londra’nın yıkıntıları arasında hurda avcılığı yaptığını itiraf etti!”

Telegram: @cinciva

Pennyroyal'ın dinleyicileri arasında anlık bir heyecan dalgası yaşandı. Birbirlerine heyecanla Yeni Almanca (etkileyici bir dildi, sözcüklerin köşeleri vardı) bir şeyler fısıldadılar. Tom sandalyesinde hevesle öne eğildi. Yüzlerce mavi gözle bezeli bir frak giymiş genç bir hanım, "Ama Herr Profesör, Londra'nın enkazı lanetli!"

"Aynen," diye yanıtladı Pennyroyal. "Londra'nın yıkılmasından sonraki aylarda, düzinelerce toplayıcı banliyö, Londra'nın bükülmüş ve kararmış kalıntılarını mideye indirmek için yönünü doğuya çevirmişti. Hiçbiri geri dönmedi."

"Çünkü eski Mobillik Karşıtları Birliği'nin hava filoları, onları yıkıntı alanına yaklaştıkları sırada yakalayıp bombalayarak parçalara ayırdı," dedi berrak, belli belirsiz alaycı bir ses. Wren'in dikkatini çeken genç adam, Pennyroyal'ın arkadaş çevresine yaklaşmış, elleri pardösüsünün cebinde, onları ayakta ilgiyle dinliyordu. Gözlerini kırpıştırdı. Büyük ağzı, neredeyse küçümseyici denecek bir gülümsemeyle büyüdü.

"Bize de söylenen o, efendim," diye onayladı Pennyroyal, gözlerini ona dikerek. "Bize de söylenen o. Peki, daha tekinsiz dedikodular da kulağımıza gelmedi mi?"

Murnau'lular başlarıyla evet dercesine onaylayıp homurdandılar. Görünüşe göre onların da kulağına çalınmıştı dedikodular.

"Cruwys Morchard, tıpkı buradaki dostumuz gibi mantıklı, bilimsel bir insandı," diye devam etti Pennyroyal. "Hayalet safsatalarına hiç aldırmadı. Gerçi Londra'nın içinde, insanın saçını ağartacak şeyler de görmüştü! Ekibi, yıkıntıların arasına iner inmez, gizemli bir yıldırım huzmesi molozların arasından çatırdayarak infilak etmiş ve havagemilerini yok etmiş! Ölü metallerden havaya doğru art arda yıldırımlar çıkmış, alazlanan geminin sıcaklığı ya da belki Bayan Morchard ve ekibinin vücut sıcaklıkları onu çekiyormuş gibi, gezginlerin dört bir yanında patlamış! Ekibinden biri oracıkta kül olmuş. Diğerleri de panikleyip kaçmış, ancak molozlar sanki yıkıntı alanından çıkan yolu bulamasınlar diye kayarak onların etraflarını sarmış. Onlarcası da Dış-Topraklar'a çıkmak için debelendikleri o bir hafta içinde ölmüş. Onları öldüren sadece yıldırım da değilmiş. Orada... *başka şeyler* de varmış. Gözüpek Bayan Morchard'ın bile anlatırken yüzünü kireç gibi bembeyaz eden şeyler. İnsanların aklını kaçırtan, onlarla yüz yüze gelmektense enkazın tepesine çıkıp kendilerini astıran şeyler."

Telegram: @cinciva

“Ne tür şeyler?” diye sordu, elbisesi gözlerle kaplı genç hanım sabırsızlıkla.

“Hayaletler!” diye fısıldadı Pennyroyal. “Biliyorum Fräulein Hinblick, bana hayalet diye bir şeyin olmadığını söyleyeceksiniz; Güneşsiz Ülke’den kimsenin dönemeyeceğini söyleyeceksiniz. Lakin Bayan Morchard, Londra’nın harabeye dönmüş caddelerinde hayaletlere rastladığına yeminler etti. Bayan Morchard, o caddelerde dolaşıp da hayatta kalmayı başaran tek insan olduğundan, sanırım onun söylediklerine inanmamız gerek.”

Odaya bir sessizlik çöktü. İçerisi daha da soğumuş gibiydi. Fräulein Hinblick, arkadaşlarına daha bir sokuldu. Boynunda asılı madalyası ve tahta eliyle genç bir adam, sakin sakin, “Orası lanetli bir yer. *Abwehrtruppe*’yle oraya gittiğimizde uzaktan görmüştüm. Hayaletli ışıklar çakıp parlıyordu gece gece. Yeşil Fırtına bile korkmuştu. Eski doğu Büyük Av Alanı’nın etrafına sabit yerleşimler, ormanlar, tarlalar ve rüzgâr değirmenleri kurdular, ama Londra enkazının iki yüz kilometre çevresinde hiçbir şey yok.”

Tom oturduğu yerde öne doğru kaykıldı. Son birkaç gündür üzerinde düşündüğü teorisini dile getirmenin zamanı gelmişti. Hafifçe titriyordu. “Galiba Bayan Morchard sizi bir miktar kandırmış,” dedi. “Nasıl desem, ben onun Londralı olduğuna inanıyorum. Adının Clytie Potts olduğu zamanlardan tanıyorum onu; Tarihçiler Loncası’nın bir üyesiydi. Bir şekilde MEDUSA’dan sonra hayatta kalmayı başarmış. Belki de hayalet ve yıldırım masallarını, insanların Londra’ya gitmesini engellemek için uydurmuştur. Enkazı yağmalamak isteyen toplayıcıları korkutmak için belki. Patlamadan sağ kalan başka Londralılar’ın da olması ve yıkıntılara *Arkaeopteriks* ile gidip gelerek oradaki insanlara tedarik sağlaması mümkün değil mi?”

Genç Murnau’lular, ona inanmadıklarını söylemeyecek kadar kibardılar, ama Wren onların yüzlerinde babasına inanmadıklarını görebiliyordu. Bir tek, pejmürde genç adam babasını ilgiyle dinlemişti.

“Tıbbi malzeme ve besi hayvanı,” dedi Tom umutla. “Gökliman’daki memura bakılırsa bunları satın alıyormuş.”

Telegram: @cinciva

Pennyroyal hayır dercesine kafasını salladı. “Hoş bir fikir Tom, ama sence de biraz abartı değil mi? O korkunç felaketten birileri kurtulmuş olsa bile, neden Yeşil Fırtına cephesinin iki yüz kilometre yakınında bir yerde, yıkıntıların içinde yaşasınlar ki?”

Wren, babası adına utanıyordu. Keşke diğerlerine anlatmadan önce babası bu deli saçması fikrini kendisine açsaydı. Zavallı babası! Bu kadar yıl sonra bile memleketini gerçekten de çok özlemiş olmalıydı. Bu nedenle hayal gücünün onu esir almasına engel olamamıştı.

Kahvaltı partisi sona ermek üzereydi. Tom heyecanlı heyecanlı Pennyroyal’la konuşurken, odaya da hafiften bir sohbet havası hakim olmuştu. Fräulein Hinblick, Anglice bilmeyen dostlarına biraz önce anlatılanları çeviriyordu. Birkaçı Tom’a şüpheyle bakarken, aralarında kahkaha atanlar da oldu. Wren, Orla Twombley’in nerede olduğuna bakmak için kafasını çevirdiğinde, pejmürde yabancının kendisine yaklaştığını fark etti.

“Babanızın hayal gücü, en az Profesör Pennyroyal’ınki kadar geniş,” dedi.

“Babam Londralı’dır,” dedi Wren. “Londra’yla ilgili ne varsa ilgilenmesinden daha doğal bir şey olamaz.”

Adam ikna olmuşa benziyordu. Wren’in ilk düşündüğünden daha yakışıklıydı, daha gençti de; temiz, solgun bir teni ve çenesiyle üst dudağında belli belirsiz tüyleri olan, on sekiz ya da on dokuzunda bir delikanlıydı aslında. Ne var ki buz mavisi gözleri, olduğundan daha yaşlı bir yüze aitti. Wren’i aşıp babasına dikilen gözleriyle, “Onunla sohbet etmeyi çok isterim,” dedi. “Ama burada değil.” Bir süre düşündü, sonra elini pardösüsünün içine atıp kare, kalın, yağlı bir kart çıkardı ve Wren’e uzattı. Üzerinde kıvrımlı elyazısıyla, *Oberrang*’da, Murnau’nun üst katında bir adres gofrelenmişti. “Babam yarın öğleden sonra bir parti veriyor. Siz de gelin. Orada özel olarak konuşabiliriz.”

Adam, Wren’i tartarcasına baktı bir süre. Wren gözlerini kaçırıp etrafa baktı. Başını kaldırdığında adam çoktan arkasını dönmüş gidiyordu. Merdivenden inerken pardösüsünün eteklerinin salınışını, saçının lamba ışığında sarı sarı parlayışını gördü. Ardından gözden kayboldu.

Wren babasına döndü, ama Tom, ona Profesör Pennyroyal’ı ne kadar tanıdığını soran muhabir Spiney’le, çok da açık vermemeye gayret ederek

Telegram: @cinciva

konuşuyordu. Wren, Orla Twombley'in yanına gitti. "O çocuk kimdi?" diye sordu. "Profesör'ün hikâyesini bölen?"

"O mu?" Kadın pilot çarçabuk etrafına bakındı ve delikanlının gittiğinden emin olunca, "Adı Wolf Kobold," dedi. "Savaş başladığında Murnau'nun belediye başkanlığına getirilen eski asker, Savaşmareşali von Kobold'un oğlu. Bak, şöminenin üzerindeki fotoğrafta ikisi yan yana. Wolf, cesur bir savaşçıdır. Hem de yakışıklı, değil mi?"

Wren de öyle düşünüyordu, ama itiraf edemeyecek kadar utangaçtı. Kadın pilot, onu yerinden kaldırıp hâlâ kalabalık olan odada fotoğrafa doğru götürürken, yüzü kızarmasın diye elinden geleni yaptı. Fotoğraftaki Savaşmareşali, üst dudağının üzerine avare bir albatros tünemiş gibi duran muazzam beyaz bıyıklarıyla kaskatı, haşin bir adamdı. Hemen yanında, Wren'in biraz önce konuştuğu delikanlı görünüyordu, ama tabii daha küçüktü. Fotoğraf, beş altı yıl önce çekilmiş olmalıydı, zira burada Wolf, melek yüzlü bir öğrenci gibi duruyordu. Wren, delikanlının yıllar içinde başına ne gelip de bu kadar nemrutlaştığını merak etti.

"İhtiyar emekli olduğunda ya da öldüğünde Savaşmareşali o olacak," diyordu bir yandan Twombley. "O zamana kadar, Murnau'nun toplayıcı banliyölerinden birinin belediye başkanlığını yapıyor. Aile işleri sebebiyle Murnau'yu ziyaret ettiği zamanlarda arada bir Ay'a da uğrar, ama münzevi biridir. Onunla hiç sohbet etmedim."

Wren, delikanlının verdiği daveti gösterdiğinde, Orla sessizce kulağına fısıldadı: "Sevgili Wren, hayatta yükselmeye *başlamışsın*! Bu kente geleli daha bir saat bile olmadı, ama Savaşmareşali'nin bahçe partisine davet edildin bile!"

Telegram: @cinciva

10
KARA MELEK

Bu da ne böyle? Çölün açıklarında, titreşen ufuğun topraktan daha sıvı göründüğü yerde, katı bir şey peydah oldu. Önce bir lekeydi; kum tepeleri boyunca uzanan gümüşi serapların üzerinde parıldayan karanlık bir üçgen, ama şu an gitgide berraklaşıyor ve katılaşıyor; bir bıçak, bir köpekbalığı yüzgeci, çöl rüzgârında şişen kara bir yelkenli. Dinle; hızla dönen lastiklerin altında şarkılarını söyleyen kumları duyabiliyorsun. Bak; dizi dizi lombozlarda güneşin birer pırlanta gibi yansıyışını görebiliyorsun.

Bir suböceği hayal et ve onu bir yat boyutuna gelene kadar büyüt. Uzun bacaklarının her birine bir teker monte et ve üzerine de bir gönder dik. Sonra da su yerine, kumun üzerinde ilerlet onu. İşte bir kumgemisi; çöl toplayıcılarının ve kelle avcılarının taşıtı. Yanımızdan geçtikleri sırada kafamızı çevirirsek, onları bu mineral okyanusuna neyin getirdiğini görebiliriz. Önündeki bölge, kum tepelerinin üzerinde yansıyan ısı perdesinin ardında dans eden kasabalarla, kasabaların bacalarıyla ve üst kısımlarıyla hınca hınç dolu.

Nadir bir etkinlik bu; kurak, kasabaların kıran kırana çarpıştıkları derin çöl dünyasında bulabileceğiniz, ticari bir toplaşmaya en yakın faaliyet. Şu anda çok uzaklardaki kıyılarda olup balıkçı mezraları avlaması gereken büyük ve ağır bir banliyö, yanlışlıkla bir kum denizine batmış durumda ve bir grup çevik yağmacı tarafından tüketilene kadar yağmalanıyor. Avcıların devasa tekerleri, devasa çeneleri, devasa motorları ve devasa iştahları var. Avlarını, mineralleri sömürülmüş tepelerle çevrili, adına Katran Koyu denen bir tozlu kum çukurunda bastırdılar. Parçalarına ayırıyorlar. Yakaladıkları avı sindirmekle meşgul olduklarından birbirlerini yemeye vakit bulamadıkları için, birkaç gündür süren huzursuz bir barış havası hakim. Tüccarlar, bir acımasız kasabadan diğerine gidiyor; uzaklarda dolaşan havagemileri, Eski-Tekno ve biblo almak için aniden ortaya çıkıyor. Atik, çekingen toplayıcı kasabalar bile, kumların arasında

Telegram: @cinciva

buldukları hurdaları satmak için cesaretle sürüne sürüne yakına gelmeye çalışıyor.

İsimsiz geminin pilotu, toplaşmanın etrafındaki kum-gemileri sürüsüne eğimli bir rotada süzüle süzüle yavaşlayarak yaklaşmak için rüzgârla doldurunca, kara yelkenler afyon gelinciğinin taçyaprakları gibi hışırdayıp dalgalanıyor.

Bıçakçı Lokması kasabacığı, sindirim çılgınlığının yaşandığı yerden bir kilometre uzaklıktaki muazzam bir kum tepesinin eteğine park etmiş ve motorlarını rölantiye alarak, avcılardan herhangi birinin onu tatlı niyetine yeme işareti göstermesi olasılığına karşı her an kalkışa hazır bekliyordu. Uzun ve basıktı; tek güvertesi de şişman kum tekerlerinin gölgesinde kalıyordu. Çoğunluğu motorlardan ve motorları besleyen şişkin kanallar, alev boruları ve egzoz borularından oluşuyordu. Buranın halkı, kendilerine kalan küçücük boşluğu, kanallar arasına tente gererek ve güvertede motor yuvalarının arasında kalan birkaç açıklığa da çamur ve kartonpiyerlerden küçük meskenler yaparak bir yaşam alanı haline getirmişti. Göbeğindeki garajlara kumgemileri girip çıkıyordu. Gösterişli siyah-beyaz şeritleri olan, *Martaval* adında bir hava-tüccarı kum tepelerinin arasından vızıldayarak geldi ve limanın, birkaç kerpiç yapının kısa süre önce yıkıldığı pruva tarafındaki boşluğuna iniş yaptı.

Martaval'ın kaptanı, Napster Varley isimli bir tüccardı. Gemisinin motor bölmelerindeki tabelada *Varley & Oğlu* yazıyordu, ancak Küçük Napster henüz üç aylık olduğundan işlerin yürütülmesinde aktif rol alamıyordu. Varley, bir eşle bir çocuğun, bu teneke çöl tüccarlarından kurtulmasına ve büyük kentlerin birine yerleşmesine yetecek saygınlığı sağlayacağını ummuştu. Ne var ki eş ve çocuk ona şu ana kadar gürültü, gerginlik ve masraf yaratmaktan başka bir işe yaramamıştı. *Martaval*'ı uçurmasında karısının yardımına ihtiyaç duymasaydı, ikisini de aylar önce sepetlemişti.

Güneş batıya çekildiğinde ve gölgeler büyümeye başladığında, Varley, Lokma'nın patronu Gravy Nene'yle, külüstür yürüyüş platformlarında kasabanın kıçına doğru aheste aheste yürüyordu.

Tuhaf bir ikili olmuşlardı. Napster Varley, küt burnunun güneşten pul pul soyulan derisiyle, sıska ve soluk tenli bir adamdı. İş hayatıyla ilgili

Telegram: @cinciva

kitap okumaya pek düşkündü ve o kitapların birinde *(Hava Ticaretinde Nasıl Başarılı Olunur,* yazar Dornier Lard), *"Başarılı bir işadamı, müşterilerinin aklında yer etmesini sağlamak için mutlaka göze çarpan kıyafetler giymelidir,"* yazdığını okumuştu. Bu yüzden sıcağa rağmen mor bir redingot, kürklü bir silindir şapka ve kırmızı pötikareli, sarı, bol bir pantolon giymişti.

Gravy Nene'nin üzerindeyse birbirine çarpan, kat kat, o kadar çok toz renkli şal, cüppe, etek ve ihram vardı ki, o engin çöldeki göçebe çadırlarında uyuyan biri uyanıp yola düşmeye karar vermiş gibi görünüyordu. Ancak cüsseli omuzlarıyla geniş siperlikli şapkası arasındaki boşluğa dikkatle baktığınızda, sineklikli peçesinin sık örülü ağının ardında, şişman, sarı yüzünü ve Bay Varley'i tartarken hafifçe ışıldayan, işbilir, minik gözlerini seçebilirdiniz.

"Satçak bişele var," dedi Varley'e. "He ya. Derinleede buldum, bi'kaç hafta oldu olmadı. De'erli."

"Öyle mi?" Varley mendiliyle boynunu sildi ve sinekleri kovaladı. "Eski-Tekno değil, di mi? Eski-Tekno fiyatları ateşkes başladığından beri acayip düştü."

"Eski-Tekno'dan daa de'erli," diye homurdandı Gravy Nene. "Bi'Sinek havagemisi düştü, de mi? Benim oğlanlaa gökyüzündeki ateşi görmüşle. Enkaza ilk benim kasaba ulaştı ya. Geriye pek bişe ka'mamış. Bi'kaç kalastra, motor pa'çası, aha bi'de bu. Bu de'erli şe."

Varley'i metal bir merdivenden çıkarıp, kasabanın kıç tarafında, arapsaçı kanalların arasından bir akkarınca yuvası gibi yükselen kerpiç kulelerin birinden içeri soktu. İçeride de bir merdiven vardı. Nene nefes nefese çıktı basamakları. Cüppesinin etekleri muskalarla doluydu: bir insan çene kemiği, bir maymun eli, içinde-ne-olduğunu-tanrı-bilir küçük, yağlı, deri torbalar. Gravy Nene cadılığıyla ün salmıştı ve adamlarını hizaya getirmek için bundan faydalanıyordu. Onun peşinden sarmal basamakları tırmanırken Varley bile bir parça gerginleşince, çiçekli kravatının altından, boynuna astığı Ticaret Tanrısı madalyonuna dokundu.

Üst katta bir odaya ulaştılar. Nene'nin kulesinin her yeri gibi burası da kahverengimsi bir buğu ve belli belirsiz yanmış yağ kokusuyla dolu, sıcak bir odaydı. Odanın ortasında, ayaklarından yerdeki metal halkaya zincirlenmiş biri yatıyordu. Kafasını kaldırıp, kirli saçlarının arasından yüzüne bakana kadar yerde yatanın bir oğlan olduğunu düşündü Varley,

Telegram: @cinciva

ama o anda bunun genç bir kadın olduğunu fark etti. Üzerine çuval giydirilmişti, boğazında morartılar, kelepçelerin sürtündüğü kemikli bileklerinde de yaralar vardı.

"Affedersiniz Nene," dedi Varley hemen. "Köle almıyorum." (Köle ticaretine karşı ahlaki bir engeli olduğundan değil. *İnsana Yatırım* adlı kitabında büyük tüccar Nabisco Shkin, köle ticareti yapacaklara, yalnızca sağlıklı mallarla ilgilenmelerini tavsiye etmişti. Varley daha ilk bakışta bu küçük bıldırcının yarı ölü olduğunu anlamıştı.)

"Uyduruk bi'köleden çok daa de'erli," dedi Gravy Nene, kulağı törpüleyen, cansız sesiyle. Sallana sallana yürüyüp tutsağın saçını kavrayarak, yüzünü Varley'e çevirdi. "Kim ola sence bu?"

Varley, göğüs cebinden bir monokl çıkarıp, tutsağın boş, badem gözlerine baktı. Tozun, güneş yanığının ve güneş yaralarının altındaki teninin, bir zamanlar fildişi renginde olduğunu fark etti. Bu oyundan sıkılarak omuzunu silkti. "Bilemiyorum, Nene. Doğulu, melez bir süprüntüye benziyor. Shan Guo'lu mu? Ainu'lu mu? Inui'li mi?"

"Alooşalı!" diye gakladı Gravy Nene.

"Çok yaşayasın, Nene."

"Alooşalı." Gravy Nene, kadının başını bırakıp, sallana sallana yine Varley'in beklediği yere gitti. Sineklikli peçesinin ardından *höö, höö, höö* diye soluyordu. "Oz'man kim oldu'unu bildin mi, körpe tacir? Sinek generalinin karısı bu ya. Yeşil Fırtına'nın kraliçesi!"

Varley bir şey demedi, ama duruşu değişti. Ellerini ceplerinden çıkardı, dudaklarını yaladı ve gözbebekleri parladı. Leydi Naga'nın havagemisinin kum denizine çakıldığını duymuştu. Bu o muydu? Olabilirdi. *Havacının Gazetesi*'nde onun bir fotoğrafını görmüştü bir zamanlar. Hatırlamaya çalıştı, ama zaten o fotoğrafta üzerinde gelinlik vardı ve Napster Varley'e göre bu Doğulular'ın hepsi de birbirine benziyordu.

"Bunu onun üstünde buldum," dedi Gravy Nene ve cüppe çadırının içine elini sokup bir mühür yüzüğü çıkardı. Meşe yaprağı biçiminde, altın bir yüzük. "Boynundaki haça bak. Zagwa işi."

Varley, burnuna ipek bir mendil tutup kadına yaklaştı. "Sen Leydi Naga mısın?" diye sordu, gayet yüksek sesle ve ağır ağır.

Kadın onun gözlerine bakıp belli belirsiz kafa salladı. "Theo'ya ne oldu?" diye sordu kadın.

Telegram: @cinciva

“Onla birlikte seyahat eden Zagwa’lı bi’veletten bahsedip duruo,” diye açıkladı durumu Gravy Nene. “Onu motor parkında tutuyoz. Şimdiye ölmüştür herhal. Onu bırak tacir, şimdi sen de bana, bununla n’apılır? Bu kadar lüks bi’şeyi elimde haybeye tutamam. Köle diye satmak için güçsüz, ama birileri için çok de’erli olmalı, he mi? Sinekler’in kraliçesi…”

“Aynen öyle,” dedi Varley, düşünceli bir edayla.

“Diyom ki onun derisini mi yüzsem,” diye atıldı Gravy Nene. “Postu iyi para eder, he mi? Şööle güzel bir kilim neyim yaparım ya da serpme minder.”

“Nene, hayır!” diye haykırdı Varley. “Değerli olan kısmı onun *beyni!*”

“Yani kâât tutacağı falan gibi bi’şe mi?”

Varley, Nene’nin üzerine doğru dayanabileceği kadar eğilip parmağıyla şakağına dokundu. “Kadının bildikleri. Onu Gökliman’a götürüp, *Traktionstadtsgesellschaft*’a satabilirim. İyi para eder.”

“O zaman onu hepten alıon? Ne vercen peki?”

“Aa elbette. Nakliye masrafı da olacak, ayrıca diğer genel giderler. Biliyorsun bu talihsiz ateşkes, pazarı altüst etti, ama dur bakayım.”

“Ne kadder?”

“On altın dolar,” dedi tüccar.

“Yirmi.”

“On beş.”

“Diyom ki,” dedi Gravy Nene dalgın dalgın, “elindeki, ayağındaki parmaklardan süs yapıp tek tek satabilirim de…”

“Tamam yirmi olsun,” dedi Varley aceleyle ve kadın fiyatı artırmadan altınları eline saymaya başladı.

Siyah kumgemisi, Bıçakçı Lokması’nın yan tarafındaki garajların birinde demirleme yeri buldu. Cüppeli ve kukuletalı pilot yelkenleri sardı ve geminin hızını artırmak için aşağı atladı. Sıradan bir köleye ya da mürettebata benziyordu, çünkü işi bittiğinde, bir kadının gemiden inip yanına gelmesini sabırla bekledi. Sonra birlikte basamakları çıktılar ve kasabacığın fırın çukurlarını birbirine bağlayan demir yürüyüş platformundan ilerleyip, kış yamaçtaki kantin ve kafelerin toplandığı tarafa seğirttiler. Dilenciler, onlar geçerken kaselerini uzattı, ancak yüzlerini görünce vazgeçip gerilediler. Hırsızlık ve şiddet planları geliştiren

Telegram: @cinciva

belalı çöl tipleri, fikir değiştirip kanalların altındaki gölgelerine çekildi. Köpekler bile sıvıştı.

Kadın uzun boylu ve çok zayıftı, omuzunda uzun bir silah taşıyordu. Baştan aşağı siyahlara bürünmüştü: Siyah çizmeler, siyah golf pantolonu, siyah yelek ve rüzgâr yediğinde, arkasında siyah kanatlar gibi uçuşan uzun, siyah, bol bir pardösü. Herkesin maskeli veya peçeli olduğu bir yerde siyah bir peçe takmış olmasını da beklersiniz, ama hayır; başını açık bırakmayı tercih etmişti. Sanki ne kadar çirkin olduğunu herkesin görmesini istercesine, kırlaşmış saçlarını arkadan toplamıştı. Alnından çenesine doğru inen berbat bir yara izi, yüzünü öfkeli birilerince yarılmış portrelere benzetmişti. Ağzı, sürekli alaycı bir şekilde gülüyormuşçasına yana kaymıştı, burnu ezilmiş bir kütük gibiydi ve tek gözü de bir kış denizi kadar gri ve soğuk bir ifadeyle, enkazdan dışarı bakıyordu.

Adı Hester Shaw'du, insan öldürüyordu.

Çölde altı ay önce ortaya çıkmıştı. Yoldaşı, Bay Shrike adındaki bir İz Sürücü, onu Bulutların Üstü'nün enkazını yiyen kasabalardan biri olan El Houl'a taşımıştı. Hastaydı. Shrike, kasabalının ona bakmasını talep etmişti. Onlar da bir İz Sürücü'yle münakaşaya girmek istemediklerinden bir doktor çağırmışlardı. Doktor, kadını muayene ettikten sonra birkaç yara bere ve bu tip felaketlerden sağ çıkanlarda görülen türden bir melankoli dışında herhangi bir sorununun olmadığını söyledi.

"Çok sevdiği birini mi kaybetti, Bay Shrike?" diye sordu doktor.

"HER ŞEYİNİ KAYBETTİ," diye yanıtladı İz Sürücü.

Ve kadın, altgüvertelerde ev niyetine kullanılan, çuval bezi perdeli göz odalarda birkaç hafta kaldı. Ona İz Sürücü'sü baktı; metal elleriyle ezip onun için karıştırdığı ekmeği ve sütü yedirdi. İnsanlar onları izlediler, insanlar dedikodu yaptılar ve bu kendinden geçmiş çirkin kadın ile Diriltilen bir adamın arasında ne türden bir ilişki olabileceğini hayal etmeye çalıştılar.

Sonra bir gün, kasabanın motor ustası, Shrike'ın yanına gelip, "İz Sürücü, benim için birini öldürmeni istiyorum," dedi. "Bu kasabayı yöneten şeyh, yaşlı ve şişman bir adam. Hurdaların çoğunu kendine aldı. Onu benim için öldür, ben de seni en üst katta konfor içinde yaşatayım; ayrıca şeyin için de güzel yemekler ve kuş tüyü, eeee... şeyin..."

Adam, Hester'ı tanımlayacak doğru bir kelime ararken, Shrike, "BEN KİMSEYİ ÖLDÜRMEM," dedi.

Telegram: @cinciva

"İyi de, sen bir İz Sürücü değil misin? Tabii ki öldürürsün!"

"ÖLDÜREMEM. BİRİLERİ ZİHNİMLE... OYNADI."

Motor ustası somurtup, işe yaramayan bu İz Sürücü'yü kasabasından atmayı düşündü, ama bunu yapıp yapamayacağını kestiremedi. Başını sağa sola sallayıp tam gidiyordu ki, yaralı kadın sessizce, "Ben öldürürüm," dedi.

"Sen mi?"

"Benim adım Hester Shaw. Babam, ünlü ajan ve suikastçı Thaddeus Valentine'dı. Şeyhin ölmesini mi istiyorsun? Bana bir silah ver ve onu nerede bulacağımı söyle."

"Yahu sen altı üstü bir kadınsın!" diye itiraz etti motor ustası.

Böylece Hester Shaw, kendine bir çatal ve bir de levye bulup El Houl'un üst katlarına çıkan merdiveni tırmandı. Şeyhin evinin kapısını tekmeleyerek açtı. Şeyhi öldürdü. Muhafızlarını öldürdü. Köpeğini öldürdü. Dumanlı odada bir veba gibi gezindi; ardında, yaşayan hiçbir şey bırakmadı. Onu bir köşede seyretmekle yetinerek bekleyen İz Sürücü'sünden daha İz Sürücü'ydü.

Motor ustasının ona verdiği parayla yeni bir kumgemisi ve birkaç da silah satın aldı, böylece o ve İz Sürücü'sü, halkına da derin bir oh çektirerek El Houl'dan sonsuza kadar ayrıldı. O günden sonra, kadın kelle avcısı ile yoldaşı, öldüremeyen İz Sürücü, derin çöllerin efsanelerinden biri haline gelmişti. Bıçakçı Lokması'nın motor parkında ırgat gibi çalıştığı zamanlarda Theo bile bu öykünün çarpıtılmış bir halini duymuştu, ancak ona bu öyküyü anlatan adam yarı Arapça konuşuyordu ve İz Sürücü'ye cin, Hester Shaw'a da Kara Melek diyordu. İşte bu yüzden, o hafta sonu kafasını kaldırıp baktığında, çalıştığı istasyonun üzerindeki yürüyüş platformunda bu ikisinin yürüdüğünü görmek ona büyük sürpriz oldu. Görür görmez de onları tamdı.

Theo bir an, ikiliyi nereden tanıdığını çıkaramadı. Bulutların Üstü'nün üzerinden çok zaman geçmişti demek. *Nzimu*'nun enkazı bile epey zaman önceydi sanki. Hava-gemisi alev aldığında, Leydi Naga'yı kabin duvarındaki bir yarıktan nasıl sürükleyip çıkardığını ve enkaz çöle doğru düşerken, dönüş kanatçıklarının üzerindeki bir palamara nasıl tutunduklarını şöyle böyle hatırlıyordu ve bu olanlar sanki başka birinin başından geçmiş gibi geliyordu ona ya da bir yerlerde okuduğu bir şeymiş gibi.

O günden bu yana deliler gibi çalışıyordu. On sekiz saatlik vardiyalarda, azıcık su ve daha da azıcık yemek verilerek kırbaçlanıyor,

Telegram: @cinciva

dövülüyor, hakaret ediliyordu. Uyanıkken bile kabuslar görmeye başlamıştı artık. Wren'in annesinin, tepesindeki yakıcı güneşte yürüdüğünü gördüğünde, bunun da ilkin gördüğü rüyalardan biri olduğunu sandı. Başını sağa sola salladı, gözlerindeki teri sildi, ama hayır, hâlâ oradaydı, o korkunç İz Sürücü de yanındaydı.

"Bayan Natsworthy!" diye bağırıp fırınlara doğru iteklediği yakıt hunisinin kulplarını bıraktı. Nene'nin bekçileri, neredeyse ânında yanında bitip örgü halattan sopalarıyla Theo'ya vurarak onu güverteye yapıştırdılar. Ne var ki Wren'in annesi onu duymuştu, Theo bundan emindi, zira o korkunç yüzünü çevirdiğini ve yere düşmeden önce de ona baktığını görmüştü.

"BIRAKIN ONU," diye gıcırdadı İz Sürücü, kasabacığın motor tıkırtılarından daha yüksek ve insansılığı yitmiş bir sesle.

Bekçiler geri çekildi. Motor parkına derin bir sessizlik çökmüştü. Theo, adamların derin derin soluk alıp verişlerini duyabiliyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı, ama çok güçsüzdü; sıcak, kumlu güverteye dizüstü düştü. "Bayan Natsworthy," dedi bir kez daha, yürüyüş platformundaki kadının gözüne bakarak. Hester'ın ona yardım edeceğini düşünmüyordu ve kadın arkasını dönüp gittiği zaman da bekçilerin onu öldüresiye döveceklerini biliyordu. Tek istediği, orada olduğunu ona duyurmaktı. Belki bir gün Wren'e, ne hale düştüğünü anlatabilirdi. "Karşılaşmıştık," dedi. "Hatırlayabildiniz mi? Bulutların Üstü'nde?"

"SENİ TANIYORUM," dedi İz Sürücü Shrike.

"Ben tanımıyorum," dedi Hester Shaw. Eski adının böyle haykırılması onu rahatsız etmişti. Aşağıdaki parkta yatan oğlana dikti gözünü; yanmış bir kibrit demetine benzeyen, bir deri bir kemik, siyah bir oğlan. Dişleri, gülümsediğini sandığı bir şekilde açığa çıkmıştı ve kasabalıların yüzüne vurduğu yerden de kan damlıyordu. "Kim ki bu?" diye sordu Shrike'a.

"BULUTLARIN ÜSTÜNDE KIZININ YANINDA OLAN, THEO ADLI BİR TEK-YAŞAMLI."

"Bu o mu?" Hester, son karşılaşmalarında Wren'in yanında bir oğlan olduğunu hayal meyal hatırlıyordu. Belki de tanıştırılmışlardı bile. Hester, bu çocuğun ona hiç seslenmemiş olmasını diledi. Geçmişini unutmaya çalışıyordu. Bıçakçı Lokması'na sadece su ve malzeme almak için gelmişti. Bir şeye bulaşmak istemiyordu.

Ama dönüp gitmeye hazırlanırken, Shrike onu kolundan tuttu.

Telegram: @cinciva

“ONU BURADA BIRAKAMAZSIN.”

“Niyeymiş?”

“ÖLÜR ÇÜNKÜ.”

“Herkes ölüyor,” dedi Hester.

“ONU BURADA BIRAKAMAZSIN.”

“Lanet olsun, Shrike. O Yeşil Fırtına cadısı ne yaptı sana, yumuşattı mı seni?”

“ONU BURADA BIRAKAMAZSIN.”

“Onu alamazsınız zaten!” dedi parktan yükselen bir ses. Fırınların ustabaşısı Daz Gravy, gürültü patırtının sebebini anlamak için loş barınağından dışarı çıkmıştı. İz Sürücüler, Daz’ı korkutmuyordu. O, Gravy Nene’nin en sevdiği torunuydu ve şişman boynuna, onu kurşunlardan ve kem gözlerden korusun diye Nene’sinin verdiği düzinelerce muska takıyordu. İlgilendiği tek şey, Nene’nin motorlarının doğru düzgün çalışmasını sağlamaktı. Theo’yu demir köle tasmasından yakaladı ve bıraktığı huninin başına sürükledi. “O bizim. Onu biz bulduk, doğruya doğru. Harap olmuş bir Sinek havagemisinden çekip çıkardık. Nenem, bizim olan bir şeyle isted-”

Hester, tek bir hareketle silahını omuzundan savurarak çıkardı, emniyetini açtı ve Daz’ı vurup öldürdü. Adam yere ıslak bir küt sesi ve şans muskalarının takırtısı eşliğinde düştü. Hester, onun yoldaşlarını da o kadar hızlı bir şekilde vurdu ki, silah sesleri ve seslerin yankıları, bir trampet sesi gibi art arda takırdadı. Demir merdivene koşup elini Theo’ya uzattı, ama Theo ayakta duramayacak kadar titrediği için İz Sürücü onu ensesinden tutup kaldırdı ve motor parkından dışarı, onu bir çocuk gibi kucağında taşıyarak çıkardı. Hester, silahını doğrultarak onların peşinden gitti. Silah seslerinin ardından gelen sessizlikte, acele acele yolundan çekilmeye çalışan insanların koşuşturma seslerini ve mırıltılarını duyabiliyordu.

Nedendir bilinmez, Shrike’ın peşinden kum denizine koşarken ve Shrike, pençelerini açıp palamarları parçalarken, aklına sürekli Çerçi geliyordu: Tom’la ikisinin köle tüccarlarından nasıl kaçtıkları ve Anna Fang’in onları nasıl kurtardığı. Gemisine güçlükle binmeye çalıştığı sırada garaja doğru bir uyarı ateşi açtı ve bu kadar ağlak olduğu için kendine küfretti. Burası Çerçi değildi ve Theo da Tom değildi; hoş, bunları düşünmek de istemiyordu.

Telegram: @cinciva

Napster Varley, havagemisini kalkış için hazırladığı sırada silah seslerini ve bağrış çağrışı duymuştu. Lokma'dan ayrılışını hiçbir şeyin geciktirmemesini umarak içten içe küfretti. Nene'nin elemanları, Leydi Naga'yı birkaç dakika önce gemisinin zindanına atmışlardı ve Varley de sınıra vardığında kadının edeceği parayı düşündükçe heyecandan tir tir titriyordu. Burada çok oyalanırsa, Gravy Nene onu satmaktan vazgeçebilirdi belki. Bu nedenle çölde birbirinin peşine düşmüş kumgemilerini seyretmek için dışarı çıkmadı. Karısına, bebeği bırakmasını ve motorları çalıştırmasını emretti; karısı yeteri kadar hızlı davranmadığı için de gözünü morarttı. "Çabuk ol, uyuşuk katır!" diye bağırdı, bebek ağlarken. "Kum çekirgelerini hırgürleriyle baş başa bırakalım. Bizim yapacak işlerimiz var!"

Telegram: @cinciva

11
WOLF KOBOLD

Tom, Wolf Kobold'un davetini kabul edip etmemekte kararsızdı. Haddini bilecek şekilde yetiştirilmişti ve haddi, Murnau'nun üzerinde abartılı bir taç misali yükselen Oberrang için yeterli değildi. Wren'in onu ikna etmesi birkaç saat aldı.

"Wolf denen bu adamla görüşmen gerek," dedi babasına. "Clytie Potts hakkında söylediğin şeylerle gerçekten ilgilenmişe benziyordu. Bir şeyler bildiğine eminim."

Tom başını hayır dercesine salladı. "Söylediklerime ben bile inandığımdan emin değilim. Öylesine bir fikirdi sadece, kanıtım falan yok. Pennyroyal bile inanmadı ki bu herif, Kadim atık yok etme merkezlerinin aslında birer dini merkez olduğunu ve Kadimler'in, minik gramofon bantlarına binlerce şarkı kaydettikleri 'Ay-pod' denen bir tür cihazları olduğunu iddia eden biri. O bile benim Londra teorimi imkansız buluyorsa, belki de gerçekten gündüzdüşü görmüşümdür."

Wren bir başka koldan saldırdı. "Peki, eğitimim için sence iyi olmaz mı? Yüksek sosyeteye biraz olsun karışmak? Orla, sana resmi cüppe ödünç verebilecek bir arkadaşı olduğunu söyledi."

Çok uğraştı, ama sonunda kazandı. Ertesi gün Murnau'ya gidip *Oberrang*'a çıkan asansöre bindiler. Tom ödünç cüppesinin içinde tuhaf görünüyordu, Wren'se her zaman giydiği pilot kıyafetini giymişti, çünkü bu giysinin ona yakıştığını düşünüyordu, Gökliman pazarlarından alabileceği herhangi bir şeyin, zengin hanımların şık elbiseleriyle yarışamayacağını da biliyordu. Asansör üst katlara doğru homurtuyla çıkarken, yanındaki diğer yolculara bakarak, doğru karar verip vermediğini düşündü bir an; mavi merasim üniformaları içindeki yakışıklı subayların, incelikli şapkaları ve elbiseleriyle kadınların acayip bakışlarını üzerine çekmişti. Birkaçının, "Bu acayip kız da kim?" diye fısıldadığını duymuştu.

Telegram: @cinciva

Asansörün durması ona ilaç gibi geldi. Tom'un koluna girip terminalden çıktı ve apaydınlık gün ışığına doğru yan yana yürüdüler. Murnau'nun diğer kısımları gibi *Oberrang* da zırhlı bir çatıyla örülüydü, ama geniş kısımları içeri ışık ve hava girsin diye katlanarak açılmıştı. Parti grubu, bir kat aşağıdaki parkın ağaçlarının görülebildiği camdan bir kaldırımı olan Über den Linden Bulvarı'ndaki sivri kütleli kasaba binasına doğru yürüyordu. Savaştan önceki eski günlerde burası çok güzel görünüyor olmalıydı, ama şimdi ağaçların hepsi ölmüştü ve yukarı doğru uzanan kurak, çıplak dallar Wren'in içini tekinsiz bir hisle dolduruyordu.

Murnau'nun gotik belediye binası Rathaus'un çevresinde geniş parklar vardı. İşte orada, seyrek, yamalı, yosunlu bir bahçede, Savaşmareşali'nin bahçe partisi de başlamak üzereydi. Parlak renkli çardaklar ve otağlar kurulmuştu, ölü ağaçların ve savaşta hasar görmüş revakların arasına yan yana renkli bayraklar dikilmişti ve hepsinin yanında, karanlık çöktüğünde yakılacak Çin fenerleri vardı. Muazzam sayıda insan ortalıkta boş boş dolanıyordu, zira Murnau'nun Savaşmareşali, toplaşmadaki diğer tüm kentlerin belediye başkanlarını ve meclis üyelerini karşılamakla meşguldü. Bayrakla donatılmış podyumda bir grup müzik yapıyor ve insanlar, Wren'in Vineland'de öğrendiği eski moda kuzey dansı ve salınımlarından ziyade, uygulamalı matematiğe benzeyen karmaşık, muntazam figürlerle dans ediyordu. Babasının sözünü dinleyip buradan uzak durmuş olmayı diledi. Bunun gibi büyük bir davete yalnızca bir kez katılmıştı; Bulutların Üstü'nde verilen o davette de Wren elindeki tepsiyle içki dağıtan bir köleydi.

Wolf, müzik grubunun hemen yanında ayakta duran küçük bir subay topluluğundan ayrılıp onu karşılamaya geldiği sırada, Wren asansöre doğru kaçmak üzereydi. Wolf kendine çekidüzen vermeye çalıştı, ancak üzerinde resmi üniforma ve kırmızı bir fular varken bile lakayt, hırpani bir havası vardı. Belindeki kılıcı, diğer erkeklerin üzerindeki süs tören silahlarından daha ağır ve ucuz görünüyordu; *ikinci el* gibiydi. Keskin dişlerini göstere göstere gülümsedi. "Dostlarım!" dedi, Wren'in elini tutup öptü ve eğilerek Tom'a selam verdi. "Geldiğinize çok sevindim!"

Wren, elinin öpülmesine pek alışkın değildi. Utandı, dizlerini bükerek reverans yaptı. Wolf'un başparmağı, Wren'in elinin üzerindeki kabarık ize dokundu; Brighton'dayken köle olarak çalıştığı Shkin Şirketi'nin damgasına. Wren utancından elini hızlıca çekti, ancak Wolf, Wren'in bir

Telegram: @cinciva

zamanlar köle olduğu gerçeği onu zerre rahatsız etmemişçesine, ona soran gözlerle baktı.

"Çok ilginç bir hayatınız olmuş, Fräulein Natsworthy," dedi, koluna girip onu ve Tom'u kalabalık bahçeye götürürken.

"Pek öyle değil, Bay von Kobold. Ama tabii şu son altı ayda başımdan epey bir şey geçtiği, doğru."

"Lütfen, bana Wolf de. Hiç değilse, Bay Kobold. 'Von'çok eski bir soyluluk eki. Ailem kullanıyor, ama benim bu saçmalıklara ayıracak vaktim yok." Wren'e doğru eğilerek, "Aptal fraklarının içindeki bu aptal kadınların arasında kendinizi rahatsız hissetmenize gerek yok. Çoğu, savaşın başından bu yana Murnau'dan çok daha güvenli kentlerde yaşıyor ve buralara da sadece silahlar sustuğunda geliyorlar. Şunlara baksanıza! Yetişkin çocuklar gibiler. Gerçek hayata dair hiçbir şey bilmiyorlar."

Wren, onun yanında kendini rahat hissetti. Wolf'la yürürlerken Murnau'lu kadınların onları hafif kıskançlık dolu bakışlarla izlemelerinden de memnundu; yine de Wolf'un, hislerini bu kadar rahat anlayabilmesine birazcık bozulmuştu.

"Sizi buraya çağırdığım için beni lütfen affedin," diye devam etti Wolf, Tom'a da bakarak. "Konuşmak için iyi bir fırsat olacağını sanmıştım. Bu gerzek ateşkes başladığından bu yana ailemin ne kadar hovardaca eğlendiğini fark edememişim. Gelin, içeri geçelim."

Müzik grubunu geçip, Rathaus'un karaltı halindeki zırhlı duvarlarına doğru ilerlediler, ancak yarı yolda önlerini, öylesine kaskatı ve sivri, gri ipekten elbise giymiş heybetli bir hanım kesti ki, o da sanki zırhlı gibi duruyordu. "Wolf, yavrucuğum," dedi tatlı tatlı, "herkes bana dostlarının kim olduğunu soruyor."

Wolf, düzgünce eğilip selam verdi. Wren'le babasını işaret ederek, "Anneciğim, bu pilot Tom Natsworthy ve bu da kızı Wren. Tom, Wren; annem Anya von Kobold," diye tanıştırdı.

"Çok memnun oldum," dedi annesi, Tom ve Wren'i baştan aşağı süzdükten sonra daha ziyade canı yanmış, böyle sıradan insanlarla karşılaşmak fiziksel olarak ona acı veriyormuş gibi bir ifadeyle. "Wolf, babası ona Sürgühöyük'ün komutasını verdiğinden bu yana öylesine antika, demokratikten nosyonlar geliştirdi ki, bundan sonra eve kimi getireceğini tanrı bilir! Pilotmuş! Ne kadar da enteresan."

Telegram: @cinciva

“Ona aldırmayın,” dedi Wolf, annesi bir yığın lonca üyesini ve eşlerini karşılamak için yanlarından ayrıldığı sırada. “Sınırdaki hayatla ilgili bir şey bildiği yok. Savaş başladığında Murnau’dan ayrılır ve Paris’in üst katlarındaki bir otele yerleşir. Tek bildiği ya da umursadığı şey elbiseler ve tatlılar.”

Bunları, annesinin duyacağı kadar yüksek sesle söylemişti. Davetlilerin büyük çoğunluğu afallamış, onaylamaz yüzlerle etraflarına bakındı. Çekingenleşen Tom, masumane bir şekilde, “Sürgühöyük mü?” dedi. “Banliyönüzün adı bu mu? Daha önce hiç duymadım.”

Wolf, annesinin geniş sırtına bakmayı kesip gülümsedi. “Çok küçüktür, efendim, banliyö bile denemez; savaş sırasında Murnau’nun emrine giren küçük, belli bir alanda uzmanlaşmış bir yer. Ama tamamen bana ait ve onun için çok güzel planlarım var, büyük planlar.”

Wolf, Rathaus’a doğru başı çekerken, Wren de Sürgühöyük’ün nasıl bir yer olduğunu merak etti. Doğu’ya yaptıkları yolculuk sırasında gördüğü savaşçı banliyöler korkunçtu; alçak, acımasız ve tahtakurusu gibi zırhlıydılar. Ne var ki Wolf, kendi banliyösünden sevgiyle söz ediyordu. Bunun, orasından burasından sızdıran bir gök-şilep bile olsa kendi gemileri hakkında tek kötü söz söylemeyen pilotlardaki o gurur duygusu olduğunu düşündü Wren.

İçeri girdiklerinde, bahçe partisinin sesleri de bir anda azaldı. Wolf ziyaretçilerini, çatının narin metal sütunlarca desteklendiği, Wren’de demir bir ormana adım attığı hissini uyandıran, büyük, sessiz bir odaya aldı. Etrafta sandalyeler vardı. Hepsi oturduktan sonra Wolf, bir uşağın gelmesi için zili çaldı ve içecek getirilmesini emretti. Sanki onları buraya getirerek doğru bir iş yapıp yapmadığından emin değilmiş gibi, bir süre Tom’la Wren’i tarttı.

“Londra,” dedi sonunda. Yüzü, bir gün önce Pennyroyal’ın öyküsünü dinlerken takındığı o küçümser gülümsemeyle doldu. “Anladığıma göre siz de Londralı’sınız, Herr Natsworthy?”

Tom onaylarcasına başını salladı ve ona, Tarihçiler Loncası’ndaki eğitimini, MEDUSA denen alet patlamadan hemen önce kentten nasıl ayrıldığını anlattı.

“İlginç,” dedi Wolf, Tom’un öyküsü bitince. Sonra da ihtiyatlı bir şekilde, “Benim de Londra’yla ilgili anlatacak şeylerim var, biliyor musunuz. Dün ihtiyar Pennyroyal’ın anlattıklarını duyunca işte bu yüzden

Telegram: @cinciva

dinlemek için yaklaştım. Bakın...” Elini cebine atıp küçük, metal bir disk çıkardı ve Tom’a uzattı. “Dedikleriniz doğruysa Herr Natsworthy, bunun ne olduğunu bilmeniz gerek.”

Tom, diski elinde çevirdi. İri bir bozuk para büyüklüğündeydi ve üzerine bir arma işlenmişti. Böyle bir şeyi görmeyeli yirmi yılı geçmişti, ama bakar bakmaz bunun ne olduğunu anladı, anlayınca da nefesi kesilir gibi oldu. Başını kaldırıp Kobold’a baktığında, Wren babasının gözlerindeki yaşı fark etti. “Londra’nın kat kolonlarından birine ait perçin başı,” dedi. “Alt katlardan biri diye tahmin ediyorum. Sonuçta bu demir, üst katlardakilerin hepsi pirinçti.”

Wolf sırıttı. “Londra hatıram,” dedi.

“Oraya gittiniz mi?” diye sordu Tom.

“Kısa süreliğine. Henüz kendi banliyöm yokken, iki yıl önce, Sinek bölgesinin derinliklerine yapılacak bir taarruz için, *Abwehrtruppe*’nin *kommando* bölüklerinden birine katılmama izin vermesi konusunda babamı nihayet ikna etmiştim. Amacımız, Merkezi İz Sürücü atölyelerini yok etmekti. Ne yazık ki, oraya varamadık bile. Saldırıya uğradık ve benim bulunduğum gemi, Batmunkh Gompa’dan çok uzak olmayan düzlüklere iniş yapmak zorunda kaldı. Tek başıma, Londra’nın enkazına sığındım. Korkuyordum elbette, çünkü o korkunç yerle ilgili tek duyduğum, hayalet öyküleriydi. Bir yandan Sinekler de peşimdeydi. Onların beni yakalamasına izin vermektense, şansımı hayaletlerle denemeyi daha uygun buldum. Pasla kaplı arazide, su, yiyecek ve saklanacak bir yer bulurum umuduyla dolaştım da dolaştım.”

Durdu. Partiden yayılan müzik, eski binanın koridorlarında belli belirsiz, hayaletimsi bir biçimde sürüklendi.

“Çok acayip bir yer o yıkıntı alanı,” dedi. “Sadece güneydoğu sınırını görebildim. Enkaz berbat bir şekilde bükülmüş ve çarpılmış. Bir zamanlar harika bir kent olduğuna inanmak çok güç, gerçi bazen orada burada tanıdık bir şeye rastlıyorsunuz: Bir kapı, bir masa, bir bebek arabası. Mesela bu perçin başları, her yere saçılmış. Bu elinizde tuttuğunuzu, olur da memlekete dönmeyi başarabilirsem, arkadaşlarıma Londra’nın enkazına girdiğimi ispatlamak için almıştım.

“Akşam çöküp de, kuzeye doğru yıkıntıların daha da yükselip tekinsizleştiği iç bölgelere yöneldiğim sırada bir şey oldu. Ne olduğundan emin değilim. Enkazda bir hareketlilik sezdim. Hayvan olamayacak kadar

Telegram: @cinciva

bilinçliydi. Sanki birileri beni takip ediyordu. Bir süre sonra sesler de duymaya başladım, tüyler ürpertici iniltiler ve sızlanmalar. Altıpatlarımı çekip gölgelere doğru serseri birkaç kurşun attım, sonra gürültüler kesildi. Sessizlikte, başka bir sesin farkına vardım. Bir makine sesini andırıyordu. Çok uzaktan geliyordu ve ne olduğunu çıkarabileceğim kadar net duyulmadı hiç. Dinlenmek için molozların arasına oturdum ve... Bayılmışım. Birilerinin peşimden geldiğini hatırlıyorum, ama sanırım rüyaydı. Hafızam pek berrak değil.

"Kendime geldiğimde, enkazın yirmi kilometre batısında açık topraktaki, eski bir palet izinde, ağaç yapraklarının altında, Sinek devriyelerinden gizlenmiş bir şekilde yatıyordum. Yaralarım gazlı bezle bandajlanmış, matarama su doldurulmuş, çantama da ekmekle meyve konmuştu."

"Kim tarafından?" diye sordu Tom hevesle.

Wolf, hızla dönüp Tom'a baktı. "Bana inanmıyor musunuz?"

"Ben öyle bir şey demedim."

Wolf omuzunu silkti. "Bunu daha önce kimseye anlatmadım. Tek bildiğim, Londra'nın enkazında birilerinin olduğu. Sinek değiller, yoksa ellerinde şans varken beni çoktan öldürürlerdi. Kendilerince bir sırları var ve onu da gayet iyi koruyorlar."

Wren babasına baktı. Wolf'un hikâyesinin, Pennyroyal'ınkinden daha ürkütücü olduğunu düşündü. "Kim olabilir ki?" diye sordu.

Tom yanıt vermedi.

"Ben de sık sık bunu düşünüyorum," dedi Wolf. "Soruşturdum. Sürgühöyük'teki bazı dostlarım da -ki cidden çok kötü yerlerde, çok kötü şartlarda yaşamış eski toplayıcılardır- orada garip şeylerin yaşandığına tanık olmuşlar. Londra'da toplayıcıların yaşadığına dair daha önce bir şey duymamışlar. Ama birkaç kez, *Geistluftschiff* diye bir hayalet havagemisinden bahsettiklerini duydum. Rüzgâr doğudan estiğinde tarafsız bölgeyi sessizce geçiyor ve Sinek bölgesinin içine uçuyormuş. Hiç iz bırakmadan. Bildiğimiz ordulardan hiçbirine ait değil, ne bize ne onlara."

"Yine mi hayaletler," dedi Wren.

"Belki de *Arkaeopteriks*'tir," dedi Tom. Sesi az biraz titriyordu. Hislerini belli etmemeye uğraştığı çok aşikardı, ama Wolf'un anlattıkları ve bunların ne anlama geldiğiyle ilgili sezgileri onu duygulandırmış ve heyecanlandırmıştı. "Londra'ya, yuvasına dönen *Arkaeopteriks*'tir."

Telegram: @cinciva

Wolf öne doğru eğildi. "Teorinize inanıyorum, Herr Natsworthy. Bence MEDUSA'dan sonra sağ kalanlar enkazda gizli bir şekilde yaşamaya devam ediyor."

"İyi de böyle bir şeyi kim, niye istesin?" diye sordu Wren. "Orada hiçbir şey kalmadı ki."

"Bir şey olmalı," dedi Wolf. "Orada kalmaya ve korumaya değecek bir şey. Sizin söylediklerinizden sonra ben de Cruwys Morchard hakkında küçük bir araştırma yaptım. İstihbarat birliklerimiz, bu göklerde seyahat eden çoğu geminin kaydını tutar. Hava tüccar gemisi *Arkaeopteriks*'le ilgili kayıtlar da ayağınızı uzatıp okuyacağınız türden ilginç bilgiler içeriyor. Anlaşılan, sizin şu Bayan Morchard son birkaç yılda birçok Eski-Tekno satın almış."

"Bir Eski-Tekno tüccarı da ondan," dedi Tom makul bir şekilde.

"Öyle mi gerçekten? Görünüşe bakılırsa, satın aldığı eski makinelerin neredeyse hiçbirini *satmıyor.* Peki ne yapıyor onlarla? Belki de Londra'ya götürüyordur. Peki Londra neyiyle ünlü?"

"Mühendislik," diye itiraf etti Tom, istemeye istemeye. Peripatetiapolis'teki rıhtım düzlüklerinde Clytie'nin yanında gördüğü adamı hatırladı, pasparlak, başı tıraşlı adamı. "Ve Mühendisler," dedi.

Wolf ona bakıp kafasını salladı. "Ya sizin şu Mühendislerden birkaçı o kazadan sağ çıkmışsa? Ya yıkıntı alanında yaşıyorlarsa? Ya orada bir şey yapıyorlarsa? Sırrı saklamak için yirmi yıl yıkıntıların içinde yaşamaya değecek muhteşemlikte bir şey! Dünyayı değiştirecek bir şey!"

Tom hayır dercesine başını salladı. "Hayır. Clytie asla Mühendisler Loncası için çalışmaz."

"Sizin tanıdığınız Clytie çalışmayabilir. Ama yirmi yılda fikrini değiştirmiş olabilir." Wolf ayağa kalktı, pencerelere doğru yürüyüp camı açtı. Bahçedeki partinin sesleri içeri doluştu. "Gelin," dedi, onları eliyle balkona davet ederek. Aşağıda, misafirlerin giydiği parlak elbise ve üniformalar, bahçeyi taç yaprakları gibi, kelebekler gibi benek benek yapmıştı. Aşağıdakileri süzerken genç adamın yüzü nefret denebilecek bir ifadeye büründü bir an.

"Ateşkes uzun sürmeyecek," dedi. "Ama sürüyorken, bundan en iyi şekilde faydalanmalıyız."

"*Biz" demekle ne kastediyor,* diye içinden geçirdi Wren. Babasının rüyasının, nasıl olup da Wolf Kobold'unki tarafından yutulduğunu

Telegram: @cinciva

anlayamıyordu. Ayrıca bu çekici delikanlıdan hoşlanıp hoşlanmadığından da hâlâ emin değildi.

"Hep Londra'ya dönmenin hayalini kurdum," diye devam etti Wolf. "Savaş beni meşgul edip duruyordu yazık ki. Ama şimdi elime bir şans geçti. Sizi arayıp duruyormuşum, Tom Natsworthy. Görünüşe göre iyi bir pilotsunuz. Ve şu eski Birlik geminiz de, düşman hattının gerisine sızmak için birebir."

"Yani Londra'ya gitmem gerektiğini mi söylüyorsunuz?" diye sordu Tom. "Ama bu mümkün değil! Öyle değil mi? Yeşil Fırtına devriyelerini atlatıp geçmemiz mümkün değil."

Wolf, bahçe partisinden ve *Oberrang*'ın kenarındaki binalardan kafasını çevirip Fırtına bölgesindeki tarafsız alanın donuk bataklığına bakarak, "Buradan geçemezsiniz," dedi. "Naga'nın bütün dokuzuncu ordusu çamurlarda mevzilenmiş, bizim hamle yapmamızı bekliyor. Onlar sizi vurmasalar bile, bizim taraftan birileri düşmanla ticaret yaptığınızı düşünüp size ateş açar. Ancak buranın kuzeydoğusunda öyle yerler var ki, orada sınır savunma hattı epeyce zayıf."

Çocuksu bir gülümsemeyle Tom'a döndü. "Sürgühöyük sizi oradan götürebilir. Avlanmak için sık sık tarafsız bölgeye gidiyorum. Fırtına bölgesinin tam sınırına kadar götürürüm sizi, oradan da, sizin ustalığınızdaki bir pilot sınırdan rahatça geçip eski palet izlerini takip ederek doğuya ilerleyebilir. Zaten Clytie Potts'un da yıllardır yaptığı bu."

"Siz de bizimle gelecek misiniz, Bay Kobold?" diye sordu Wren.

Tom kızına bir bakış attı. "Sen gelmiyorsun Wren. Çok çok tehlikeli. Ben bile gideceğimi sanmıyorum..."

Wolf kahkaha attı. "Tabii ki gideceksiniz!" dedi. "Gözlerinizden anlıyorum bunu. Londra'da olup bitenleri öğrenmeyi her şeyden çok istiyorsunuz. Ben de sizinle geleceğim, çünkü bu barış beni bayıyor ve o yıkıntı alanında neler döndüğünü görmeyi çok uzun zamandır istiyorum. Meraklanmayın, tüm ayarlamaları ben hallederim. Size de zahmetinizin karşılığını öderim. Gökliman'daki bir banka hesabına havale edilmek üzere beş bin altın diyelim mi?"

"Beş *bin* mi?" diye haykırdı Tom.

"Ailem çok zengindir," dedi Wolf. "Von Kobold servetinin bahçe partilerinde savrulmasındansa, böyle bir keşif gezisine harcanmasını tercih ederim. Tabii, bu paraya karşılık Wren'in de bizimle beraber yardımcı pilot

Telegram: @cinciva

olarak gelmesi konusunda ısrar etmek durumundayım. Çok cesur, genç bir hanım kendisi. O kadar yolu uçarken onun yardımına ihtiyacımız olacak." Wren'e gülümsedi, Wren de utancından kızardığını hissetti.

"Bilemiyorum," dedi Tom, ama biliyordu. Nasıl reddedebilirdi ki? Hiç bu kadar çok parası olmamıştı, gerçi fazlasını istediğinden değil, ancak Wren'in geleceğini de düşünmek zorundaydı. Bu çocuğun teklif ettiği para, onu zengin bir kadın yapacaktı. O öldükten sonra Wren hayatını bir hava-tüccarı olarak *geçirecekse,* Kuş Yolları'nda, Londra'ya girmiş bir havacı olarak tanınmasının ona bir zararı dokunmazdı.

İşin aslı, memleketine gitmeyi ve ondan geriye ne kaldığını; herhangi bir şeyin (ya da *kimsenin)* sağ olup olmadığını kendi gözleriyle görmeyi uzun zamandır arzu ediyordu. Wren'i de yanında götürmeyi çok istiyordu; böylece kızı, babasının maceralarının başladığı yeri kendi gözleriyle görebilirdi. İşte bu yüzden, Londra'ya gitmeyi ve Wren'i de götürmeyi haklı kılacak, karşılaşacakları tüm riskleri küçümseyecek bahaneler bulmak çok kolay oldu. Ne de olsa (dedi kendi kendine), Hester'la birlikte, gençliklerinde, *Jenny Hanniver*'la çok daha kötü yerlere gitmişlerdi.

"O zaman, anlaştık," dedi Wolf. "Geminizi Murnau havalimanına çekin. Hazırlıkları konuşmak için bir iki güne tekrar buluşuruz. Ancak lütfen kimseye nereye gittiğimizden bahsetmeyin, hem de kimseye. Fırtına'nın da, diğer kentlerin de her yerde casusları var."

Birlikte bahçeye, kahkahalara, müziğe ve uzayan gölgelerin arasına inmeden önce el sıkıştılar. Etrafı şaşaalı, genç kadınlarla çevrili Pennyroyal da partiye gelmişti ve Tom'la Wren'i görünce onlara neşeyle el salladı. Wolf izin isteyip babasıyla konuşmaya gitti. Genç adam, yaşlı Savaşmareşali'nin yanında dikilirken tuhaf ve biraz da gergin görünüyordu. Wren, böyleyken ondan daha çok hoşlandığını fark etti, ne de olsa onun da ailesiyle sorunları olmuştu. Wolf'u arada bir bu denli katı yapanın savaşta tecrübe ettiği şeyler olduğunu düşündü. Kendi içinde tıpkı Theo gibi utangaç ve kibar biriydi muhtemelen.

Onunla birlikte Doğu'ya yolculuk etmenin nasıl bir deneyim olacağını merak ederek babasının elini sıktı. "Giderseniz," dedi, "ben de geliyorum. Wolf Kobold'un dediği gibi. Burada kalmamı başarabileceğini düşünme bile. O yüzden bu konuda tartışmanın da bir anlamı yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Telegram: @cinciva

Tom güldü, çünkü bu tam Hester'ın edeceği bir sözdü. Wren'e baktı ve onda, annesinin gücünü ve inatçılığını gördü. "Öyle olsun," dedi. "Bakarız."

Wolf Kobold'la babası arasındaki sohbet çok iyi geçmedi. Wolf küçükken kurdukları arkadaşlık bağını, yıllar içinde bir yerde, bir şekilde kaybetmişlerdi. Savaşmareşali ve oğlu, artık farklı düşünüyorlardı. Yine de ihtiyar adam, Wolf'la ciddi bir şeyler konuşabilmek için onun bu nadir ziyaretini fırsat bilmesi gerektiğini düşünür gibiydi. Oğlunu, savaştan önce Murnau'nun övünç kaynaklarından biri olan fundalıkların, artık kurumuş çalı yataklarının içinden geçirip ölü ağaçların arasına götürdü. Kayık gezintisi gölünün (elbette göl kurumuş, kuru zemini de toz toprakla kaplanmıştı) üzerindeki bir köprüden geçip, katın siperliğine gözlerini dikmiş, antik giysiler içindeki bir tanrıça heykelinin durduğu, sütunlu, küçük bir çardağa giden basamakları çıktılar.

"Küçükken burası senin en sevdiğin yerlerden biriydi," dedi Savaşmareşali; gergin olduğu zamanlarda hep yaptığı gibi bıyığını sıvazlıyordu. "Kaidesindeki bu küçük hanımefendiye hayrandın."

"Hatırlamıyorum," dedi Wolf.

"Öyle mi..." Heykelin suratı, yeşil gözyaşları dökmüş gibi rutubetten çatlamıştı. Savaşmareşali, cebinden mendilini çıkarıp heykeli temizlemeye girişti. "Hep onun kim olduğunu öğrenmek isterdin, ben de sana Murnau'yu nasıl temsil ettiğini anlatırdım. Güçlü ama nazik. Soyluluk. İşte buydu heykel." Yosun tutmuş heykeli temizlemek, oğlunun bakışlarıyla muhatap olmamak demekti. "Dönmelisin, Wolf," dedi. "Annen seni çok özlüyor."

"Bu ateşkes biter bitmez annem yine Paris'e tüyecek. Neyse, senin umurunda mı ki sanki? Herkes evliliğinizin yıllardır yalana döndüğünü biliyor."

"*Ben* seni özlüyorum."

"Bunun doğru olmadığına eminim."

"O toplayıcı banliyönün başına geçmeni istediğimde, bir iki aylık bir şeyi kastetmiştim. Hayatını tamamen orada yaşa dememiştim! Sen buraya aitsin, Wolfram! Lanet olsun, benden sonra işleri senin devralman gerek. Ben eski bir askerim, hepsi bu. Artık barış yaklaştığına göre, Murnau'nun geleceği için genç insanlara ihtiyaç var. Vizyonu olan insanlara."

Telegram: @cinciva

“Barış uzun sürmeyecek,” dedi Wolf.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Naga’nın iyi niyetli olduğunu düşünüyorum. Ona karşı savaşmıştım, hatırlarsın. Başkir Rampası’nda Murnau’ya karşı altı hafta boyunca direnmişti. Adamları kaplanlar gibi savaşmıştı, ama onlara, kasabalardan esir aldıkları tutsaklara dokunmamalarını emretmişti. Zorda kalmadıkça Hacıyatmaz kullanmazdı. Ve keskin nişancılarından biri tarafından vurulduğumu duyduğunda da, bana bir geçmiş olsun hediyesi göndermişti: Yanında, ‘Kusura bakma, seni ıskaladık,’ notuyla, Eski-Tekno zırhlı bir yelek. Düşmanım olabilir, ama dostlarımın çoğundan daha çok seviyorum onu.”

“Aman ne dokunaklı,” diye esnedi Wolf, bu öyküyü daha önce birçok kez dinlemişti. “Yine de Sinekler’in soyu kurutulmalı.”

“Saçmalama!” dedi babası sertçe. “*Traktionstadtsgesellschaft,* kimsenin soyunu kurutma amacıyla kurulmadı, tek amacı dürüst kentleri Fırtına’ya karşı korumaktı. Bırak, Naga ve Mobillik Karşıtları o berbat dağlarında huzur içinde ne yapıyorlarsa yapsınlar, yeter ki bize karışmayacaklarına söz versinler.”

Wolf, öfkeyle babasına döndü, ama bir şey demedi. Çardağın kenarına doğru yürüdü ve ölü ağaçların arasından, Londra’nın oralarda bir yerde onu beklediğini düşünerek doğuya, savaşın düzlüğe çevirdiği engebeli, bölük pörçük manzaraya baktı.

Bir süre sonra Savaşmareşali von Kobold, “Manchester Doğu’ya geliyor,” dedi. “Belediye Başkanı Bay Browne’den bir tebliğ aldım.”

“Aha! Parababamız.”

“Manchester’ın, sorunlarımız için bize finansman sağladığı doğru. Sınıra varır varmaz, kendi kentinde bir konferans düzenlemeyi planlıyor. *Traktionstadt*’ın tüm belediye başkanları orada bulunup, bundan sonra yapılacak hamleye karar verecek. Fırtına’yla aramızdaki barışın sürmesi yönünde tavır alacağım. Senin de orada olmanı istiyorum, Wolfram. Orada benim yanımda olursan, herkes varisimin kim olduğunu anlayabilir.”

“Yarın ya da ertesi gün evime, Sürgühöyük’e dönüyorum,” dedi oğlu. “Yapmam gereken işler var.”

“Gökyüzü-serserisi pilot arkadaşlarınla mı?”

Wolf omuz silkti.

Savaşmareşali arkasını döndü, bir an tereddüt ettiyse de, sonra başını sağa sola sallayarak basamaklardan hızlı hızlı inip köprüyü geçti. Fırtına’ya

Telegram: @cinciva

karşı sayısız savaşa katılmış, ’14’ün kızıl kışında, kendi memleketinin merdivenlerinde İz Sürücüler’le göğüs göğüse çarpışmıştı, ama oğluna hep yenilmişti.

Wolf tek başına durup babasının gidişini izledi. Bir süre sonra, *kendisinin* de izlendiğine dair rahatsız edici bir duyguya kapıldı. Başını çevirdi ve tanrıça heykelinin, donuk, kör gözleriyle ona baktığını fark etti. Babasına söylediğinin aksine, küçükken heykelin kucağına oturup, babası ona Murnau’nun görkemli geçmişiyle ilgili öyküler anlatırken heykele bakmayı ne kadar çok sevdiğini hatırlıyordu. Kılıcını çekip, çeliğin taşa her çarpışında kıvılcımların çaktığı üç hiddetli hamlede heykelin incecik boynunu kopardı. Sonra da, parçalanmış kafayı basamaklardan aşağı, boş göle tekmeledi ve yolculuğuna hazırlanmak üzere bahçeleri hızlı hızlı terk etti.

Telegram: @cinciva

12
KUMGEMİLERİ

Theo'ya yağmur yağıyormuş gibi geliyordu. Yağmuru hissedemiyordu, çünkü iç bölümdeki bir yatakta yatıyordu. Yağmuru göremiyordu, çünkü karanlıktı. Ancak duyabiliyordu, kesintisiz yağan yağmurun nazik hışırtısını duyabiliyordu; Bıçakçı Lokması'nda susuzluktan kavrulduğu o günlerden sonra suyun sesi bile içini ferahlatmaya yetiyordu. Püskürüyor, iç çekiyor, yatıştırıyor, susturuyor ve kopuk düşleriyle iç içe geçiyordu.

Arada bir, kısa süreliğine tamamen uyanıyor ve hışırdayan yağmurun, aslında siyah kumgemisinin tekerleklerinin altında şarkı söyleyen kumun gürültüsü olduğunu anlıyordu.

"Korkma," dedi birisi ona.

"Wren?" diye sordu.

"Gravy Nene tarafından esir alındığında o da mı senin yanındaydı? Wren ve Tom da seninle miydiler?"

"Hayır hayır," dedi Theo, başını sağa sola sallayarak. "Onlar çok uzaktalar. Kuzeyde, Kuş Yolları'ndalar. Wren, Noel'de bana bir kart attı... Kuzeye vardığımızda umarım onu bulabilirim." Nzimu'nun enkazını hatırlayınca, ayağa kalkmaya çalıştı. "Leydi Naga. Leydi Naga'ya ne oldu?"

Bir el yüzüne dokundu, nazik ve utangaç. Bir dudak alnına değdi. "Korkma Theo. Uyu şimdi."

Uyudu, yine uyandı ve yanında oturan kadının Wren'in annesi olduğunu gördü. Tepesindeki argon lamba, gıcırtılı bir sesle öne arkaya yalpalayarak, kabin duvarlarını bir kara gölge çalkantısına buluyordu. Gölgeler Hester'ın yüzünü sakladığında, Theo yatağının yanında oturanın Wren olduğunu hayal edebiliyordu. Theo'nun kendisini seyrettiğini fark eden Hester, "Uyandın mı?" dedi sertçe. "Toparlansan iyi edersin. Kumgemimde miskinlere yer yok." Sanki ona söylediği güzel sözleri hatırlamamasını umuyor gibiydi.

Telegram: @cinciva

Theo bir şeyler söylemeye çalıştı, ama ağzı Katran Koyu'ndan bile kuruydu. Hester, onu kabaca tutup başını geriye yatırdı ve teneke bir bardağı dudaklarına ittirdi. "Çok içme," dedi. "Fazla yok. Bıçakçı Lokması'na sadece yiyecek ve su almak için inmiştim ve sayende ikisini de alamadan ayrılmak zorunda kaldım. Vurduğum eleman Gravy Nene'nin sağ koluydu. Hiç hoşuna gitmeyecek bu."

Kum, hızlanan geminin gövdesinde şarkı söylemeye devam ediyordu. Theo yine uyudu. Hester ayağa kalkıp, Shrike'ın parıldayan yeşil gözleriyle, dümen yekesinde beklediği kokpite çıkan merdiveni tırmandı. Gemi, kavrulmuş şist düzlüğünün üzerinde, kum denizinin batısına doğru ilerliyordu. Doğunun uzaklarında, fersiz bir ışık ufku çiziyordu. Rüzgâr, gemi armasında patırdıyordu. "Leydi Naga diye birinden bahsedip duruyor," dedi Hester. "Toplayıcılar onu bulduğunda yanında o varmış galiba. Leydi Naga diye birini duydun mu hiç?"

"ARKAMIZDAN GEMİLER GELİYOR," dedi Shrike.

"Ne? Hay ulan!"

Hester, Bıçakçı Lokması'ndaki yaşlı cadının peşine birilerini takmasını zaten bekliyordu. Nene'nin karabüyü konusundaki ünü, adamlarının büyük olasılıkla Hester veya evcil İz Sürücü'dense, Nene'den korkacakları anlamına geliyordu. Balık dişlerini andıran yelkenlerinin ince, keskin şekillerini kendisi de görebilmek için gözlerini kısarak ufka baktı. Bir ya da iki tane bekliyor, üç tane olmalarından korkuyordu, ama Nene, küçük bir filikadan, çift tekneli kumtaşıtlarına kadar değişen boyutlarda tam altı gemi göndermişti. "Sanırım gururlanmamız gerek," dedi Hester.

Güneş, arkalarındaki dağınık tepelerin arasından doğuyordu. Takipteki gemilerin ana direklerindeki gözcüler önlerindeki siyah yelkeni gördü. Kumtaşıtından, rüzgâraltı tarafına doğru bir işaret fişeği atıldı. Birkaç dakika içinde, küçük gemilerin birinden duman bulutu yükseldi ve Shrike'la Hester, yüz metre gerideki bir kum tepesinin alevler içinde patlayıp etrafa kum saçtığını gördü.

"YAKINDA MENZİLE GİRECEKLER," dedi Shrike ruhsuzca. "BU HIZDA HAREKET EDERKEN LASTİKLERİMİZİ VURURLARSA ARAÇ PARÇALANIR."

"Hay ulan!" dedi Hester bir kez daha. Silah dolabına gidip, Cebel Hakir'den ayrılırken öldürdüğü bir hayduttan çaldığı şeyi aldı. Ceviz kabzasında çok güzel gümüşi yivleri olan, kendinden büyük, otomatik bir

Telegram: @cinciva

jezaildi. Haydut ayık olsaydı şimdi hâlâ hayatta olabilirdi; birkaç kilometre menzilli, iyi bir silahtı bu. Hester, büyük pirinç mermileri haznesine sürüp ceplerini de mermiyle doldurdu. Theo'nun uyuyup uyumadığını kontrol etti. Bir çocuk gibi kıvrılmış, narin ve savunmasız uyuyordu. Bir an önce dönüp gitmeye zorladı kendini. Dikkatli davranmazsa, onun için endişelenmeye başlayacaktı ve insanlar için endişelenmeye başladığında, insanın kendini her türlü acıya da açtığını gayet iyi biliyordu.

Güçlü ve beyaz ışığa doğru tırmandı. Üfüren rüzgârın içi kumla doluydu ve gemiler de gitgide yaklaşıyordu. İlk ateşi açan gemi, aralarındaki en küçük, en hızlı gemiydi ve sancak omuzluğundan hızla yaklaşıyordu. Hester, geminin gövdesindeki adamların, döner başlıklı topu andıran bir silahla kendisine nişan aldıklarını görebiliyordu. Silahın ağzından beyaz bir duman çıktı ve Hester, kendisini kıl payı geçen şok dalgasının, geminin iskele tarafının yüz elli metre açığındaki bisküvi renkli kaya yığınında patladığını hissetti.

Burnunu koluna silip, silahını kokpit tırabzanına dayayarak dengeledi. "Bunu sen yapsaydın pek makbule geçerdi," dedi Shrike'a, kum gözlüklerini alnına doğru sıyırıp jezailin dürbününden gözünü kırpa kırpa bakarak. "Onları zar zor görüyorum."

"YAPAMAM," dedi Shrike. "SANA DEFALARCA SÖYLEDİM, DR. ZERO BANA BİR ŞEY YAPMIŞ. ZİHNİME BİR TÜR BARİYER KOYMUŞ."

"Keşke senin Dr. Zero'n şu an burada olsaydı," diye homurdandı Hester; döner silahın etrafında namlu temizleme çubukları ve süngerleriyle meşgul küçük topluluğa odaklanmaya çabalıyordu. "Onun *zihnine* bir bariyer de ben koyardım." Jezailin tetiğini çekti ve kabza omuzuna tepince küfrü bastı. Boş kovan kıç tarafından aşağı yuvarlandı. Hester, kurşunun nereye gittiğini bilmiyordu, ama hedefini vuramamıştı. İyi bir nişancı değildi. O, adam öldürmede yetenekliydi, ateş etmede değil.

Neyse ki peşindekiler de ondan daha iyi değildi. Hester, sakin sakin cebindeki cephaneyle uğraşırken aralıksız ateş ediliyordu. Tam, ikinci cebindeki kurşunları alıyordu ki, gemilerden birinin rotasından çıktığını gördü.

"Bunu ben mi yaptım?" diye sordu.

Düşman gemisi kontrolünü kaybetmişti. Belki de Hester'ın savurduğu serseri kurşunlardan biri kablosunun tekini koparmış ya da bir lastiğini parçalamıştı. Sıra sıra giden gemilere doğru yalpalayınca, tam arkasındaki

Telegram: @cinciva

üç tekerlekli, ani bir manevrayla dümen kırdı ve küçük, zırhlı bir yatla çarpıştı. Birbirine dolaşan her iki gemi de alabora oldu; kumun üzerine direkler, tekerlekler, yelkenler ve parçalanmış gönder hurdalarını saça saça gösterişli bir şekilde düştüler. Öndeki gemi de alabora olmuş, diğer üç gemiyi bir an için yutan kabarık bir kum girdabı yaratmıştı, ancak o üç gemi bu girdaptan kısa sürede kurtulup, bir müddet afallasalar da rotalarını düzeltip hız kazanarak yeniden taaruza geçtiler. Büyük kumtaşıtının üzerine monte edilmiş, buharla çalışan makineli bir silaha ait kurşunlar, Hester'ın çömeldiği yerin yakınındaki ahşap doğramalarda gümlemeye başlamıştı. Hester, ayıp bir şeyler söyleyip yere yattı.

"BU GEMİYİ ESİR ALMAK İSTİYORLAR, YOK ETMEK DEĞİL," diye tahminde bulundu Shrike. "ŞİMDİDEN ÜÇ GEMİ KAYBETTİKLERİ İÇİN, GRAVY NENE ONLARIN ELİ BOŞ DÖNMELERİNİ İSTEMEYECEKTİR."

"Eh, bu içimi rahatlattı," dedi Hester, kurşunlar Shrike'ın zırhına hiçbir zarar vermeden çarparken, ayak bileğinin hizasından başını kaldırıp İz Sürücü'ye baktı. "Gemimize bindiklerinde ne yapacaksın peki?"

"İŞ ORAYA GELMEYECEK."

"Peki ya gelirse?"

"O ZAMAN SENİ ELİMDEN GELDİĞİNCE KORUYACAĞIM," dedi İz Sürücü sakin sakin. "SİLAHLARINI ALACAĞIM. ONLARI ZAPT EDECEĞİM. BIÇAKLARIYLA SENİN VÜCUDUNUN ARASINA GİRECEĞİM. AMA ONLARI ÖLDÜRMEYECEĞİM."

"Peki ya beni öldürürlerse?"

"O ZAMAN KARA ADA'DA SANA VERDİĞİM SÖZÜ TUTACAĞIM."

Hester, kumtaşıtına birkaç kurşun daha savurdu. Yelkenlerindeki kurşun deliklerinin sayısı da artmaya başlamıştı, ama silikon-ipek güçlü bir malzemeydi, parçalanmadı. "Neden seni bu hale getirdi ki?" diye bağırdı Hester. "Yani, seni Anna Fang denen şeyi parçalaman için ayarlamak iyi de, neden o iş bittiğinde normal haline dönemiyorsun, bir türlü anlamıyorum."

"DR. ZERO'NUN BANA BİR BİLİNÇ VERİRKEN BİLDİĞİ BİR ŞEY VARDI, EMİNİM."

"Eski Shrike'ı özlüyorum."

"BEN DE ESKİ HESTER'I ÖZLÜYORUM."

"Bu da ne demek oluyor?"

Telegram: @cinciva

Ne var ki bunu hiçbir zaman öğrenemedi, zira tam o sırada kumtaşıtı yanlarına gelmiş, iki gemi arasında gitgide azalan boşluğa tutunma kancaları fırlatıyordu. Jezailini bırakıp tabancalarını çıkarmanın ve dövüşmenin vakti gelmişti.

Kurşunların gövdeye çekiç gibi vuran sesleri, Theo'nun düşlerine kadar girmişti; süzüldüğü sessiz, yeşil boşlukta öylesine kafa bulandırıcı ve öylesine yabancıydı ki bu sesler, Theo ne anlama geldiklerini öğrenmek için uyanmak zorunda kaldı. Bir süre, nerede olduğunu ve neden bu kadar sarsıldığını merak ederek yatağında öylece uzandı. Duvardaki lombozlar kapatılmıştı, bu nedenle de kabin karanlıktı, ama başının tam üstünde, bir duvardan diğerine uzanan altın bir kablo çekmişti birileri. Theo, birinin neden böyle bir şey yapmak isteyeceğini merak etti. Çamaşır askısı mıydı? Öyleyse, daha önce gördüğü çamaşır askılarından çok daha güzeldi; çok parlak, çok ışıltılıydı. Dokunmak için elini uzattığında askı parmaklarının içinden kayıp geçti. İpler ışıktan yapılmıştı.

Theo doğruldu. Kabinde, elle oynanan ip oyunu gibi duvardan duvara uzanan kablolar vardı. Kimi zaman gövdeden geldiğini duyduğu bir güm sesiyle birlikte başka bir tane daha ip ortaya çıkıyordu. Bunlar, kabin duvarlarında belirmeye başlayan kurşun deliklerinin içinden uzanan güneş ışınlarıydı.

Uyku sersemi Theo, yataktan aşağı yuvarlandı ve ayakları güverteye değdi. Kumgemisi, sert çöl zemininde hızla ilerlerken altındaki yumuşak ahşap da bükülüyordu. Theo, kabinin arkasındaki metal merdivene doğru emeklemeye başladı. Yukarıdan gelen gürültüleri ve tabanca seslerini duyabiliyordu. Merdivenin başına geldiğinde, Hester'ın tabancasından çıkan kıvılcımla tutuşan sarığı alevler içinde kalmış bir adam, merdivenden içeri tepeüstü, ölü olarak düştü. Theo, açık lombar kapağından merdivene baktı. Boğuşan şekillerin yarattığı karmaşa güneşi perdeliyordu.

Merdivenden yukarı çıktı. Güvertede, gözleri kör eden beyaz ışıkta, güverte bordasındaki ayakların gümbürtüsü ve sürtünmesi dışında neredeyse sessiz, dağınık bir çarpışma yaşanıyordu. Hırpani, kahverengi bir kumtaşıtı, halatlarla ve tutucu kancalarla bağlandığı kumgemisiyle aynı hızda ilerliyordu. Adamlar, tek gözlü bir kadınla öldüremeyen bir İz Sürücü'nün hakkından gelmenin kolay olacağını düşünerek boşluktan

Telegram: @cinciva

atlayıp geçiyorlardı, ancak üç tanesi donanımlara takılarak ya da tırabzan boyunca yere serilerek ölmüştü bile. Dördüncüsü, silahını alıp onu Hester'dan uzaklaştırmaya çalışan Shrike'la dalaşıyordu. Beşincisiyse, boş tabancasını bir kenara atmış, adamın her hamlesiyle elindeki bıçağı ona savuran Hester'ı bir köşede kıstırmıştı. Adamın, Hester'ın bıçağından daha uzun ve daha ağır bir kılıcı vardı, ancak Hester'a kılıcını kullanacak kadar yaklaşma cesaretini henüz toplayamamıştı.

Theo, kimsenin onu fark etmediği lombar ağzında öylece duruyordu. Dövüş ve çöl etrafında dönüyordu; ısı ve ışık, temiz bir su şelalesi gibi başından aşağı dökülüyordu. Güvertede ayağının dibinde bir balta vardı, çeliğinden ışık akıyor gibiydi. Yere eğilip baltayı aldı ve en yakındaki tutunma kancalarının halatına savurdu. Halat eski ve yağlıydı, ama birkaç vuruştan sonra kolayca koptu. Kumgemisi bir an sendeleyip, düşmanından uzaklaşmaya başladı. Theo diğer kancaya doğru ilerlediğinde, "Theo!" diye bağırdığını duydu Hester'ın. Kafasını kaldırıp baktı. Kumtaşıtının donanımında, Theo'ya sırıtarak bakan ve bir karabinayı ona nişan almış bir adam vardı. Eşekarıları Theo'nun yanından uğuldayarak geçtiği sırada kolunda bir batma hissetti. Sonra bir bıçak gördü Theo, adamın boynundan dışarı çıkan. Karabinası yere düşen adam, donanımdan iki gemi arasındaki kum fırtınasına yuvarlandı.

Theo, Hester'a baktı. Bıçağını karabinalı adama fırlatmıştı ve artık savunmasızdı. Theo, bir an bile düşünmeden baltasını Hester'a saldıran kılıçlı adama fırlattı. Adam, Theo'yu henüz fark etmediği için, darbe onu hazırlıksız yakaladı. Tırabzana yandan çarpıp üzerinden yuvarlandı ve girdap gibi dönen kumun içine düştü. Shrike, esir aldığı adamı da onun peşinden aşağı attığında, Theo adamların kumgemisi geçtikten sonra ayağa kalktıklarını, acı içinde sendeleyerek, gitgide yavaşlayan ve yenilgiyi kabullenip kovalamacaya son vererek geriye dönmeye hazırlanan gemilerine el salladıklarını gördü.

"İyi iş çıkardın," dedi Hester.

Theo hâlâ dönen başını salladı, ama onun saygısını kazandığı için de gurur duydu.

"İyi misin?" diye sordu Hester.

Theo, kolunda eşekarısının soktuğu yere baktı. Eşekarısı değildi elbette, kurşun sıyırıp geçmişti ve yara derin değildi. Güvertede dizlerinin üstüne çöküp, Hester'ın baltayı eline alarak kalan halatları kesmesini

Telegram: @cinciva

izledi. Pilotsuz kumtaşıtı kavisler çizerek uzaklaşırken, Hester arkasına dönüp, "Salak!" dedi. "Kendini öldürtesin diye kurtarmadım seni." Ne var ki Theo, bu küçümser halinin altında yatan kaba kibarlığı sezmiş, o gece yanındayken gösterdiği nezaketi hatırlayarak, annesinin aslında Wren'den o kadar da farklı olmadığını anlamıştı.

Toz kalkıyordu. Siyah gemi, artık yavaşlayarak yoluna devam ediyordu, zira yelkenleri delik deşik olmuştu. Zirvelerinde umut dolu akbabaların dönendiği, uzun kaya kulelerinin gölgeleri arasından geçmeye başladılar. Kulelerin bazıları, rüzgârın şekillendirdiği ham heykellere benziyordu, ki belki gerçekten de öyleydiler, çünkü her çeşit uygarlık, eski dünyaya kendi izlerini bırakmıştı ve bazıları da gerçekten çok ilginçti. Rüzgârın, içinden süzülen meltemlerin ulumasına neden olan birer flüt şeklinde yonttuğu bu kulelerle doluydu çöl. Birbirine geçmiş gölgelerin içinde Theo kendini yeniden güvende hissetti.

Kumgemisi yavaşladı, yavaşladı ve cüce akasya ağaçlarının yetiştiği gölgeli bir yere girdi. Shrike çapayı atıp yelkenleri katladı. Güverteden atlayıp, yarık kayalara çelik bir kertenkele gibi hızla ve kolayca tırmanarak, küçük kulelerden birinin tepesine çıktı. Zirvede bir süre bekledi, ardından takipçilerin geri döndüğünü, çölde hareket eden hiçbir şey olmadığını söyleyerek aşağı indi. Güverteye yeniden çıktığında kumgemisi onun ağırlığı altında gıcırdadı. İz Sürücüler'den oldum olası nefret eden Theo ondan uzaklaştı.

Shrike, çocuğun huzursuzluğunu sezip, "SANA ZARAR VERMEM," dedi. "İSTESEM BİLE YAPAMAM."

"Neden?" diye sordu Theo; Shrike'ın savaşırken yakaladığı adamı öldürmediğini anımsamıştı. "İz Sürücüler'in tek amacı bu değil mi? İnsanlara zarar vermek?"

Gülümsemeye çalışan Shrike'ın çelik dişleri parıl parıl parladı. "DR. ZERO'YA GÖRE ÖYLE DEĞİL."

"Dr. Zero mu? Seni o muyaptı?"

"BENİ NOMRAD İMPARATORLUĞU YAPTI. FIRTINADAN DA ESKİYİM. KENTSEL DARWİNCİLİKTEN DE ESKİYİM. LAZARUS TUGAYI'NDAN DA ESKİYİM. AMA OENONE ZERO TARAFINDAN YENİDEN YAPILDIM. BENİ DEĞİŞTİRMİŞ OLSA GEREK. ŞİMDİ, TEK-

Telegram: @cinciva

YAŞAMLILAR'I ÖLDÜRMEYİ DÜŞÜNDÜĞÜMDE, GÖZÜMÜN ÖNÜNE ÖNCEDEN ZARAR VERDİĞİM VE ÖLDÜRDÜĞÜM BÜTÜN TEK-YAŞAMLILAR GELİYOR. BU YÜZDEN YAPAMIYORUM."

"Dr. Zero *burada*!" dedi Theo hevesle, Oenone'ı korumak için verdiği sözü anımsayıp. "Bıçakçı Lokması'nda! Adı artık Leydi Naga. Şu tüccar Varley denen adama satıldığı söyleniyor. Geri dönmemiz gerek! Ona yardım etmek zorundayız!"

Kabinden elinde yemek ve ateş yakma malzemeleriyle çıkan Hester ona buz gibi bir bakış attı. "Hiçbir şeye *zorunlu* değiliz çocuk. Geri dönmeyeceğiz. Bahsettiğin kişi de Napster Varley ise, biz kaçarken onun *Martaval*'ının da Lokma'dan havalandığını gözlerimle gördüm. Oradan aldığı her şeyi de yanında götürmüştür."

Shrike endişeli bir çaydanlık gibi tısladı. "O ADAMIN PEŞİNDEN GİDEBİLİRİZ."

"Bir de sen başlama!" diye bağırdı Hester sinirli sinirli. "Bütün tanrıların aşkına Shrike, seni kısırlaştıran baytar o! Köle olduysa sana ne?"

Shrike'ın zırhlı kafatasının içinden sesler geliyordu. Theo bunların, İz Sürücü beyninin içinde dolanan düşüncelerin sesi mi, merak etti. "ONU BULABİLİRSEM, BANA BUNU NEDEN YAPTIĞINI SÖYLER. KUZEYE GİDERİZ, KUMGEMİSİNİ SATIP BİR HAVAGEMİSİ ALIRIZ. NAPSTER VARLEY'İN TEKNESİ YAVAŞ. WIDMERPOOL-12 UÇUŞ MOTORLARI VERİMSİZ. ÖNDE OLMASINA RAĞMEN ONU YAKALAYABİLİRİZ."

Hester yüzünü öte yana çevirip, kumgemisinin küpeştesini tekmeledi. "Ben çölü seviyorum," dedi öfkeyle. "Burası güzel. Sade. Temiz. Ömrümü burada geçirebilirim."

"SEN DE BENDEN DAHA CANLI DEĞİLSİN," dedi Shrike.

"Öyle mi?" Hester dik dik baktı Shrike'a. Dik dik bakmada üstüne yoktu. Tek gözüyle, birçok insanın iki gözüyle bile yapamadığından daha dik bakabiliyordu. "Eh, istediğin de bu değil miydi zaten? Birlikte ölü ölü dolaşalım diye, hep benden bir İz Sürücü yapmak istemiyor muydun?" Theo'ya döndü. "Shrike, benim de kendisi gibi olmamı istiyor. Bulutların Üstü düştüğünden beri benimle olmasının tek sebebi bu. Beni öldürecek midesi olmadığı için, bu çöl sıçanlarından birinin bu işi onun yerine yapmasını bekliyor. Sonra da leşimi alıp Fırtına'daki eski dostlarına götürecek ve beni de Diriltecek."

Telegram: @cinciva

“Nee!” dedi Theo dehşet içinde. Diriltilmek, hayal edebileceği en kötü kaderdi, oysa Hester bundan önemsiz bir şeymiş gibi bahsediyordu.

“Umurumda bile değil,” dedi Hester. “Ölmüş olacağım zaten. Benden kalanlarla istediğini yapabilir.”

“HAYIR,” dedi Shrike. Bu son sözlerini, eğer fısıldayabilseydi fısıldayarak söylerdi, ancak Shrike’ın ağzından çıkan tüm sesler, aynı gürültülü, aynı keskin ve gıcırtılı tonda çıkıyordu. Oenone Zero’nun, beynini değiştireceğine, sesiyle ilgili bir şeyler yapmış olmasını diledi. “SEN ÖLDÜĞÜNDE,” diye devam etti Shrike, “UZUN ZAMAN ÖNCE KARARLAŞTIRDIĞIMIZ GİBİ SENİ DİRİLTTİRECEĞİM. AMA BEKLEYEBİLİRİM. SENİN TEKRAR YAŞADIĞINI VE MUTLU OLDUĞUNU GÖRMEK İSTİYORUM. BU ÇÖLDE KALDIĞIN SÜRECE İKİSİ DE OLMAYACAK.”

Hester oturup bir eliyle yüzünü kapadı. Hepi topu otuzlarının ortasındaydı, ama fazladan on yıl daha yaşlanmış ve çok yorgun görünüyordu. Theo onun adına üzüldü. Kollarını boynuna dolamak istedi, ama Hester’ın bundan pek hoşlanmayacağını düşündü. İz Sürücü’ye baktı, ama iz Sürücü de söyleyeceği her şeyi söylemişe benziyordu.

“Bayan Natsworthy,” dedi Theo. “Tehlikede olan sadece Dr. Zero değil. Birçok kişi tehlikede. Ateşkes ona bağlı. General Naga, eşine kavuşamazsa kim bilir neler yapar? Onu çok seviyor.”

“O zaman tam bir dangalakmış,” diye homurdandı Hester. “İnsanlar birbirlerini sevmemeliler. Beladan başka bir şey getirmiyor.” Theo’ya baktı. “Senin ateşkesin de, General Naga’n da, onun karısı da umurumda değil.”

Kuma atladı ve yürüyerek gemiden uzaklaşıp, ateş yakmak için kuru akasya dalları toplamaya koyuldu. Sırtı dönük olsa da, Shrike’ın ve Theo’un onu izlediklerinin farkındaydı. İçi titriyordu; sıcak havaya rağmen ateşi çıkmış gibi üşüyordu, ama ateşi yoktu, biliyordu.

Shrike’la yalnız kaldığını fark ettiği o ilk an dehşete kapılmıştı. Kendisiyle ilgili rezil planlarını hatırlamış ve onu oracıkta öldüreceğini düşünmüştü. Ne var ki, Shrike’ın öldürmediğini ya da öldüremeyeceğini anladığında, ait olduğu kişinin Shrike olduğuna karar vermişti. Yıllar önce öz babası Hester’ı öldürmeye çalışırken, onu kurtaran Shrike değil miydi? Tom’la karşılaşmasından çok önceleri, o daha çocukken, ona Shrike bakmıştı. Şimdi Tom’la olan hayatı bitmişti ve yine Shrike’la birlikteydi. Bu bir kader meselesiydi.

Telegram: @cinciva

Gerçi yanında konuşacak biri olmasından memnundu. Çölde geçirdiği aylar boyunca Shrike'a, daha önce kimseye anlatmadığı şeyleri anlatmıştı. Tom'la ilk karşılaşmalarını, ona nasıl âşık olduğunu, *Jenny Haniver*'ı ve Wren'i. Anchorage'a nasıl ihanet ettiğini, Piotr Masgard'ı nasıl öldürdüğünü, öz kızını nasıl kendinden uzaklaştırdığını.

Shrike onu, bir insanın yapacağının aksine yargılamıyordu; sadece sabırla dinliyordu. Hester, ona her şeyi anlatırsa, bir önceki yaşamını da unutabileceğini hissetmişti. Kum ve kırmızı kaya tepeleri gibi bomboş olacak ve anıları da artık onun canını acıtamayacaktı.

Ama şimdi bu çocuk, çöle düşen bir sağanak gibi hayatının üzerine yağıyor, kavrulan yüzeyinin altındaki her şeyi karman çorman ediyordu. Umudu, örneğin. Küçük düşleri. Onların yeşermesine izin vermemeye gayret ediyor, ama engelleyemiyordu. Theo, hâlâ Wren ve Tom'la irtibattaydı ve bir gün onlara, kum denizinde Hester'la karşılaşmasını anlatabilirdi. Delikanlının, onun hakkında iyi şeyler söyleyebilecek olması fikrinden hoşlandı. Kocasıyla kızının, uzaktaki bir limanda, yaptığı bütün kötülükleri unutturmak için, Hester'ın bir defaya mahsus, yeniden iyi bir şey yaptığını Theo'nun ağzından dinlediklerini hayal etti.

Döndü, topladığı dal yığınını gemiye doğru sürüklemeye başladı. "Öyle olsun ihtiyar Shrike," dedi gemiye yaklaşırken. "Öyle olsun. Öyle olsun. Hadi o zaman, satalım şu tenekeyi de, kendimize bir havagemisi alalım."

Telegram: @cinciva

13
AYRILMA ZAMANI

HTA Jenny Haniver
Murnau Havalimanı
21 Mayıs

Sevgili Theo,
Sana bir şeyler yazmam gerektiğini düşündüm, çünkü bir yolculuğa çıkmak üzereyim; bu yolculuk tehlikeli olabilir ve sana, seni umursamadığım için haber vermediğimi düşündürerek ölüp gitmek istemiyorum, Murnau'lu, Wolf Kobold adında zengin bir beyefendi, küçük bir keşif için bizi kiraladı. Son birkaç haftadır Murnau Limanı'nda erzak yüklüyor, planlar yapıyoruz. Bay Kobold şimdi kuzeye, sahip olduğu Sürgühöyük isimli banliyösüne gitti. (Abwehrtruppe havagemilerine onu istediği yere bırakmalarını emredebilecek kadar önemli biri, ki bu da neden bize ihtiyacı var sorusunu sorduruyor, ama bence konumunun getirdiği ayrıcalıkları kullanmaktansa, kendi işini kendisi görmekten hoşlanıyor.) Yarın biz de Sürgühöyük'e gitmek için hareket ediyoruz ve yolculuğumuz da böylece başlıyor. O yüzden bu mektubu Hava Çarşısı'na bırakacağım. Onların da bu mektubu batıya gidecek olan geminin kaptanına, onun da bir diğerine vermesini umut edeceğim, böylece yıl sona ermeden, şansım da varsa, mektup Zagwa'ya, sana ulaşacak.

Anlatması çok karışık, ama deneyeceğim. Görünüşe bakılırsa felaketten kurtulan bir kısım insan hâlâ Londra'nın yıkıntıları arasında yaşıyor olabilirmiş. Bu benim için tam bir sürpriz oldu, çünkü Londra'dan artakalan bir şeyler olduğunu bile bilmiyordum. Tamamen yandı kül oldu sanıyordum. Ama görünen o ki, Yeşil Fırtına'nın Batmunkh Gompa'daki cephesinin batısındaki Dış-Topraklar'a saçılmış bayağı bir yıkıntı varmış. Wolf Kobold bir keresinde oraya gitmiş, şimdi tekrar gidip orada neler olup bittiğini öğrenmek istiyor. Babam da onu oraya götürmeye pek hevesli, sadece para alacağı için değil, eski günlerin de hatırına. Ben de gitmek istiyorum. Kulağa heyecanlı geliyor.

Telegram: @cinciva

Anchorage'da tıkılı kaldığım zamanlarda hayal ettiğim türden bir macera. Londra'nın eski fotoğraflarını gördüm, babamın anlattıklarını dinledim, ama gerçekten oraya gittiğimi ve babamın küçükken yürüdüğü caddelerin yıkıntıları arasında dolaştığımı düşünsene! Ben Londralı birinin kızıyım, bu beni de Londralı yapıyor, yani bir yanıyla. En azından orası benim de bir parçam ve ben de en az babam kadar orayı görmek istiyorum.

Kusura bakma, daha fazla yazacak zamanım yok. Babam antrepocunun yanında ve o gelene kadar, kalkış öncesinde Jeunet-Carot'ları ısıtacağıma söz vermiştim. Umarım bu mektup sana ulaştığında, ben de yeniden babacan gökyüzünün güvenli kollarında olurum. Değilsem, Londra'dayımdır.

Wren bir an için tereddüt ettiyse de, sonra sayfanın altına dikkatlice şunları yazdı:

Sevgiler,
Wren

Mektubun mürekkebini kuruttuktan sonra en başından okumaya başladı, ama okursa, tıpkı Theo'ya gönderemediği diğer tüm mektuplarda olduğu gibi, cesaretini kaybedip kağıdı buruşturacağını fark etti. Aceleyle katlayıp zarfa yerleştirdi.

Birkaç gün önce, Murnau Hava Çarşısı'ndaki bir fotoğrafçının fiyat listesine bakarken, birden Profesör Pennyroyal'ın muhabir dostu Sampford Spiney belirmiş, fotoğrafını bedavaya çekmeyi teklif etmişti. Liman ağzına yakın güneşli bir yere oturmuş ve muhabirin iş arkadaşı Bayan Kropotkin de onun düzinelerce vesikalık fotoğrafını çekmişti. Spiney, Wren'le nazik bir şekilde sohbet etmiş, Brighton maceralarını onun ağzından ilgiyle dinlemişti. Spiney, arada bir Profesör'ün anlattıklarıyla çelişen bir noktaya parmak basmasına rağmen Wren, Pennyroyal'ın yalanlarını açığa çıkarmamak için elinden geleni yapmıştı. "Bir parça abartma eğilimi var tabii," demişti en nihayetinde ve muhabir de bundan pek memnun olmuştu.

Tab ettirilmiş fotoğraflar *Jenny*'nin demirleme yerine o sabah ulaşmıştı. Wren, fotoğraflarda yetişkin ve ağırbaşlı biri gibi göründüğünü düşündü; çilleri de o kadar kötü durmuyordu, o nedenle zarfı kapatmadan

Telegram: @cinciva

önce mektubun yanına bir de fotoğraf koydu. Bir kez daha karşılaşırlarsa, Theo'nun bu fotoğrafa bakarak onu tanıyabileceği düşüncesi hoşuna gitti.

Elinde mektubuyla, kalabalık limandan geçip Hava Çarşısı'na doğru yollandı. Babası, *Jenny*'nin hesabını kapatmak için gittiği antrepodan dönerken karşısına çıktığında, henüz çok uzaklaşmamıştı. Faturanın epey kabarık olduğunu tahmin etti; zira küçük gemileri yalnızca boyanmak, yakıt almak ve onarılmakla kalmamıştı, ayrıca babası yeni bir pusula ve altimetre almış, kilerle ambarı konserve ve şişe şişe suyla doldurmuş, bir yığın halat ve balon kumaşı, yedek vana, hortum, motor parçası, devasa bir top kamuflaj ağı ve düşman bölgesine yapacakları bu yolculuk sırasında ihtiyaçları olabileceğini düşündüğü ne varsa gemiye yığmıştı. Wolf Kobold'un onlara ödediği para düşünüldüğünde bunların hepsine güçleri yeterdi, hem zaten babası da şaşırmış görünmüyordu.

Wren ona el salladı, sonra elindeki mektubu hatırlayıp arkasına saklamaya çalıştı.

"O da ne?" diye sordu babası.

"Mektup işte," dedi Wren. "Balon taksicilerden birinden rica edecek-"

Tom mektubu alıp adrese baktı. "Wren!" diye haykırdı. "Yüce Quirke! Bunu yollayamazsın! Murnau yetkilileri senin Zagwa'daki biriyle yazıştığını öğrenirlerse, senin bir casus olduğunu düşünüp ikimizi de *Niederrang*'da hapse atarlar!"

"Ama Murnau, Zagwa'yla savaş halinde değil ki! Zagwa tarafsız! "

"Onlar Mobillik Karşıtı." Tom, kolunu kızının omuzuna koydu ve onu *Jenny*'ye yöneltti. "Üzgünüm Wren."

Tam o sırada yan düzlükten tanıdık, yüksek bir ses duydular. "Tabii ki, bir zamanlar kendi gemilerimi uçururdum. Kuzey hortumlarından falan geçerken epey ustalaştım. Lakin bu küçük şehirlerarası uçuşları pek sallamıyorum. Hiç unutmam bir keresinde, Yeni-Maya'dayken-"

Pennyroyal, mürettebatının borda iskelesinin ayağında onu beklediği, şık ve pahalı görünümlü bir zeplin taksiye doğru yürüyordu. Üstündeki giysi muhtemelen *Jenny Haniver*'dan daha pahalı, üst sınıftan güzel bir Murnau'lu hanım ahbabı da, anlattığı anekdotu büyük bir ilgiyle dinliyordu; bu yüzden, Pennyroyal öyküsünü yarıda kesip, "Tom!" diye bağırdığında, kadın biraz sinirlendi. "Wren! Nasılsınız, canlarım? Değerli dostum Bayan Kleingrothaus'la tanışmış mıydınız? Biz de Gökliman'a

Telegram: @cinciva

gidiyorduk. Havagemisi kodamanlarından Dornier Lard'ın havayatında akşam yemeğine davetliyiz."

"Gökliman!" diye haykırdı Wren. "O zaman bu mektubu benim için oraya bırakabilir misiniz? Rıhtım ofisine bırakıp, Afrika'ya giden gemilerden birine vermelerini söylemeniz yeterli."

Wren, mektupla birlikte pul için bir de gümüş akçeyi eline tutuşturduğunda, Pennyroyal zarfa şöyle bir göz attı. "Zagwa mı?" diye fısıldadı. "Ulu Tanrım!"

"Murnau'luların bunu onaylamayacağını biliyorum, ama onlardan korkmuyorsunuz, değil mi?" diye üsteledi Wren.

"Tabii ki hayır!" dedi Pennyroyal alelacele ve onun ne kadar cesur ve yardımsever biri olduğunu anladığından emin olmak için ahbabına şöyle bir göz attı. Wren'in mektubunu pardösüsünün en iç cebine koyup ona kurnazca göz kırptı. "Hiç korkmayasın, Wren! *Aşk mektubunun* genç Ngoni'nin ellerine ulaşacağından şüphen olmasın; olmadı, kendim götürüp veririm!" Tom'a baktı. "Hava Çarşısı'nda gördüğüm kadarıyla bu gece Murnau'dan ayrılıyormuşsunuz."

Tom başıyla onayladı. Pennyroyal'ın *Jenny Haniver*'ın nereye gideceğini öğrenmek istediğinden emindi, ama ona söylemeye niyeti yoktu.

"Duyduğuma göre genç Kobold adına çalışıyormuşsunuz?"

"Görüştüğümüz doğru," dedi Tom ilgisizce.

Pennyroyal, başıyla onaylarken yüzü ışıl ışıldı. "Muazzam, muazzam," dedi. "Bay Lard'ı bekletmek istemeyiz, değil mi şekerim?" Eğilerek selam verdi, Tom ve Wren'e *bon voyage* dedi, ancak hanım arkadaşı onları bekleyen taksiye doğru ilerlediği sırada, arkasını dönüp, "*Lens*'in haziran sayısını kaçırma Tom!" diye bağırdı. "Bütün iyi gazete bayilerinde var. Spiney'in benimle ilgili haberi de başyazı olacak!"

Tom, haziranda kim bilir nerede olacağını düşünerek el salladı. *Lens,* birçok farklı dilde yayımlanıyor ve birçok farklı kentte satılıyordu, ancak dergiyi Londra'nın yıkıntıları arasında bulacağını pek sanmıyordu.

Telegram: @cinciva

14
GENERAL NAGA

Otuz kilometre ötede, Yeşil Fırtına bölgesinin enbatı sınırında, General Jiang Xiang Naga, cephe hattında bir siper basamağında durmuş, periskopun merceklerinden Murnau'nun ışıklarını seyrediyordu. Bir emir eri, periskopun üçayağının düğmelerini çevirdi. Cihaz ağır ağır dönerek Naga'ya, Murnau'nun etrafındaki küçük kentlerin ve sayısız banliyönün ışıklarını gösterdi; sınırda bir diğer *Traktionstadt* daha.

"Batıdan neredeyse her gün yeni kentler geliyor," dedi siperdeki subaylardan biri. "İstihbarat, kalan en büyük kentçillerden Manchester'ın da Murnau kümesine doğru yaklaştığını rapor etti. Majesteleri, bir saldırı hazırlığı içindeler."

"Saçma, Albay Yu," diye alayla güldü Naga, periskoptan uzaklaşarak. "Ateşkesten yararlanarak savaşçı kentlerle iş yapmaya gelen tüccar kasabalar onlar."

"Evet, onlara yeni silah ve tedarik satmaya geldiler!" diye ısrar etti Yu. "Bu ateşkes, barbarlara nefes aldırıyor, yeniden silahlanma fırsatı sağlıyor."

"Bize de aynı fırsatı sağlıyor," dedi hemen onun yanında duran General Xao; eski bir cüzdanı andıran buruşuk, sarı yüzüyle kısa boylu bir kadındı. Gülümsedi. Yeşil Fırtına savaşında üç oğlunu kaybettiğinden bu yana gülümsediğini gören olmamıştı. "Bir aydan fazla süredir sınırda kimse kimseyi öldürmedi," dedi. "Gelgeççiler ateşkesi yarın bozsalar bile buna değdi. Dinlesene."

Naga dinledi. Komşu siperlerdeki askerlerin boğuk seslerini, kurt derisi pelerinini havalandıran rüzgârın fısıltısını ve çok uzaklardan, bir kuşun belli belirsiz şakımasını duyabiliyordu. Bülbül müydü? Keşke bilebilseydi. Afrika'dan döndüğünde karısına, "Bir bülbülün şakıdığını duyduk, tam burada, cephe hattında!" demeyi o kadar çok isterdi ki. Oysa, hayatı boyunca kuş gibi şeylere vakit ayıramayacak kadar meşgul olmuştu. Barış devam ederse, diye düşündü birden, hepsini öğrenecekti; kuşları, ağaçları,

Telegram: @cinciva

çiçekleri. Yeşil çayırlarda Oenone'la birlikte yürüyeceklerdi, birbirlerine kuşları ve çiçeklenmiş bitkileri göstereceklerdi ve Naga, karısına her birinin adını söyleyebilecekti.

"İşte bu!" dedi ve mekanik zırhı, siper basamağından kaldırıp onu savururken, bir tıslama ve çatırdamayla siperdeki sessizliği bozdu. Albay Yu'nun omuzunu, bir İz Sürücü'nün eldivenini andıran çelik eliyle patpatladı. "İşte bu! İşte bunun için savaşıyoruz, Yu Wei Shan. Savaşa kentleri mahvetmek için girmedik, savaşa kuşların şakımalarını yeniden duyabilmek için girdik. On beş yıllık savaş bunu başaramadıysa, o zaman belki de barbarlarla konuşmayı denemenin vakti gelmiştir." Kolunu savurup, dikenli tellerin ötesinde uzanan mahvolmuş arazileri gösterdi: muazzam büyüklükte top kraterleri ve betondan kent tuzakları, otların arasında kaybolmuş banliyö enkazları, milyonlarca kemik. "Dünyayı yeniden yeşillendirmekti amacımız," dedi, "tek yaptığımız onu çamura dönüştürmek oldu."

Bunu bir zamanlar ona karısı söylemişti. Oenone söylediğinde kulağa daha güzel gelmişti. İleri Komuta'daki mıntıka karargahına dönerken, havagemisinde onu özlediğini fark etti. Şimdi yanında olsaydı, ona çizdiği bu zorlu yola tutunması daha kolay olabilirdi. Adamlarının yarısı, kentlerle barış yapmaya uğraştığı için onun delirdiğini düşünüyordu ve bazen o bile onların haklı olup olmadıklarını merak ediyordu. İyi de, başka şansı var mıydı?

Yeşil Fırtına kötü bir yoldaydı. Naga iktidarı eline geçirene kadar bunun farkına varamamıştı. İz Sürücü Fang'in idaresi altında Fırtına, onun gibi askerlerin yiyecek veya ekipman sıkıntısı çekmemesi için elinden geleni yapmıştı. Ne var ki kendi topraklarında her şey dağılmak üzereydi: Birlik zamanında işleri idare eden insanlar, Fırtına başa geçtiğinde tutuklanmıştı ve onların yerini alan genç fanatikler de bu işlerden anlamıyordu. Naga ve silah arkadaşlarının, hareketli kentlerden temizlemek için canlarını dişlerine taktıkları özgürleştirilmiş alanlarda, hangi bitkinin ekileceğini ya da harabeye dönmüş sabit yerleşimlere su tesisatının ve ulaşım sistemlerinin nasıl kurulacağını kimse bilmiyordu. Bunlara harcanacak paranın nereden geleceğini de kimse bilmiyordu. Savaşı durdurmak buna bir çare olabilirdi; Naga'nın, Taklamakan'daki

Telegram: @cinciva

hapishane kolonilerinden serbest bıraktığı eski yöneticiler yapılması gerekenin ne olduğunu bilebilirlerdi, ama yapılması gereken iş devasaydı. Bazen, onun gibi cahil bir asker için fazlasıyla devasa olduğu duygusuna kapılıyordu Naga.

Yine de, Oenone'la konuşursa, bütün şüphelerini ortadan kaldıracağına emindi. Beyaz gökyüzü, penceresinin önünden geçip gitti. Uyuyakaldığında onun kokusunu ve küçük bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordu neredeyse. *Nerede* diye merak etti. Keşke Zagwa görevine gönüllü olmasına izin vermeseydi. Ne ki, gitmeyi o istemişti, hem savaşçıl olmayan yöntemleri ve şu garip tanrısıyla Zagwa'lıları onun tarafına çekmede, küçük Zero'sundan başka kimsenin başarılı olamayacağını da biliyordu.

İleri Komuta, Paslısu'nun kuzey sırtlarına konuşlandırılmış, kendi palet izlerinden oluşturulma savunma duvarlarının ardındaki eski, işlevsizleştirilmiş bir Yürüyen Kent'ti. Geçen yıl yapılan savaş sırasında Fırtına'nın cephe hattının bir parçasıydı. *Trahtionstadt* artık bataklıkların gerisine püskürtüldüğü için, burası da topyekun bir yerleşim yeri haline getiriliyordu. Halka ait ev kümeleri, kentin aşağısındaki dağ eteklerinde tomurcuklanıyor ve civar topraklardaki bir tür bitki kökü de hazin bir şekilde tükeniyordu. Uzun kollarını geri zekâlı devler gibi sallayan rüzgâr türbinleri, bozkırı benek benek yapıyordu.

Rıhtım düzlüğündeki bir subay kalabalığı, Naga'nın hayal meyal hatırladığı siyah tenli bir hizmetçi kızın etrafında telaşla yakınıyordu. Yirmi metre öteden, haberlerin kötü olduğunu anlayabiliyordu.

"Majesteleri, Afrika'dan bir haber var!"

"Bu, eşinizin hizmetçisi, Majesteleri, dilsiz Rohini."

"Tibesti Sabiti'nden çölü geçip ta buraya kadar tek başına yürüyerek gelmiş."

"Karınız, Majesteleri... Gemisi, Zagwa'dan bir gün uzaklıkta gelgeççi saldırısına uğramış. Zagwa'lılar ona ihanet etmiş olmalılar, Majesteleri. Leydi Naga ölmüş."

Daha sonra, hisarın konsey odalarından birinde Rohini, Naga'ya her şeyi; gelgeççi havagemilerinin Nzimu'yu nasıl pusuya düşürdüklerini, mürettebatın onun karısını kurtarmak için nasıl savaştığını ve nasıl

Telegram: @cinciva

yetersiz kaldıklarını anlattı. Bir kâğıda güçbela yazdı her şeyi, emir eri de yüksek sesle okudu.

Cynthia Twite, küçük bir kızken hep bir oyuncu olmayı düşlemişti. Ebeveyni de oyuncuydu: Shan Guo sabit yerleşiminde pastoral bir hayat umuduyla evlerinden kaçan, Yürüyen Kent Edinburgh'lu, Mobillik Karşıtı sanatçı tipler. Bir gün yıldız olacağına içtenlikle inanarak, kızlarını kostüm giyip performans yapması konusunda hep cesaretlendirmişlerdi. Ne kadar da haklı çıkmışlardı!

Anlayışlı, iyi birer insan oldukları için, Yeşil Fırtına'nın bu ani yükselişinden çekinmişlerdi. Yeni rejimin, yerleşim yerlerinin her yanına diktiği hoparlörlerden acımasız Yeşil Fırtına sloganları yankılanırken, Cynthia'ya, "Kentlerdeki insanların *hepsi* barbar değil," deyip duruyorlardı hüzünlü hüzünlü. Ne var ki tüm bunlar Cynthia'yı heyecanlandırıyordu: Bayraklar ve üniformalar, okulda öğretilen savaşçı! marşlar hoşuna gidiyordu ve kudretli, parlak İz Sürücü Fang'i de seviyordu. Kısa zaman içinde annesi ile babasının mırın kırınlarından sıkıldı ve onları Fırtına'ya Mobillik Yanlısı unsur olarak ihbar etti.

Ailesi içeri alındıktan sonra, Tienjing'de devletin işlettiği bir yetimhaneye kondu. Oradan istihbarat kanadına geçti, sonra da İz Sürücü Fang'in özel casus timine katıldı. Ailesinin tiyatro sevgisini miras aldığını da işte o zaman fark etti. Başka kılıklara bürünmek; adını, sesini ve tavırlarını değiştirmek en çok keyif aldığı şeylerdi ve bu konuda gayet iyi olduğunu da biliyordu. Tek pişmanlığı, hak ettiği alkışı hiçbir zaman alamamış olmasıydı. Ancak, gelgeççilerin karısına yaptığı korkunç şeyleri dinlerken Naga'nın yüzünden süzülen yaşları görmek de bir nevi övgü sayılırdı.

Naga muhtemelen daha önce insan içinde hiç ağlamamıştı. Emir erleri ve subayları afallamış görünüyordu. Leydi Naga'nın öldürülmesini planlayan ve Cynthia'nın onun evine sokulmasına yardım eden General Dzhu bile, eski dostunun burnunu çektiğini ve yanağından gözyaşlarının süzüldüğünü görünce kendini kötü hissetti. Nihayet Cynthia'nın performansını yarıda kesti. Leydi Naga'nın ölümünü, Naga'yı kentlerle barış yapmak gibi salakça fikirlerinden caydırmak için planlamıştı, onu mahvetmek için değil.

"Yeter!" dedi, Cynthia'nın yazdıklarını okuyan askeri durdurmak için elini kaldırarak. "Naga, artık bunları dinleme. İki şey gayet açık.

Telegram: @cinciva

Zagwa'lılara güvenemeyiz. Ve Mobillik Yanlısı barbarlarla yaptığımız ateşkes de sona ermeli. Emir verdiğin takdirde, tümenim yarın taaruza geçebilecek durumda."

"Benimki de," dedi diğer subaylar da aynı anda.

"Tüm Kentleri Yok Edelim!" diye bağırdı bir diğeri, ateşkes başlamadan önceki sorunsuz günlerin Yeşil Fırtına sloganına sarılarak.

"Hayır," dedi Naga öfkeyle.

Odadaki herkesten şaşkınlık nidaları yükseldi. Cynthia bile sağır dilsizi oynadığını unutarak bir an bağırmamak için kendini zor tuttu.

"Hayır!" dedi zavallı ahmak bir kez daha, mekanik eliyle masanın üstünü döve döve. "Oenone, dünyanın onun yüzünden yeniden savaşa sürüklendiğini görmek istemezdi."

"Ama Naga," diye itiraz etti General Dzhu, "intikamı alınmalı."

"Karım, intikama inanmazdı," dedi Naga titreyerek. "Affetmeye inanırdı. Şimdi burada olsaydı, kum denizindeki birkaç gelgeççinin yaptıklarının, hiçbirine güvenemeyeceğimiz anlamına gelmediğini söylerdi. Barış için çabalamaya devam etmek zorundayız. Onun hatırına." Gözlerini doğrudan Cynthia'ya dikti, o da alçakgönüllü bir şekilde bakışlarını kaçırdı. "Peki ya bu kız? Onu nasıl ödüllendirebilirim? Hem cesur hem de sadık davranmış."

Soruya yanıt vermeden önce, birinin Naga'nın sorusunu kâğıda yazmasını beklemek zorunda kalması sinir bozucuydu. Yanıtını yazarken yüzüne bir gülümseme yerleştirmeye çabaladı ve odadaki herkesin, onun iyi ve sadık bir kız olduğu için gülümsediğini düşündüğünü bilmek onu tatmin etti.

General Naga'dan, eşine nasıl hizmet ettiysem, kendisine de aynı şekilde hizmet etmeme izin vermesini diliyorum sadece.

Telegram: @cinciva

15
GÖRÜNMEZ BANLİYÖ

Şafak, *Jenny Haniver*'ın üzerine, tarafsız bölgenin yara bere içindeki kahverengi çorak arazilerinden geçerken söktü. Murnau'yu çevreleyen kentlerin neşeli toplaşması, gece yarısını geçtikten sonra güneybatı ufuklarına gömüldü ve şu anda görünürdeki tek kent, çok uzakta nöbet göreviyle kuzeye ilerleyen Panzerkent Winterthur isimli zırhlı bir hurdaydı. *Traktionstadtsgesellschaft* ile Fırtına, önceleri orduların arkasına sızdıkları için, bu bölgede alışkanlıktan devriye geziyorlardı; ancak hava aydınlandığında daha çirkin ve daha az cazip görünen bu çiçekbozuğu bataklıklarda, hiçbir taraf diğerinin saldıracağına ihtimal vermiyordu. Sisin altında, kasabaların devasa palet izleri dışında hiçbir şey yoktu.

Eski palet izlerinden bazıları yüz metreyi buluyordu. Sarp duvarlı kanyonlar doğuya doğru dümdüz uzanıyordu ve dipleri seyrek şistlerle, sıra sıra bataklık göletleriyle doluydu. Aşağıya baktığı sırada Tom, Londra'nın, bir zamanlar Hester'la birlikte takip ettikleri palet izlerini tanıdı. Yakın zamanda onları yeniden takip edecekti. Bu kez, Quirke'in izniyle, bu izler onu memleketine götürecekti.

"Banliyö falan göremiyorum hiçbir yerde," dedi Wren, lavabosunda yıkandığı mutfaktan çıkmış, ıslak başını bir havluya sarıyordu. Bir pencereden diğerine geçip aşağıda, gri şafakta parıldayan çamur tabakalarına ve yamaçlarına bakarken, şampuanının limon kokusu, uçuş güvertesini doldurdu. "Hiçbir şey!"

"Sabırlı olmalıyız," dedi Tom, ama o da kaygılanmaktan kendini alamıyordu. Wolf Kobold, geç kalacak birine benzemiyordu. Havada bir kez daha daire çizdi. *Jenny* gökyüzünde dönüp durmaktan memnunmuş gibi, hafif ve mutluydu. Wolf'un emirlerine uyup kilerleri boşaltmışlardı. Belli ki genç adam, Londra'nın enkazından dönerken bir gemi dolusu ganimet götürmeyi planlıyordu. İyi de, neredeydi bu?

Telegram: @cinciva

Telsizden bir çıtırtı, bir cızırlama geldi birden. Wolf'un önceden belirlediği frekansa ayarlandığı için hoparlörlerden çıkan acı, kulak tırmalayan seslerin, Sürgühöyük'ün işaret fişekleri olduğunu düşünmek mantıklıydı.

Tom uzanıp telsizin sesini kısarken, Wren de tekrar pencereye koşturdu. Aşağılarındaki toprak hep olduğu gibi özelliksizdi. "Ben burada banliyö falan göremiyorum," dedi Wren. "Hâlâ ufkun ötesinde herhalde."

"Mümkün değil," dedi Tom, sinyalin artmasıyla irkilerek. "Sese bakılırsa tam üzerindeyiz."

Yaklaşık bir kilometre doğudaki geniş palet izinde hareket olduğunu ilk Wren fark etti. Su göleti boşalmaya, etrafında yeşeren ağaçlar ve çalılıklar dönerek, bükülerek ve birbirinin üzerine düşerek hareket etmeye başlamıştı. Palet izinin tabanı, büyük bir toprak yığını halinde havaya kalktı, ardından ikiye yarılıp altındaki dizi dizi devasa spiral sondaları ve çentik içindeki zırhlı kabuğu açığa çıkaracak şekilde yere döküldü. Yumruk gibi gri bir egzoz dumanı gökyüzünü patakladı.

"Yüce Quirke!" diye fısıldadı Tom.

Vineland-Anchorage'daki *Wunderkammer*'da, atnalı yengeci isimli bir şeyin kabuğu vardı. Daha sonra Sürgühöyük'ü tanımlamaya çalışırken Wren, onu bu yengeçle karşılaştıracaktı. Banliyö, hepi topu yüz elli metre genişliği ve bunun üç katı uzunluğuyla küçük bir yerleşmeydi. Baştan aşağı zırhlı bir kabukla kaplanmıştı. Ön tarafta, artık yüzeye çıktığı için sonda ağızlarının içeri çekildiği yerde, geniş, küt bir kalkan vardı. (Bu kalkan Sürgühöyük'ün çirkin ağız kısmını da kaplıyordu ve avladığı küçük kasabaların kaportalarını parçalamak ya da bir Yeşil Fırtına istihkâmını yutmak istediğinde havaya kalkabiliyordu.) Kalkanın ardında Sürgühöyük, üst üste binmiş zırh plakalarıyla korunan ve gitgide daralıp kıça doğru sivrileşen bir gövdeye sahipti. Plakalardan birkaçı yanlara doğru kavis alıp aşağı kadar iniyordu. Wren, onların altında ağır paletlerin, tekerlerin ve iniş ışıklarının titrek titrek parladığını, hidrolik şahmerdan üzerinde ağır ağır dışarı çıkan metal bir iniş apronu olduğunu gördü.

"Oraya mı inmemiz gerekiyor?" diye sordu Wren.

Tom da, öyle yapmaları gerektiğini düşünüyordu. "Kobold, mekanının uzmanlaşmış bir yer olduğunu söylemişti," dedi şaşkınlıkla, "ama böyle olacağı-"

Telegram: @cinciva

Banliyönün görünüşü hoşuna gitmemişti, ama kendi kendine, buranın Londra yolundaki ilk adım olduğunu söyleyerek, *Jenny*'yi iniş platformunun üzerine doğru dikkatle alçalttı.

Wolf Kobold, tüm sorularını yanıtlamaya hazır bir şekilde bekliyordu. Wren onu görmeyeli neredeyse bir hafta geçmiş, ne kadar etkileyici bir adam olduğunu unutmuştu. Gri şafak, iniş ışıkları, pardösüsünün dalgalanan etekleri onu olduğundan daha yakışıklı ve daha korsan gibi gösteriyordu. Wren'in de korsanlara karşı zaafı vardı. Neyse ki Wolf'un gülümsemesi dostça ve sıcakkanlıydı.

Ancak, kasabası için aynı şey söylenemezdi. Arkaya katlanan zırhlarının altından tek seçebildiği, üstüne küçük pencerelerin zımbalandığı dümdüz, donuk bir gri kaportaydı. Yolcuların çantalarını almak için koşturan insanlar da gri ve donuk görünüyordu: Pelerin ve tulumlarının içinde, gözlerini artan gün ışığından korumak için taktıkları gözlükler ya da böceğimsi toz maskeleriyle çatık kaşlı, gürbüz toplayıcılar.

Tom'un sorduğu bir soruya karşılık, "Hayır, Sürgühöyük'ün yaptığı şey tam anlamıyla kazmak değil," diyordu Wolf. "Anakayaları ya da o tip şeyleri delip geçemeyiz, ilerlemek için oldukça yavaş bir yöntem olurdu bu! Araziyi yol yol tarayan bir sürü derin palet izi var. Bunların tabanları da genelde gevşek şist, ince kum ve moloz dolu; bu küçük yeri saklamak için yeter de artar."

Adamların, *Jenny Haniver*'ı demirleme apronuna bağlamalarını seyrettikten sonra, metal binaların arasındaki bir koridordan Kobold'u takip edip, Sürgühöyük'ün ana caddesinde ilerlediler. Binaların ikinci katlarına, zırhlı çatının altına sıkıştırılmış daracık konutlara çıkan merdivenler vardı. Diğer merdivenler de güverte plakasından geçip, sıcaklığı kaldırımlara, yolcuların çizmelerinin tabanlarına vuran motor dairesine iniyordu. Kıvrılan hava kanallarının arasındaki bir nişte, pervasız Kentsel Darwincilik'in umarsız kraliçesi Thatcher'ın sekiz kollu bir fotoğrafı vardı.

"Bir toplayıcıya ilk gelişiniz mi?" diye sordu Wolf, yanında yürüyen misafirlerinin yüzlerini incelerken. "Biz büyük kentlerin yaptığının aksine, asalet oyunları oynamıyoruz. Yine de burası güzel ve gayet sağlamdır. Donmuş Bozkır'da bir avcı kent tarafından esir alınana kadar bir

Telegram: @cinciva

toplayıcıymış. Savaş için yararlı olabileceğini düşündüklerinden, yekpare olarak Murnau'ya gönderdiler, babam da şekle şemale sokmam için onu bana verdi. Bana yardım etmeleri için diğer toplayıcı banliyölerden eleman aldım. Belalı tiplerdir, ama sadıktırlar."

Kasaba baştan aşağı bir soba gibi kokuyordu: Duman ve sıcak metal. Wren, yeraltında yaşamak zorunda kalsa, dışarı çıkıp temiz hava almak için her fırsatı değerlendireceğini düşündü, ama Sürgühöyüklüler, iniş pistine çıkmaya bile meyletmiyorlarmış gibiydi. Banliyölerinin gölgeli bölgelerinde bekliyorlardı. Gün ışığında çalışmakla görevli olanlarsa, güneş ya da koruma gözlüklerinin ardına gizlenmişler, soğuğa karşı montlara ve gri keçe kaşkollara sarınmışlardı.

"Burada pek kadın yoktur," dedi Wolf, Wren'e yandan bir bakış atarak. (Takılacak bir kız olmadığı için ondan özür mü diliyor, yoksa güzel bir kadın pilotun burayı ziyaret etmesinin ne kadar mutluluk verici olduğunu mu ima ediyor, Wren çözemedi. Belki de her ikisiydi.) "Burada yaşayan aile de yok. Sürgühöyük'te hayat epey zordur. Elemanlarım gözlerini dikip sana bakarlarsa aldırma."

Genç belediye başkanı, misafirlerini, banliyönün çenelerinin içindeki parçalama avlularını gören, ince ayaklar üzerine oturtulmuş, hilal şekilli belediye binasının gürültülü ve hareketli merdivenlerine götürürken, elemanları da kipkirli sakallı suratlarındaki ağızları bir karış açık, gözlerini Wren'e dikmişlerdi. Belediye binası çirkin ve küçüktü, ama Wolf içerisini gayet iyi döşemişti. Metal duvarları kaplamak için örtüler ve kilimler, ayrıca çok iyi seçilmiş sanat eserleri asılmıştı. Hizmetçiler, dışarıdaki makinelerin görüntüsünü yok etmek için panjurları indirdiklerinde, içerisi ev gibi oldu.

Wolf, dışarıdaki gökyüzünü anımsatsın diye tavanı, aralarına küçük beyaz bulutların serpiştirildiği maviye boyanmış, uzun ve ince bir salona götürdü onları. "Kahvaltı yapmadınız, öyle değil mi?" diye sordu ve yanıtını beklemeden, Tom'un onur konuğu olarak masanın başına oturmasını sağlayacak şekilde yerleşmeleri için sandalyeleri gösterdi. İçeri başka bir adam girdi; çiçekbozuğu tenli ve çetrefil gözlükleriyle, kısa ve soluk benizli yaşlıca bir adam. Wolf onu sıcak bir şekilde karşıladı ve ona da bir sandalye uzattı. "Bu Udo Hausdorfer, benim başseyrüsefercim," diyerek onu misafirleriyle tanıştırdı. "Ben olmadığımda, işlerin yolunda gitmesini o sağlıyor. Tanıdığım en iyi insanlardan biri."

Telegram: @cinciva

Hausdorfer, misafirlere sırayla göz kırparak başını aşağı yukarı salladı. Bu adam Wolf'un tanıdığı en iyi insanlardan biriyse, Wren diğerleriyle tanışmayı pek istemedi, zira Hausdorfer ona tam da hikâyenin kötü adamı gibi gelmişti. Ne var ki, genç adamın ondan hoşlandığını, hoşlanmaktan da öte sevdiğini anlamıştı. Wren işin aslını bilmeseydi, onları baba oğul zannederdi. Wolf'un kendini, bu kaypak bakışlı ihtiyar toplayıcının yanında, gerçek babasının yanında olduğundan daha rahat hissettiğini düşünmeden edemedi Wren.

Gözleri birer yaraya benzeyen hizmetçi kadın, tabakları, bardakları ve kahvedanlığı sessizce masaya taşıyordu. Kobold misafirlerine gülümseyerek bardağını havaya kaldırdı.

"Dostlarım! Masamda yeni yüzler görmek ne kadar da mutluluk verici! Bu içtiğimiz kahvenin, geçen salı yediğimiz bir toplayıcı kasabadan alınan gerçek ve taze kahve olduğunu söylemekten mutluluk duyarım. Avın meyveleri!"

"Siz avlanmaya devam ediyor musunuz?" diye sordu Tom. "*Traktionstadtsgesellschaft*'ın, savaş bitene kadar diğer kasabaları yememe yemini ettiğini sanıyordum."

Wolf kahkaha attı. "Aptalca verilmiş duygusal bir karar."

"Bense onurlu bir hareket olduğunu düşünmüştüm," dedi Tom.

Kahvesini yudumladığı sırada Wolf, Tom'a düşünceli düşünceli baktı. Sonra bardağını çıngırdatarak masaya koyup, "Onurlu olabilir Herr Natsworthy," dedi, "ama Kentsel Darwincilik bu değil."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Şunu demek istiyorum: Murnau'da yaşadığım süre boyunca, büyük Yürüyen Kentler'imizin şirin kurallar ve tabularla kendi kendilerini nasıl kıskaca aldıklarını ilk elden görme fırsatını buldum." Çatalını bir ringabalığına batırıp, Tom'a doğru işaret etti. "Büyük kentler artık bitti! Bu savaşı kazansalar bile, *Traktionstadt*'ın gerçek kentlerin yapması gerektiği gibi avlanacağını mı sanıyorsunuz bir daha? Elbette hayır! 'Bremen'i avlayamayız, çünkü Pripet Cephesi'nde tongaya düştüğümüzde bizi korumuşlardı,' ya da 'Savaşta bizim için yaptıklarından sonra zavallı Wagenhafn'ın peşine düşmek doğru olmaz,' diyerek ağlayıp sızlanacaklar. Bu yüzden Sinekler'i yenemezler, anlıyorsunuz değil mi? Birbirlerine yardımda ısrar ediyorlar. Birilerine yardım etmeye başlamışsanız ya da birilerinin size yardım etmesine bel bağlamışsanız, özgürlüğünüzden de

Telegram: @cinciva

feragat etmişsiniz demektir. Uygarlığımızın kalbinde yatması gereken o basit ve güzel eylemi unuttular: Büyük bir kentin, küçük bir kenti yakalayıp yemesi. Kentsel Darwincilik işte *budur.* Dünyanın gerçek doğasının en mükemmel yorumu: En güçlünün hayatta kalması."

"Ama siz de bu birliğin bir üyesisiniz," dedi Tom. "Siz de onların savaşında çarpışıyorsunuz."

"Şu an için öyle, çünkü işimize geliyor. Fırtına yok edilmeli. Ama halkıma, özgür olduğumuzu unutmamalarını söylüyorum. Yalnız avlanırız biz. Çenemize ne uyuyorsa onu yeriz."

Tom pek mutlu görünmüyordu. Wren, onun Wolf'u gücendirecek bir şey söylememesini diledi. "Sürgühöyük'ten, korsan bir banliyöden farksızmış gibi bahsediyorsunuz," dedi babası en sonunda.

Genç adam gücenmedi. Aksine güldü. "Teşekkürler Herr Natsworthy! Korsanlığın, Kentsel Darwincilik'in en saf hali olduğunu düşünmüşümdür hep!"

"Ama siz buranın geçici belediye başkanısınız sadece, değil mi?" diye sordu Wren. "Yani, siz Murnau'nun varisisiniz."

Wolf omuzunu silkip balığını yedi. "Babamın işini asla devralmayacağım. Yalvarsa dahi yapmayacağım. Burada özgürce avlanmak varken, ne diye, tüccarlarla, yaşlı kadınlarla dolu hantal bir dağı yöneteyim? Gelecek artık bunun gibi yerlerde. Sinekler ve büyük kentler bu sonsuz savaşta birbirlerini yiyedursunlar, dünyayı Sürgühöyük ve ona benzeyen diğerleri devralacak."

"Vaay, hiç böyle düşünmemiştim," diye kekeledi Wren. Wolf'un yanıldığını biliyordu, ama genç adam kendinden o kadar emin konuşuyordu ki, karşılık veremedi.

Wolf bir kez daha kahkaha attı. "Çok özür dilerim. Kahvaltıda siyaset konuşmamalıyım! Yolculuğumuzla ilgili bilgileri daha sizinle paylaşmadan hem de. Yakında yola çıkıyoruz, tarafsız bölge boyunca doğuya gideceğiz. Her şey yolunda giderse, gece yarısından sonra Fırtına'nın dış savunma hattına varmış olacağız. *Jenny Haniver*'ın fark edilmeden geçebileceği bir yer buldum. Oraya ulaşana kadar lütfen kendinizi evinizdeymiş gibi hissedin. Sizler benim konuğumsunuz."

Eğildi, gözlerini Wren'e dikti. Tom, bu keşiften vazgeçmek ya da en azından Wren'i, bu etkileyici, tehlikeli genç adamdan uzaklaştırarak

Telegram: @cinciva

Murnau'ya geri göndermek için hâlâ zamanı olup olmadığını düşündü. Ama Wren'in Londra'yı görmesini de o kadar çok istiyordu ki...

Hem zaten artık çok geçti. İnce duvarlardan, banliyönün kayar kapanır zırhının gıcırtı ve gümbürtüleri, yeniden çalıştırılan motorların boğuk haykırışları duyuluyordu. Sürgühöyük hızını artırarak, dizi dizi sondalarıyla toprağı itip, yerin altında tıpkı halının altına girmiş bir fare gibi hareket eden bir yığın haline gelene kadar dibe battı ve seçtiği palet izinin tabanında, doğan güneşe doğru doğu yönünde yolunu eşelemeye başladı.

Telegram: @cinciva

16
DÜNYANIN ÇATISINDAKİ BALIKKEK

Balıkkek ve İz Sürücü'sünü hatırladınız mı? Pek kimse hatırlamıyor. Gevrekyıldız'ın ölmesi ve *Örümcek Bebeği*'nin çalınması Brighton için bir şok olmuştu, ancak diğer Yitik Oğlanlar, vakit kaybetmeden Gevrekyıldız'ın kölelerine ve evlerine sahip olmak için kendi aralarında didişmeye başladılar. Kurşunların ve savaş firizbilerinin uçuşması sona erdiğinde, tüm bunların patlak vermesine yol açan garip olayları kimsenin hatırladığı yoktu.

Birkaç gün sonra, Orta Deniz'in doğusundaki krater labirentinde dolanan bir yazlık kasaba, yakıt deposunun azaldığını rapor etti ve krater zeminindeki dayanıklı cam için dalış yapan bir batiskaf kaptanı, tam tepesinden geçen ve güneşli yüzeye gölgesi düşen tuhaf bir tekne gördüğünü iddia etti. Ancak, kaptan ayyaşın tekiydi; anlattıklarına inanan bir avuç insan da, başlarını sağa sola sallayıp kendi aralarında, Yitik Oğlanlar'ın yine eski numaralarına başladığını konuştular.

Su dolu kraterlerden geçe geçe süzülen *Örümcek Bebeği,* kuzeye ve doğuya ilerledi. Suyla dolu palet izlerinde yüzerek ve fırsat kollayan kentlerin ağırlığıyla sarsılan ara resiflerin üzerinden endişeyle hızlı hızlı geçerek, Büyük Av Alanı'ndaki bir dağ kolunu geride bıraktı. Paslısu Bataklıkları boyunca ilerleyip, nihayet Kazak Denizi'ne çıkan yolu buldu. Deniz, çok kısa süre önce bir savaş alanıydı ve suyun alüvyonlu zeminine batmış banliyölerle havagemileri vardı. Balıkkek, gemilerin paslanan depolarındaki yakıtı yürüttü ve salyangozun akülerini doldurmak için Kara Ada'nın kayalık sahilindeki bir yarığa iniş yaptı. Sonra yeniden suya daldı ve doğuya ilerledi.

Örümcek Bebeği, Yitik Oğlan haritalarının gösterebildiği sınırları geçeli haftalar olmuştu; ancak görünüşe göre, bu bölgenin haritası Balıkkek'in İz Sürücü'sünün zihninde çiziliydi. Ötelerde, geniş bir ırmak, doğu

Telegram: @cinciva

tepelerinin arasından kavislenerek denize dökülüyordu. Balıkkek, İz Sürücü'sünün dediğini yapıp ırmağı takip ederek doğuya yöneldi. Yeşil Fırtına hava üssünü ve üzerinden yan-paletli ve zırhlı tren konvoylarının geçtiği köprüleri geride bıraktılar. Bir gelgeç akıncısının tekne kullanarak cephe gerisine sızma ihtimaline karşı ırmak boydan boya şamandırayla kaplanmıştı; ancak *Örümcek Bebeği,* bulutların altından bir hayalet gibi süzülerek Fırtına'nın topraklarına girdi.

"Neden kendini göstermiyorsun?" diye sordu Balıkkek; periskoptan, sabit yerleşimlere, tarlalara, istihkâmlarda ve mabetlerde güvenle dalgalanan yeşil yıldırım simgeli bayraklara bakıyordu. "Bunlar senin adamların değil mi? Senin hayatta olduğunu öğrendiklerinde-"

"Onlar bana ihanet etti," diye tısladı İz Sürücü'sü. "Tek-Yaşamlılar beni hayal kırıklığına uğrattı. Liderleri artık Naga. Dünyayı onlarsız yeniden yeşil hale getireceğim."

"Ama ben senin yanındayım, di mi?" dedi Balıkkek tedirgin tedirgin. "Sana yardım edebilirim, di mi?"

İz Sürücü'sü ona yanıt vermedi. Ancak Balıkkek daha sonra, dinlenmek için uzandığı sırada, İz Sürücü'sünü yanında otururken buldu. Tekrar Anna olmuştu ve soğuk eliyle saçını okşayıp, "Sen iyi bir çocuksun, Balıkkek," diyordu. "Senden öyle memnunum ki. Keşke benim de bir oğlum olsaydı. Bir çocuğu büyürken ve oyun oynarken görmeyi çok isterdim. Seni hiç oyun oynarken görmedim, Balıkkek. Oyun oynamak ister misin?"

Balıkkek utançtan tutuştuğunu hissetti. "Hiç oyun bilmiyorum ki," diye mırıldandı. "Orada, yani Hırsızlık Merkezi'nde... yani işte nasıl oynanır bilmiyorum."

"Zavallı Balıkkek," diye fısıldadı İz Sürücü, "ve zavallı Anna."

Balıkkek, kollarını onun çizik dolu metal gövdesine doladı, başını da sert göğsüne koyarak koynuna kıvrıldı, içindeki tuhaf makinelerin tiktaklarını dinlemeye koyuldu. "Anne," dedi sessizce, sırf o sözcüğün ağzında nasıl bir şekil alacağını görmek için. Daha önce kimseye bunu söylediğini hatırlamıyordu. "Anne." Ağlıyordu. İz Sürücü'sü de hantal elleriyle onun başını okşayarak ve Anna Fang'in, uzun yıllar önce çocukken Kuş Yolları'nda öğrendiği eski bir Çin ninnisini mırıldanarak onu avutuyordu.

Balıkkek uykuya daldı; İz Sürücü'sünün Fang olarak yeniden ayağa kalkmasıyla kucağından düşüp yere kapaklandığı ana kadar da uyanmadı.

Telegram: @cinciva

Örümcek Bebeği kilometre üstüne kilometre, ırmakların altından, bataklıkların içinden, boş vadilerde sekiz çelik ayağıyla ağır ağır yürüyerek, doğuya doğru ilerlemesini sürdürdü. Balıkkek temiz hava almak için güverteye çıktığı bir gece, Shan Guo'nun ay ışığıyla aydınlanan dağlarının, beyaz bir gülümseme gibi karşısındaki ufukta sıralandığını gördü.

Irmak sığlaştı, bahar yağmurlarının tepelerden söküp suyuna kattığı kayalar ve iri çakıllarla doldu. *Örümcek Bebeği* yalnızca geceleri, yıldız ışığının altında, ırmağın en coşkun akıntılarından geçerek ilerliyor, şafak vaktiyse ırmak kenarlarını saran yoğun çam ve ormangülü ormanında saklanıyordu. İz Sürücü Fang'in bu gecikmeler sırasında sabrı tükeniyordu; arada bir tepelerinden Yeşil Fırtına havagemileri konvoyunun geçtiğini duyduğunda pençelerini çıkarıyor ve kıskançlıkla onların seslerini dinliyordu. Anna olduğundaysa ormanları seviyor, Balıkkek'in elini tutup onu ağaçların arasındaki reçine kokulu, sessiz patikalarda gezdiriyor ya da şakacı, aptal bir kıza dönüşerek ona kozalak atıyordu. "Oyun oynuyoruz!" diye fısıldıyordu heyecanla, Balıkkek onu gülerek kovalayıp kozalak fırlatırken. "İşte oyun oynamak böyle bir şey, Balıkkek!"

Balıkkek, onun Anna olduğu zamanları seviyordu. İz Sürücü'den nefret ediyordu, Anna da öyle. "Beni korkutuyor," demişti Anna bir keresinde. "Diğeri. Öyle soğuk ve acımasız ki. O geldiğinde, kendi düşüncemi bile duyamıyorum..."

Ne var ki, İz Sürücü Fang de Anna'dan korkuyordu. Denetimi her ele geçirişinde, ilk sorusu hep, "Ne kadar zamandır arızalıydım?" oluyordu. "Hata ne yaptı? Ne dedi o şey?" Anna kısmına verdiği isim buydu: *Hata*.

"O birim arızalı," dedi. "Onarıma ihtiyacım var."

"Ben nasıl yapılacağını bilmiyorum," diye sızlandı Balıkkek. "İz Sürücü beyinleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Bilseydi, Fang kısmını kapatıp onu hep Anna yapardı. Sonra da *Örümcek Bebeği*'ni alarak, boş dağların birine giderler ve orada birlikte mutlu mutlu yaşarlardı; anne isteyen bir Yitik Oğlan ve çocuk isteyen bir Ölü Kadın. Fakat umut olmadığını biliyordu. Fang kısmı, Balıkkek'in Hata'ya yardım etmeye çalıştığını öğrenirse onu öldürürdü.

Gitgide daha da sarplaşıp darlaşan ırmak boyunca İz Sürücü'sünün fısıltıyla verdiği yönlendirmeleri uygulayarak doğuya ve kuzeye ilerlediler; ta ki bir gece *Örümcek Bebeği,* uzun beyaz bir çağlayanın altındaki dalış havuzuna iniş yapana ve Balıkkek'in artık daha fazla gidilemeyeceğini fark

Telegram: @cinciva

ettiği ana kadar. İlk başta rahatlamıştı. Ancak İz Sürücü Fang'in hevesi bir an olsun kırılmadı. "Salyangozu burada bırakıp yürüyeceğiz," diye fısıldadı.

"Nereye yürüyeceğiz?" diye sordu Balıkkek.

"ODIN'le konuşmaya."

"Ne kadar uzakta?"

"Buradan dört yüz yetmiş üç kilometre uzakta."

"O kadar yürüyemem ki ben!" diye itiraz etti Balıkkek.

"O zaman sen burada kal," dedi İz Sürücü'sü. Salyangozu bırakıp, şelalenin altında suyla ıslanmış kaya merdivenlerinden tırmanarak tepeyi çıkmaya başladı. Balıkkek, onun peşinden gitmeye hazır bir halde hırsızlık çantasını apar topar erzakla doldurdu. Güverteye çıktığında, İz Sürücü'sünün onu beklediğini fark etti. Hâlâ İz Sürücü Fang'di. Balıkkek'in ona yardımı dokunabileceğini hesap etmişti.

"Zan Shan'da bir inziva yeri var," diye fısıldadı. "Yolculuğumuz orada son bulacak."

Zan Shan, öylesine devasa ve yüksek bir volkandı ki, Balıkkek *Örümcek Bebeği*'nin günlerdir onun eteklerinde ilerlediğini fark etmemişti. Tüm dünya, Zan Shan'ın eteklerini oluşturmak için bir araya gelmişti sanki, zirvesi de bulutların üzerindeydi. Döne döne lav bölgelerine çıkan dar patikalar, sunaklarla doluydu. İpek, pejmürde dua bayrakları çırpışıp dalgalanıyor, ipek ve pamuk tutamları halinde parçalanarak duaları, Gökyüzü Tanrıları'nın âlemine taşıyordu.

"Burası kutsal bir dağdır," dedi Balıkkek'in İz Sürücü'sü; tekrar Anna olup onu kucağına aldı; zira patika gitgide dikleşmiş, oksijen azalmaya başlamış ve Balıkkek de tükenme noktasına gelmişti. Balıkkek, Anna'nın neden geri döndüğünü merak etti. Çırpışan bu bayrakların sesi miydi onu uyandıran?

"Nasıl olduğunu kimse bilmiyor," diye fısıldadı Anna. "Belki onu buraya diken Tanrılar'dı, belki de Kadimler. Bir şey bu toprakları yardı, toprağın kızgın kanı da birikerek Zan Shan'ı ve kuzeydeki tüm bu genç dağları meydana getirdi. Kül ve duman, güneşi kapattı. Kış, yüzyıllar boyu sürdü. Ama bak, şimdi bu topraklar ne kadar güzel!"

"Ama sen göremiyorsun ki."

Telegram: @cinciva

“Hatırlıyorum. Hayattayken bu dağları çok severdim. Memlekete dönmek çok güzel.”

Bir gece ve gündüz yürüdükten sonra, tam karşısında, alacakaranlıkta, yavaşça yağan karın içinde pır pır eden bir ışık gördü Balıkkek. Sırtlarında kardan battaniyelerle tüylü birkaç sığırın durduğu bir tarlayı geçtiler. Onun da ardında, dik bir çatısı ve köşelerinde sanki yanan bir kağıt gibi burulmuş saçaklarıyla minik bir ev seçiliyordu. Dağ kenarındaki siyah volkanik taşlardan yapılmıştı; ancak ona neşeli bir hava veren kırmızı, sarı ve mavi renklere boyanmış oyma ahşaptan panjurları ve sütunlu bir sundurması vardı. Bir köpek, yolcuları karşılamak üzere geldi, ancak İz Sürücü’yü koklar koklamaz inleyerek sıvıştı.

“Burası da neresi?” diye fısıldadı Anna.

“Bilmiyor musun?” diye sordu Balıkkek. “Sen getirdin bizi buraya.”

“Daha önce hiç gelmedim buraya. Ben sadece diğer benin belirlediği yolu takip ettim.”

Balıkkek küçük eve kuşkulu kuşkulu baktı. “Bir inziva yerinden bahsetmişti. Yolculuğumuzun orada son bulacağını söylemişti. Burası mı ki?”

İz Sürücü’sü bilmiyordu.

Kapıda, kem gözleri kovmak için iki altın göz vardı. Balıkkek, küçük yumruğunu iki gözün arasındaki tahtaya vurup kapıyı çaldı. Kapının ardından bir ses geldi, sonra da sessizlik. Bir kez daha vurdu. Tepede, dağın dik omuzlarındaki akşam sisi, hayaletleri andırıyordu.

Kapı açıldı. Kalın, kaba örgülü bir kumaştan kırmızı cüppesiyle bir insan. Onun bir kadın olduğuna karar verdi Balıkkek. Kahverengi bir yüzü, çukura kaçmış, büyük gözleri olan, saçı, kemikli kafatasında bir gölge halini alacak şekilde kazınmış bir kadın. “Yemeğe ihtiyacımız var, lütfen Bayan, bir de su,” diye başladı söze Balıkkek, ama kadın ona bakmıyordu. Başının üzerinden, İz Sürücü’ye dikmişti gözlerini. Ağzı hareket etti, ancak herhangi bir sözcük çıkmadı, yalnızca inildeme. Sol elini yüzüne koydu, sonra da sağ elini ve Balıkkek, kadının sağ elinin aslında bir el değil, parlak bir metal kanca olduğunu fark etti.

“Anna?” dedi kadın. Küçük evinin karanlığına doğru geri adım attı. “Hayır! Sen o değilsin!” dedi. “Denedim, denedim, ama sen o-”

“Sathya!” diye fısıldadı İz Sürücü ve Balıkkek’i itip geçerek çelik kollarını, korku dolu kadının boynuna doladı. Balıkkek bağırdı, zira bir an

Telegram: @cinciva

için İz Sürücü Fang'a dönüştüğünü ve bu yabancıyı öldürmek üzere olduğunu sandı. Ancak kadını kucakladığını gördüğünde rahatladı, sonra da kıskandı.

"Sathya!" diye fısıldadı İz Sürücü, metal parmak uçlarını kadının yüz hatlarında gezdirerek. "Seni görmeyeli- Of, Batmunkh Gompa'daki o gece, kar, yangın, Valentine... Of Sathya, ne kadar da yaşlanmışsın! Zavallı elin! Ne oldu eline?"

Sathya, Anna'ya, ardından Balıkek'e baktı ve küçük bir iç çekişle, yassı taş zemine yığılarak bayıldı.

"O benim dostumdu, öğrencimdi," dedi İz Sürücü fısıltıyla; kadının üzerine çömeldi. Kör, tunç yüzü Balıkkek'e döndü. "Ne yapıyor? Ne oldu ona?"

Balıkkek, başını endişeli bir şekilde sağa sola salladı. Bu inzivacı kadın hakkında ne bilebilirdi ki? Onu tanıyan İz Sürücü'süydü. "Uyanmadan yiyecek bir şeyler alıp buradan gidelim," dedi.

"Hayır! Ona yardım etmeliyiz! Onunla konuşmak istiyorum!"

"Peki ya diğer yarın gelirse tekrar? O konuşmak istemez ama, di mi? O sadece öldürür-"

"O zaman ona gözkulak olmalısın," diye fısıldadı İz Sürücü. "Diğerinin gelmek üzere olduğunu hissettiğinde Sathya'yı uyarmalısın. Belki de hiç gelmeyecek artık." Sathya'nın yüzünü okşadı. "Bu anılar, Balıkkek. Bu yeni anılar! Beni daha da güçlü kılıyor, bunu hissedebiliyorum. Şimdi bana yardım et. Yatağı nerede?"

Zor olmadı. İnziva evinin sadece bir odası vardı ve yatak da en uzak köşedeydi; kürklerle ve battaniyelerle tepeleme dolu büyük bir yatak, tam altında tezeklerle yanan bir ateş. Anna, Sathya'yı yatırıp bir pikeyi üzerine nazikçe örttü. Sathya irkildi.

"Anna, gerçekten sen misin?" diye sordu.

"Galiba öyleyim," diye fısıldadı İz Sürücü.

Sathya ağlamaya başladı. "Anna, hepsi benim suçum! Senin huzur içinde ölmene izin vermeliydim, ama dayanamadım işte! Popjoy'la bir anlaşma yaptım."

"Popjoy kim?"

"Bir mühendis. Seni Dirilten o. Kendin olacağına söz vermişti, ama beni hatırlamadın, hiçbir şey hatırlamadın, Anna olmadığını söyledin..."

Telegram: @cinciva

“Şşşş,” diye fısıldadı İz Sürücü, Sathya’nın elini tutup soğuk tunç dudaklarına bastırarak. “Beni geri döndüren sensin, Sathya. Senin sevgin beni buraya getirdi.”

“Of of,” diye inleyip yüzünü battaniyelere gömdü Sathya. Balıkkek olup bitenleri izlerken, Anna’nın İz Sürücü Fang olacağı anı bekledi, ama olmadı. Eski dostuyla karşılaşmasının Anna’ya, İz Sürücü Fang’i sonsuza kadar geriye itecek gücü vermiş olmasını umut etmeye başladı.

O gece, halılardan yastık yaptığı, koca göbekli sobada yanan tezekle ısındığı yerde yattı. Sathya ile İz Sürücü’nün sesleri, hiç gitmediği yerlerden ve hiç tanımadığı insanlardan bahsederek Balıkkek’in üzerine çöküyor, etrafını sarıyor, arada bir hiç bilmediği bir dile evriliyordu.

Saatler sonra, sabah güneşi ve bir pompanın monoton sesiyle uyandı. Gözlerindeki uykuyu ovuşturarak, dışarıya, aydınlık sabah sisine çıktı. İz Sürücü’sü, sırtını güneşin ısıttığı duvara vermiş, kör maskesini merakla Sathya’nın evin uzak köşesinde pompayla uğraşırken çıkardığı seslere çevirmiş, sundurmada oturuyordu. Tek elli bir insan için ağır bir işe benziyordu, Balıkkek yardıma koştu. Sathya’nın büyük deri kovasını doldurduklarında, ikisi de bir kulbundan tutup eve taşıdılar. “Bunun ne için olduğunu merak ediyorsundur,” dedi Sathya. “Senin yıkanman için.”

Balıkkek ciyakladı, itiraz etti ve az kalsın kovayı da düşürüyordu. Daha önce hiç yıkanmamıştı ve hayatı boyunca sürdürdüğü bu alışkanlığı şimdi bırakmak için bir sebep göremiyordu. Ne var ki, Sathya ile İz Sürücü’sü bahane kabul etmediler, ikisi birlikte Balıkkek’in pis giysilerini çıkarıp çocuğu Sathya’nın çinko küvetine soktular, sabunladılar, keselediler ve dağınık saçlarını yıkadılar.

Balıkkek’in çocukluğunun en güzel günüydü ve hep böyle hatırlayacaktı. Güneş tepeye vardığında sis dağıldı ve Sathya’nın inziva evinin etrafını saran kar tarlaları tertemiz ve göz alıcı bir şekilde parladı; her zirveden, rüzgârla üfürülen kar taneleri elmas göklere saçılıyordu. Sathya, Balıkkek’in elbiselerini yıkadı, onlar kururken giymesi için çocuğa kendi giysilerinden verdi: Yıpranmış keten pantolon ve bir de yün gömlek. Balıkkek de, aşağıdaki vadide yaşayan insanlar tarafından hediye olarak inziva yerine çıkarılan kütük yığınından büyükleri seçip baltayla keserek ona odun hazırladı. İz Sürücü’sü, kesilmiş odunları evin arkasındaki

Telegram: @cinciva

ardiyeye taşımasında ona yardım etti; Sathya onu, sığırların durduğu kuru duvarla çevrili yere götürdü. Balıkkek, çok büyük ve canlı oldukları için önce sığırlardan ürktü, ancak Sathya ona sığırların ne kadar nazik olduklarını gösterdi. Sinekleri kovmak için tüylü siyah kulaklarını eldiven giymiş eller gibi titretmelerini ve onlara uzatılan ağız dolusu samanın etrafında dolanan pembe dillerini komik buldu Balıkkek. İnekten süt sağan Sathya'yı izledi, sonra da süt kovasını, köpüklü, akışkan sütün tek bir damlasını bile dökmemeye özen göstererek eve kadar taşıdı.

Bu sırada Anna da pençelerinden birini çıkarmış, ardiyede bulduğu bir tahta parçasını oyuyordu. Bitirdiğinde, yaptığı şeyi Balıkkek'in eline koydu. Başı yukarıda, kuyruğu bir bayrak gibi salınarak koşan küçük, tahta bir attı bu.

"Bu ne için?" diye sordu Balıkkek, tahta atı elinde şaşkınlıkla evirip çevirerek.

"Senin için," diye fısıldadı İz Sürücü. "Bir oyuncak. Oynaman için. Babam ben küçükken bana böyle oyuncaklar oyardı."

Balıkkek elindeki ata baktı. Normal bir çocuk olsaydı bir sürü oyuncağı olacaktı. Bütün öğleden sonralarını, halının üzerinde oyuncak hayvanlar ve kentlerle kendine ait dünyalar yaratarak oynamakla geçirecekti. Normal bir çocuk olsaydı, küçük tahta atlarla oynama yaşını çoktan geçtiğini fark edecekti. Fakat o bir Yitik Oğlan'dı, daha önce hiç oyuncağı olmamıştı. Ağlamaya başladı bu yüzden, çünkü at çok güzeldi, çünkü onu çok sevmişti.

Daha sonra Sathya'yla birlikte ırmağa indiler: İp ve bambudan yapılma sallantılı bir köprünün altından ormanlık vadilere doğru, haykırarak ve fışkırarak dökülen beyaz bir ırmak seli. Sathya'nın köpeği, ırmak yatağında bir aşağı bir yukarı koşturup havlarken, onlar da akıntının en hızlı yerine taş attılar. Balıkkek, geçen bahar buzu çözülürken Zan Shan'ın yükseklerindeki bir sunaktan düşmüş eski bir dua bayrağının direğini buldu ve onu da ırmağa attı. Birlikte ırmağın o direği taşımasını izlediler. Güneş batıyordu. Vadiler gölgeye bürünmüş, dağlar kehribar ve gül rengine boyanmıştı.

"Burada kal Balıkkek," dedi Sathya, suların kükremesinin arasında.

Telegram: @cinciva

“Kalamam,” diye yanıtladı Balıkkek, bu teklifi düşünmeyi bile istemeyerek. “İz Sürücü-”

“O da kalsın.” Başını çevirip uzaklara, dağların ötesine, kendi sıkıntılı geçmişine baktı. “Elimi kaybettikten, Çakal Tüneği İz Sürücü’nün eline geçtikten ve Yeşil Fırtına iktidarı aldıktan sonra, sanırım biraz aklımı kaçırdım. İnsanlara, onun gerçek Anna olmadığını söyleyip durdum, ama kimse beni dinlemedi. Fırtına beni idam etmek istedi, ama bazı subaylar, ki içlerinde Naga da vardı, bana acıdı ve idam edilmek yerine burada yaşamamı sağladılar. Emri İz Sürücü Fang imzalamış olmalı, beni burada bulacağını bilmesinin sebebi de bu sanırım. Diğerleri beni şimdiye çoktan unutmuştur. Buradan ayrılmam yasak, ama vadideki yerleşimlerde yaşayan insanlar bana bakıyor; bana odun, bal ve çay getiriyorlar, ben de karşılığında Zan Shan’a çıkıyorum, tepedeki sunaklara bakıyorum, onlar adına Gök Tanrılar’a ve Dağ Tanrıları’na dua ediyorum.”

“Yalnızlık çekmiyor musun?” diye sordu Balıkkek.

“Elbette çekiyorum. Gençken yaptıklarıma bakarsak, hak ettiğimden daha iyi bir hayat sürüyorum. Ama bir süreliğine burada kalmak istersen, burada senin için bir yer ayarlayabilirim; ayrılma zamanın gelene ya da köye inip kendine bir hayat kurabilecek kadar büyüyene dek. Balıkkek, sen daha çocuksun.”

Birlikte eve yürüdüler. İz Sürücü, yüzü dağlara dönük, bir heykel gibi dikiliyordu kapıda. Onların geldiğini duyunca yüzünü çevirip, “Artık gitmeliyim,” diye fısıldadı.

“Hayır!” dedi Sathya.

“Hayır!” diye bağırdı Balıkkek, en güzel gününün ellerinin arasından kayıp gittiğini hissederek. İz Sürücü’nün tekrar değişip değişmediğinden endişelendi, ama hâlâ Anna’ydı.

“Bir süredir düşünüyorum,” dedi Anna sabırla. “Beni Dirilten Mühendis hâlâ hayatta, değil mi?”

“Dr. Popjoy artık çok üst düzey biri,” dedi Sathya acı acı. “Fırtına ona bir villa verdi, Batmunkh Gompa’nın dağlık burnunda bir ev.”

“Oraya gideceğim,” dedi Anna. “Beynimin içine bakmasını ve diğer benliğimi yok etmesini isteyeceğim. İz Sürücü Fang’in yaşamasına izin verilmemeli. Kim bilir neler planlıyor?”

“Odin diye biriyle konuşmak istiyor,” dedi Balıkkek. “Buraya bu yüzden geldi.”

Telegram: @cinciva

“Odin de kim?” diye sordu İz Sürücü’sü. “Ona güvenmiyorum. Popjoy’un onu sonsuza kadar susturmasını sağlayacağım. Yapamazsa, ikimizi de yok etmeli.”

“Anna!” diye haykırdı Sathya, sarılmak için ileri atıldığı sırada İz Sürücü geri çekildi.

“Burada kalamam,” diye fısıldadı Anna. “Tekrar değişirsem, seni öldürebilirim. Diğer benliğim gelmeden, şimdi, hemen gitmem gerek.”

Sathya ağlamaya ve fikrini değiştirmesi için Anna’ya yalvarmaya başladı, ama Balıkkek bunun yersiz olduğunun farkındaydı. İz Sürücü’süyle uzun zamandır birlikteydi. Anna’nın da, en az diğeri kadar inatçı olduğunu biliyordu. Elini cebine atıp, Anna’nın onun için oyduğu küçük atı sıkıca tuttu. “Ben de geliyorum,” dedi.

“Olmaz Balıkkek,” dedi ölü olan ve yaşayan iki kadın aynı anda, mükemmel bir uyumla.

“Bana ihtiyacın var,” diyerek ısrar etti Balıkkek. “*Öteki* benliğinin bile bana ihtiyacı var. Batmunkh Gompa buradan ne kadar uzakta? Yürüyerek kilometreler sürer. Kör halinle, tek başına gidemezsin.” Ağlıyordu, çünkü inziva yerini bırakmak istemiyordu; ağlıyordu, çünkü İz Sürücü’sünün onu terk etmesini de istemiyordu. Oyuncak ata sıkı sıkıya sarıldı, cesur görünmeye çabalayarak, “Ben de geliyorum,” dedi.

Telegram: @cinciva

17
FIRTINA BÖLGESİ

Tarafsız bölgede akşamüstü. Sürgühöyük, ne zaman yukarıdan bir hava devriyesi geçse şistin altında hareketsiz bekleyerek ve kıç tarafındaki havalandırma kanallarından sis gibi kabaran egzoz dumanını bırakmak için gökyüzü berkemal olduğu zamanlarda arada bir yüzeye çıkarak, bütün gün yavaş yavaş doğuya doğru ilerledi.

Çukur kazan bir köstebek banliyönün içinde yeraltında seyahat etmek, kulağa fevkalade heyecan verici gelen, ancak başladıktan kısa süre sonra bayan o şeylerden biriymiş, diye düşündü Wren. Sürgühöyük'ün, sıcaktan kavrulan dumanlı caddelerinde hızlı hızlı yürüdü, yürürken banliyö sakinleri ona gözlerini diktiler, sonra aynı yoldan geri döndü ki, o geçerken yine ona gözlerini dikebilsinler. Wren, Murnau'dayken kendisini şık ve yetişkin gösteren saç kesiminin ve üzerindeki giysilerin, çukur kazan bu halkın arasında onu cins biri gibi göstermesinden korkuyordu.

Belediye binasının güvenliğinde kalmış olsaydı çok daha mutlu olacaktı, ancak Wolf Kobold, onu köprüüstüne davet etmişti. Babasını da çağırmıştı, ancak babası kendini pek iyi hissetmiyordu ve Wren de Wolf'un, davetini önemsemediklerini düşünmesini istemediğinden, işte buradaydı; Tırmığın Kolları'nın cam tuğladan pencerelerini geçiyor ve banliyönün derinliklerine inen Dik Cadde merdivenine doğru sola dönüyordu.

Köprüüstü, Sürgühöyük'ün söküm avlularını boydan boya kaplayan ve bir avın takibi için öne ya da leş depolarında çalışan işçileri gözetlemek amacıyla kıç tarafa kaydırılabilmesi için avlu duvarlarının her iki ucundaki raylara yerleştirilmiş yağlı, büyük tekerlekleriyle seyyar bir yapıydı. Üzerinden, banliyönün sarsıntılı hareketleriyle sağa sola sallanıp şıkırdayan zincirler sarkıyordu ve iki adam, köprüüstüne çıkan merdivenin dibinde aylak aylak nöbet tutuyorlardı. Biri, Wren merdivenin son

Telegram: @cinciva

basamağına ulaştığında onun yolunu kesti, ancak yanındaki arkadaşı, "Sakin, o Majesteleri'nin hatunu," dedi.

"Ben kimsenin hatunu falan değilim," diye lafı yapıştırdı Wren, ama adam onu duymadı bile. Banliyö teknesinin altından gelen şistin kazıma ve gıcırdama sesleri kulakları sağır eden cinstendi; ayrıca bu belalı, deri suratlı toplayıcılarda Wren'in sesinin küçük, narin bir kız çocuğu gibi çıkmasına neden olan bir şeyler vardı. Merdivenden indiği sırada adamların gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti. Birinin diğerine, her ikisine de kahkaha attıracak bir şeyler söylediğini duydu.

Wren, kumanda kollarına, sıra sıra kadran ve düğmelere, ölçü göstergelerine, alçak metal tavandan birer sarkıt gibi sallanan konuşma borularına nefes nefese, afallamış halde bakarak köprüüstündeki lombar ağzında belirdiğinde, Wolf sevinçle haykırdı: "Wren!" Döner koltuğundan yay gibi fırlayıp, ellerinde rulo haritalar ya da motor bölümüne verilecek emirlerle yanından acele acele geçen Hausdorfer'le diğer seyrüsefercilere yol vermek için atik bir şekilde yana kayarak Wren'i selamladı.

"Geldiğine çok sevindim! Herr Natsworthy nasıl?"

"İyi," diye yanıtladı Wren. "Akşam yemeği sonrası şekerlemesini yapıyor sanırım." Toprak kazan bu banliyöye bindiklerinden beri babası kendini pek iyi hissetmiyor, solgun ve zayıf görünüyordu. Ona biraz olsun uyumasını sıkı sıkıya tembihlemişti, ama Wren babasını tanıyorsa şimdi Wolf'un kütüphanesinde, önlerindeki arazinin paftalarına göz atıyor olmalıydı.

Wolf, Wren'in koluna girdi. "Onun için endişeleniyorsun."

"Galiba Sürgühöyük onun için biraz fazla sıcak ve boğucu," dedi Wren. Babasının kalbindeki sorunu açıklamak istemedi. Tom, iyi olduğuna, kendisi dahil herkesi ikna için öyle büyük çaba sarf etmişti ki, Wolf'a onun ne kadar hasta olduğunu söylemenin bir tür ihanet olacağını düşündü. "Düzelir," dedi, elinden geldiğince içten gülümseyerek.

"Güzel," dedi Wolf, sanki bir konuyu çözüme kavuşturmuşlar gibi. Wren'i, koltuğunun yanında, üzeri düğmeler ve kumanda kollarıyla kaplı, tavandan aşağı sarkan büyük, çinko bir aletin yanına götürdü. Aletin alt kısmında iki mercek vardı. Wren'in bakabilmesi için aleti onun göz

Telegram: @cinciva

hizasına inene kadar aşağı çekti. “Manzaraya bir göz atmak istersin diye düşündüm.”

Wren, manzara diye bir şey olduğunu neredeyse unutmuştu. Sürgühöyük’te zaman öylesine yavaş akıyordu ki, gökyüzünü ya da yeryüzünü görmeyeli sanki günler geçmişti. Ne var ki periskopun merceklerinden baktığında, ikisini de gördü; derin mavi ve neredeyse bulutsuz bir gökyüzü, banliyönün içinden geçtiği palet izinin yosun kaplı duvarlarının üzerinde parlayan hilal şeklinde bir ay.

“Neredeyiz?” diye sordu Wren.

“Fırtına bölgesine yakınız,” diye yanıtladı Wolf.

“O zaman neden hiç istihkam yok? Yerleşim yok?”

Wolf kıkırdadı. “Fırtına’nın, işgal ettiği yeni bölgelere garnizon kuracak kadar askeri yok. Bu bölgede sadece birkaç kilometrede bir zırhlı nöbetçi kulesi var. Arada bir de hava devriyesi çıkıyor.”

“O zaman *Jenny*’yi karşıya geçirmek kolay olacak?”

“Yeterince kolay. Fırtına’nın nöbetçilerini oyalayacak küçük bir şaşırtmaca hazırladım.”

Wren kaşlarını çattı. Wolf, Murnau’da bu yolculuğu planlarken bir şaşırtmacadan bahsetmemişti. Tam ne kastettiğini soracaktı ki, Hausdorfer yanlarına geldi. Wolf ona dönüp Almanca bir şeyler söyledi. Karşılıklı biraz konuştuktan sonra Wolf sırıtıp yaşlı adamın omuzuna bir şaplak attı. Hausdorfer, konuşma borusundan Wren’in ne olduğunu çıkaramadığı bir dilde emirler yağdırmaya başladı. Slavca? Romanca? Banliyö, rotasını değiştirirken titreyerek yana yattı.

“Böyle yavaş gittiğimiz zamanlarda, önden yaya keşif timleri gönderirim. Birkaçı az önce dönüp rapor vermiş. Artık neredeyse Fırtına’nın cephe hattındayız.” Wolf, Wren’in omuzuna bir şaplak atıp sırıttı; keyfi yerindeydi. “Babanı da getir. Bir saat sonra içeri giriyor olacağız.”

Londra’nın yirmi yıllık derin palet izlerinin, Yeşil Fırtına sınırını yardığı yerler toprakla doldurulmuş, üzerlerine de içi taşlı siper torbaları, demir barakalar ve topçu bataryalar yığılmıştı. On yıl önce bir grup toplayıcı banliyö sınırı geçmeye çalışınca, onların enkazı da tahkimatlara katılmış, şasileri ve paletleri başaşağı edilmiş, silah mazgalları yarılmış ve

Telegram: @cinciva

kaportalarına Fırtına'nın öfkeli sloganları boyanmıştı: *Kentleri Durdur! Dünya Yeniden Yeşillendi! Güzel Dünyayı, Barbar Mobillik Yanlılarının Kanlarıyla Temizleyeceğiz*!

16 no'lu palet izindeki topçu bataryasında bir kadın nöbetçi, motor sesleri duyduğunu sanıp ne olduğuna bakmak için ön sipere gitti, ancak tek görebildiği sis oldu. O sabahki devriyeler, tüm barbarların kendi sınırlarının içinde neredeyse gerçek insanlar gibi güven ve konfor içinde hareketsiz beklediklerini rapor etmişti. Motorlar muhtemelen tarafsız bölgedeki ileri dinleme postasına asker götüren Yeşil Fırtına'ya ait bir yarı-paletliye aitti. Zavallılar. Nöbetçilik en pis işti ve 16 no'lu palet izi de rezalet bir lağım gibiydi. Asker, sıcak makarnanın, yanına oturabileceği bir sobanın ve Zhanskar'daki ailesinden gelen mektupların olduğu iç mekâna girdi.

Wren onu uyandırmaya geldiğinde, Tom rüyasında Londra'yı görüyordu. Rüyasında yıkıntı alanına varmayı başarmış ve şansına, eski kentini korktuğu kadar kötü hasar almamış bir halde bulmuştu. Aslına bakılırsa, değişen tek şey İkinci Kat'ın göğe açılmış ve güneşin, Clytie Potts'un Bloomsbury Caddesi'nde kendisini beklediği müze merdivenlerini aydınlatıyor olmasıydı. "Memleketine dönmekte neden bu kadar geciktin?" diye sordu Clytie, Tom'un elini tutarak.

"Bilmiyordum," dedi Tom.

"Neyse, artık buradasın," dedi Clytie, Tom'a ve onu iyi bildiği sütunlu sundurmaya götürdü. Ana Salon'daki dinozor iskeletleri, ona bakmak için kemikli kafalarını çevirip böğürerek onu selamladılar. "Artık hayatına devam edebilirsin," dedi Clytie. Onun arkasındaki dolaplardan birinde asılı duran kadim folyodaki yansımasını gördü; yaşlı ve hasta değildi, sağlıklı ve gençti.

"Baba?" dedi Clytie, Wren'e dönüşerek. Tom, Sürgühöyük'ün boğucu karanlığına istemeye istemeye uyanırken yeşil haplarını arandı.

"İyi misin?" diye sordu Wren. "Neredeyse sınıra geldik. Wolf hazırlanın dedi."

Kısa süre içinde buradan ayrılacak olmaları fikri, rüyasının bıraktığı hoş etkiyle birlikte, Tom'un kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladı. Giyinip, Wren'le birlikte, yolculuğuna devam etmeyi bekleyen *Jenny*

Telegram: @cinciva

Haniver'ın bağlandığı, banliyönün kıç tarafındaki hangara gittiler. Wolf'la orada buluştular. "Malzemelerinizi gemiye yükleyin," diye emir verdi Wolf. "Ben gelir gelmez yola çıkabilecek şekilde hazırlanın."

"Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu Tom, hemen havalanmayacaklarına şaşırarak.

"Köprüüstüne. Henüz sınırı geçmedik Herr Natsworthy. Sinekler bizi sınırı geçerken fark etmesinler diye küçük bir şaşırtmaca planlıyorum."

Yanlarından ayrılıp, Sürgühöyük'ün tüp caddelerinin birinde acele acele uzaklaştı. Tom'la Wren, çantalarını *Jenny*'nin havakabinine yükleyip, dışarıda, hangarın gürültülü keşmekeşinde yan yana beklediler. Rolantideki motorların tonu bir anda değişerek homurtudan çığlığa dönüşünce, banliyö de aniden ileri doğru şahlandı. Wren düşmemek için Tom'a tutundu.

"N'oluyor?"

Tom emin değildi, ama muazzam sürat, penceresiz hangarın içindeyken bile hissedilebiliyordu. Bütün yardımcı motorların coşmasıyla birlikte Sürgühöyük, palet izi boyunca dörtnala seyrederek yüzeye çıktığında, etrafa toprak ve bitkiyle dolu yoğun bir burun dalgası saçtı. İrkilen Yeşil Fırtına askerlerinin, banliyöye birkaç roket atacak vakitleri olmuştu, ancak roketler banliyönün zırhında herhangi bir zarar vermeden patladı. Sürgühöyük, sınırı yarıp Fırtına bölgesine ilerlediği sırada da bariyerler, tahkimat ve roketatarlar parçalanıp sağa sola saçıldı. Banliyönün yan tarafındaki nakliye ağızları aniden açıldı ve azılı bir toplayıcı mangası ellerinde silahlar, bıçaklar ve gürzlerle dışarı dökülerek sığınaklarında çırpınan son askerlerin de üzerine saldırdı. Motorlarının korkunç çığlığıyla birlikte Sürgühöyük yana doğru savruldu ve palet izinin duvarlarını parçalayarak üzerine dikilmiş bir nöbetçi kulesini yere devirdi.

Bir süre sonra Wolf hangara doğru koşturup, "Hadi! Hadi!" diyerek bağırmaya ve hangarın kapısında bekleyen adamlarına Romanca ve Almanca emirler yağdırmaya başladı. Adamlar pirinç kapı kollarına abanarak kapıları açmaya giriştiler. Kapılar açılıp hangara ıslak toprak ve dumansız barut kokuları girdiğinde, Tom ve Wren de dışarıda olup bitenlere dair ilk izlenimlerini edinmiş oldular. Palet izinin ezilmiş, dik yamacında, sayısız alevin kor ışıltısı altında bir çarpışma yaşanıyordu. Sürgühöyük dönmeye devam ediyordu; bu nedenle görüntü bir an görünüp kayboldu, ama düzleşmiş barakaları, alevler yüzünden bükülerek örümceğe

Telegram: @cinciva

benzemiş dikenli tel yumağını ve çamurda debelenen, sürünen, çırpınan insanları, patlayan silahların ateşini, bıçakların parıltısını, kayan ve yuvarlanan ölüleri görecek zamanları olmuştu.

"Gemiye!" diye bağırdı Wolf, Wren'i *Jenny*'nin borda iskelesine doğru itekleyerek. "Takviye yetişene kadar epey yol almamız gerek."

"Bunların hepsi sınırı geçebilmek için miydi?" diye haykırdı Tom. "Bize böyle olacağını sö-"

"Sizi sınırdan geçireceğimi söylemiştim." Wolf omuzunu silkti. "Nasıl olacağını söylememiştim. Biraz nahoş şeyler olabileceğini tahmin ettiğinizi düşünmüştüm."

"İyi de ateşkes..." dedi Wren.

"Ateşkes bozulmayacak. *Traktionstadtsgesellschaft*'ın bir parçası olduğumuza dair herhangi bir ipucu bırakmadık."

"Peki ya o zavallı insanlar..."

Aceleyle uçuş güvertesine soktuğu sırada, Wren'in yumuşak kalpliliği onu neşelendirmişçesine, kibarca gülümsedi Wolf. "Onlar insan değil Wren, altı üstü birer Sinek. Çorak toprağın üzerinde hayvanlar gibi yaşamayı seçtiler. Şimdi de hayvanlar gibi ölecekler."

Sürgühöyük artık tamamen dönmüş, pruvası geldiği yöne, kıç tarafı ve hangarın açık kapıları da doğuya, Fırtına bölgesine bakıyordu. Tom, telaş içinde *Jenny*'nin kumandalarıyla oynuyordu. Wren motorların çalıştığını hissetti, ama Sürgühöyük'ün motorlarının gürültülü kükremesi ve devam eden çarpışmanın sesleri arasında onları duyamıyordu. Birkaç kurşun, hangar kapılarına çarpıp kıvılcım çıkardı, ancak Yeşil Fırtına'nın savunması büyük oranda kesilmişti. Wolf, Tom'un kürekkemiklerinin arasına sertçe vurarak, "Hadi!" diye bağırdı. "Uç! Hemen!" Tom, Wren'e şöyle bir baktı, sonra da kumanda kolunu tutup *Jenny*'nin demirleme mengenelerine giden gücü kesti; gemiyi hızla havaya, hangarın dışına, palet izinin bulanık zeminini izleyerek doğuya çıkardı.

Wren, uçuş güvertesinden ayrılıp kıç kabinine gitti. Uzun pencereden dışarı baktığında, palet izine dalıp batıya doğru hareket etmeden önce, son bir Yeşil Fırtına istihkamını da mideye indirip paramparça eden, sis ve çarpışma dumanına bulanmış şeytan Sürgühöyük'ü son kez gördü. *Jenny* çok hızlı uçuyordu. Palet izinin zeminindeki ağaçların dalları, havakabininin omurgasına sürtünüp çiziyordu. Kısa süre içinde ateşlerin

Telegram: @cinciva

şavkı bile kıç tarafındaki sisin içinde kayboldu ve artık, Jeunet-Carot motorların tanıdık mırıltısının dışında başka ses yoktu.

"Sinekler'in bizi gördüğünü sanmıyorum," dedi Wolf. Ne kadar zamandır arkasında dikiliyordu? Wren arkasına döndü. Wolf nazikçe, korkularını gidermeye hevesli bir edada izliyordu onu. "Görmüşlerse bile adamlarım onları çoktan öldürmüşlerdir. Hausdorfer, savunma hattını biraz daha çökerttikten sonra, takviye güç gelmeden çorak topraklara geri dönecek. Fırtına bu saldırıyı, hurda metal ve Sinek kanına aç, pisboğaz bir toplayıcı kasabanın yaptığını düşünecek. Bizi aramaya kalkmayacaklar."

"Bize söylemedin," dedi Wren mesafeli bir şekilde. "Sınırı geçmenin kolay olacağını söylemiştin! Çarpışmak zorunda kalacağımızı söylememiştin."

"Kolay oldu zaten," dedi Wolf. "Gerçek bir çarpışmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin, Fräulein Kaptan."

Wren, Wolf'u itip geçerek uçuş güvertesine döndü. Tom, büyük ön pencerelerden bakıyordu: Sis dışında bir şey görünmüyordu. Bazen karşılarına, içinde uçtukları palet izi duvarının bir kısmının çökmüş olduğu yerlerde, toprak ve kayalardan bir kol çıkıyordu. Bu anlarda Tom, kumanda kolunda çabucak, sakin sakin bir ayarlama yapıyor ve *Jenny*'yi bunun etrafından ustaca geçiriyordu. Wren, odaklanacağı bir şey olduğu için babasına gıpta etti. Düşünebildiği tek şey, o insanların bir aralık gözüne çarpan çırpınışlarıydı. Bu saldırının bir parçası olduğu için kendini suçlu hissediyor ve gitgide daha çok korkuyordu. Wolf'un söylediklerinin aksine, *Jenny Haniver*'ın sınırı geçtiğini Fırtına'nın öğreneceğinden ve her an sisin içinden bir roketin veya İz Sürücü kuşların üstlerine yağacağından ve tüm bunların görüp göreceği en son şeyler olacağından adı gibi emindi.

"Özür dilerim," dedi babası sessizce, en az onun kadar afallamış ve mutsuz bir halde. "Sınırı geçebileceğimiz bir yer bildiğini söylediğinde, sandım ki-"

"Bunu nasıl yapabildi?" dedi Wren. "Bütün o insanlar?"

"Bir savaş yaşanıyor Wren," diye hatırlattı Tom. "Wolf da bir asker."

"Sadece o değil. Bence bundan hoşlanıyor."

"Bazı insanlar öyledir," diye katıldı ona Tom. Çarpışma alevlendiği sırada Wolf'un gözlerindeki ışığı fark etmişti; Biberlik'teki o gece, Shkin'in muhafızlarını öldürdüğünde Hester'ın da yüzünde aynı ifade vardı. "Wolf'un tuhaf fikirleri var, ama zaten tuhaf bir hayat sürüyor," dedi Tom.

Telegram: @cinciva

“Çok genç bir çocuk ve savaştan başka da bir şey görmemiş. Bence özünde gerçekten iyi bir delikanlı.”

“O öz, bayağı derinde galiba,” dedi Wren.

Tom gülümsedi. “Bir zamanlar, Chrysler Peavey diye birini tanıyordum. En az Sürgühöyük kadar acımasız bir banliyönün patronu, korsan belediye başkanıydı, ama tek istediği şey bir beyefendi olmaktı. Wolf da onun tam tersi: korsan olmaya çalışan bir beyefendi. Ama düzgün bir yanı da yok değil. Bize iyi davranıyor, değil mi? Şimdi banliyösünden uzakta olduğuna göre, belki yine o yanını görebiliriz.”

Wren, ona inanmak istermiş gibi başını tedirginlikle salladı. Tom da kendine inanmayı isterdi. Wolf’un teklifini kabul etmekle hata yapmıştı, artık bundan emindi. Bu yolculuk sırasında başına bir şey gelir de ona gözkulak olacak sadece Wolf Kobold kalırsa, Wren ne yapardı?

Ancak *Jenny*, yalnız geçen milleri geride bırakarak uçtukça ve ortalıkta herhangi bir roket ya da kuş görünmedikçe, çok daha umutlanmaya ve rüyasında müzeyi gördüğünde üzerine çöken huzuru yeniden anımsamaya başladı. Kobold’un yaptıklarından hoşlanmamıştı, ama en azından artık yoldaydılar. Beride, bu gece düzlüğünün ötesinde bir yerde, Londra’nın, *Jenny Haniver*’ı ve içindeki yolcuları tıpkı bir karadelik gibi kendine çeken gücünü hissedebiliyordu.

Telegram: @cinciva

18

O HEYBETLİ ENKAZ[3]

Birkaç saat sonra sis dağılınca, Wren üzerinde uçtukları araziyi ilk kez doğru düzgün görme fırsatı buldu; içinde uçtukları da denebilirdi, çünkü Tom havagemisini Londra'nın eski palet izlerinin arasında yükselen kurumuş çamurun ardına gizleyerek, olabildiğince alçaktan uçuruyordu. Wren'in görebildiği kadarıyla etraftaki arazi, sınırın öte tarafında kentlerin çekildiği düzlüklerden pek de farklı değildi. Yeşil Fırtına, Yürüyen Kentler'in Doğu'daki bu bozkırlarını temizlemişti, ancak buralarda henüz kendine ait yerleşimler de kurmamıştı. Arada bir, palet izlerinin oluşturduğu duvarlardaki yarıkların arasından, uzakta, yabani otların sardığı engebeli arazilerdeki istihkamların ya da çiftliklerin ışıkları görünüyordu, ancak onlar da nöbet tutuyorlarsa bile, küçük bir havagemisini gözlemezlerdi.

Londra'nın palet izi, bir cetvel gibi dosdoğru doğuyu gösteriyordu. Kentin her paleti altmış metre genişliğinde ve neredeyse bir o kadar derinlikte birer siper açmıştı. Tom *Jenny*'yi, tepelerindeki gökyüzü şeridi soluklaşmaya başlayana kadar, en kuzeydekilerden birinin içinden geçirdi. Ardından gün ışığının kaybolmasını beklemek için gemiyi yere indirdi.

Daha sonra, babası uyurken sessiz uçuş güvertesinde nöbet tutan Wren, gökyüzünü izlerken oldukça yükseklerde batıya doğru seyreden düzinelerce Yeşil Fırtına havagemisi gördü. Peşinden yine batıya giden İz Sürücü kuş sürüsünün ritmik kanat sesleri kulağına çalındı. Kuşları Wolf Kobold'a da gösterdi, ama o, "Endişelenecek bir şey yok," dedi. "Bunlar rutin birlik intikalleri."

Bir gece önce ona ne kadar öfkelenmiş olsa da, Wren, Wolf'un yanlarında olmasından, askerlere özgü kesinliğinden, verdiği güvenden dolayı memnundu. Sürgühöyük de geride kalmaya başladıkça Wolf, tıpkı Tom'un söylediği gibi rahatlamış görünüyordu. Sesi ve ifadesi daha

Telegram: @cinciva

kibarlaşmıştı, Wren ondan bir şey istediğinde *Jenny Haniver*'daki bilirkişi oymuşçasına uysalca yapıyordu.

Kuşlar konusunda haklı çıkmıştı. *Jenny*'nin, palet izinin kızıl toprağının arasındaki kızıl kahverengi balonunu görecek kadar alçalmamış veya yaklaşmamışlardı.

O gece uçuşa devam ettiler; Wren'in o gece Tom'un gemiyi indirdiği yerin yakınındaki temiz ve derin bir gölette yüzmesi dışında, ertesi gün de aynı şekilde geçti. Su, vücudu uyuşturacak denli soğuktu. Yüzeyindeki yansımalar, Wren üzerinden yüzüp geçtiğinde dağılıyordu. Yüzme elbisesinin kabarmasını hissedip ve sessizliği dinleyerek suyun üzerinde sırtüstü uzandı. Vineland ve Brighton'daki eski hayatı inanılmaz bir uzaklıktaymış gibi geliyordu.

Palet izinin sarp duvarlarından aşağı sürüklenen taşlar suya düşüp Wren'e doğru gelen birbirinin içine geçmiş su halkaları oluşturdu.

Wolf, palet izinden çıkıntı yaparak büyümüş ağaçların arasından güçlükle tırmanıyordu. Wren'i görünce el salladı. "Ben de etrafa bakınıyordum!" diye bağırdı.

Wren kıyıya doğru yüzdü ve Wolf'la arasına *Jenny Haniver*'ı aldığından kesinlikle emin olup elbiselerini değiştirdi. Islak saçıyla tir tir titreyerek yeniden ortaya çıktığında bu kez Wolf'u göremedi, ancak palet izinin tepesine tırmandığında, onu düz ve yağlı bir çıkıntıya uzanmış, cep teleskobuyla Fırtına bölgesini gözetlerken buldu.

"Bir şey görebiliyor musun?" diye sordu Wren.

"Endişelenecek bir şey yok."

Gözüne götürmesi için teleskobu Wren'e uzattı. Güneyde, kahverengi çimleriyle bir ova, uzaktaki mavi tepelere doğru uzanıyordu. Fırtına'nın komik rüzgâr tribünlerinden oluşan bir küme, küçük bir sabit yerleşimin üzerinde güneş ışığında titreşiyordu. Daha doğuda bir şey hareket ediyordu; uzun, alçak bir kasaba, diye düşündü Wren ilkin, ancak sonra bunun mümkün olamayacağını fark etti.

"Ordu için batıya tedarik taşıyan ikmal treni," dedi Wolf. "Shan Guo Dağları'ndan Paslısu'ya kadar her yere demiryolu döşediler. Son seferinde Londra'dan memlekete ben de öyle döndüm, bir yük lokomotifinde gizlenerek. Trenlerin birçoğunda insan yok."

"Nasıl yani, makinist de mi yok?" diye sordu Wren, trenin önünde, bir boğa gibi saldırgan ilerleyen penceresiz, siyah, küt, elektrikli lokomotife

Telegram: @cinciva

odaklanarak.

"Motorun *kendisi* makinist. Diriltilen bir insan beyni tarafından idare edilen, Popjoy yapımı Mark On İki model bir İz Sürücü. Fırtına'nın bir tren motoruna dönüştürdüğü zavallı bir muhalif ya da esir alınmış bir asker. Onlar için duygulanmaya değmez, Wren. Onlar yabani; ya biz ya onlar."

Wren, Wolf'un geçen geceki çarpışmaya atıfta bulunduğunu biliyordu, belki özür diliyor, belki durumu açıklıyordu. Wren hemen bir karşılık vermek istedi, ancak aklına bir şey gelmedi.

"Bak, yavaşlıyor," dedi Wolf, teleskobu yeniden alarak. "Bir köprü ya da zayıf bir ray olmalı orada. İhtiyacımız olursa, trene çıkmak için iyi bir yer."

"Ne demek istiyorsun?"

Wolf sırıttı. "Havageminize bir şey olursa, eve yürüyerek döneceğiz. Bu trenlerden birine atlamak geri dönüş yolunda bize haftalar kazandırır."

Wren anladım dercesine başını salladı. Wolf'un, onun huzurunu kaçırmak istediğini biliyordu ve ona bu zevki vermek istemedi. "Bak," dedi Wren, bir yeri işaret ederek. "Oradaki raylarda ağaç var. Treni beklerken oraya saklanabilir insan."

Wolf, Wren'in cesaretinden memnun olmuşçasına bir kahkaha attı. "Sana bayılıyorum Wren! Böyle bir yolculuğa çıkıp da arıza çıkarmayacak tek kız bulamazsın Murnau'da. Sen, nasıl derler, çok soğukkanlısın."

"Anneme çekmişim," dedi Wren.

Tom, o gece motorları çalıştırırken, "Az kaldı," dedi. Wren uyumak için kıç kabinine gitti; Wolf'sa, uçuş güvertesini bir aşağı bir yukarı arşınlıyor, arada bir durup Londra'yı görme umuduyla kumanda panellerinin üzerinden önündeki karanlığa bakarak sabırsızca bekliyordu. "Yaklaştık," dedi sakince, kendi kendine dermişçesine. "Artık çok yaklaştık."

Londra'nın palet izlerinden havaya kalkan kuru çamur yelkenleri karanlık gökyüzünü kapatıyordu. Motorların gürültüsü ikidir kuşları irkiltiyor, havakabininin penceresinin önünden korkuyla kanat çırpa çırpa geçmeleri de Tom'u ürkütüyordu. İkincisinde Tom bir çığlık koparınca, Wolf fırlayıp yanına geldi.

"Bir şey yok," dedi Tom mahcubiyetle. "Önemli değil. Bir kuş. Yıllar önce Fırtına'nın uçan İz Sürücüleri'yle savaşmıştım da, o günden beri kuşlardan hep korkarım."

Telegram: @cinciva

“Siz cesur birisiniz Herr Natsworthy,” dedi Wolf, rahatlayıp voltasına geri dönerek.

“Cesur mu?” Tom güldü. “Baksana. Tir tir titriyorum!”

“Cesur insanlar da korkar. Yaptığınız bütün o şeyler... Wren, gençken başınızdan geçen muhteşem maceralardan birkaçını anlattı bana.”

“O zamanlar muhteşem gelmiyordu,” dedi Tom. “Çoğunda deli gibi korkardım. Hayatta kalmamı sağlayan tek şey şanstır, çünkü ne zaman bir şey yapmaya kalkışmışsam, işler hep ters giderdi.”

Uçmaya devam ettiler. Wren birkaç saat sonra kumandayı Tom’dan devraldı. Tom kahve makinesini çalıştırıp pencere oturağında sızmış Wolf’u dürtükleyerek, “Kahve?” diye sordu.

Genç adam kaşlarını çattı. “Saat kaç? Yıkıntı alanına mı geldik?”

“Daha değil.”

“Baba?” dedi Wren pilot koltuğundan. “Baba bak!”

Tom elindeki kahveyi unutup kızının yanına gitti. Burun penceresinden dışarıya göz atmak için kumanda panelinin üzerine doğru eğildi. Gökyüzü soluktu, şafağın ilk ışıkları uzaktaki dağların ardından yavaş yavaş belirmeye başlıyordu. Dağlardan daha yakın, gökyüzünün altında siyaha çalan, penceresiz, tıknaz bir kule önlerindeki palet izini kapatıyordu. Tom bir an panikle, bunun Londra’nın enkazını korumak için Yeşil Fırtına tarafından yapılmış bir istihkam olmasından korktu.

“Bu bir teker,” diye fısıldadı Wolf, etkilenmiş bir halde Wren’in omuzunun üzerinden bakıyordu.

Wren, kumanda kolunu serbest bırakıp *Jenny*’yi havalandırdı. Tom, geminin altından akıp giden yuvarlak yapıyı gördüğünde, Wolf’un haklı olduğunu anladı: Bükülmüştü belki, paslanmış, üzerini yabani otlar bürümüştü, ama bu hiç kuşkusuz Londra’nın tekerlerinden biriydi. Tekerin arkasında uzanan Dış-Topraklar, çamurun içine saplanmış diğer devasa, karanlık şekillerle doluydu; lastikler, bükülmüş akslar, patlayan kentten etrafa yayılan tuhaf, eriyik metal yığınları. Mekanizmalarından kopmuş paletler etrafa saçılmıştı, tıpkı önlerindeki sisin içinde belirmeye başlayan hurda dağına çıkan paramparça yollar gibi.

Tom’un soluğu kesildi. MEDUSA’nın ertesi günü, patlamalarla hurdaya dönmüş, cayır cayır yanan Londra’yı son gördüğü anı hatırladı. O gün Hester da yanındaydı, birlikte *Jenny*’nin içinde kendilerini rüzgâra bırakarak havada süzülmüşlerdi. Hester onu teselli etmiş, ölmekte olan

Telegram: @cinciva

kentine bakmasını engellemişti. Başını son kez çevirdiğinde, rüzgâr onları Londra'nın çok uzağına sürüklemişti bile.

"İnelim mi?" diye sordu Wren.

Tom bir eliyle gözlerini çabucak silip Wolf'a baktı. "Henüz değil," dedi Wolf. "Yıkıntı alanının batı ucundayız daha. Burada tekerler, paletler ve leş aramak için gelmiş, ancak Mobillik Karşıtları Birliği tarafından bombalanmış birkaç banliyö enkazı dışında bir şey yok."

"Ya da hayalet ışıklarla çarpılmış," diye espri yaptı Wren, yapar yapmaz da yapmamış olmayı diledi, çünkü Ay kafedeyken dinlediği salak hayalet öyküleri, ona şimdi pek de salak gelmiyordu. Londra'nın sessiz enkazı, hava-kabininin her iki yanından geçip gidiyordu: Camsız pencereleriyle yıkık dökük binalar, karanlıkta birer hayalet gemi gibi görünüyordu.

"Bir süre batıya gidelim," dedi Tom.

Jenny Haniver'ın üstünde uçtuğu manzara hızla değişiyordu. Kısa süre sonra, içe içe geçerek yoğun ve derin bir arapsaçına dönmüş hurda yığınının toprağı baştan sona kapladığı ana yıkıntı alanına ulaştılar. Ziyafet çekmeye geldiği kentin kendinden daha büyük enkazına karışmış tekerleri ve motorlarıyla bir banliyö enkazının üzerinden geçtiler. Yere dik devrilmiş güverte plakasının kertiklerinin arasında büyümüş ağaçlar hafif hafif sallanıyordu. Karşılarındaki enkaz, üst üste binerek sivri bir hurda tepesine dönüşmüştü. Paletlerin kopan plakalarının çıkıntı yaparak gizlediği düz bir yüzeyi gözüne kestiren Tom, etrafında daire çizip kontrol ettikten sonra *Jenny*'yi sessizce buraya indirdi ve gemiyi gölgelerin arasına dikkatlice yerleştirdi.

"Vay be!" diye fısıldadı Wren, Tom'un motorları susturmasıyla ortalığı saran sessizlikte.

Wolf lombar kapağını açınca, içeriye soğuk ve nemli havayla birlikte ıslak toprağın kokusu girdi. "Etrafta kimse yok," dedi. "Karşılama komitesi de yok."

Tom, kalbinin güm güm attığını hissedebiliyordu. Kendini sakinleştirmekte güçlük çekiyordu. Kobold ve Wren, *Jenny*'yi iskele çapalarıyla emniyetli bir şekilde bağlamak ve makine bölmesiyle dümen kanatçıklarını, Murnau'dan getirdikleri kamuflaj ağıyla örtmek için bir an önce dışarıya çıkarken, Tom bir bahaneyle uçuş güvertesinde kalıp yeşil haplarından birini kaçamak bir şekilde ağzına attı. *Jenny* saklanamayacak kadar büyük bir gemiydi, ama şansları varsa geçip giden havagemileri veya

Telegram: @cinciva

İz Sürücü kuşlar, palet plakalarından oluşan paslı mağaranın içine girmiş ve üzerine örtülen ağla hatları belirsizleşmiş gemiyi görmeyecekti.

İhtiyaçları olan malzemeyi biraraya topladılar: Keten çantaları, el fenerleri, Tom'un pilot koltuğunun üstündeki dolaptan aldığı, ama şu ana kadar hiç kullanmadığı eski tabanca. Dışarıda, yıkıntı alanını saran gökyüzü griye dönmeye, şafağın sökmesiyle de yıldızlar yitmeye başlamıştı. Çay içtiler, Wolf'sa cep şişesinden, daha sert bir şeyler içti.

"Wren, belki de senin geminin yanında kalman daha iyi," diye önerdi Tom. "En azından biz etrafı kolaçan edene kadar."

"Birbirimizden ayrılmayalım," dedi Wolf, kendinden emin ve kimsenin de buna bir itirazı olmadı. Bir kez daha toprağın üstündeydiler, Tom'un dünyasına gelmişlerdi. Kayıp kentin gölgelerine doğru birer birer adım atarken, bir elinde el feneri, diğerinde de tabancasıyla Tom'un önden gitmesine izin verdiler.

İlk başta ortalık sessizdi. Bu berbat mezarlık sessizliğine bürülü tekinsiz havayı, yeni gelenlerin ayak sesleri bozuyordu sadece. *Ay'ın beyaz bahçeleri de böyle sessiz olsa gerek,* diye düşündü Tom. Ne var ki dar, serseri patikaları takip ederek ilerledikçe, ufak ufak seslerin de farkına varmaya başladı. Saçaklardan su damlaları düşüyor, boş pencerede bir perde parçası havalanıyor, pas zerreleri dağılıp saçılarak enkazın çukurluklarında yoğun kütleler halinde birikiyordu.

"Etrafta kimse yok," diye mırıldandı Wolf.

"Memlekette olmak nasıl bir duygu baba?" diye sordu Wren.

"Tuhaf." Tom olduğu yerde durup, ayağının altındaki paslı hurdaların arasındaki, bükülmüş metal bir tabelada parmaklarını gezdirdi, bildiği bir Londra caddesinin izini sürdü: *Finchley Yolu, Dördüncü Kat*. "Tuhaf ve hüzünlü."

"Sessiz," diye uyardı Wolf, diğerlerinin birkaç adım önünde, elinde silahıyla, tetikte.

"Burada yaşayan birileri varsa, iniş yaptığımız sırada *Jenny*'nin motor sesini duymuştur," diye hatırlattı ona Tom. "Geldiğimizi biliyorlar. Umarım kendilerini gösterirler."

İlerde bir yerde, yıkıntıların arasından bir kuş cıvıltısı duyuldu. Doğan güneşin şeftali renkli ışınlarından gözlerini korumak için gözlüklerini

Telegram: @cinciva

indirerek doğuya doğru devam ettiler. *Jenny Haniver*'ın pencerelerinden bakıldığında yıkıntı alanı gözlerine büyük görünmüştü, ama yere indiklerinde ucu bucağı olmadığını anladılar. Londra bir ülke gibiydi; ana zirveleri birkaç yüz metre yükseklikte, dağımsı bir ada. Enkazın bir bölümü bir kentin varlığını çağrıştıran kalıntılarla doluydu; caddeler gözü oyuk binalarla ve kapılarının bir zamanlar üstünde, şimdiyse altında yer alan soluk, kabarık tabelalı, tersyüz olmuş dükkânlarla doluydu. Ancak diğer taraftaki her şey öylesine bükülmüş, öylesine karmakarışık olmuş ve çarpılmıştı ki, MEDUSA'dan önce ne olduklarına dair fikir yürütmek çok güçtü. Muazzam pas yığınlarının arasında Tom iki defa farklı bir enkaza ait yıkıntıları seçebildi: Banliyö leşleri. Tom, Londra'nın düşmesinden hemen sonra enkazı yağmalamaya gelen, ancak Mobillik Karşıtları Birliği tarafından bombalandıkları için bir daha asla geri dönemeyen toplayıcı banliyölerle ilgili Murnau'da anlatılan öyküleri hatırladı. Ne var ki, enkazın derinlerindeki -içlerinden birinin çenesi hâlâ lezzetli bir hurda yığınına geçili halde duran- bu banliyölerde herhangi bir bombalama ya da roket izi yoktu. Tom'a öyle geliyordu ki, bunların geri dönememelerinin sebebi *erimeleriydi*.

Alçak bir yükseltinin tepesine çıkıp bağırmaya başladı: "Merhaba!"

"Şşşş!" diye tısladı Wolf, hızla çevresinde dönerek.

"Evet baba!" dedi Wren. "Birileri duyacak!"

"İstediğimiz şey de bu değil mi zaten?" diye sordu Tom. "Buraya -tabii varsa- insanları bulmak için gelmedik mi? Wolf, sen kendin söyledin düşmanca davranmadıklarını." Avuçlarını ağzının kenarına götürüp bir kez daha bağırdı: "Merhaba!" Yankılar kaçıp yıkıntıların arasına saklandı. Saklandıkları yerde solup gittiklerinde, tiz, titrek bir ıslık duyuldu, ama bu da sadece bir başka kuştu.

Önlerindeki patika, derin pas kayalıklarının arasındaki gölgeli bir kanyona uzanıyor, sonra yeniden gün ışığına çıkıyordu. Kat taşıyıcı kolonlar, kırık kızaklar ve güverte plakalarının kopmuş parçaları birbirinin içine geçmiş bir halde yere serilmiş, akla hayale sığmayan ısı yüzünden kararıp erimişti. Yolcular, bir kâse kaskatı makarnanın üzerinde yürüyen sinekler misali, on beş santimlik paslı bir palamar kördüğümünün üstünde kör topal ilerliyorlardı. Kördüğümün arkasında, patikanın üzerine bir kemer gibi uzanan, bükülmüş bir güverte plakası kabuğu vardı. Kabuğun altından geçerken, Wren üstte bir hareketlenme sezip başını kaldırdı;

Telegram: @cinciva

ancak tek gördüğü, güneşin ısıttığı enkazdan yükselen sıcak hava akımında yukarı, daha yukarı çıkan İz Sürücüleştirilmemiş, güzel, normal bir kuştu. Kemerin serin gölgesinden geçip, yeniden gün ışığına çıktılar.

Derken tam arkalarında, onları oldukları yerde dört döndürerek Wolf'un küfretmesine, Wren'in de babasının eline yapışmasına yol açan bir bağrış çağrış fırtınası koptu.

Patikanın yanında, pas zerrelerinden oluşan sarp kayşatlar, hareketlenen pejmürde figürlerle birden canlanmış, çarpık kemerdeki gizli yerlerinden çıkıp, halatlarla yola inenlerle sayıları artmıştı. Wolf, silahını onlardan birine doğrulttuğu sırada Tom, "Hayır yapma!" diye bağırarak Wolf'un koluna doğru hamle edince Wolf'un kurşunu ıskaladı. Wolf bir kez daha ateş edemeden, etrafı el yapımı silahlar taşıyan, "Ellerinizi kaldırın!", "Kıpırdamayın!" ve "Silahlarınızı atın!" diye bağıran kirli gençlerce sarıldı. İçlerinden bazılarının saçında tüy vardı ve yüzlerine paslı çamurdan çizgi çizgi savaş boyası yapmışlardı. Döküntü, beyaz bir naylon paltonun içindeki biri, bir kız, Wren'in yanına gelerek elindeki ilkel arbaleti ona doğrulttu.

Wren'e, Anchorage'dan ayrıldığı günden bu yana, Yitik Oğlanlar'ın gacur gucur eski gaz tabancalarından, parlak yeni makineli tüfeklere kadar birçok şey doğrultulmuştu. Sürprizler hiç bitmiyordu. Hayatınızın daha önce hiç karşılaşmadığınız, sizden pek hoşlanıyormuş gibi görünmeyen ve bir tetiğe basarak o anda sizi tepeleyebilecek bir başka insanın elinde olduğunu fark edivermenizden daha rahatsızlık verici bir şey yoktu. Elini havaya kaldırıp, arbaletli kızın parmaklarının titremediğini umarak mecalsiz mecalsiz gülümsedi.

Tom, onları tutsak edenlere kendisinin de bir Londralı olduğunu, Tarihçiler Loncası'nda Üçüncü Sınıf Çırak olarak çalıştığını anlatmaya çabalıyordu, ama pek ilgilenmişe benzemiyorlardı. Biri Wolf'un tabancasını alıp ona doğrulttu. Wolf, esir düşmekten öylesine öfkeli ve utanmış görünüyordu ki, Wren onun adına üzüldü. Onu teselli edecek bir şeyler söyleyebilmeyi diledi. Olanlar onun suçu değildi, ayrıca babası, Wolf'un birini vurmasını engellediği için de memnundu.

Pusunun lideriymiş gibi duran adam topallayarak yaklaşıp, Wren'e şüpheli şüpheli bakmaya başladı. Diğerlerinden daha yaşlıydı, kırlaşmış kırpık saçları ve burun kemerinin üzerindeki küçük, yeşil bir pusula şeklinde dövmesiyle, kısa boylu ve kare bir tipti. Wren, adamın ondan

Telegram: @cinciva

korktuğunu hissetti. Emrinde ağır silahlı bir düzine çocuk olan biri için bu biraz saçmaydı. Kablo ve tellerle sarılı, namlusunun olması gereken yerde düz, çinko bir disk olan acayip silahını sıkı sıkı tutuyordu.

"Ee, genç hanım?" dedi hırçın bir edayla. "Olayınız nedir? Londra'da ne işiniz var?"

Wren çenesini kaldırarak kendine mağrur bir hava vermeye çalıştı. "Clytie Potts'u görmeye geldik," dedi.

"Ne?" Adam şaşırmışa benziyordu. "Clytie'yi tanıyor musunuz?"

"Şu herif Londralı olduğunu söyleyip duruyor, Bay Garamond," diye bağırdı, Tom'u esir alan oğlanlardan biri.

"Yürü git!" Adam, ne yapması gerektiğini tartarak alt dudağını ısırdı ve bir kez daha Wren'e baktı.

"Tamam millet," dedi nihayetinde. "Esirlerin ellerini bağlayın. Onları belediye başkanına götürüyoruz."

Telegram: @cinciva

19
YOLUK SOKAĞI

Elleri önlerinde bağlanmış ve etrafı vahşi görünümlü genç Londralılar'la çevrilmiş yolcular, yolculuklarına devam ettiler. Gardiyanları onları, düşündüklerinin aksine doğuya, yıkıntı alanının kalbine doğru değil, kuzeye götürüyorlardı. Wren'in gardiyanlığını yapan kız, arbaletiyle ana yükseltileri işaret edip, "Oğda çok fazla sıcak bölge vağ," dedi. "Buğda da vağ, ama çok kötü değil. Oğaya devam etmiş olsaydınız, siz de Elektiğik Kulvağı'na toslayacaktınız. Feci."

Wren'in, kızın neden söz ettiğine dair hiçbir fikri yoktu ve bir şey sormaya fırsat bulamadan Bay Garamond öfkeyle bağırdı: "Sus Angie Peabody! Toplayıcılarla arkadaşlık etme!"

"Ben kimseyle ağkadaşlık etmiyoğum!" diye bağırdı kız içerlemiş bir sesle.

"Biz toplayıcı değiliz," dedi Tom kibarca. "Biz sade-"

"Susun!" diye üsteledi Garamond, sınıfta sessizliği sağlamaya çalışan bir öğretmen gibi. Sessiz olmaları için elini havaya kaldırdı. Boynunda, uzun bir kablonun ucuna asılı, bir sürü anteni bulunan küçük, tuhaf bir makine vardı ve kaşlarını çatmış üzerindeki sayaca bakıyordu. "Tayf!" diye bağırdı birden. "Yere yatın!"

Genç müritleri derhal emre uyup, Tom, Wren ve Wolf'u da çekiştirerek kendilerini çamura attılar. İnsan kulağının duyma sınırını aşana kadar gitgide yükselen ve tizleşen belli belirsiz bir bip sesi duyuldu; derken erimiş güverte plakasının iki helezonunun arasındaki boşlukta devasa bir şimşek çaktı.

Arbaletli kız ayağa kalkmasına yardım ederken, "Bu da neydi?" dedi Wren nefes nefese, gözlerinin önünde beliren ışıklı şekilleri ovuşturarak.

"MEDUSA'dan artakalan enerji," dedi Tom'un gardiyanı neşeyle. "Biz onlara 'tayf' diyoruz. Daha önce gördüğümüz canavarlara kıyasla bu hiçbir şey Eskiden Londra'nın her tarafı sıcak bölgeydi."

Telegram: @cinciva

"*Lütfen* sus, Will Hallsworth," diye bağırdı Bay Garamond ve eliyle ekibe devam işareti yaptı. Hallsworth, Wren'e bakıp arsız bir öğrenci gibi sırıttı, bu da Wren'i güldürdü. Hayatında bu genç Londralılar'dan çok daha kötüleri tarafından esir alındığı kesindi.

İlerledikleri patika, derin yıkıntılardan uzaklaşıyordu ve artık sıcak bölgelerden de geçmiyorlardı. İki kez hiçbir enkazın olmadığı, bitkilerin yeşerdiği boş arazilerle kaplı yerlerden geçtiler. Hurdadan yapılma rüzgâr jenaratörleri, moloz yığınlarının arasından paslı birer ayçiçeği gibi yükseliyordu.

Duvarlarını ölü binaların oluşturduğu ve çamurlu zemini de uçsuz bucaksız gölgelerde uzanan V-şeklindeki geniş bir vadiye indiler. Wren kafasını kaldırdığında, gökyüzünün, sarkık ağaç dallarıyla iç içe geçmiş karmaşık halat ve palamar saçaklarının ardına gizlendiğini, bu ölü dal ve hurda kumaşının da birbirine geçerek dokuma bir çatıya evrildiğini gördü. Gün ışığının birkaç huzmesi, vadinin zemininde demirlenmiş havagemisinin üzerine spot ışığı gibi düşüyordu.

"*Arkaeopteriks!*" diye haykırdı Tom, en son Gökliman'dan havalanırken gördüğü güzel, küçük gemiyi anımsayarak.

"Demek onu burada saklıyorlarmış." Wolf'un sesinde gönülsüz bir takdir vardı. Esir düşmenin onur kırıcılığını unutmaya başlamış, diğerleri kadar ilgi ve merakla etrafına bakmıyordu artık.

Sessiz havagemisini, üstünde *Yakıt* ve *Balon Gazı* yazan hurdası çıkmış varilleri ve paçavraya dönmüş şezlonglarıyla küçük bir nöbet karakolunu geçtiler. Eski Londra'ya ait görüntüler teneke duvarlara raptiyelenmişti. Vadi, sarp bir metal uçurumla sona erdi ve Garamond, grubun bu uçurumun altından geçen bir tünele girmesini emretti.

Tünelin yuvarlaklığı, girintili çıkıntılı duvarları ve çatısı, Londralılar fenerlerini yakana kadar Tom'un aklını karıştırmıştı; ancak burasının, enkazın etrafını cansız yılanlar gibi sarıp sarmalayan eski havalandırma kanallarından biri olduğunu anladı. Kanalın zeminine ray döşenmişti ve tamponlarda ahşap lokomotifler harekete hazır bekliyordu. Üstlerindeki kavisli duvarda, fener ışığında parıldayan vernikli eski bir tabela vardı. Londra'nın asansör istasyonlarından birine ait bir tabelaydı bu: Beyaz bir karenin tam ortasından, diklemesine mavi bir çubuğun geçtiği, genişçe bir kırmızı halka. Mavinin üzerinde beyaz harflerle YOLUK SOKAĞI yazıyordu.

Telegram: @cinciva

“Ağığ kağgolağı *Ağka*’dan bu şekilde çıkağıp Longa’ya götüğüyoğuz,” diye fısıldadı Wren’ın gardiyanı Angie. “Bu eski kanalı kullandığımız süğece Sinekleğ’in casus kuşlağı bizi göğemiyor. Biz buna ‘metğoya binmek’ diyoğuz.”

“Yol-Oluk Sokağı,” dedi Wren, tabelayı bir kez daha okuyarak. “Aa, çok komikmiş.”

“Ağada biğ gülmek lazım di mi?”

Yoluk Sokağı’nda, bazen el fenerinin ışığı, bazen de eski kanalın yüzeyindeki çentiklerden sızan güneş ışığı huzmelerinin altında, birkaç kilometre kadar yürüdüler. Yol kavislenip döndü, kanalın derin toprak oyuğuna denk geldiği kimi yerlerde eğimi dikleşti ya da enkazın bir başka kısmı boyunca upuzun ilerledi. Ayaklarının altında, rayların arasındaki toz, botların ilerlemesiyle havaya kalktı.

Kanalın sonunda, daha da fazla derme çatma kargo lokomotifini ve bir başka tampon setini geçip yeniden gün ışığına çıktıklarında, iki sarp hurda tepesinin arasından geçen metal paletlerden bir patikaya girdiler. Tepelerin ötesinde, molozdan temizlenmiş bomboş bir alan göze çarpıyordu. Turbalı toprakla dolu yükseltilmiş tarhların üzerine bostanlar serilmişti ve insanlar, bir yandan lahana toplayıp, patatesleri topraktan çıkarırken, bir yandan da geçen esirlere bakıyorlardı.

Tom da kendisine bakanlara bakakaldı. Londra’da yaşayan birileri yoktu, Londra’da yaşayan *bir* sürü insan vardı. Yüzlerine bakındı, ama tanıdık kimseyi göremedi. Sorun değildi, onlar da Londralı’ydı ve önemli olan buydu. Birçoğu eski yaralarının izlerini taşıyordu; uzuvları ve parmakları olmayan insanları, yüzü yanmış bir erkeği, çocuklarının eşlik ettiği ve heyecanlı heyecanlı Tom’u, Wren’i ve Wolf’u anlattığı kör bir kadın gördü. Her yer yaralıydı. *Hester burada kendini evinde hissederdi,* diye düşündü. MEDUSA’nın ertesi günü, sabah, rüzgârın onu ve Hester’ı Londra’dan uzaklaştırmaktansa, *Jenny Haniver*’ı diğer yöne sürükleyerek Londra’nın içine göndermiş olmasını diledi. Yıkıntı alanlarında yaşasalardı kim bilir nasıl da farklı olacaktı her şey…

Bostanlığın en uzak köşesinde, yıkıntıların üzerinde yükselen devasa bir güverte plakası, alçak tavanlı bir mağara oluşturmuştu. Garamond, grubu uzun, zarf biçimli açıklıktan geçirdi. Demir çatısı o kadar alçaktı ki herkesin başını eğmesi gerekti, buna rağmen gölgelerde, metal ve ahşap hurdalarından inşa edilmiş düzinelerce küçük kulübe ve ev dikkati

Telegram: @cinciva

çekiyordu. Grubun önü sıra heyecanla koşan çocukların alarma geçirdiği kalabalık onları bekliyordu. "Bayan Potts nerede?" diye bağırdı Garamond gürültüyü bastırmak için. Eski püskü, beyaz bir naylon palto giyen kel bir adam *(Mühendis*! diye geçirdi içinden Tom sıkıntıyla), "Belediye binasında, Garamond," diye yanıt verdi.

Grup, metal çatılı mağarada, tepelerindeki güverte plakasının, başlarını tavandan sarkan eski cıvatalara ve teçhizatlara çarpmamak için herkesi neredeyse iki büklüm olmaya zorlayacak kadar alçaldığı yere, daha da derinlere ilerledi. "Buğaya bu yüzden Çömel Çıkmazı diyoğuz," dedi Wren'in dost canlısı gardiyanı. "Yaşanacak biğ yeğ değil, ama eski zamanlağda, tayflağdan, Sinekleğ'den, Quiğkebiliğ-daha-neleğden koğunmak için başımızı sokacağımız bir çatıydı."

"Angie Peabody," diye bağırdı Bay Garamond. "Sana şu torbanı büzmeni söylemedim mi ben!"

Güverte plakasının en alçak köşesinin altına tıkıştırılmış, eski bir Ayrıştırma Denetçisi ofisiyle daha birçok farklı parça pinçiğin ustalıkla bir araya getirilip vidalanmasıyla inşa edilmiş ve kırmızının eğlenceli bir tonuna boyanmış bir bina vardı. Biri kapının üzerine, özenli büyük harflerle LONDRA ACİL DURUM KOMİTESİ yazmıştı. Garamond, içeri girerken silahlarını dışarıda bıraktı ve birisiyle boğuk sesle konuştuğu duyuldu. Daha sonra dışarı çıkıp kapıyı ardına kadar açtı. "Esirler içeri girsin," dedi. "Adabınızı takının. Londra belediye başkanının huzuruna çıkıyorsunuz!"

Binanın zemini kazıldığı için girerken başlarını eğmek zorunda kalmadılar. İçeri önce, bastığı yere dikkat etmesini söyleyen Will Hallsworth'la birlikte Tom girdi. Yine de tökezleye tökezleye giden Tom, bir duvarı boydan boya biletler, bayraklar ve gizemli kırmızı raptiyelerle işaretlenmiş bir yıkıntı alanı haritasıyla kaplı, tavanı eğimli büyük bir odaya ulaştı. Odanın ortasındaki, eski püskü bir teneke masanın etrafında toplanmış bir düzine insan, Bay Garamond ve esirlerinin gelişiyle kesilmiş bir toplantı halindelermişçesine bakıyordu. İçlerinden biri Clytie Potts'tu. Tom'u tanır tanımaz ayağa kalktı. "Ah Quirke!" dedi.

Onun yanı sıra, diğer bir komite üyesi de yeni gelenleri karşılamak için çoktan ayağa kalkmıştı; pejmürde kırmızı cüppesiyle makam kolyesi, belediye başkanı olduğunu açıkça belli ediyordu. Tom rahatladı. Bir an, çocukluğunda Londra'yı yöneten meşum Mühendis Magnus Crome'la

Telegram: @cinciva

karşılaşacağından korkmuştu. Ne var ki, kulaklarının etrafından öbek öbek beyaz saçlar fışkıran bu yaşlı, irikıyım adam Crome değildi. Derken, içinin rahatlaması afallamaya dönüştü, zira Tom bu yuvarlak, kırmızı suratlı adamı tanıyordu ve burada onunla karşılaşmak, Clytie Potts'la ilk karşılaşmasından daha şaşkınlık vericiydi.

"Chudleigh Pomeroy!" diye bağırdı.

"Ben- Ulu Quirke ve Clio aşkına!" dedi yaşlı adam, beyaz kaşları şaşkınlıkla havaya kalkarken. "İsli Pete'in Kutsal Siyah Fanilası'nın yüzüsuyu hürmetine! Genç Çırak Şey değil mi bu ya? Genç Bişeybişey! Genç, eee..."

"Natsworthy," dedi Tom. Asbaşkan Tarihçi'den hep bir parça korkardı Tom, ama onunla burada karşılaşmak, bu kadar yıl boyunca ve tüm bu imkânsızlıklara rağmen hayatta olduğunu öğrenmek sevinçten ağlattı onu. Gözyaşlarını silip titrek bir sesle, "Tom Natsworthy, Bay Pomeroy; Üçüncü Sınıf Çırak. Memleketime döndüm."

Telegram: @cinciva

20
MEDUSA'NIN ÇOCUKLARI

Chudleigh Pomeroy, yerleşimin ortak mutfağından yiyecek içecek bir şeyler getirilmesini rica etti. Çalışma arkadaşlarına kızarak masadaki kağıt öbeğini toparlamalarını ve ziyaretçiler için yer açmalarını istedi. Şoktan yavaş yavaş çıkan Tom, dönüp diğer komite üyelerine bakmaya başladı. İkisi Mühendis'ti; küçük, kahverengi tenli bir adam ile asık suratlı, yaşlı bir kadın. İki çakıltaşı kadar keldiler ve beyaz, naylon paltolar giyiyorlardı. Diğerleri sıradan Londralılar'dı; Angie'ye el sallayıp, onun da aynı şekilde karşılık vererek, "Selam baba!" demesine neden olan sıska, kösele gibi bir adamın da aralarında olduğu, her biçimden, her bedenden, her renkten insan vardı. Adam, MEDUSA'dan önce bir ayrıştırma işçisi olarak çalışıyormuş gibi geldi Tom'a; eski zamanlarda Londra'nın Belediye Konseyi'nde göreceğiniz türden biri olmadığı kesindi.

Nihayet yeni gelenler için üç sandalye boşaltıldı. Otururlarken Chudleigh Pomeroy da onlara ışıl ışıl gülümsüyordu. Tom tanıştırdığında, Wren'in elini sıkmak için masanın üzerinden uzanarak, "Tanıştığımıza çok memnun oldum, Bayan Natsworthy," dedi. "Sizinle de Herr Kobold. Kentinizin ve müttefiklerinizin cesaretiyle ilgili çok şey duyduk. Bayan Potts savaşla ilgili konularda bizi sürekli bilgilendiriyor. Londra'ya hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim, efendim," dedi Wolf, düzgünce eğilip, Bay Garamond ondan almamış olsaydı kılıcının kabzasının duracağı yere doğru elini götürerek. "Bu benim ilk ziyaretim değil. Buraya son gelişimde, sizlerden biriyle tanışma fırsatı bulamadan buradan götürülmüştüm." Etrafındaki şaşkın suratlara sinsice gülümseyip, yıkıntı alanına yaptığı ilk ziyaretin öyküsünü hızla anlattı.

"Yüce Quirke!" diye fısıldadı Garamond. "Onu şimdi hatırladım..."

"Buraya sığınmaya gelen ilk asker siz değilsiniz," dedi Pomeroy. "Her iki taraftan da kaybolan ve yaralanan askerlerin, enkaza girdikleri olur.

Telegram: @cinciva

Onların basıp gitmeleri ve sırrımızı tüm dünyaya açık etmeleri riskini göze alamadığımızdan, hem onları öldürmek de istemediğimizden, aklımıza onları korkutup kaçırma fikri geldi. Gizemlisinden şöyle birkaç mırıltı, en cesurlarının bile kaçmasına genelde yetiyor, ama arada bir, çok meraklı olanlara da rastlamıyor değiliz. Onları, hiçbir şey görmeden kloroformla bayıltıp enkazın dışına çıkarıyoruz. Çoğu, mesajı alıyor. İçlerinde geri dönen bir siz varsınız."

"Peki *bizi* neden bayıltıp Dış-Topraklar'a taşımadınız?" diye sordu Wren.

"Güzel soru," diye homurdandı komite üyelerinden biri, Garamond'a dik dik bakarak.

"Mantıklı değildi!" dedi Garamond kızgınlıkla. "Gemiyle geldiler, yürüyerek değil. Kazazede değil, toplayıcılarmış gibi geldi bize. Ayrıca Bay Natsworthy de çok sağlıklı görünmüyordu. Adamlarım ona kloroform verselerdi, bir daha hiç uyanamayabilirdi."

Tom hemen itiraz edip bir sağlık sorununun olmadığını, sağlam dozda kloroformu rahatlıkla kaldırabileceğini söyledi. Neyse ki tartışma başlamadan yemekler geldi; tereyağ ve ekmek, elma çökeleği ve ev yapımı bisküviler, eski teneke şişelerde mürver şarabı.

"Bakıyorum da toprakta yaşamayı öğrenmişsiniz," dedi Wolf Kobold sakince. "Tıpkı Sinekler gibi."

Clytie Potts, Wolf'a bakıp ışıl ışıl gülümsedi. Yeni gelen bu yakışıklı gençten etkilendiği için, onun sesindeki belli belirsiz tiksintiyi sezememişti. "Pas yığınlarının arasındaki toprak parçalarında her türden şeyi yetiştirebiliyoruz. Çok verimli. Hayatta kalanlardan bazıları, MEDUSA'dan önce tarım mahallelerinde çalışıyordu; bitki yetiştirmekle ilgili her şeyi öğrettiler bize. Toplayıcı timlerimiz de yıkıntıların arasında her türden malzeme bulmayı başardı: Konserve gıdalar, şeker, çay. Şu anda Londra'da iki yüze yakın insan yaşıyor, bu yüzden herkese yetecek kadar yiyecek var."

"Avlanıyoğuz da," dedi Angie hevesle. "Tavşanlağı, kuşlağı ve yıkıntı alanına yuva kuğan diğeğ şeyleği..." Bay Garamond gözünü ona diker dikmez sustu. Diğer gençlere dışarıda beklemeleri söylenmişti ve Wren, Angie'nin de komite odasında olmaması gerektiğini seziyordu.

"Clytie, gemisiyle bize keçi ve koyun da getirdi," dedi sessiz, yaşlı kadın Mühendis.

Telegram: @cinciva

“Anlamadığım şey şu,” dedi Tom. “Yani, nasıl hayatta kalabildiniz? Buraya nasıl düştünüz? Ben sandım ki-”

“Hepimizin öldüğünü sandın,” dedi Pomeroy kibarca, “ki ben de senin öldüğünü sanmıştım bu arada. O hain Valentine, bana senin Ayrıştırma’daki bir atık kanalına düştüğünü söyledi. O gece seni oraya gönderdiğim için hep pişmanlık duydum. Şarap?”

Teneke kaplardan ve emaye kupalardan ibaret uyumsuz kadehlere şarap doldurdu. Diğer bir komite üyesi bardakları yeni gelenlere uzatırken, Pomeroy da onlara gülümsüyor, söyleyeceklerini toparlıyordu. Onlara Londra’nın son anlarını; Tarihçiler Loncası ile Crome’un gözünü iktidar hırsı bürümüş Mühendisler’i arasındaki gerilimin, nasıl müze koridorlarında açık savaş haline dönüştüğünü, Katherine Valentine ve Çırak Mühendis Pod’un, Kedi Geçidi adındaki gizli merdivene tırmanıp MEDUSA’nın kullanılmasını nasıl durdurmaya çalıştıklarını anlattı.

“Kısa süre sonra,” dedi, “Mühendisler bütün güçleriyle saldırınca işler biraz karışmaya başladı. Elbette aslanlar gibi savaşıyorduk, ama ellerinde İz Sürücüler ve başka başka teçhizatlar vardı, haliyle bizi ta Doğa Tarihi bölümüne püskürttüler. O sırada sayıca çok azalmıştık; Arkengarth, Pewtertide ve Dr. Karuna öldürülmüştü, Clytie de çok ağır yaralanmıştı. O eski Mavi Balina maketinin arkasında son bir savunma yapmaya karar verdim; bir nedenle tavandan indirilip zemine konmuş, idare eder bir barikat haline gelmişti. Maketin arkasına çömelip, Diriltilen elemanların gelip bizi yok etmelerini beklerken, birden, *bom*! Bina, derzlerinden parçalanmaya başladı…”

“Bay Pomeroy beni balinanın ağzının içine attı,” dedi Clytie Potts, bu hatıralar onun hâlâ canını sıkıyormuşçasına, konuşurken üzgün üzgün ellerine bakıyordu.

“Evet,” diye onayladı Pomeroy, “sonra olağanüstü bir zihin açıklığı geldi bana ve onun arkasından atladım. Tam zamanında! Sanırım İkinci Kat o sırada çöktü. Balinanın derisindeki her çentik ve kurşun deliğinden üstüme ışık yağıyordu. Havada döndüğümü, kaydığımı ve tepetaklak olduğumu hissediyordum! Sonrasını hatırlamıyorum. Parçalanan kentlerin eteklerinden fiberglas balinaların içinde kaymak benim harcım değil yazık ki, ânında bayılmışım.”

Clytie hikâyeye, “Balina, ana yıkıntı alanının güney sınırındaki iki yıkık kat kolonu arasında durdu,” diye devam etti. “Hurda avlusundaki işçilerden

Telegram: @cinciva

birkaçı balinayı buldular ve bizi dışarı çıkardılar. İşte o zaman kentin başına gelenleri gördüm. Öyle... Nasıl anlatsam bilemiyorum. Her yer yanıyordu, kirli bir duman gökyüzüne yükseliyor, her yerde sürekli patlamalar oluyordu, bu yüzden enkaz sürekli kıpırdayıp hareket ediyor ve küller, siyah kar gibi süzülerek her yere dökülüyordu. Arada bir, yıkıntıların ortasından, beyaz ışıktan devasa bir pençe çatırdayarak patlıyor, sanki bizi hissediyormuş gibi yerde el yordamıyla hareket ediyordu."

"Çok tehlikeli günlerdi," dedi Pomeroy, kafasını ağırbaşlılıkla sallayarak. "Birlik, intikam almak konusunda aşırı hırslanmıştı. Bizim gibi hayatta kalanlardan bazılarının, Birlik devriyelerine teslim olmak için enkazın dışına çıkmaya cesaret ettiklerine ve görüldükleri anda vurulduklarına tanık olduk. Clytie ve ben, hurda avlusundaki arkadaşlarımızla birlikte beklemeye karar verdik. Bir süre sonra, hayatta kalan diğer küçük gruplarla iletişime geçmeye başladık ve toplanıp ne yapacağımızı konuştuk. Palet izlerini takip edip batıya sızabileceğimizi düşündük, ama oradan nereye gidecektik? Toplayıcı bir kasabanın köle hücrelerinden birine muhtemelen, oradaki hayatımızın da Birlik'tekinden daha iyi olmayacağı kesindi. Nihayetinde burada kalmaya karar verdik. Londra bozguna uğramış olabilirdi, ama hâlâ Londra'ydı değil mi? Memleketimizdi..."

Çalışma arkadaşları onaylarcasına başlarını sallayıp homurdandılar. Pomeroy da, komite odasının duvarına eliyle sevgi dolu bir biçimde pat pat yaptı, bu da duvarın tehlikeli bir şekilde sallanmasına yol açtı.

"Çömel Çıkmazı'na taşındık, çünkü tayflar açısından güvenli görünüyordu," dedi Clytie. "Ayrıca Birlik'in o ilk günlerde sürekli gönderdiği hava devriyelerinden de gizlenebilecektik. Ayrıştırma'nın, buranın yaklaşık bir kilometre doğusunda, hemen hemen hiç hasar almamış diyebileceğimiz büyük bir kısmı var. Oradan birçok yararlı şey topladık, hatta bir kamyon dolusu para bile bulduk. Sonraları, Birlik'in devriyeleri de gitgide azaldığında, içimizden bazıları gizlice çıkıp *Arkaeopteriks*'i satın aldı, sonra da ihtiyaç duyduğumuz şeyleri toplamaya başladık."

"Çok tehlikeliydi mutlaka," dedi Tom, Yeşil Fırtına sınırından geçerken yaşadıklarını düşünerek.

Telegram: @cinciva

“Bazen imkansız oluyordu,” dedi Clytie. “Ama yılda birkaç kez çıkabiliyorduk.”

“Eski-Tekno toplamaya sanırım,” dedi Wolf Kobold.

Clytie tereddüt etmişti. Konsey üyelerinden bazıları da köhne sandalyelerinde kıpırdandılar.

“Peki ya bu Mühendisler?” Başıyla kel adamla kadını işaret ederek sözlerini sürdürdü Wolf Kobold. “Londra’nın havaya uçmasının tek sorumlusu onlar olmasına rağmen, onlara gayet dostane davranıyorsunuz.”

Kadın Mühendis sakince, “Loncamızın her üyesi Magnus Crome’u ve onun çılgın planlarını desteklemiyordu,” dedi. “Ona muhalif olanlarımız, zindanlardaki ve Derin Ayrıştırma fabrikalarındaki ikinci derece işlere sürüldü. Bizi kurtaran da bu oldu. Crome’un tüm destekçileri, MEDUSA arızalandığı sırada onunla birlikte Üst Kat’taydı.”

“Geçen yıllar içinde Mühendislerimizden çok memnun kaldık,” dedi Angie’nin babası, cılız, eski işçi. “İşimize epey yarayacak bir sürü alet edevat ürettiler: Bisikletle çalışan elektrikli ocaklar, güneş kolektörleri, rüzgâr değirmenleri, havalanma düzeneği. Yeşil Fırtına’nın mekanize casus kuşlarını bayıltabilecek elektrikli silahlar. Dr. Abrol...” ağırbaşlı bir şekilde gülümseyen diğer Mühendis’i işaret etti “ ... Fırtına’nın telsiz konuşmalarını dinleyebilmemizi sağlayan bir alıcı üretti, yani bizi aramaya kalkarlarsa önceden bunu bilebileceğiz. Belediye Başkan Vekili Dr. Childermass de, Man-Lev Araştırma Bölümü’nün başkanıydı. Orada-”

“Aman Len,” dedi kadın Mühendis, uyaran bir ses tonuyla.

“Yeşil Fırtına burada olduğunuzu biliyordur,” dedi Wolf. “Bütün bu rüzgâr değirmenleri, tarlalar ve diğer şeyler. Sizi görmüşlerdir.”

“Galiba,” dedi Clytie Potts.

“Yine de size dokunmamayı tercih ediyorlar. Belki sizin de onlar gibi Mobillik Karşıtı olduğunuzu düşünüyorlardır?”

“O zaman yanılıyorlar demektir,” dedi Angie’nin babası, Kobold’un sorusundaki meydan okumayı sezip dikleşerek. “Planlarımızı bilmiyorlar, ne de siz biliyorsunuz.”

“Len!” dedi Dr. Childermass. Chudleigh Pomeroy da, “Neyse, genç Natsworthy ve can yoldaşları geldiğine göre onları rahat ettirmemiz gerek. Nerede kalacaklarına falan karar vermemiz lazım,” diyerek apar topar araya girdi.

Telegram: @cinciva

“Sizi rahatsız etmek istemeyiz,” dedi Kobold. “Birkaç gün kalır, etrafa bakınırız, sonra da doğruca *Jenny Haniver*’a döneriz.”

“Ama bu kadar erken gidemezsiniz!” diye itiraz etti Pomeroy. “Daha yeni geldiniz!”

“Aslında söylemeye çalıştığı şey, buradan hiçbir zaman gidemeyeceğiniz,” dedi, tüm konuşmaları kapının yanındaki tüneğinden sabırsızlıkla dinleyen Bay Garamond. “Bunlar Londra için önemli günler. Birilerine burada olduğumuzu anlatması riskini göze alamayız.”

“Yapma Garamond,” dedi Pomeroy, “Bay Natsworthy de bizim gibi bir Londralı!”

“Olabilir, ama kızı değil ve diğer beyefendiye gelince... Güvenlik Altkomisyonu’nun başkanı olarak onları tanımadığımızı ve onlara güvenemeyeceğimizi belirtmek benim görevim.”

“Aynen öyle,” dedi Angie’nin babası, coşkuyla onaylayarak. “Yıllarca burada takıldıktan sonra, meraklı bir tazenin buraya gelip bizim yerimizi toplayıcılara ötmesi büyük şanssızlık olur, hem de tam bu-”

“*Len*!” diye sözünü kesti onun Dr. Childermass.

“Korkarım Garamond haklı,” dedi Pomeroy, özür dilercesine. “Sanırım en iyisi, gençlerimizin Yoluk Sokağı’nda ve havagemisi parkında yirmi dört saat nöbet tutmaları olacak. Tom, Wren, Herr Kobold; lütfen kendinizi bizim misafirimiz kabul edin, ama korkarım ki buradan ayrılmanıza izin vermemiz söz konusu değil. Bisküvi isteyen var mı?”

Telegram: @cinciva

21
DR. POPJOY'U ARAMAK

Ölü Londra'nın yüz kilometre gerisinde, genç Shan Guo Dağları'nın ovalardan sarp etekler halinde yükseldiği yerde, Batmunkh Gompa isimli bir hisar kent vardı. Yüzyıllardır, Yürüyen Kentler'in, Doğu'nun verimli Mobillik Karşıtı krallık topraklarına girmeye uğraştığı geçidi koruyordu. Ne var ki, şimdi Yeşil Fırtına sınırı batıya yaklaştırdığı için, denizin çekildiği bir liman misali, kendisinin uykulu, belli belirsiz bir gölgesi haline dönüşmüştü. Küçük bir garnizon hâlâ Kalkan Duvar'ı koruyor, ancak kent artık orduların ve ikmal konvoylarının, batıdaki yeni savaş alanlarına geçerken konakladıkları bir üs olarak kullanılıyordu.

Ardındaki vadide, Batmunkh Nor Gölü'nün hoş kıyıları boyunca inşa edilmiş gösterişli balık tutma kulübeleri ve Yeşil Fırtına'nın üst rütbeli subaylarının dik çatılı villalarıyla hafta sonu yazlıkları bulunuyordu. Diğerlerinden daha da gösterişli olan biri, göle doğru uzanan bir parmak şeklindeki toprakta, çam ağaçlarının arasında yükseliyordu. Işıklar, gözyaşı şeklindeki pencerelerinden suda uzun yansımalar oluşturuyor ve çatı, her köşesinde, bir masal sultanının çarıklarının burnu gibi kıvrılıyordu. Yüksek, ucu sivri bahçe kapılarının demir çubuklarının arasından içeriyi dikizleyecek cesareti bulanlar, bahçede ilginç bir heykeli ve asfaltlanmış yolun hemen yanında, üzerinde *Diriltme Konağı* yazılı bir tabelayı karşılarında buluyorlardı.

MEDUSA'dan sağ kalan bir diğer kişinin eviydi burası: Mühendisler Loncası'ndan emekli, Diriltilenler Kolordusu'nun yakın zamana kadar başı olan Dr. Popjoy. Bu villa, Fırtına için ürettiği orduların karşılığı olarak ona verilen bir ikramiyeydi.

O gece dağ yolundan indikleri sırada, Balıkkek evi görebildiği kadarıyla tarif ederken, "Ev bu," dedi İz Sürücü'sü, "Sathya, Batmunkh Gompa'da kalırken, gölde tekne gezintilerine çıkıp sudan bu eve bakardık. O

Telegram: @cinciva

zamanlar bir sanatçıya aitti, usta bir kaligrafa. Sathya yaşlı ve zengin biri olduğunda burada yaşayacağını söylerdi."

Balıkkek, göl kıyısının üzerindeki yolun son dik sapağında durdu. Üşüyordu ve yorulmuştu. İnziva yerinden buraya yürüdükleri uzun mesafeden sonra ayakları sızlıyordu. Kentin kenar mahallelerine yaklaştıkça karşılarına birilerinin çıkmasından korkmuştu. İz Sürücü'sü onu taşıyabileceğini söylediği halde tüm yolu yürümekte ısrar etti, zira Anna'nın onun zayıf olduğunu düşünmesini istemiyordu. Birkaç kilometre sonunda dizlerinin arkasında bir ağrı başlamıştı ve şimdi vücudunun her yanına yayılarak yürümesini hepten zorlaştırıyordu. Yolculukları bittiği için sevinmesi gerektiğini biliyordu, ama korkuyordu.

İz Sürücü'sü, neden durduğunu anlamak için arkasına döndüğünde, "Oraya gitme," dedi Balıkkek.

"Ama Popjoy beni düzeltebilir," diye fısıldadı. "O zaman hep Anna olurum."

"Ona ihtiyacın yok!" dedi Balıkkek. Onun çoktan düzeldiğini hissediyordu. Zan Shan'a tırmandıkları günden beri Anna'ydı. Anna kısmının, hatıralar sayesinde daha da güçlendiğinin yavaş yavaş farkına varmaya başlamıştı. Dalgalanan dua yazılı bayraklar onu uykusundan uyandırmış, bildiği dağ havası ve Sathya'yla sohbetleri onu her zamankinden daha da güçlendirmişti. Belki de İz Sürücü Fang sonsuza kadar dibe çökmüştü. Bu Popjoy denen adama güvenerek neden riske girsindi ki?

Ancak, bunları İz Sürücü'süne açıklamak için haddinden fazla yorgundu ve titriyordu. Anna gelip onu kucaklayarak, "Korkma Balıkkek," dedi. "Dr. Popjoy beni düzeltecek, sonra da birlikte Sathya'ya gideceğiz. Hadi yine benim gözlerim ol da söyle, etrafta birileri var mı?"

Kimse yoktu. Popjoy'un kapısına kadar onu kucağında taşırken de kimse çıkmadı karşılarına. Geç bir vakitti. Batmunkh Gompa, gölün üzerinde gökyüzü boyunca serilmiş bir ışık perdesi gibi pırıl pırıldı. Kar yağıyordu. Kar taneleri Balıkkek'in yüzüne küçük, soğuk parmaklar gibi vuruyordu; çocuk hayaletlerin soğuk parmakları gibi.

İz Sürücü, Balıkkek'i yere indirdi ve bahçe kapısının kilidini parçaladı. Balıkkek, uzun bir patikanın ucundaki ağaçların arasından görünen evin ışıklı pencerelerine gergin gergin bakarak kapıyı açtı. Patikaya girdikleri sırada İz Sürücü'sü, Balıkkek'in elinden tuttu; bahçe kapısı savrularak

Telegram: @cinciva

arkalarından kapandı. “Dr. Popjoy’dan, benim üzerimde çalışmaya başlamadan önce sana yiyecek bir şeyler vermesini isteyelim,” dedi.

“Ya yapmazsa?” diye sordu Balıkkek. “Yani senin üzerinde çalışmazsa?”

“Çalışmasını sağlayacağım,” diye fısıldadı İz Sürücü. “Merak etme Balıkkek.”

Balıkkek eve bir kez daha bakıp, Anna’nın ona yaptığı küçük atı tutmak için elini cebine götürdü. İz Sürücü’sünün, kendini bu sinsi tınlayan Mühendis’in ellerine terk etmesini yine de istemiyordu. Onu tam bahçe kapısına doğru geri çekiyordu ki, çok geç kaldı. Ağaçların altında gölgelerin birbirine karıştığı bahçede bir şeyler hareket ediyordu. Heykellere benzeyen sivri şekiller birden başlarını döndürdü, yeşil gözleri alev gibi parlamaya başladı.

Canlandıkları sırada çıkardıkları takırtı ve tıslamaları duyunca, “İz Sürücüler!” diye fısıldadı Balıkkek. Anna korkmuş gibiydi.

“Ama *sen de* bir İz Sürücü’sün,” dedi Balıkkek.

“Doğru ya, öyleyim. Sağ ol Balıkkek. Bazen unutuyorum da...” Zarar görmesin diye onu nazikçe arkasına itip pençelerini çıkardı.

Evin üç muhafızı vardı; hanedan armalarındaki dinozorlar gibi kanatçıklı ve tırnaklı, Dr. Popjoy tarafından özel olarak tasarlanmış büyük, cilalı asker İz Sürücüler. Karlı çimenlikte uzun adımlarla yürürken, kürek biçimli ifadesiz suratları ışıkla parlıyordu. Balıkkek’in İz Sürücü’sü topallayarak onların üzerine yürüdü. Onlar daha güçlüydü, ama o da daha akıllıydı. Sarsak, hoyrat yumruklarını savuşturdu. İz Sürücüler’in boyunlarını deşip geçen bıçağı ışıkta parıldıyordu. Kıvılcımlar çıkıyor, sıvılar fışkırıyordu. Balıkkek’in İz Sürücü’sü ona doğru döndüğü sırada, başsız gövdeler amaçsızca etrafta yalpalıyor, birbirlerine çarpıp yere düşüyor ve bayraklı patikanın üzerinde zırhlı *break* dansçılar gibi kıvranıp takırdıyordu. Anna, tam bir eliyle Balıkkek’e doğru uzanmıştı ki, birden elini geri çekip kendi yüzüne dokundu. Görüşsüz gözleri parladı, başı sarsıldı.

“Hayır!” diye fısıldadı.

“Anna! ” diye bağırdı Balıkkek. İz Sürücü kendisiyle mücadele ederken, Balıkkek de bahçe kapısının soğuk parmaklıklarına atıldı. İz Sürücü kendine gelip üzerine yürümeye başladı. Balıkkek’in çenesini tutup, yüzünü havaya kaldırdı. Artık Anna değildi. Neden değişmişti? Diğer İz Sürücüler’le kavga etmek, kafasındaki bir devreyi mi tetiklemişti? Yoksa

Telegram: @cinciva

ona kim olduğunu hatırlattığı için buna Balıkkek mi yol açmıştı? Gözyaşlarıyla sarsılırken, Anna'yı geri getirmenin bir yolu olmasını diliyordu.

"Burası da neresi?" diye tısladı İz Sürücü, ağaçlardaki rüzgârı, göl kıyısındaki dalgaların sesini dinleyerek. "Hata, kontrolü ne zamandır elinde tutuyor?"

Gözyaşları arasından, "Do-Doktor Popjoy," diyebildi Balıkkek sadece. "Burada yaşıyor."

"Popjoy mu?"

"Anna düşündü ki, yani o düşündü ki. .."

"Popjoy'un onu daha güçlü yapacağını düşündü demek," diye fısıldadı İz Sürücü ve tıslayarak kahkaha attı.

"Peki ya Sathya?" dedi Balıkkek. "Atım? Hatırlasana."

"Sus." Balıkkek'i bırakıp, sonunda hareketsiz düşen bitik İz Sürücüler'in yanına gitti. Eğilerek, yerde kopmuş bir baş bulana kadar zemini el yordamıyla yokladı. Kendi kafatasından bir kabloyu çıkarıp, başın üzerindeki sokete yerleştirdi. Ölü İz Sürücü'nün gözleri yeniden parlamaya başladı. Başı kaldırıp bir fener gibi önünde tuttu. Balıkkek'e döndüğünde, Balıkkek İz Sürücü'nün kendisine bu gözler aracılığıyla baktığını anladı. Bunca zaman sonra onun ne kadar küçük ve kırılgan olduğunu fark edince hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını merak etti.

"Gel," dedi sadece. "Hata'nın planına uyup Popjoy'u görelim. Onu tamamen formatlamasını sağlayacağım."

Balıkkek dönüp kaçmak istedi, ama hep yaptığı gibi, peşinden gitmekle yetindi. "Formatlama"nın ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama tahmin edebiliyordu. İz Sürücü'sünün elini, dokunuşu Anna'yı geri getirebilir umuduyla tutmak istedi, ama İz Sürücü'sü el ele yürüme havasında değildi. Onu eliyle ittirip, uğursuz başı avucunda tutarak Balıkkek'in önünde hırsla ilerledi.

Eve yaklaştıklarında, çevredeki ağaçlarda tüneyen bir düzine büyük İz Sürücü kuş, gagalarından ve pençelerinden gümüşi ışıklar saçarak havalandı ve yaklaşıp, işgalcilerin tepesinde daireler çizmeye başladı. Balıkkek, İz Sürücü'sünün pis cüppesinin eteklerine saklanmak istedi, ancak İz Sürücü, kolunu kaldırıp kuşlara savaş şifreli bir şeyler söyledi. Kuşlar uysallaşıp, onun bir sonraki emrini beklemek üzere çimenlikte teyakkuza geçtiler.

Telegram: @cinciva

Ön kapı demirağacından yapılmaydı, gerçek demirle kaplanıp tutturulmuştu, ancak İz Sürücü Fang'in güçlü bacaklarının birkaç tekmesiyle kolayca kıymıklarına ayrıldı. Kapının ardında, Diriltilmiş bir uşağın, bir nişin altından onların yolunu kesmek için ağır ağır çıktığı sütunlu bir avlu vardı. "BURADA NE İŞİNİZ VAR?" diye vızıldadı uşak.

Her zamanki sakin fısıltısıyla, "Üreticimle tanışmaya geldim," diye yanıtladı İz Sürücü Fang. Uşağı parçalarına ayırıp, enkazını da yer karolarının üzerine serdi. Peşinde koşturan Balıkkek'le birlikte avluyu, lime lime ettiği bir başka kapıyı geçtiler. Üç basamak sonra, yumuşak döşemelikle kaplı duvarları, üç uzun yerden aydınlatmayla bonbon rengi ışığa bulanmış basık bir sığınağa indiler. Küçük, kel kafalı, yaşlı bir adam, ne olup bittiğini öğrenmek için kanepesinden doğrulmak üzereydi. Ziyaretçisini görür görmez olduğu yerde dondu kaldı. Cam bir bardak, elinden düşerek içindeki şarabı halıya saçtı.

"Uzak dur! Kuşlarım şimdi yardım getirir! Batmunkh Gompa'ya uçarlar ve o-"

"Kuşların artık benim kontrolüm altında, Dr. Popjoy," diye fısıldadı İz Sürücü. "Aptallar, ama işe yarıyorlar." Elinde tuttuğu başın gözlerinden çıkan ışıkla odayı taramak için, elini uzatıp başı sağa sola çevirerek yürüdü. Balıkkek bir şeylerin kaçışmaya başladığını fark etti: İz Sürücüleştirilmiş böcekler ve hayvanlar, ölü bir kızın kafasını taşıyan bir köpek. Popjoy'un kanepesinin kolçağında dengede duran tabağın içinde meyveli bir kek vardı. Balıkkek keki avuçlayıp ağzına tıktı. Bir yandan keki döke saça yedi, diğer yandan en uzak duvardaki bir kapıyı açtı. Karşısına atölyeye benzer bir oda çıktı: Masada kadavralar ve duvarlarda ilginç mekanizmaların yığılı olduğu raflar vardı.

"Ben yapmadım!" İz Sürücü Fang'in intikam için geldiğini sanan Popjoy sızlanıyordu. "Shrike'ın size saldıracağını bilmiyordum! Hepsi o kızın suçu: Zero denen kızın! Neyse ki öldü, duymuş muydunuz? Gelgeççiler hakkından gelmiş, Afrika'da. Dediklerine göre Naga'nın ağzını bıçak açmıyormuş. Odasına kapanmış, emir de vermiyormuş. Herkes sizin geri döndüğünüzü duyduğunda nasıl da rahatlayacak! Tienjing'e gidiyordunuz değil mi? İktidarı ele geçirmek için? Size yardım edebilirim."

"Tienjing'in bir önemi yok artık," diye fısıldadı İz Sürücü, elinde tuttuğu başı uzatıp Popjoy'a bakarak. "Yeşil Fırtına'nın artık bir önemi

Telegram: @cinciva

yok. Dünya, hava filolarımızla, silahlarımızla ya da Tek-Yaşamlılar'ın didişmeleriyle yeniden yeşillenmeyecek."

"Elbette, elbette." Popjoy, bir duvara toslayana ve artık gidecek yeri kalmayana kadar geri geri gitti. Yüzü, yeşil ışığın altında terle parıldıyordu. "Peki sizin için ne yapabilirim, Majesteleri? Bu zavallı Tek-Yaşamlı size naçizane nasıl hizmet edebilir?"

İz Sürücü hemen bir yanıt vermedi. Hasarlı başı hareket ettirerek, masa lambasının etrafında dolaşan Diriltilmiş bir arının uçuşunu takip etti. Sonra, her zamanki mezarlık fısıltısından da daha yumuşak bir sesle, "Bir şeyler hatırlıyorum," dedi.

"Ah..."

"Anna Fang olduğumu hatırlıyorum."

"Öyle mi? İlginç."

Kanepenin arkasından onları izleyen Balıkkek, korkusuna rağmen bunun Popjoy'un ilgisini çektiğini görebiliyordu.

"Hatıralar bazen beni alt ediyor," diye itiraf etti İz Sürücü. "Shan Guo'ya gittiğimden bu yana daha da kötüleşti. Bazen, sanki hepten o oluyorum."

"Kurduğum mekanizmalar nihayet çalışıyor demek ki!" diye bağırdı Popjoy zafer kazanmışçasına. "Aldığınız hasar bir şeyi yerinden sökmüş olmalı ya da kendinizi tamir etmek isterken beyniniz, benim basit aygıtlarımla başaramayacağım bir bağlantı kurmuş olmalı."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu İz Sürücü. "Bunlar gerçek anılar mı?"

"Söylemesi zor," diyerek düşünekaldı Popjoy. "Gerçek bir anıyı nasıl tanımlarsınız? Ama korkulacak bir şey yok. Sanırım halledebilirim. Bakmam mümkün mü? Yani içinize?" Eliyle kendi kel kafasına vurup sırıttı. Korkusu, yerini gergin bir heyecana bırakmıştı. "Sabaha kadar bekleyebilirseniz, laboratuvar asistanlarım emeklilik projemde bana yardım etmeye geldiklerinde..."

"Hayır." İz Sürücü Fang, çoktan Popjoy'un atölyesine doğru yürümeye başlamıştı. "Burada olduğumu kimse bilmemeli. Şimdi yapacaksın. Oğlan sana yardım edebilir."

Atölye, ölüm ve kimyasal kokuyordu. Duvarlardaki raflarda, parlak kutuların içinde neşter ve kemik testereleri vardı. İhtiyar Mühendis'e hâlâ

Telegram: @cinciva

güvenmeyen Balıkkek, ince uzun bir bıçağı yürütüp pardösüsünün içine sakladı.

İz Sürücü Fang, üstü karmakarışık bir tezgâhı yana iteledi ve sarkan bir argon lambanın ışığının tam altında dizlerinin üzerine çöktü. Diz çöktüğünde bile öylesine uzundu ki, eğik kafası Popjoy'un göğsüne geliyordu. Mühendis, dudaklarını yalayıp kıpırdanarak İz Sürücü'nün etrafında turladı. "Hey çocuk," dedi, yüzüne bile bakmadan elini Balıkkek'e uzatarak. "Bana şu tepsiyi uzat."

Hassas aletlerle dolu metal bir tepsiydi bu. Balıkkek'in titreyen ellerinde dingildeyip tıngırdadı. Onun, İz Sürücü'sünü tamir etmek için kullandığı basit aletler bunların yanında solda sıfır kalıyordu. İz Sürücü'nün ölü maskını yerine yerleştirmek için Balıkkek'in çaktığı ucuz demir cıvataları görür görmez Mühendis'in irkildiğini fark etti.

"Bu onarımları kim yaptı? Tam bir acemi işi olmuş."

"Oğlan iyi iş çıkardı," dedi İz Sürücü. Balıkkek'in de göğsü kabardı.

Popjoy'un parmakları bir cerrahınki kadar hassas ve ustaydı. Yarım dakika içinde maskı söküp ölü kadının yüzünü açığa çıkardı. Bir yarım dakika sonra, kafatasının üst kısmı sökülüp masanın üzerine kondu. "Çocuk, lamba," dedi ve Balıkkek'in ona uzattığı küçük feneri başına tutturdu. İz Sürücü kafatasının içindeki mekanizma ağına ve korunan beyin dokusuna göz attı.

"Bazen günlerce Anna olarak kalıyor," dedi Balıkkek, Popjoy'a, İz Sürücü kısmını yok edip Anna kısmını kurtarsın diye ona ipucu verme umuduyla. "Buraya gelip sizden yardım isteme fikri de Anna'ya aitti zaten. Anna Fang içeride bir yerde kısılı kaldı galiba. Bazen kim olduğunu hatırladığında, İz Sürücüleştirilmiş tarafı kapanıyor."

"Makinedeki hayalet." Popjoy çocuğa bakıp gözünü kırptı. "Üzgünüm evlat ama hayır. Güneşsiz Ülke'den kimse geri dönemez, biliyorsun." Tepsiden, ince uzun bir çubuk alıp İz Sürücü beyninin krevisine soktu. İz Sürücü'nün başı ani bir hareketle havaya kalktı, kuru dudakları hareketlendi ve "Stilton..." diye fısıldadı. "Özür dilerim. Seni incitmek istememiştim, ama tek yolu bu-"

"Anna?" dedi Balıkkek hevesle.

Gözsüz, kuru yüzü ona döndü. "Balıkkek?"

"Bu o!" dedi Balıkkek, Popjoy'a. "Onu tutun! Onu tutun! Diğerinin gelmesine izin vermeyin!"

Telegram: @cinciva

Popjoy, çubukları ve aygıtlarıyla meşguldü. Balıkkek'e bakmaya tenezzül etmedi. "Senin kafan karışmış, çocuk," dedi. "Bu anılar insan değil. Bunlar İz Sürücü beyninin, ilk sahibinin ölü beyin hücrelerinden kazıyıp temizlediği atıklar. On sekiz yıl gecikmiş, ama geç olsun güç olmasın."

İz Sürücü'nün başının içinde bir kıvılcım çaktı. Başındaki ışıldak, açıkta kalan ağzının içini aydınlattı. Başı bir kez daha titredi ve, "Oyun istemem, Popjoy," dedi.

"Ne, en iyi eserimi sabote mi edeceğimi sandınız?" diye bağırdı Popjoy kırılmış bir sesle. "Sadece birkaç küçük ayar yapıyorum."

"Hata'yı buldun mu? Anıları? Onları sil!"

"Yüce Quirke, mümkün değil!"

"Onları sil!"

"Ama Majesteleri, sizi o beyinsiz İz Sürücüler'den, asker modellerinden ayıran tek şey o. Sizi çağımızın en mükemmel İz Sürücüsü, Diriltme teknolojisinin yüzakı yapan şeyler onlar."

Ya Popjoy'un söyledikleri ya da sesine bulaşan yalvarma tonu İz Sürücü'nün birden dikkatini çekti. En azından söyleyeceklerini dinlemek için temkinli bir şekilde başını salladı.

"Bu anılar yüzeyin altına gizlenmiş halde, hep oradaydı," diye açıkladı Mühendis. "Bunlar sizi, diğer hiçbir İz Sürücü'mün erişemeyeceği bir deneyim ve duygu düzeyine taşıyor. Yakın zamanda, Bay Shrike'ın açtığı yara sayesinde oldukça yoğunlaşmış, bilinç düzeyinizi alt etmeye başlamışlar. Ama onları sağlıklı bir dengeye oturtacağız birazdan."

"Onlar nedir?" diye ısrar etti İz Sürücü. "Nereden geliyorlar? Neden Anna olduğumu anımsıyorum?"

"Pek emin değilim," diye itiraf etti Popjoy, eline küçük bir pens alıp çalışmasına devam ederek. "Aslına bakarsanız, size yerleştirdiğim beyin, daha önce gördüklerime pek benzemiyor. Ne biz Londralı Mühendisler'in yapmış olduğu modern, hantal modeller gibi, ne de ihtiyar Bay Shrike'ınki gibi. Bu çok daha eski, çok daha tuhaf.

"Hatırlarsınız, arkadaşınız Sathya yıllar önce beni alıp Çakal Tüneği'ne ilk götürdüğünde ve Anna Fang'i yeniden hayata döndürmemi emrettiğinde biraz paniklemiştim. Bunun mümkün olmadığını biliyordum. O nedenle zaman kazanmak adına, o canım eski Londra'da çıraklık yaptığım zamanlardan beri dedikodusu kulağıma çalınan bir Eski-Tekno

Telegram: @cinciva

bölgesini aramak için, Yeşil Fırtına havagemilerinden birine atlayıp Buz Diyarı'na keşfe çıktım. Mühendisler daha önce her yeri aramışlar, ancak bir şey bulamamışlardı. Ben daha şanslıydım. Dünyanın en tepesine çıktık; en kuzeye gidip yeniden güneye dönmeye başladık. Ve işte orada, mini minnacık donmuş bir adada, Göçebe İmparatorluğu'ndan önce dünyada hüküm sürmüş olması muhtemel, unutulmuş bir kültür tarafından yapılmış, yarısı karlar altında bir kompleks bulduk. Ortadaki piramidin içinde, bir düzine ölü erkek ve kadın, taş tahtlarda oturuyordu. Kimi çatıdan düşen parçalar yüzünden parçalanmış, kimi buzla kaplanmıştı, ama odaya girdiğimizde içlerinden birkaçı bize, anlayamadığımız bir dilde bir şeyler fısıldamaya başladı. Zırhları ya da silahları olmamasına ve belli ki savaş için üretilmemiş olmalarına rağmen, bir çeşit İz Sürücü'ydü onlar."

"O zaman neden?" diye sordu Balıkkek'in İz Sürücü'sü.

"Sanırım onlar hatırlamaları için üretilmişlerdi," dedi Popjoy. Bir çift İz Sürücü gözü bulmak için çekmecenin tekinin altını üstüne getirdi. Bulunca da onları hastasının boş göz oyuklarına telle bağlamaya başladı. "O kültürün büyük bir lideri, bilim insanı-rahipleri öldüğünde, onun vücudunu dünyanın tepesindeki piramide götürüp başına da bir makine yerleştiriyorlardı. Onlar da orada oturup hatırlıyordu. Hayatta yaptıkları tüm şeyleri hatırlıyorlar, bu hatıraları ardıllarına geçiriyorlar ve yaşadıkları zamana ait öyküleri anlatıyorlardı ki, bir daha asla unutulmasın. *Tabii* ki unutuldular, kültürleri dünyadan silindi. Onlardan sonra gelen Göçebe İmparatorluğu da aynı teknolojinin basit halini kullanarak ihtiyar Bay Shrike gibi zombi askerler üretti.

"O piramit, ilk İz Sürücü üreticilerinden kalan tek kalıntıydı; sanırım benim Yeşil Fırtına beyin takımım, bir toplayıcı gider de bu sırrı keşfeder diye korktuğu için orayı bombaladı. Ama küçük binaların birinde, dini öteberinin ve diğer alakasız eski metinlerin arasında, neredeyse eksiksiz bir İz Sürücü beynini gün ışığına çıkarmıştım. Üzerinde çalışmak ve onarmak için Çakal Tüneği'ne götürdüm. Sizin motor işlevlerinizi kontrol eden, kendi tasarladığım bir beyne bağladım ve bütün hepsini de cânım Anna Fang'in cesedinin içine yerleştirdim."

İz Sürücü başını bir yana eğdi. "O zaman ben *Anna Fang* miyim?" diye sordu.

"Hayır, Majesteleri," dedi Popjoy. "Siz, Anna Fang'in hatıralarının bir kısmına erişebilen bir makinesiniz. Size gücünüzü veren şey de bu."

Telegram: @cinciva

Maskını ve kafatası parçasını değiştirdi, yeni cıvatalarla yerlerine sabitledi. "Dünyayı yeniden yeşillendirmek istiyorsunuz; bunu arzuluyorsunuz. Beyinsiz asker İz Sürücüler'in yaptığının aksine, bunu Yeşil Fırtına emirlerine uyacak şekilde ayarlandığınız için değil, Anna Fang'in bunu ne kadar çok istediğini bilinçaltınızda hatırlayabildiğiniz için yapıyorsunuz. Gelgeççilerin ona, ailesine ne yaptıklarını ve bunlar olurken onun ne hissettiğini hatırlıyorsunuz. Onun anıları, o duygular sizi harekete geçiriyor."

"Öldüğümü hatırlıyorum," dedi İz Sürücü, Anna'nın çekingen sesiyle değil, kendi acımasız tıslamasıyla. "Batmunkh Gompa'daki o geceyi hatırlıyorum. Kalbimdeki kılıç, öylesine soğuk ve aniydi ki, sonra dizlerinin üstünde yanıma çöküp adımı sayıklayan o tatlı çocuk, ona yanıt veremeyişim... Hepsini hatırlıyorum."

Arızalı İz Sürücü başından çıkan kabloyu söküp başı yana fırlattı. Kabloyu kendi kafatasına soktuğunda, yeni gözleri ağır ağır yeşil ışıkla doldu. "Gitme zamanımız geldi."

Ayağa kalkıp yüzünü döndü, Popjoy'un yüzündeki gülümseme silindi. "Majesteleri, şimdi gidemezsiniz! Daha birkaç test ve gözlem yapmam gerekiyor! Sizin de yardımınızla belki sizin gibi İz Sürücüler'den daha fazlasını yapabilirim! Yıllarımı sizin üzerinizdeki başarımı tekrarlamak için harcadım, ama elime geçen tek şey teneke askerler ve birkaç aptal aygıt oldu."

"Havagemin var mı?"

"Var. Evin arkasındaki hangarda bir yatım var. Niye sordunuz?"

"Ben Anna Fang değilim," dedi İz Sürücü dalgınca. "Ama onun yapmak istediği şeyi yapmak için buradayım. Gemini alıp Erdene Tezh'e uçacağım. Orada ODIN'le konuşacağım."

"Hayır!" dedi Popjoy. "Hayır!"

"ODIN'i duydun o halde."

"Eski Lonca'm... Ama onlar bile... Mümkün değil, şifreler kayıp-"

"Şifreler bulundu," dedi İz Sürücü. "Anchorage'daki Teneke Kitap'ta kayda alınmış. Bulutların Üstü'nde gördüm. O günden beri başımın içinde güvenle taşıyorum onları."

"Delilik bu! Yani ODIN ... Gücünün farkında değil misiniz?"

"Elbette farkındayım. Dünyayı yeniden yeşillendirecek güç bu. Fırtına'nın başaramadığını ODIN başaracak."

Telegram: @cinciva

Popjoy, ona saldırmaya hazırlanırmış gibi şişman ellerini yumruk yaptı. “Ama Majesteleri, ya bir sorun çıkarsa? Bu Kadim makineleri tam olarak anlayamıyoruz. MEDUSA’yı hatırlayın! ODIN, MEDUSA’yla karşılaştırılamayacak derecede tehlikeli olabilir…”

İz Sürücü’nün pençeleri parmak uçlarından dışarı çıktı. “Senin fikrinin bir önemi yok, Doktor. Artık sana ihtiyaç da yok.”

“Ama, ama bana ihtiyacınız *var*! Hafızanızdaki sorunlar… doğru tetiklendiği takdirde yine ortaya çıkabilir… Hayır!”

Popjoy kapıya koşmaya çalışırken İz Sürücü onu yakaladı. “Yardımlarınız için teşekkürler, Doktor,” diye fısıldadı.

Balıkkek gözlerini kısıp kulaklarını kapattı, ama Popjoy’un katlinin çatırtı ve fışkırtılarından kaçınamadı. Gözlerini yeniden açtığında, İz Sürücü’sü raflardan bir şeyler topluyordu: Devre parçaları, kablolar, kanallar, daha zayıf İz Sürücüler’in beyinleri. Atölyenin duvarları, kırmızının göz alıcı tonlarına boyanmıştı.

“Kendin için yiyecek ve içecek bir şeyler bul, çocuk,” diye fısıldadı. “Erdene Tezh’e vardığımızda yardımına ihtiyacım olacak.”

Telegram: @cinciva

22
NATSWORTHY ARAŞTIRIYOR

Londra (!!!)
28 Mayıs

Sadece kendini beğenmiş şapşalların günlük tuttuğunu düşünürdüm, ama son birkaç gündür o kadar çok şey oldu ki, yazmazsam bunların yarısını unutacağımı biliyorum. O yüzden Clytie Potts'tan bu defteri otlandım ve Londra'da olduğum sürece günlük tutacağım konusunda kendime söz verdim. Av Alanı'na olur da bir gün geri dönersek, bunu Profesör Pennyroyal'ın yaptığı gibi bir hitaba dönüştürebilirim. (Tabii dürüstçe!)

Yıkıntı alanına vardığımızdan bu yana sadece iki gün geçtiğine inanmak çok zor. O kadar çok şey oldu ve o kadar çok yeni insanla tanışıp o kadar çok şey öğrendim ki, en az bir yıldır buradaymışım gibi hissediyorum.

En baştan anlatmaya çalışacağım. Belediye Başkanı'yla tanıştıktan sonra Bay Garamond ve genç askerlerinden birkaçı, babamı Jenny Haniver'ı bıraktığımız yere götürdüler ve gemiyi, Arkaeopteriks'in tutulduğu gizli hangara çekmesini istediler. Orada daha güvende olacağını ve arada bir tepemizden geçen Yeşil Fırtına casus kuşları tarafından görülmeyeceğini söylediler. Ama bence gemiye gözkulak olabilsinler diye de istediler bunu; bizim tutsak olmadığımızı söyleyip duruyorlar, ama buradan sıvışmamızı da istemiyorlar. Burada olduklarını başka kentlere söylememizden deli gibi korkuyorlar, ne saçma. Yani, bir kentin Fırtına Bölgesi'nin sınırının içine yüzlerce kilometre girip de yemek isteyeceği neleri var ki?

Neyse, ortak yemekhanede akşam yemeği yedikten sonra, üçümüzü de bu eve getirdiler. Londra'da kaldığımız sürece burası bizim evimiz olacak. Ev diyorum, ama aslında baraka gibi birşey; Çömel Çıkmazı'nın çatısını destekleyen eski takozlardan birinin tabanına vidalanıp kaynaklanmış eski

Telegram: @cinciva

metal saclardan yapılma. Pencere delikleri tel örgüyle kaplı, ama bunların bizim kaçmamızı engellemek için mi, yoksa Londra'da hiç cam olmadığı için mi konduğunu bilmiyorum. İçeride, birbirine sarmal koridorlarla bağlanan üç oda var. Odaların zemini yer kazılarak açıldığı için, içeride ayakta durabiliyoruz. Biraz nemli, ama rahatına diyecek yok ve Çömel Çıkmazı'na da, akşamları bir yarım saat kadar güneş alacak derece yakın, eh bu da güzel. En büyük odayı babama verdik, Wof onun yanındakinde yatıyor ve ben de arkadaki küçük yarı dairesel odayı kendime aldım. Duvarlardan biri, eski bir teneke reklam panosundan (Yapıştı kaldı Tutkalları - Taklitlerimizden Sakınınız) yapılmış ve az da olsa güneş, geceleri de ay ışığı alan bir pencerem var. Wolf'un kaçmayı falan deneyeceğini sanmıştım, ama şu an durumundan gayet memnun, Londralılar'ın kendileri için kurdukları bu küçük dünyayla oldukça ilgili görünüyor. Tuhaf biri. Aklından neler geçtiğini anlamak zor.

Babam memleketine geldiğine seviniyor tabii. Clytie Potts'ta Gerçek Aşkı bulur diye ummuştum, ama kadının evli olduğu ortaya çıktı. (Onun için havagemisini kullanan, Lurpak Flint isimli bir Mühendis'le, yani sadece Clytie Potts ve Cruws Morchard değil, Clytie Flint de aynı zamanda -Daha önce hiç, bu kadar çok adı olan bir kadın görmemiştim!)

29 Mayıs

Galiba Londra hoşuma gitti. Ne matrak! O kadar yer gördüm, ama eninde sonunda Vineland-Anchorage'a çok benzeyen bir yere düştüm. Gizli saklı ve öylesine küçük ki, herkes birbirini tanıyor; bu hem iyi hem kötü. Bazen Kuş Yolları'na dönmek için sabırsızlanıyorum, bazen keşke ben de Londralı olsam diyorum. Çok da güzel bir yer. Kocaman çöp yığınlarının içinde güzellik bulamayacağını düşünüyor insan, ama var. Çıplak topraktaki tüm yarıklarda ve açıklıklarda, hatta yıkıntıların arasındaki toprak dolu kuytularda bile ağaçlar ve eğreltiotları yetişiyor. Kuşlar ötüyor burada, böcekler vızıldıyor. Angie, önümüzdeki ay Çömel Çıkmazı'nın üzerindeki hurda yığınlarının yüksükotlarıyla pespembe olacağını söylüyor.

Angie buradaki en iyi arkadaşım. (Adı Ford Anglia'nın kısaltılmış hali. Babası Lea Peabody, tüm çocuklarına Eski-Tekno yer araçlarının adlarını vermiş.) Hassas ve komik bir kız, iyi bir bileşim. Bana porsuğu mu, köstebeği mi, bir şeyi andırıyor; küçük, tıknaz ve biraz da kıllı, hep bir şeylerle meşgul. Sürekli

Telegram: @cinciva

enkaz alanlarında dolaşıyor, çünkü Garamond'un milisleriyle birlikte devriyeye çıkıp işgalci birileri ya da Yeşil Fırtına gelirse diye gözkulak oluyorlar. Londra'daki bütün gençler ya devriyeye çıkıyor ya avlanıyor ya da enkazın en uzak köşelerinde hurda taramasına çıkıyor. Sanırım Acil Durum Komitesi, gençlik enerjisini kullanmanın bir yolu olarak düşünüyor bunu. Ben de onlarla gidip kendi enerjimden harcamak isterdim, ama Garamond kabul etmiyor, çünkü bana hâlâ güvenmiyor. Ne velveleci bir adam yahu! Wolf'la benim (Wolf ve ben?), günlerimizi ihtiyarlara bitki arazilerini kazmakta yardım ederek ya da babamın, Bay Pomeroy'la tarih konuşmalarını dinleyerek geçirmemizi söylüyor.

2 Haziran

Kibarlıkları bir yana, Londralılar'ın bizden bir şeyler gizlediğinden şüphelenmeye başlıyorum. Wolf bunu en baştan beri söylüyordu, ama yanıldığını sanıyordum. Artık ona inanmaya başlıyorum. Küçük şeyler; ne bileyim, insanların bize bakışı, Dr. Childermass'ın o ilk gün Len Peabody'yi sürekli susturup durması falan... Bize ne söylemesinden korkuyordu ki? Bazen babam, ben ve Wolf Çömel Çıkmazı'nın tam ortasında, yemeklerin yendiği ortak yemekhaneye gittiğimizde, bir şey hakkında sohbete dalmış insanlar bir anda susup, havadan sudan bahsetmeye başlıyor. Bir de babamın, Clytie Potts'a neden Kliest Bobini ve Elektrik İmparatorluğu'na ait diğer parçaları topladığını sorduğunda, kadının kıpkırmızı kesilip konuyu değiştirmesi var.

Dün gece uyumaya çalışırken yine dışarıdan bir ses duydum. Pencereye gidip perdeyi sıyırdım (perde dediğim, bir parça çuval bezi) ve ne görsem beğenirsiniz? Mühendisler! Lavinia Childermass ile birlikte altı kişi daha! Çömel Çıkmazı'ndan çıkıp, dik bir moloz yükseltisinin üzerinden batıya giden patikada yürüyüp gözden kayboldular. Nereye gidiyorlardı? Basit bir ay ışığı gezintisinden çok, amaçlı bir gidişe benziyordu. Bunu her gece yapıyorlar mı? Belki de gündüzleri etrafta hiç Mühendis görmememin nedeni bu. Demek, kaçırdıkları uykularını arıyorlar!

Eh, küçükken okuduğum kitaplardaki Milly Crisp gibi, cesur bir çocuk dedektif olmayı hayal ederdim hep. Onun için bugün öğleden sonra, Mühendisler'in dün gece gözden kayboldukları patikada tek başına yürüdüm. Yükseltinin tepesinden bakıldığında, patikanın neredeyse bir kilometreye

Telegram: @cinciva

yayılan yıkıntı alanını dolaşıp Londra'nın Ayrıştırma bölümünün bir parçası gibi görünen, takoz şekilli, cidden büyük bir yıkıntıya yöneldiğini görebiliyorsunuz.

Etrafta kimsecikler yoktu, ama o büyük, eski kütlenin yan tarafındaki deliklerden ya da pencere açıklıklarından bir şeyler parıldadı. Sonra birdenbire arkamda ayak sesleri duydum ve Bay Garamond, gözde genç askerlerinden birkaçı, Angie'nin abisi Saab'la Cat Luperini isimli bir kızı karşımda buldum. "Ne yapıyorsun burada?" diye bağırdı Garamond, öfkeden mosmor kesilmişti; en az annem kadar ters ve çirkindi. Biraz yürümek istediğimi anlatmaya çalıştım, ama yemedi. "Bir sıcak bölgenin sınırındasın!" diye bağırdı ve Cat beni tutup sürükleyerek Çömel Çıkmazı'na geri götürdü. Saab bana doğru eğilip, "Etrafta böyle dolanmamalısın Wren," dedi. "Burası yıkıntı alanının tehlikeli bölgeleri. Bir tayfla kızarmanı istemeyiz."

Aslında gayet kibardı. Saab iyi biri. Ama madem enkazın burası o kadar tehlikeli, neden tam ortasına giden, her yanı ayak iziyle dolu bir patika var?

Daha sonra, bu olanlardan Wolf'a da bahsettim. Tayf hikâyesine inanmıyor. Buraya ilk geldiğimiz gün bizi neredeyse kızartan tayfı hatırlattığımda, bir kahkaha atıp, zamanlamasının "ne kadar da iyi" olduğunu söyledi. Tayfların, insanları yıkıntı alanından uzak tutmak için Mühendisler'in uydurduğu bir çeşit tuzak olduğunu düşünüyor. Haklı olduğu bir yan var, değil mi? Yani, madem elektrikli İz Sürücüsavarlar yapabiliyorlar, neden tayf da yapamasınlar?

Aptal ihtiyar Garamond'un beni oyalamasına izin vermeyeceğim. Bu küçük sabit yerleşimini yağmacılardan birine satacağımız korkusuyla, geceleri barakamızın dışına adamlarından birkaçını muhafız olarak bırakıyor, ama muhafızlar böyle bir şeyi yapmayacağımızı bildiklerinden, genelde sohbet edip uyuyorlar. Bu gece, sessizlik çöker çökmez dışarı süzülüp o büyük toz kütlesinde nelerin döndüğünü öğreneceğim.

(Bu, günlüğün son sayfasıysa, o zaman Wolf tayflar konusunda yanılmış ve ben de Milly Crisp'ten daha gevrek kızarmışım demektir...)

Wren kalemi kenara koydu, defterini uçuş montunun cebine yerleştirdi ve uzanıp beklemeye başladı. İnce teneke duvardan, yan odada yatan babasının yumuşak, dengeli nefes alış verişlerini dinledi ve rüyasında ne gördüğünü merak etti. Londralılar'la ilgili içinde bir şüphe var mıydı? Bu

Telegram: @cinciva

konu hakkında bir şey söylememişti. Memleketinde olduğu için mutlu görünüyordu.

Wolf'un, sağındaki odada hareket edişini duyabiliyordu. Küçük metal sesler; çıtırtı ve gıcırtılar. Neyin peşindeydi ki? Dışarıda Bay Garamond'un muhafızları birbirleriyle sessiz sessiz sohbet ediyorlardı.

Wren ne zaman uyuduğunu hatırlamıyordu, ama uyumuş olmalıydı, zira birden gözlerini açıp kol saatinin fosforlu ibrelerine baktığında saatin üç buçuk olduğunu gördü.

"Of Clio!" diye inleyip yatağından indi.

Kapıya gitti ve dar koridora göz attı. Nedense içi rahat değildi. Wolf'un kapısı da hafif aralıktı, içeriden ay ışığı süzülüyordu. Kapısına kadar sessizce gidip genç adamın minik odasına dikkatle baktı. Yatağı boştu. Wren pencereye doğru koştu ve penceredeki metal telden kepengin elinde kaldığını görünce bir çığlık kopardı. Wolf bir şekilde örgüleri sökmüş ve pencereden indikten sonra da muhafızlar fark etmesin diye tekrar yerine koymuştu.

"Tanrılar!" diye fısıldadı Wren, *Jenny Haniver*'ı düşünerek. Wolf'un doğasındaki o gaddar damarı unutmamıştı. Ya *Jenny*'yi çalmak için yıkıntı alanından gizlice sıvışıyorduysa şimdi? Ne kadar zamandır odasında yoktu? Wren'i uyandıran şey onun kaçışı mıydı?

Gevşemiş kafesin altından çıkıp barakanın etrafına bakındı. Muhafızlar hâlâ eşikteydi, sıkılmış ve uykulu görünüyorlardı. İçlerinden biri horluyor, diğerinin başı bir düşüp bir kalkıyordu. Wren parmakucunda ilerledikten sonra, sessiz kulübelerin ve barakaların arasından koşturup Çömel Çıkmazı'ndan çıktı. Londra'nın yıkıntıları, ay ışığıyla mürekkebimsi gölgelerden ibaret bir labirentti. Doğuda, sivri siluetlerin üzerinde bir anlığına bir şekil belirdi.

Wolf! Wren onun peşinden gitmeye başladı. En azından *Jenny*'ye doğru gitmediği için rahatlamıştı. İyi de, burada ne *yapıyordu*? Başkalarının işine burnunu sokuyor, diye tahmin yürüttü, tam da kendisinin yapmayı planladığı gibi. Wolf'un ondan önce davranmış olması sinirine dokundu. Londra'nın sırlarını öğrenip, bulduklarıyla kahvaltıda Wolf'u etkilemeyi planlamıştı oysa.

Geçen gün gittiği patikaya doğru onun peşinden ilerledi. Kendi kendine, korkacak bir şey olmadığını söylüyordu; Londralılar yumuşak insanlardı. Onu yakalasalar bile, zindanına geri döndürüp pencere

Telegram: @cinciva

ızgaralarını biraz daha sıkılamaktan daha kötüsünü yapmazlardı. Yine de kendini gergin hissetmekten alıkoyamıyordu. Tam patikanın yanındaki gölgelerden bir şey çıkıp koluna yapıştığında, yüksek sesle ve korkuyla çığlık attı.

Bir kol belini sarmalayıp, güçlü bir el de ağzını kapattı. Başını çevirip baktığında, tepesinde ay ışığında parlayan Wolf Kobold'un yüzünü gördü. "Şşşş," dedi genç adam sakince. Elini ağzından çekti, ama bir süre yüzünün üzerinde tuttu. "Wren... Ne yapıyorsun burada?"

"Seni arıyorum elbette," dedi, sesi az da olsa titreyerek. "Nereye gidiyorsun?"

Wolf sırıtıp onu serbest bıraktı. Önlerindeki muazzam enkaz yığınına giden mehtaplı yolu işaret etti. Açıklıkların bazılarında ışıklar hareket ediyor, yürüyüş fenerleri gibi kırpışıyordu.

"Dinle!" dedi.

Ay ışığıyla aydınlanmış metal yıkıntıları boyunca bir gürleme sesi duyuldu, ses yükselip alçaldı, en nihayetinde tamamen kesildi. Gemi enkazının açıklıklarında beyaz ışıklar parlayıp sönüyor, titreşiyordu.

"Tayf mı?" diye sordu Wren.

Wolf hayır dercesine başını salladı. "Bir çeşit makine. İki yıl önce duyduğum sesin aynısı."

"Mühendisler geceleri buraya geliyor," diye fısıldadı Wren, keşfiyle onu etkilemeyi umarak.

Wolf başını sallamakla yetindi. "Onları ben de gördüm. Ayrıca insanların buraya sandık taşıdıklarını gördüm; enkaz alanlarından toplanan hurdalarla dolu sandıklar. Ve planların üzerinden geçen Mühendisler. Neden? Orada ne inşa ediyorlar Wren?"

Wren, Wolf'un ondan daha çok şey bilmesine biraz sinir olmuştu. Milly Crisp'in böylesine rakipleri olmamıştı hiç. Buldukları onu hiç şaşırtmamış gibi yapmaya çalıştı.

"Öğrenelim o zaman!"

Yan yana aceleyle ilerlediler ve çok geçmeden Ayrıştırma bölümüne geldiler. Gerçekten devasa bir yapıydı; kanallar ve koridorlarla bir zamanlar Londra'nın öbür bölümlerine bağlanan sayısız mağarayla dolu bir falez. Wolf, bunlardan birine tırmandı ve geriye uzanıp Wren'i de yukarı çekti. "Londra'nın Derin Ayrıştırma bölümündeki bir çeşit fabrikaya benziyor," diye fısıldadı. "Neredeyse hiç bozulmadan kalabilmiş."

Telegram: @cinciva

Binanın içine girdiler. Zemin hafif bir açıyla eğilmişti, yürümelerini zorlaştırıyordu. Sızıntılı koridorlardan metalik sesler yankılanıyordu. Vidalı bir kapıya vardılar, izleri takip ederek eğimli, metal bir merdivenden yukarı çıktılar. Üzerinde kızıl bir çark ve *LONDRA MÜHENDİSLER LONCASI: DENEY HANGARI 14* yazılı olan bir duvarı geçtiler. Yüksek koridorlar, Wolf'la Wren binanın merkezine doğru ilerledikçe parlaklığı daha da artan, titrek beyaz ve turuncu ışık huzmeleriyle aydınlanıyordu. Argon lambaların kararlı, güçlü parlaklığı, saydam plastikten perdelerin içinden geçiyordu.

Wren şimdi, korkmaktan çok heyecanlıydı. Eli hafifçe Wolf'unkine dokununca, genç adam onun elini tuttu ve perdeyi itip açarken de Wren'e güven verircesine sıktı.

Birlikte el ele, aşağıdaki hangarın ortasındaki muazzam açıklığa baktılar.

"Yüce Tanrılar!" diye fısıldadı Wren.

"Demek buymuş!" dedi Wolf.

"Ellerinizi kaldırın, Bay Kobold," dedi bir diğer ses, tam arkalarından. "Siz de Bayan Natsworthy. İkiniz de ellerinizi havaya kaldırıp yavaşça arkanıza dönün."

Telegram: @cinciva

23
CHILDERMASS DENEYİ

“Hester?” diye sayıkladı Tom, yavaş yavaş uyanırken. Rüyasında yine eski Londra Müzesi’ni görüyordu, ama onu tozlu koridorlarda gezdiren bu kez Hester’dı. Rüyasında, onu gördüğüne seviniyordu.

Şimdiyse biri yatağının yanında çömelmiş, onu sarsıyordu. Bunun Hester olamayacağını anlayıp doğruldu. Bir el feneri gözünü aldı. Başını fenerden kaçırıp eşiğe çevirdiğinde Garamond’un oğlanlarından birkaçını gördü. Onu uyandıransa Clytie Potts’tu.

“Bir sorun var, Tom. Kobold ve kızınla ilgili. Yok yok, gayet iyiler, ama yine de gelsen iyi edersin…”

Dışarıda, yıkıntıların arasında. Ay ışığı ve metal hurda. Clytie ve Tom, bazısı silahlı, sessiz Londralılar’la çevrelenmiş halde yürüdüler.

“Ne yaptı Wren?” diye sordu Tom, onu çabuk çabuk götürürlerken.

“Casusluk,” dedi Clytie. “O ve Kobold … olmamaları gereken bir yerde bulundular.”

“Wren daha bir çocuk!” diye karşı çıktı Tom. “Meraklı ve sersem olabilir, ama casus değil! Hem neye casusluk etmiş ki? Onu bulduğunuz bu yer de neyin nesi?”

“Anlatmaktansa göstermek daha kolay,” dedi Clytie.

Tom pardösüsüne daha sıkı sarındı. Onu titreten şey sadece soğuk değildi. Bu kentin sırrını öğrenmek üzere olduğuna dair bir his vardı içinde. Wren bu sırrı çoktan keşfetmiş miydi? Bütün bunların sebebi bu muydu? Kızının cesaretinden dolayı gururlandı, ama başının belada olma ihtimalinden de endişelendi.

Bir enkaz duvarının eşiğinde, Dr. Childermass ve beş Mühendis arkadaşı onları ayakta bekliyordu; yumurta gibi dizilmiş altı kel kafa. “Bay Natsworthy,” dedi Mühendis, belli belirsiz bezgin bir gülümsemeyle, “artık siz de projeyi görebilirsiniz. Kuşku yok ki, kızınız da, arkadaşı da size zaten

Telegram: @cinciva

anlatacaklardır. Tabii, bizden daha telaşlı dostlarımızı onları vurmamaya ikna edebilirsek, demek istedim."

Merdivenden yukarı, plastik bir perdenin içinden geçip, Garamond ve adamlarının Wren'le Wolf'un etrafını sardıkları dar, metal gözetleme platformuna çıktılar. İkisine de diz çöktürülmüş, elleri bağlanmıştı. "Gerzekliğin lüzumu yok Bay Garamond!" dedi Dr. Childermass.

"Yasak bölgeye girdiler! Casusluk yapıyorlardı!" diye itiraz etti Garamond.

"Buraya gelmesine izin verdiniz de ondan," diye çıkıştı Mühendis. "Cidden Garamond, adamların felaket miskin. Şimdi, bırak onları."

Garamond ve genç müritleri, tutsaklarının ellerini isteksizce çözüp ayağa kaldırdılar. Tom, ne kadar aptalca davrandığını söyleme niyetiyle Wren'e koştu, ancak onun yanına gelir gelmez, aşağıda hangarı kaplayan şeyi gördü ve bu şaşkınlık, aklındaki bütün kelimeleri havaya uçurdu.

Bu bir kasabaydı. Ne büyük ne de zarif bir kasabaydı (üst güvertesinde neredeyse hiç bina yoktu, ayrıca ne tekeri ne de paleti vardı), ama yine de bir kasabaydı. Çenesi de yoktu, ama diğer yönleriyle Tom'a bir Londra banliyösünün tıpatıp aynısı gibi görünmüştü: Londra'nın, Kentsel Darwincilik'in altın çağında fazla nüfusu taşımak için ürettiği Duba Teker ve Crawley gibi küçük yerleri andırıyordu.

"Güzel, değil mi?" diye sordu Clytie, tamamlanmamış kasabayı huşu ve şefkat dolu bir bakışla incelerken.

"Çok, çok uzun yıllardır süren sıkı çalışmanın meyvesi, artık sona yaklaştı," dedi Dr. Childermass.

Paslı payandalardan bir beşiğin üzerindeki kasabanın altında bir yerlerde, büyük bir testere işbaşındaydı. Hangarın zeminine, şamatacı ateşböcekleri misali kıvılcımlar saçıldı.

"Bunu siz mi *inşa ettiniz*?" diye sordu Tom, Wren'i bırakıp platformun kenarına doğru giderek. Bütün bunların bir düş olmadığına kendini ikna etmek için tırabzanın metalini sımsıkı kavradı.

"Tam olarak değil," dedi Mühendis. "Şasisi ve üst kısımlarının büyük bölümü zaten buradaydı. Benim bölümüm, MEDUSA'dan çok önce zaten bu proje üzerinde çalışmaya başlamıştı. Bu deney hangarı, neyse ki Ayrıştırma'nın fazla hasar almayacak kadar derinlerindeydi."

Telegram: @cinciva

“Peki ben niye bilmiyordum bunu?” diye merak etti Tom. “Yani, Londra yeni bir banliyö yapıyorsa bunun haberlere çıkması gerekmez miydi?”

Dr. Childermass omuz silkti. “Bu bir sırdı. Loncam gizliliğe çok önem verirdi. Hem bu küçük yer sadece bir prototip olarak tasarlanmıştı. Resmi adı, Deneysel Banliyö M/L1. Bunu, Londra’nın yaşadığı sorunlara çözüm getirsin diye tasarlamıştık, ama Magnus Crome pek hevesli değildi. MEDUSA’nın daha iyi bir çözüm olduğunu düşünüyordu. Man-Lev Araştırma Bölümü’ndeki fonları da gitgide daha çok kısıp MEDUSA’ya aktardı. MEDUSA’dan sağ çıkanlarımız şimdi bu işe kaldığımız yerden devam ediyoruz. Bu artık sadece Mühendisler’in bir projesi değil, Tom. Bu projede Londra’daki herkesin emeği var.”

“Ve lütfen bunu bir banliyö olarak düşünme,” dedi Clytie. “Küçük olabilir, ama Londra’daki herkes bunu bir kent olarak görüyor, yeni kentimiz. Kısa süre içinde ona binip bu yıkıntı alanını sonsuza kadar terk edeceğiz.”

Tom, yeni kente tırmanan, kablo döşeyen, putrelleri kaynaklayan ve çıplak güverte plakalarının üzerine cadde ve binaların planlarını çizen Londralılar’ın minik siluetlerine yukarıdan baktı.

“Ama tekerleri yok,” dedi Wren.

“Man-Lev’in açılımının ne anlama geldiğini bilmiyorsun sanırım, tatlım,” dedi Dr. Childermass.

“Kod adı bu, değil mi?” diye sordu Tom, o da ne olduğunu bilmiyordu.

“Ah, hayır,” dedi Dr. Childermass. “Man-Lev, Manyetik Levitasyon’un kısaltması.”

“Uçuyor bu!” dedi Wolf, yeni kente hayran hayran bakarken. “Devasa bir hoverkraft gibi.”

Dr. Childermass, dinleyenlerden en az birinin konuya hakim olmasından memnun, başını nazikçe evet dercesine salladı. “Bir hoverkrafttan daha sessiz, Herr Kobold ve onun kadar da yakıt tüketmiyor. Daha ziyade büyük, alçaktan uçan bir havagemisi gibi. Yan tarafı ve alt bölümü boyunca dizili gümüşi diskleri görüyorsunuz, değil mi?”

Tom, Wren ve Wolf aynı anda başlarını salladı. Diskleri görmemenin imkanı yoktu; bir havagemisinin motor bölmeleri gibi döner başlıklı, beş metre genişliğinde kirli birer metal aynaya benziyorlardı.

Telegram: @cinciva

“Ben bunlara Manyetik İtici diyorum. Harekete geçirildiklerinde, tüm kent, dünyanın manyetik alanının akımında yüzmeye başlayacak. Yerden birkaç metre yüksekte asılı kalacak - ya da sudan yüksekte; fark etmez. Denediğimiz küçük prototipler müthiş çalıştı. Şimdi tek ihtiyacımız, iticilere güç verecek elektromanyetik motoru tamamla-”

“Kliest Bobinleri!” diye haykırdı Wren, müthiş bir çıkarım yapmış acar bir çocuk dedektif gibi.

“Evet,” dedi Dr. Childermass. “Bay Pomeroy, bize Dr. Kliest’ın Elektrik İmparatorluğu’na ait makineler üzerindeki çalışmalarından bahsedene kadar, yeterli gücü üretmekte zorlanıyorduk. Görür görmez ihtiyaç duyduğumuz şeyin bu olduğunu anladım. Clytie, onlardan düzinelerce bulmayı başarmasının yanı sıra, yenilerini üretebilmemiz için gerekli malzemeleri de buldu.”

Wren gözucuyla baktığında, Wolf’un tırabzanları sıkıca kavradığını ve geleceği görme yetisi bağışlanmış birinin fal taşı gibi açık, parlak gözleriyle aşağıdaki küçük kenti seyrettiğini fark etti.

“Casuslar konusunda neden hassas olduğumuzu da anladınız,” dedi Clytie Potts. “Yeni Londra’yı toparlamamız neredeyse yirmi yılımızı aldı. Tam bitirmek üzereyken toplayıcının tekinin, onun kokusunu almasını istemiyoruz.”

“Yeni Londra!” dedi Tom yumuşak bir sesle. “Elbette...” Nihayetinde üzerinde yaşayacağınız ve gideceğiniz yeni topraklara üzerinde kentinizin kültürünü ve anılarını taşıyacağınız bir yere sonsuza kadar “Deneysel Banliyö M/L1” demezdiniz. *Yeni Londra*.

“Ben de yardım ederim!” dedi Tom. “Yani, işinize yararsam. Siz hepiniz burada bunca işi yaparken, ben hiçbir şeye elimi sürmeden yemeğinizi yemeye, ayağınızın altında dolaşmaya devam edemem. Ben de Londralı’yım. Londra’nın yeniden hareket ettiğini görmeyi sizler kadar istiyorum. Mühendis değilim ama *Jenny Haniver*’ı gayet iyi idare edebiliyorum ve Anchorage’da Bay Scabious’a hidroelektrik sistemi kurmasında da yardımcı oldum. Burada kalıp size yardım edebilirim... yani Wren bir şey demezse tabii.”

“Tabii ki demem,” dedi Wren. Tom, Yeni Londra’dan onun da en az kendisi kadar etkilendiğini görebiliyordu. “Bay Kobold’un da yardım etmek isteyeceğini sanıyorum,” dedi, yol arkadaşını da sohbete dahil etmek isteyerek.

Telegram: @cinciva

Ama Wolf Kobold gitmişti bile. Herkes Dr. Childermass'ı dinler ve aşağıdaki Yeni Londra'ya bakarken, sessizce sıvışmıştı.

Garamond'un yüzü kireç gibi oldu; çevreyi emniyete almakla ve arama ekipleri kurmakla ilgili bir şeyler bağırdı. Dr. Childermass gözünü ona dikip, "Gördün mü?" dedi. "Miskinler."

Wolf'un kaçtığı haberi, Tom ve Wren'den hızlı yol almıştı. Çömel Çıkmazı'na döndüklerinde, levyeler, arbaletler ve hatta yıldırım silahlarıyla donanmış arama ekiplerinin çoktan kurulduğunu gördüler. "Onu yakalıcaz!" diyordu Angie Peabody, arbalet oklarıyla dolu kılıfını kemerine takarken. "Yeni Londğa'yı, pis koğsan banliyöleğinden biğine satamayacak."

"Dikkatli olun," diye uyardı Wren. "Tehlikeli biridir..."

"Bizden on iki tane var, arkadaşınızdan sadece bir tane, Bayan Natsworthy," diye lafı yapıştırdı Bay Garamond. "Ayrıca bu yıkıntı alanını ondan daha iyi biliyoruz. Tehlikede olan Kobold, biz değiliz. Hadi millet! Gidiyoruz!"

"Biz de sizinle geleceğiz," dedi Tom.

"Hiç sanmıyorum, Bay Natsworthy. Yanlış hatırlamıyorsam, siz ve kızınız da Kobold'un yandaşısınız. Burada kalıyorsunuz."

"Saçmalama Garamond," diye araya girdi Chudleigh Pomeroy, ropdöşambr ve yatak takkesiyle kulübesinden çıkıp. "Tom ve Wren'in de en az bizim kadar kaybedecek şeyi var. Kobold muhtemelen onların havagemisiyle kaçmayı planlıyor."

Wren babasına sarıldı. "Sen burada kal baba," deyip bir el feneri kaptı; Angie ve kardeşi Saab'la birlikte gitti. Tom, hurda yükseltilerine doğru yiten el fenerlerinin kırpışmasını, Bay Garamond'un askeri emirlermiş gibi görünmesini amaçladığı, ama aslında okul gezisindeki tedirgin bir öğretmeni çağrıştıran bağrışlarını izledi. "Koşar adım! Çift sıra hareket edin! O yıldırım silahını nereye doğrulttuğuna dikkat et, Spandex Thrale!"

Yıkıntılara dağılan arama ekibi, paslı tepelerin her patikasını, her oyuğunu Wolf'a dair bir iz bulmak için taraya taraya, Çömel Çıkmazı'ndan uzaklaşıyordu. "Uzaklaşmış olamaz," diye fısıldaştıklarını duyuyordu Wren. *Ama olabilir,* diye düşündü, *o bir asker. Yeşil Fırtına bölgesinden*

Telegram: @cinciva

yüzlerce kilometre içeri sızıp, sonra tekrar Sürgühöyük'e dönebilmişti. Londra büyüklüğünde bir labirentte bizden gizlenmek çok zor olmasa gerek.

Neyse ki havagemisi hangarına ulaşmamıştı. *Jenny* ve *Arkaeopteriks,* dokunulmamış halde, ilk konuldukları yerde bekliyordu. Garamond, Saab'la birkaçını gemilerin güvenliğini takviyeyle görevlendirdi ve arama ekipleri yollarına devam etti.

"İşe yaramıyor," dedi Wren çaresizlikle, Angie'yle hangardan güçlü adımlarla çıkmış, ilk gün getirildikleri o dar patikada ilerliyorlardı. "Her yerde olabilir. Gizlenmede beceriklidir. Koca *banliyösünü* gizliyor bu adam."

"Aaah!" dedi Angie.

Çok tuhaf bir karşılıktı. Wren kafasını çevirip arkadaşına baktığında, o gece ikinci kez, hiç ummadığı şekilde Wolf Kobold'la yüz yüze geldi.

"Beni buldun Wren!" dedi genç adam gülümseyerek. "Gizlenme sırası şimdi sende..." Başının arkasına ağır bir nesneyle vurulduğu için bayılıp ayaklarının dibine düşen Angie'nin üzerine eğildi; yıkıntı alanında, vurup bayıltacak aletten bol bir şey yoktu. Wren, yardım çığlığı atmak için ağzını açtı, ama sesini bile çıkaramadan Wolf ayağa kalkıp, Angie'nin arbaletini ona doğrulttu.

Wren, ellerini kaldırıp kaldırmamakta tereddüt etti. Angie'nin hayatta olup olmadığını merak ederek kollarını savurdu. "Asla kaçamazsın!" dedi. "Havagemisi hangarında, yıldırım silahlı muhafızlar var..."

"Havagemisine ihtiyacım yok ki Wren," dedi Wolf gülerek. "Mühendisler'in sırrı her neyse, *Jenny Haniver*'a koyup götürebileceğimi sanıyordum, ama şimdi ne kadar yanıldığımı fark ediyorum. Sürgühöyük'ü doğuya getirmem gerekecek..." Arbaleti ona doğru tutmaya devam ederek Angie'nin kemerini, ok kılıfını ve su matarasını aldı. "Bak, Dış-Topraklar'ı yürüyerek geçebilmek için her şeyim var. Fırtına'nın kullanışlı İz Sürücü trenlerinden birine binerim. Hausdorfer, Sürgühöyük'ü benim için sınırda bekletiyor olacak." Wren'e sırıtıp bir elini uzattı. "Sen de gelsene benimle?"

"Ne?"

"Sürdüğün bu hayatta harcanıyorsun Wren. Babanın peşinden giderek harcanıyorsun. Bu mağara adamlarına hizmet etmen için seni daha ne kadar burada tutacak? Benimle birlikte Sürgühöyük'e gel."

"Ve Yeni Londra'yı yemeni mi izleyeyim?" diye sordu Wren. "Hiç sanmıyorum."

Telegram: @cinciva

“O zaman iyi düşün. Kadın Mühendis’in geliştirdiği bu yeni teknoloji, Londralılar’ın elinde ziyan oluyor. İyi niyetli dangalaklar! Yeni kentlerine çene bile koymamışlar. Bu kenti ele geçirip, Sürgühöyük’ü dünyadaki en güçlü yağmacı yapmak için kullanacağım. Elektrikli silahlarla donatılmış *uçan* bir yağmacı! Düşünsene!”

Wren düşündü. Bu fikri sevmedi.

Wolf bir kez daha güldü ve arkasını dönüp gitmeden ona bir öpücük gönderdi. “Belediye binamda senin için her zaman bir yer olacak Wren,” dedi.

Wren, Angie’nin üzerine eğildi. Yüzüne dokunduğunda kız inledi, o da bunun iyiye işaret olmasını umdu. “İmdat!” diye çığlık attı, olabildiğince yüksek sesle. “İmdat! İmdat! Burada! Burada!”

Koşarak geldiler: Saab, Garamond, Cat Luperini. İlkyardım konusunda Wren’den daha bilgili biri Angie’nin üzerine eğilip, “İyileşecek, iyileşecek,” dedi. Ancak Wolf’tan hiçbir iz yoktu. Enkazın üzerindeki gece göğünün, sabah ışıklarıyla solduğu ana kadar aramayı sürdürdülerse de onu bir daha hiçbir yerde göremediler. Sanki Londra’nın bir diğer hayaleti olmuştu.

Telegram: @cinciva

İKİNCİ BÖLÜM

Telegram: @cinciva

24
MANCHESTER

Bağlanma mengeneleri birbirine geçtiğinde çıkan çınlama ve sarsıntılar, Oenone'ın rüyalarını böldü. Kendini tekrar uykuya dalmaya zorladı, ancak midesindeki can sıkıcı, aç sancı dırdır edip duruyordu, bu yüzden sersem gibi uyandı. Rüyasında memleketini, Alotya adalarını görüyordu: Gri kayalar, gri gökyüzü ve gri kış denizi. Abisi Eno'yla birlikte keskin soğukta tepeden aşağı iniyorlardı. Görüntüler, *Martaval*'ın kilerinin boğucu sıcağında hızla kayboldu.

Sabah olmuştu. Yeni doğan güneş, *Martaval*'ın balonundaki yarıklardan süzülüyordu. Oenone, Napster Varley'in bir zamanlar servet edeceğini düşündüğü, tehlikeli cihaz ve satılmamış ticari ürünlerle dolu sandık ve kutularının yığılı olduğu hapishanesinin, tel örgüden zemininde yatıyordu. Yerde döşek yoktu; Oenone sert güverte zeminde yatmaktan öyle kaskatı kesilmişti ki, güçbela hareket edebiliyordu. Hapishanesini, bu sabah her zamankinden farklı yapan şeyin ne olduğunu merak ederek bir süre öylece yattı. Derken farkında vardı. Gürültüsüyle, Bıçakçı Lokması'ndan bu yana kulaklarını delen motor hırıltıları durmuştu.

Tam aşağısında, havakabininden gelen sesleri duyabiliyordu. Varley, her zamanki gibi karısına bağırıyordu. Bebek, her zamanki gibi ağlıyordu. Oenone, daha önce hiç Napster Bebek kadar ağlayan bir bebek görmemişti.

Varley'in bıraktığı teneke sürahiden su içti, çatlak emaye kasenin içine çişini yaptı ve sabah duasını etti. İşlerini bitirdiğinde aşağısı da sessizleşmişti. Olacakları korkuyla beklemeye başladı.

Neyse ki lombar kapağından gelen Varley değil, Varley'in karısıydı. Bayan Varley zindandaki esirlere karşı pek öyle dostça davranmazdı, ama kocasından daha merhametliydi. Biri şişerek kapanmış ve etrafını sarı sarı yaralar kaplamış korku dolu gözleri, asi kızıl saçı ve çilleriyle etine dolgun bir kızdı. Varley onu bir yerlerden almış, ama umduğu kadar iyi bir eş çıkmamıştı. Karısını dövüp duruyordu. Oenone, kızın gemide yankılanan

Telegram: @cinciva

çığlıklarını ve hıçkırıklarını sık sık duyardı. Sanki ikisi de burada tutsaklarmış gibi, bu yorgun genç kadınla bir nevi duygudaşlık paylaştığı hissine kapıldı.

"Napster sana kahvaltı vermemi söyledi," dedi Bayan Varley, kendine has titrek sesiyle ve parmaklıkların arasından bir kase ekmekle yarım elma uzattı.

Oenone, iki eliyle yemeği ağzına tıkmaya başladı. Utanıyordu, ama kendini de tutamıyordu; birkaç haftalık tutsaklık onu bir vahşiye, bir hayvana dönüştürmüştü. "Neredeyiz?" diye yarım yamalak sordu, tıka basa dolu ağzıyla.

"Gökliman," dedi Bayan Varley, Kocasının kasa yığınlarının arasında onları dinlediğinden ve bir anda ortaya çıkıp kargoyla konuştuğu için diğer gözünü de morartacağından korkuyormuş gibi ürkek ürkek etrafa bakıyordu. Kafesin parmaklıklarına biraz daha yaklaştı. "Burası uçan bir kasaba!"

"Duymuştum."

"Murnau toplaşması denen şeyin üzerinde," diye devam etti Bayan Varley, heyecanı korkusuna galebe çalmaya başlamıştı. "Aşağıda, hayatım boyunca gördüğümden daha çok kent var. Her yeri zırhlarla örtülü kocaman bir savaşçı kent, tüccar kasabaları ve Manchester! Napster, Manchester'ın dünyadaki en büyük kentlerden biri olduğunu söylüyor. Kitaplarından birinde okumuş. Çok kitap okur o. Kendini geliştirmeye çalışır. Neyse, buraya bugün geldiğimiz için şanslıyız, aşağıda belediye başkanlarının ve kodamanların katıldığı büyük bir toplantı var çünkü. Napster da oraya gitti; birinin sizi alıp almayacağına bakacak, bayan."

Oenone, çaresiz ve korkak olmaya şimdiye çoktan alışmış olacağını düşünüyordu, ama bu haberi duyduğunda dehşetten neredeyse kusacaktı. Ömrünün çoğunu, Yürüyen Kentler'i yöneten erkeklerin zalimlik öykülerini dinleyerek geçirmişti. Ellerini parmaklıkların arasından güçlükle geçirdi ve Bayan Varley tam dönüp gitmek üzereyken kızın eteğini yakaladı. "Lütfen," dedi çaresizce. "Lütfen, beni buradan çıkaramaz mısın? Kıyıya bıraksan yeter. Bir kentte ölmek istemiyorum."

"Üzgünüm," dedi kız (gerçekten de üzgündü). "Yapamam. Seni salarsam Napster beni öldürür. Ne kadar asabi olduğunu gördün. Bebeğimi de gemiden atar. Yaparım deyip duruyor."

Telegram: @cinciva

Bebek, sanki söylenenleri duymuş gibi uyanıp, aşağıda, havakabinindeki beşiğinde ağlamaya başladı. Bayan Varley eteğini Oenone'ın elinden kurtardı ve aceleyle uzaklaştı. "Üzgünüm bayan," dedi merdivenden inerken de. "Artık gitmem gerek."

Bahar boyunca doğuya doğru gürleyerek ilerleyen, küçük kasabaları yemek için arada bir yolunu değiştiren Manchester, nihayet dün öğleden sonra Murnau toplaşmasına varmıştı. Savaşçı bir kentten daha büyük ve atılgan olan kent, cephe hattının birkaç kilometre arkasına kendini beğenmiş bir dağ gibi çöktü. Çeneleri, bakım mürettebatının içeri girip döner diş setlerini temizleyebilmesi için yarıaçık bırakılmıştı; ancak bu haliyle, Murnau eteklerine üşüşmüş küçük tüccar kasabalardan birkaçını götürmeye hevesliymiş gibi duruyordu.

Kasabalar, sakinlerini toparlayıp birer birer sıvışmaya başlamışlardı; zira tek bildikleri, Manchester'ın gelişinin, onları yemeyecek bile olsa, bela anlamına geldiğiydi. Adlai Browne ünlü bir ateşkes karşıtıydı ve *Traktionstadtsgesellschaft* kentlerinin birçoğu da ona borçluydu. Fırtına ile yapılan savaşlarına oluk gibi para akıtmıştı ve şimdi de bunun karşılığını almak istiyordu. Kentin önünden uçan habercileri, kentlerin liderlerini Manchester belediye binasındaki savaş konseyi toplantısına çağırmıştı.

O sabah saat dokuzda, sınırdaki tüm kent ve banliyölerden kalkan havagemileri ve bulutyatları Manchester'ın üst katına yaklaşmaya başlamışlardı. Toplanan kibar kalabalık tarafından güvenli bir mesafeden izlenen belediye başkanları ve savaşmareşalleri, belediye salonuna doğru ilerleyerek, konsey salonunun kapitone koltuklarındaki yerlerini aldılar ve Manchester belediye başkanının kürsüye çıkan merdivenleri tırmanmasını beklediler. Yüksek tavanın kubbesinde, birbirinden uzak çizilmiş bulutların arasından gün ışığı resminin huzmesi geçiyor ve Kentsel Darwincilik'in ruhunu simgeleyen irikıyım bir genç kız, Yoksulluk ve Mobillik Karşıtlığı ejderhalarıyla savaşmak için kılıcını kınından çekiyordu. *Kızın* gözleri bile altındaki podyuma kilitlenmiş, Adlai Browne'nin ne söyleyeceğini hevesle bekler gibi bakıyordu.

Browne, kürsüye iki eliyle tutunarak, dinleyicilerini süzdü. Etrafındaki her şeyden sürekli hoşnutsuz olmasına yol açan muazzam serveti olan, güdük, al yüzlü bir adamdı. Kızgın bir kurbağaya benziyordu.

Telegram: @cinciva

“Beyler,” dedi yüksek sesle (“Ve bayanlar,” diye ekledi, dinleyicilerinin arasında, kendi paralı hava kuvvetlerinin lideri Orla Twombley’nin yanı sıra birkaç kadın belediye başkanı da olduğunu hatırlamıştı.) “Bu tarihi toplantımıza başlamadan önce, kentimi buraya getirebildiğim için ne kadar gurur duyduğumu, yıllar süren özveri ve mücadelenizin, batıda görece daha barış içinde yaşayan kentlerin sıradan halkları tarafından ne kadar takdir edildiğini söylemek istiyorum.”

Zarif bir alkış koptu. Savaşmareşali von Kobold yanındakine eğilip, “Takdir ettikleri şey bizim paramız,” diye fısıldadı. “Bize gönderdikleri silahlar ve cephaneler için yıllardır bir servet akıtıyoruz. Browne’nin, barış lafını duyunca ödünün kopmasına şaşmamalı.”

“Ben açık konuşan biriyimdir,” diye devam etti Browne, “o yüzden eveleyip gevelemeyeceğim. Buraya sırf sırtınızı sıvazlamaya gelmedim. Buraya sizi bir parça sertleştirmeye, malum yerlerinizi tekmelemeye geldim. Size şunu hatırlatmak isterim ki…” (Söylediklerini Yeni Almanca’ya çeviren delikanlının kendisine yetişmesi için durakladı.) “Size şunu hatırlatmak isterim ki,” diye devam etti, “zaferin eli kulağında! Hepinizin bu ateşkesten, kentlerinizi bir kez daha gökyüzüne açma ve birkaç aylık bir barışın keyfini sürme şansından ne kadar memnun olduğunu biliyorum. Ancak savaş hattından bir parça daha ötede ikamet eden ve Yeşil Fırtına’yla kendi usulümüzce savaşan bizler, sizlerin göremediği birkaç şeyi görüyor olabiliriz. Ve şu anda gördüğümüz şey de, Mobillik Karşıtı tehdidinden dünyayı temizleme fırsatının karşımıza çıkmış olduğudur. Ve bu, kaçırılmaması gereken bir fırsattır!”

Bir alkış daha koptu. Daha fazla alkış gelmesini beklemiş gibi duran Belediye Başkanı Browne, durumu kabullenip destekçilerinin kim olduğunu anlamak için seyircilere bakındı: Winterthur’dan von Neumann, Dortmund Küme-kenti’nden Dekker-Stahl ve toplayıcı banliyölerden savaş kaşarı birkaç düzine belediye başkanı. Alkış kendi kendine tavsamadan hemen önce eliyle susturdu. “Bazılarınız kendimden çok emin konuştuğumu düşünebilir,” diye itiraf etti. “Ancak Manchester’ın Yeşil Fırtına topraklarındaki ajanları, haftalardır bize aynı şeyi söyleyip duruyor: General Naga artık bitti. Kapıldığı o küçük Alotyalı cici kız öldü ve ihtiyar bunağın da ne yaşama, ne savaşma, ne de bir şey yapma isteği kaldı. Tek yaptığı, sarayında yalnız başına oturmak ve onu elinden aldıkları

Telegram: @cinciva

için tanrılara sövmek. Naga'sız Fırtına, başsız kalmış demektir. Baylar - ve tabii bayanlar - saldırma anı gelmiştir!"

Bu kez daha kuvvetli bir alkış koptu. Birkaç yerden, "Browne haklı!" ve "Ay Festivali'nde hepimiz Tienjing'de olacağız!" sesleri yükseldi.

Savaşmareşali von Kobold duyacağını duymuştu. Ayağa kalkıp, en güçlü merasim meydanı kükremesiyle, "Bu pek onurlu bir davranış olmaz, Herr Browne!" dedi. "Naga'nın kederinden bu şekilde faydalanmak hiç onurlu bir hareket değil! Savaşın asıl bedelini burada, sınırda yaşadığımızdan biliyoruz. Sadece para değil, *canımız*! Sadece canımız değil, ruhumuz! Öz çocuklarımız, savaşa âşık birer vahşiye dönüşüyor. Bu barışın sürebildiği kadar sürmesi için elimizden geleni yapmalıyız!"

Birkaç kişi onu alkışladı, ama çoğunluk ondan susmasını, yerine oturmasını ve ezik Sinek yağcılığını kesmesini istedi. Von Kobold, yoldaşlarından bu kadar çok insanın Browne'nin savaş çığırtkanlığına destek verdiğini fark etmemişti. Birkaç aydır süren barış havası, savaşın nasıl bir şey olduğunu onlara unutturmaya yetmiş miydi? Savaşı tekrar başlatırlarsa, kazananın olmayacağını fark etmiyorlar mıydı? Bunlar en az Wolf kadar kötüydüler! Kendini dargın, kızgın ve salak gibi hissederek etrafına bakındı. Kendi subayları bile ondan utanmış gibiydiler. En yakın çıkışa doğru, koltukları ite kaka ilerlemeye başladı.

"Beyler," diyordu o sırada Adlai Browne, "bugün ana-hatlarıyla tartışmayı düşündüğüm konu, önünüze bir savaş planı koymak değil, menüyü açıklamak. Yeşil Fırtına toprakları tam önümüzde, yorgun ve yetersiz teçhizatlı bir ordu tarafından savunuluyor. Batmunkh Gompa ve Tienjing gibi sabit yerleşimlerin tümü, barbar pisliklerin faydalanmayı reddettikleri sayısız orman ve mineral depoları, yenmeyi bekliyor. Bizim asıl sorumuz bunları nasıl paylaşacağımız! Hangi kentin ne kadar yiyeceği!"

Midesi bulanan ihtiyar Savaşmareşali, konsey salonundan çarçabuk ayrıldı. Alkış, yuhlama ve öfkeli tartışma sesleri, belediye salonunun koridorları boyunca ve dışarıdaki park alanına kadar onu takip etti, ama neyse ki burada temiz hava ve serin bir esinti vardı. Aceleyle basamaklardan indi ve Browne'nin adamlarının, turistleri uzak tutmak için diktikleri güvenlik bariyerlerinin altından eğilerek geçti. Çimenliklerdeki birkaç piknikçi dışında kalabalık dağılmıştı. Kesekağıdından şapkalar ve dövizler, metal patikalara düşmüş çiçeklerin

Telegram: @cinciva

arasına saçılmıştı. Ön sayfasında Nimrod Pennyroyal'ın bir fotoğrafının bulunduğu bir gazete rüzgârda süzülüp yanından geçti. *Rezalet*! diye düşündü von Kobold. Dünya bir kaosun içine sürükleniyordu ve gazetelerin ilgilendiği tek şey, şu acayip yazar bozuntusuyla ilgili son dedikodulardı...

Çimlerin üzerinden uzun adımlarla geçip bir gözetleme balkonuna geldi. Korkuluklara dayanarak derin bir nefes aldı ve önce doğuya, kendi kentinin zırhlı istihkamlarına, sonra daha doğuya, bu kez tarafsız bölgeye gözünü dikti. Wolf'un Murnau'dan ayrılışının üzerinden üç hafta geçmişti. Şimdi ne yapıyordu? O iğrenç banliyösü şu anda neredeydi? Savaş başladığında ona ne olacaktı?

"Von Kobold?" dedi arkasından biri. "Savaşmareşali von Kobold?"

Arkasına döndüğünde, kızıl sakallı, rüküş giyimli, kaba bir yabancıyla yüz yüze geldi. Delikanlı biraz kafayı yemiş gibi görünüyordu. Kobold, subaylarını konsey salonunda bıraktığına neredeyse pişman olmuştu. Ne var ki, bu dağgelinciği kılıklı bodurdan da korkacak değildi, o yüzden hazır ola geçerek, "Von Kobold benim," dedi.

"Varley." Yabancı elini uzattığında, Kobold adamın elini sıkmamak için makul bir bahane bulamadı. "Napster Varley," dedi adam, yüzü ışıl ışıl. Altın bir diş ağzında parıldadı. "Konferansınızda söz alabilirim umuduyla buraya geldim, ama beni içeri almadılar. Bu yüzden, havagemilerinize giderken içinizden birinin yakasına yapışabilirim diyerek burada toplantının bitmesini beklerken sizin gezindiğinizi gördüm. Ne şans, değil mi?"

"Şans mı?"

"Hem de nasıl, Herr Kobold!" (*Hür* Kobold diye telaffuz edişi, Savaşmareşali'nin yüzünü ekşitmesine neden oldu.) "Bakın efendim, hava ticareti işindeyim. Nadir bulunan ilginç eşyalar taciriyim. İlginç kelimesi, gemimde şu anda doğru alıcıyı bekleyen küçük mala çok da uyuyor. Sizi bu parkta tek başınıza yürürken gördüğüm an efendim, dedim ki kendi kendime, 'Oğlum Napster,' dedim, anladınız, 'hemen yanına gidip onu Gökliman'da ne gibi bir madenin beklediğini söylemen için seni Ticaret Tanrıları gönderdi buraya.'"

"Gökliman'da mı?" dedi von Kobold ve birkaç kilometre ötede, kent dumanı sisinin üzerinde süzülen uçan kasabanın bulunduğu rüzgâraltına göz gezdirdi. Kimse onu böyle bir yere götürmeye ayartamazdı! Büyük

Telegram: @cinciva

ihtimalle Sinek casusları ve suikastçılarıyla dolu, serbest bir liman. Varley'den uzaklaştı ve omuzunun üzerinden, "Sattığınız her neyse Bay Varley, ilgilenmiyorum," diyerek gerisingeri belediye binasına doğru yürümeye başladı.

"Ah, evet, ilgileniyorsunuz efendim!" dedi tüccar, ona yetişmek için koşturarak. "En azından, ne olduğunu öğrendiğinizde ilgileneceksiniz. Önemli olabilir, efendim. Savaş için, anladınız. Ben sadece bana düşeni yapmaya çalışıyorum, efendim."

Von Kobold, bu adamın neden bahsettiğini merak ederek durdu. Dış-Topraklar'dan, ellerinde savaşı bitireceğini iddia ettikleri Eski-Tekno parçalarla hilebaz toplayıcıların sürekli gelip gittiği bir gerçekti. Birçoğu da şarlatandı, ama asla emin olamazdınız... "Önemli olduğunu düşünüyorsanız," dedi, "yetkililere götürmelisiniz. Manchester'da ya da Murnau'da. Onlar ne yapacaklarını bilirler."

"Ah, başıma açılan belalar için beni ödüllendirmezler onlar, değil mi efendim? Bu malı ele geçirebilmek için de ciddi belalar atlattım, o yüzden hatırı sayılır bir ödül isteyeceğim."

"İyi bir Kentsel Darwinci'yseniz ve bu şeyin bize yardımı olacağını düşünü-"

"Benim, sizin deyiminizle Kentsel Darwinciliğim ikinci sırada geliyor," dedi Varley, "ben öncelikle bir işadamıyım." Omuz silkti ve hayret edercesine mırıldanarak, "Serpme minderler! Nene haklıymış! Alıcı bulmakta bu kadar zorlanacağımı düşünmemiştim..."

Von Kobold bir kez daha arkasını döndü, ama daha bir adım bile atamadan tüccarın eli koluna yapıştı. "Bakın, efendim!" dedi. Elinde fotoğrafa benzer bir şey vardı. Halkın içinde okuma gözlüğünü takmayacak kadar gururlu olan von Kobold fotoğraftakini seçemedi. Varley'i itti, ama tüccar fotoğrafı von Kobold'un tuniğinin göğüs cebine tıkıştırıp, "Uygun bir fiyatta anlaşmak için gelmenizi bekleyeceğim, efendim," dedi yaltaklanarak. "Gemim, Gökliman Ana Meydanı, Kalastra 13'te. Adım da Varley, efendim. Size özel fiyatım da on bin sipali..."

Von Kobold tam, "Bana bak, bu şeytani-" diyordu ki, emir subayı Yüzbaşı Eschenbach'ın görünmesiyle sustu. Delikanlı, belediye binasının basamaklarından hızla iniyordu. Onu gören Varley de yakındaki bir çalılığın arasına dalıp, koşturarak kaçtı.

Telegram: @cinciva

Von Kobold'un yanına gelen Eschenbach, "O herif sizi rahatsız mı ediyordu Savaşmareşali?" diye sordu.

"Hayır. Delinin teki."

"İçeri gelmeniz gerek, efendim," dedi genç adam. "Savaş planlarını konuşuyorlar. Hangi kentin, düşman bölgesinin hangi sektörüne saldırı yapacağına karar veriyorlar. Browne, İleri Komuta denen sabit istihkamı Manchester'a ayırdı; Kazak Denizi'nin doğu kıyısındaki her yeri Dortmund alıyor. Acele etmezseniz efendim, bize hiçbir şey kalmayacak. Elimiz boş kalsın istemeyiz."

"Elimiz boş kalmasın mı?" Von Kobold, gözlerini kısıp park alanında Varley'e bakındı. Katın sınırındaki platformdan havalanan şu balon taksideki o değilse, etrafta adamdan eser yoktu. "Her şey bunun için mi?" diye sordu. "Adlai Browne gibi adamlar, Fırtına'nın topraklarını devasa bir açık büfeye dönüştürsün diye mi? Ne diye barış içinde yaşayamıyoruz?"

Söylenenleri anlayabilmek için çabalayan, ama tam olarak kavrayamayan Eschenbach kaşlarını çattı. "Ama onlar Sinek, efendim."

Von Kobold, belediye binasına doğru yürümeye başladı. "Zavallı Naga," dedi. Napster Varley'in, cebine tıkıştırdığı fotoğrafı hepten unutarak basamakları çıktı ve kentinin payı için savaşmaya içeri girdi.

Telegram: @cinciva

25
THEO GÖKLİMAN'DA

İkindi sonrası, Gökliman'ın etrafındaki gökyüzü trafikle uğulduyordu. Herkes, Adlai Browne'nin, Manchester'ı sırf savaşı yeniden başlatmak amacıyla Doğu'ya getirdiğini biliyordu ve hava-tüccarları da, batıdaki daha güvenli pazarlara havalanmadan önce olabildiğince iş yapmak istiyorlardı. Kentler ve uçan kasaba arasında, kargo gemileriyle aşırı yüklü balonlar gidip geliyordu. Onların da üzerinde, daima tetikte olan Uçan Dağgelincikleri, sığırcık sürüleri gibi daireler çiziyorlardı. Ne var ki, Orla Twombley'nin havacıları, Yeşil Fırtına saldırı gemilerini gözetliyordu, bu yüzden o gece batıdan sallanarak gelip Gökliman'ın rıhtım meydanındaki ucuz bir demirleme yerine konan yağlı, küçük Achebe 100'le ilgilenmediler.

Adı *Gölge Açısı*'ydı. Eski Birlik'ten uzun zaman önce ele geçirilmiş ve bir ticaret gemisine dönüştürülmüştü. Eli yüzü düzgün değildi, ancak kumgemisini sattıktan sonra Hester'ın alabileceğinin en iyisiydi. Afrika'dan buraya bütün yol boyunca, sızdıran hücreleri ve patırdayan motorları hakkında dırdır etmişti ve ona böyle bir ölüm tuzağını satan ikinci el havagemisi tüccarına da verip veriştirmişti. Ancak uçuşun çoğunu gerçekleştiren Theo'ysa, *Gölge*'nin kendine özgü yanlarına çoktan alışmıştı. Gizliden gizliye onun eski ama iyi bir gemi olduğunu düşünüyor ve gece nöbetinin sessizliğinde, ona cesaret vermek için sakince, "Hadi, biraz daha, neredeyse geldik," diye fısıldıyordu.

Ve işte *gelmişti*. Uzun yolculuk sona ermiş; aşağısında, toprağın üzerinde canavarımsı satranç taşları gibi dizilmiş kentlerin görüntüsü Theo'nun içini öfke ve korkuyla doldurmuştu. Kentler, onun düşmanlarıydı. Bin yıldır halkının düşmanlarıydı onlar. Kentlerden oluşan bu devasa toplaşmanın tam kalbine gelmekle ne yaptığını sanıyordu? Gelgeççiler onu hangi zindana tıktılarsa, Leydi Naga'yı oradan kurtarma umudu yoktu. Theo'nun bunu denemesini bile istemezdi, kendi uğruna birilerinin ölmesini istemezdi o.

Telegram: @cinciva

Gölge'nin bağlanma mengeneleri, kalastraya çarpınca çınladı. Theo motorları durdurduğunda Gökliman'ın gürültüsü havakabininin içine aktı: Tüccarların ve istifçilerin bağrışları, zincirlerin çınlaması, bir yerlerde çalan bir laterna, hemen yandaki kalastraya yanaşan bir tüccar. Bir çocuk, elinde bir kova ve uzun saplı bir bezle *Gölge*'nin camlarını silmek için koşa koşa geldi, ama Hester onu eliyle kovdu. Öfkeli, çirkin yüzünün bir bakışı, çocuğun sıvışmasına yetmişti.

Hester'ın heyheyleri üzerindeydi. *Martaval*'ı havada yakalayıp geçmeyi ummuştu, böylece üzerine atlayabilir ve Leydi Naga'yı rahatlıkla kurtarabilirdi. Ancak *Gölge Açısı* yük taşımamasına ve *Martaval*'ın iki motoruna karşılık dört motoru olmasına rağmen, Hester'ın, Napster Varley'in nereye gittiğini keşfetmesi çok uzun sürmüştü. Bu yüzden de Varley, Gökliman'a onlardan önce varmıştı. *Martaval*'a liman askerlerinin, güvenlik görevlerinin ve gelip geçen insanların müdahale edebileceği limanda binmek zor olacaktı. Uçuş güvertesinin arkasındaki gölgelerde heykel gibi dikilen Shrike'ı aradı gözleri. "Saklansan iyi edersin, ihtiyar makine," dedi.

"BANA İHTİYACIN OLABİLİR."

"Burada değil. Bir sürü gelgeççi var burada; üstelik senin etrafta gezindiğini görürlerse, Yeşil Fırtınacı olduğumuzu sanırlar. Hem birileri, beni ve Tom'u ararken burayı paramparça ettiğin o son ziyaretini de hatırlayabilir. Ambarda bekle. Yardıma ihtiyacım olursa ben seni çağırırım."

Shrike tamam dercesine başını salladı ve lombar ağzı basamaklarından çıkarak balona gitti. Hester peçesini indirdi, koyu gözlüğünü yüzüne geçirdi ve lombar kapağını açtı. "Geliyor musun?" diye sordu Theo'ya.

Gaz-Torbası Kabin isimli taverna, Gökliman'ın geçirdiği bütün değişikliklere rağmen hayatta kalmıştı. Hester'ın bu serbest limana ilk geldiği zamandan hatırladığı eften püften baraka kümelerindeki yerini koruyordu. Ne var ki aradan geçen yıllarda hava ticareti, tıpkı aşağıdaki dünya gibi gelgeççiler ile Sinekler olmak üzere ikiye ayrılmış, Gaz-Torbası & Kabin de bir gelgeççi mekanına dönüşmüştü: Kapının üzerine beyaz boyayla, kargacık burgacık *Köpekler ve Sinekler Giremez* yazılmıştı. Küçük, pis masalarının etrafına toplanan tüccarlar, Manchester'lı, Dortmund'lu,

Telegram: @cinciva

Peripatetiapolis'liydiler, Yeni-Maya buhar ziguratlarından ve Antarktik sonda kentlerinden gelmişlerdi. Duvardaki çerçeveli afişler ve karikatürler, Yeşil Fırtına'yla dalga geçiyordu ve dartın üzerine de İz Sürücü Fang'in tunç yüzü işlenmişti.

Hester, kapı ağzında, Gök Tanrıları sunağının önünde durdu ve Theo ona arkadan çarpınca öfkeyle içini çekti. Pardösüsünün ceplerini karıştırıp birkaç akçe buldu, Hayırsever Havacı Sandığı'nın havagemisi biçimli bağış kutusuna attı. Şişman bir garson kız yanlarına koşturdu ve Theo'nun, Hester'ın sevgilisi olduğunu ve Hester'ın da kendine göre gayet iyi birini bulduğunu düşünerek, muzır muzır süzdü onları. Hester, garson kızın düşündükleri doğruymuş gibi bir an gururlandı.

"Varley'i arıyoruz," dedi kadına. "Tüccar. Kısa süre önce Afrika'daydı. Tanıyor musun?"

"Şanslısın. Pencerenin orada. Dikkatli olun ama. Manchester'dan biraz heyheyleri üstünde döndü."

Garson kızın işaret ettiği yuvarlak pencerenin dışında, güneşin batmaya başladığı gökyüzüne akşam bulutları çöküyordu, ancak pencerenin yanındaki masada oturan genç adam manzaranın tadını çıkarmıyordu. Bir kitap okuyor, arada bir de kömürde pişmiş bir kase çekirgeden gönülsüz gönülsüz atıştırıyordu.

"Napster Varley?"

"Kim soruyor?" Varley gözlerini kısarak, Hester'ı baştan ayağa şüpheli şüpheli süzdü. Kitabını kapattı. Adı *Başarılı Pazarlıkta Domier Lard Yöntemleri*'ydi ve onlarca sayfası adi, kirli kağıt parçalarıyla işaretlenmişti. Hester'ın kitabın adına baktığını fark edince, kitabı tersyüz etti. "Seni tanımıyorum," dedi. "Geminiz hangisi?"

"*Gölge Açısı,*" dedi Hester.

"Hiç duymadım." Theo'ya bakıp ona, "Sen nerelisin?" diye sordu. "Ne iş yaparsın?"

"Biz-" diye lafa başladı Hester.

Varley araya girdi. "Oğlana sordum."

İyi bir oyuncu olmayan Theo, kendisinin yerinde Wren'in olmuş olmasını diledi. Brighton'da, ihtiyar Pennyroyal ve Nabisco Shkin'i, uydurduğu hikâyelerle nasıl kandırdığını hâlâ hatırlıyordu. Onu taklit etmek için elinden geleni yaparak, "Zanzibar'lıyız," dedi.

"Sende satın alabileceğimiz bir şey olduğunu duyduk," dedi Hester.

Telegram: @cinciva

Varley ilgilenmişe benziyordu, ama hâlâ kuşkuluydu. “Oturun,” dedi, ayağıyla bir sandalyeyi iterek. “Bir çekirge alın. Ee, yaptığım iş hakkında ne duydunuz ve nerden duydunuz?”

“Gravy Nene’den,” dedi Hester.

“Nene’yle ticaret mi yapıyorsunuz?”

“Eski dostuzdur. Geminde çok önemli bir tutsağın olduğunu söyledi bana.”

“Şşşş!” diye tısladı Varley. Masanın üzerine eğildi ve berbat kokulu bir fısıltıyla, “Malım hakkında böyle uluorta konuşma, bayan,” dedi. “Yerin kulağı vardır. Gökliman yetkilileri köle ticaretinden hoşlanmaz. İçeriye canlı kargo soktuğumu bir duysalar, kamyon yüküyle ceza öderim.”

Theo öyle öfkelenmiş ve tiksinmişti ki, adamı seve seve dövebilirdi. Bıçakçı Lokması’nda kaldığı süre boyunca aldığı yara bereler hâlâ tazeydi ve Bulutların Üstü’nde yaşadığı kölelik utancı da henüz tam anlamıyla geçmemişti: Safça gibi görünen o “canlı kargo” ifadesinin aslında ne anlama geldiğini biliyordu.

Hester istifini bozmamıştı. “Alıcı bulabildin mi?”

“Birkaç saat önce Murnau’nun Savaşmareşali’yle pazarlık başlattım,” dedi Varley. “Ama kesinleşmiş bir şey yok.”

“Ben alabilirim,” dedi Hester.

Varley homurdandı, başını sağa sola salladı ve iş konuşmak iştahını geri getirmiş gibi çekirgelerini bu kez çalakaşık yemeye koyuldu. “İstediğim rakamı karşılayamazsın,” dedi dolu ağzıyla.

“Belki de karşılarım.”

Varley sert sert baktı. Ağzından bir kanat kabuğu tükürdü. “Zanzibar’lı falan değilsiniz,” dedi. “Tatlı çocuk yakışıklı olabilir, ama berbat bir yalancı. Kimsiniz?”

Hester hiçbir şey söylemedi ve onun da sessiz kalması için masanın altından Theo’nun ayak bileğini tekmeledi.

Varley sırıttı. “Kurban olduğum!” Sesini yine fısıltıya indirgemişti. “Fırtına’dansınız, di mi? Sizin ekipten birinin gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Endişelenmeyin, ben açık fikirliyimdir. Napster Varley için altın altındır, ister *Traktionstadt*’ın sandığından gelsin, ister Shan Guo’nun hâzinesinden. Pekâlâ, imparatoriçeniz sizin için ne kadar değerli? Acele etmeniz gerekiyor tabii. Herkes birkaç gün içinde savaşın tekrar

Telegram: @cinciva

başlayacağından bahsediyor. Savaş başlamadan onu güvenli bir şekilde Sinek topraklarına götürmeniz gerek, değil mi?"

"Ne kadar istiyorsun?" diye sordu Hester.

"On bin altın. Aşağısı olmaz."

"On bin mi?" Theo'nun midesi içine çöktü. Bir an için, Leydi Naga'yı satın almanın mümkün olabileceğine inandırmıştı kendini, ama... On bin altın! Varley onlardan Ay'ı isteseydi de olurdu!

"Düşüneceğim," dedi Hester sakin sakin, sandalyesini geri çekerek. "Gidelim Theo."

Varley ona doğru bir çekirge salladı. "Tabii tatlım, düşün sen. Gemimin adı *Martaval,* Kalastra 13'te. Sadece parayı getirip nazikçe ve güzelce vermen yeter."

"Önce malı görmek isteriz," dedi Hester.

"Parayı görene kadar olmaz. Üç tane iri adamım nöbet tutuyor, yani saçma şeyler denemeye kalkmayın."

Yüksek Cadde'de elektrikli lambalar yanmaya başlamıştı. Büyük güveler alacakaranlıkta kaçışıyor; onları kızartıp lezzetli abur cubur olarak satmayı planlayan girişimci çocuklar ellerinde ağlarla güveleri kovalıyordu. Ne zaman veletlerden biri rıhtımın tel örgüsüz kenarlarına koştursa, Hester'ın içinde kalan annelik içgüdüsü, her seferinde yüreğini ağzına getiriyordu. Bu kadar yumuşak olmaması gerektiğini söylüyordu kendi kendine: Bu çocuklar gökyüzünde doğmuşlardı, düşmeyecek kadar uyanıktılar. Düşseler bile, Gökliman yetkililerinin güverteden düşenleri kurtarmak için demirleme kalastralarının aralarına gerdiği güvenlik ağları vardı.

Caddenin dış kavisindeki tırabzanın üzerine eğildi ve batıda kaybolan güneşin son huzmelerini seyredermiş gibi yaptı. Aslında, siyah-beyaz şeritli *Martaval*'ın zincirlendiği Kalastra 13'ü inceliyordu. Tek lombar kapağının hemen dışında nöbet tutan üç ızbandudu gördü. Varley'in de sözünü ettiği gibi cidden iriydiler.

"Bu iş onun boyunu aşıyor," dedi Hester.

"Kimin?" diye sordu Theo. "Varley'in mi?"

"Tabii ki Varley'in! Kariyerinin en büyük ödülüne sahip ama bununla ne yapacağı hakkında en ufak bir fikri bile yok. Tutsağının varlığının birilerinin kulağına gitmesinden ve onu elinden almalarından korkuyor, bu yüzden de kaslı adamlar kiralamış. *Traktionstadt*'a doğrudan yaklaşamıyor, çünkü Leydi Naga'yı onun elinden alacaklarından ve atlattığı belalar için

Telegram: @cinciva

ona hepi topu bir madalya verip savuşturacaklarından korkuyor. Tek tek kişilerle bağlantıya geçtiğindeyse onu başlarından def ettiler. Manchester'dan biraz heyheyleri üstünde dönmesinin sebebi de bu. Bu yüzden kitaplardan yeni fikirler edinmeye çalışıyor. Bizim ortaya çıkmamız dualarının kabul edilmesi gibi oldu onun için. O bir amatör, Theo."

"Ama yine de onbin altın istiyor," dedi Theo.

"Azına razı olacaktır. Hatta yarısına."

"Bu bile çok para demek ve bizim tek kuruşumuz bile yok! Biz buraya Leydi Naga'yı kurtarmaya geldik, onu satın almaya değil! Varley'le üç adamını rahatça alt ederiz. Beni kurtarmadınız mı? Ayrıca geçen yıl Shkin'in şirketinde ne yaptığını da duydum."

Hester başını çevirdi ve Brighton'daki köle kulesinden Tom'u kurtarmak için öldürdüğü adamları ve sonrasında Tom'un ona şaşkınlık dolu, ihanete uğramış gibi bakışını hatırladı. O gece birlikte geçirdikleri son geceydi. "Sorun, Leydi Naga'yı gemiden çıkarmak değil," dedi. "Onu buradan çıkarmalı, bu cicili kentlerin hepsini geçmeli ve güvenli şekilde Yeşil Fırtına sınırlarına girmeliyiz. Varley'in gemisinden çıkarmaya çalışırken bir yaygara koparsa, bu uçan makineler bizi daha iki yüz metre gidemeden yaka-"

Uzanıp, önünden geçen bir güveyi yakaladı ve buruşmuş gövdesini veletlerden birinin ağının içine attı. "Saol ha'fendi," dedi çocuk da.

"Yani vazgeçelim mi diyorsun?" diye sordu Theo, çocuk uzaklaşırken.

Hester susuyor, Yüksek Cadde'ye bakıyordu.

"Bayan Natsworthy?"

"Hayır," dedi oldukça nazik bir tonla. Theo'ya bakmıyordu. Dikkati, Gökkubbe Otel isimli büyük, dökük bir binanın kapısından biraz önce çıkan adama sabitlenmişti. Arkasına uzandı, Theo'nun kolunu tutup cesaret verircesine sıktı. "Hayır," dedi bir kez daha. "Vazgeçmemize gerek yok. Bize tonla para verebilecek birini bulmamız gerekiyor sadece."

Telegram: @cinciva

26
MAHVOLDUM!

Traktionstadtsgesellschaft liderlerinin yeni saldırı planlarına şekil verdikleri Manchester konferansı uzadıkça uzamıştı. Savaşmareşali von Kobold, havayatının havakabininden inip Rathaus'a doğru kaskatı yürürken, "saldırı"nın doğru sözcük olduğunu düşünüyordu. Savaş söylentilerinden ürken karısı, *Veronica Gölü*'yle çoktan Paris'e uçmuştu bile. Onu özlemiyordu. Son yıllarda onu o kadar az görmüştü ki, artık onu tanıdığını bile hissedemiyordu. Aşırı döşeli, aşırı rayihalı resmi suitinde onunla bir akşam daha geçirmek zorunda kalmamış olmaktan memnun, karısı ve Wolf yokken yuvası bellediği, üst kattaki küçük odaya çıkan merdivene tırmandı. Oğlunun portresini saymazsak çıplak olan beyaz duvarlar dikkatini pencerelere; günbatımı kızıllığına karşı siyah siyah kanat çırpan yarasalara, uçan makinelerin rüzgârla taranmış duman izleriyle bezeli gökyüzüne çevirdi.

Ne huzurlu bir akşam, diye düşündü Savaşmareşali; tuniğinin ceplerindeki kâğıtları çıkarıp yatağının üzerine atıyordu. Ne var ki sabahleyin, kentini yeniden savaşa sokacak belgeleri imzalamak zorundaydı. Delikanlılar birliklerine çağrılacak, gaga silahlar ve havagemileri hazırlanacaktı... Kadınlar ve çocuklar, uzak batıdaki barışçıl kentlere doğru yola çıkmışlardı bile. Ve bu gece, kentinin zırhı kapatılacaktı. Yatak odasının penceresinden akşam göğüne bir daha ancak aylar sonra bakabilecekti.

Tuniğini astı, tuvalet masasının üzerindeki telefondan evdeki hizmetçiyi arayarak bu akşam yemeğini odasında yiyeceğini söyledi ve ondan ekmek, soğuk et ve bir şişe bira getirmesini istedi. Kapıyı kilitlemediğinden emin olmak için kapıya döndüğü sırada, gözü yatağın üzerindeki kağıt harmanından kendisine doğru bakan bir yüze çarptı.

Browne'nin konuşmasının, sıkıcı daktilo nüshasının arasında ne işi olduğunu düşünerek fotoğrafı eline aldı. Bir kadının yüzü. Bunun,

Telegram: @cinciva

Varley'in parkta cebine tıkıştırdığı fotoğraf olduğunu fark etmesi zaman aldı. Öğleden sonraki planlama oturumunun keşmekeşi içinde, o kılıksız hava-tüccarı neredeyse aklından çıkmıştı. Şimdiyse öfkesi tepesine sıçramıştı. Bir köle tüccarının, köleliğe hiçbir zaman bulaşmamış ve yediği her kasabada köleleri özgürleştirmeyi bir onur meselesi saymış Murnau'nun birkaç kilometre yakınında iş yaptığını düşünmek! Üstelik de Varley'in, bu zavallı, bitik görünüşlü kimsesiz çocuğu von Kobold'un satın almaya gönüllü olabileceğini hayal edebilmesi!

Elinde fotoğraf, hızla telefona doğru yürüdü, ahizeyi öfkeyle eline aldı ve irkilen operatöre bağırarak derhal kendisini güvenlik şefine bağlamasını emretti. Adamın yanıt vermesini beklerken, gözlüğünü el yordamıyla gözüne geçirdi ve fotoğrafa daha yakından baktı. Kız Doğulu'ydu; pis, yara bere içinde ve gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Bir yerden tanıdık geliyordu, ama neden böyle düşündüğünü anlayamadı Kobold. Küçük, zayıf ağzı, çarpık dişleri...

Birdenbire, bu kızı nerede gördüğünü hatırladı. İstihbarat birimi, ona General Naga'nın düğün fotoğraflarını göndermişti. Kırmızı elbisesinin içindeki gelin. Kalın, kara kaşları ve çıkık elmacıkkemikleri. O ağız.

"Savaşmareşalim?" diye cızırdadı telefon. "N'oldu?"

Gözü hâlâ fotoğrafta, bir an tereddüt etti Kobold. "Yok bir şey, Shiller," dedi sessizce. "Önemli değil."

Telefonu yavaşça yerine koydu, sonra da tuvalet masasının çekmecesinden tabancasını aldı, ağır kılıcını ve düşmanının yıllar önce ona gönderdiği değerli *Kevlar* elyafından yapılma zırhını kuşandı. Normalde zırh kuşanmakla uğraşmazdı, ama Naga'nın karısını kurtarmaya giderken Naga'nın hediyesinin onu koruyacak olması uygun görünmüştü gözüne.

Üstüne kalın bir palto aldı ve hızla merdivenden aşağı inip yemeğiyle birlikte yukarı çıkan hizmetçinin yanından geçti. "Kusura bakma tatlım," dedi ona. "Planda değişiklik oldu." Ama birayı aldı ve ona ait rıhtım gözüne doğru hızla ilerlerken içti. Yer mürettebatı, *Die Leiden des Jungen Werthers* isimli yatını hangara çekiyordu. "Öyle kalsın beyler," dedi ve adamlarına doğru ilerlerken boş bira bardağını yana doğru fırlattı. "Yine havalanacağım."

"Bu gece mi efendim?"

"Deposunda pek fazla yakıt yok efendim."

Telegram: @cinciva

“Fazlasına da ihtiyacım yok zaten,” dedi Savaşmareşali. “Gökliman’a gidip geleceğim.”

“Burada bu isimde biri yok,” dedi, Gökkubbe Oteli’nin resepsiyon görevlisi. Tozlu bir argon ampulü cızırdayıp titreşti, ışığı tel tel olmuş halıların ve tütün renkli duvarların üzerinde kıpraştı. Merdivenler gölgeye çıkıyordu.

“Güzel bir yermiş,” diye mırıldandı Theo.

Hester, resepsiyon tezgahının üzerine eğildi. Peçesinin ardındaki duygusuz profil, bir yumruk kadar sert görünüyordu. Theo, asker kepli, bu dili uzun, zavallı çocuğa Hester’ın çok kötü bir şey yapmasından korkuyordu, ama kadın sadece, “Emin misin? *Nimrod* Pennyroyal. Yazardır,” dedi.

“Onun kim olduğun biliyorum, hanımefendi,” dedi resepsiyon görevlisi, aynı fikirsiz sırıtışla. “Pennyroyal’ı herkes tanır. Ama otelde o isimde biri kalmıyor.”

“Daha biraz önce buradan çıktığını gördüm,” dedi Hester. “Yaşlı bir adam. İhtiyar. Kel.”

“O Bay Unterberg’di,” dedi resepsiyondaki. “128 numaralı odada kalan, Murnau’lu bir işadamı. Liman ofisine gidip geleceğini söyle- Hah, bakın geldi kendisi de!”

İçeriye, Yüksek Cadde barlarındaki gürültülü parti seslerini, yolunu kaybetmiş birkaç güveyi ve aradıkları adamı alan lobi kapısının açılmasıyla, Hester ve Theo arkalarını döndüler. Sakallarını kesmiş, mavi gözlük takmış ve her zaman giydiği şık giysilerinin yerine, seyyah bir iş adamı gibi rüküş, ince çizgili kumaştan bir cüppe giymişti, ancak Hester ve Theo onu görür görmez tanıdılar.

“Aman yüce Poskitt!” diye bağırdı, onun yanına gittiklerinde. “Aman Clio! Aman lanetli Nora!”

“Biraz konuşmak istiyoruz,” dedi Hester.

Yardım için çığlık atmasını, polisi ve Gökliman milislerini çağırmasını bekledi Hester. Ne de olsa son karşılaşmalarında Hester onu öldürmeye çalışmış, ancak yufka yürekli kızı onu engellemişti. Ne var ki Pennyroyal, Hester’dan ziyade resepsiyondaki çocuktan korkuyormuş gibi bakıyordu. Hester’ın yanından gergin gergin geçerken (fal taşı gibi açılmış gözleri ve

Telegram: @cinciva

bir karış açık ağzıyla onları izleyen) delikanlıya bakarak, "Burada konuşamayız!" diye tısladı.

"Odana çıkalım o halde," dedi Hester.

Pennyroyal teklifi süklüm püklüm kabul ederek, resepsiyondan anahtarını aldı ve Theo'yla Hester'a onu izlemelerini işaret edip merdivenden yukarı çıktı. Hester kendini, bir şeylerin yerinde olmadığını hissetmekten alıkoyamıyordu. Pennyroyal kadar kendini seven birini daha tanımamıştı. Neden başka biriymiş gibi davranıyordu?

128 numaralı oda en üst kattaydı; eğimli bir çatı, pis metal bir lavaboya su akıtan bir musluk, bütün düz zeminlerde boş şarap şişeleri. Pennyroyal, pencerenin yanındaki hasır sandalyeye çöktü. Hester, Theo içeri girdikten sonra kapıyı kapattı.

"Tom'la Wren'i aramaya geldiyseniz," dedi ihtiyar, "günler önce gittiler. Wolf Kobold isimli bir adamın işi için kuzeye gittiler."

"Tom'la Wren burada mıydılar?" diye sordu Theo.

Hester, ailesiyle ilgili bu ani haber karşısında altüst olmuş görünüyordu. Bir an Pennyroyal'a baktı, bir şeyler söylemeye davrandı, ancak durdu. Kendini toparlayarak, "Buraya bunun için gelmedik," diye kestirip attı. "Para lazım Pennyroyal."

Pennyroyal, bronşitli bir fok gibi keyifsizce kükredi. "Para mı? Para için mi geldiniz? Senin pek öyle okuma alışkanlığın yoktu, değil mi Hester? Okumadın mı?"

"Neyi okumadım mı?"

"Ben niçin bu çöplükte saklanıyorum dersin?" Eğilip, boş şişelerin ve yatağın altındaki çorapların arasından eski bir gazeteyi çekip çıkardı. Hester ve Theo'nun yüzüne tutarak, acı acı, "Gördünüz mü?" dedi. "Ben mahvoldum! Mahvoldum! Hepsi de senin o kızın yüzünden!"

Gazetenin adı *Lens*'ti. Ön sayfasının büyük bir kısmını Pennyroyal'ın fotoğrafı kaplıyordu. Kendini beğenmiş, gülümseyen yüzünün altında, koyu siyah harflerle şunlar yazıyordu:

YALANCI!
GERÇEK NIMROD B.PENNYROYAL'IN
MASKESİ DÜŞTÜ!

Telegram: @cinciva

Murnau muhabirimiz SAMPFORD SPINEY yazdı
(Bkz. sayfa 1-24)

Theo gazeteyi alıp ilk birkaç sayfasına hızla göz attı. "'Birçok uzman, "Profesör" Pennyroyal'ın arkeolojik çalışmalarından uzun süredir kuşkulanıyordu,'" diye okudu. "'Profesör' Pennyroyal'ın Amerika ve Yeni-Maya'daki maceralarını anlatan öykülerini destekleyecek hiçbir kanıt suyüzüne çıkmamıştı...'" Derken makalenin sonuna baktığında bir çığlık kopardı, zira Wren'in fotoğrafı vardı. Fotoğraf küçüktü ve onu son gördüğünden beri saçlarına bir şeyler yapmıştı (ya da fotoğraf çekildiğinde eğimli bir yerde duruyor olabilir miydi?), ama oydu. Fotoğrafın altındaki paragraflara hızlıca göz atıp okumaya başlamadan önce Hester'a gergin gergin baktı.

"'Saygıdeğer bir hava-tüccarı olan Bay Thomas Natsworthy, Pennyroyal'ın *İhanet Altını* isimli çok satan kitabının son bölümlerinde ölümünü hayli yürek burkucu bir şekilde tasvir ettiği Hester Shaw'un kocasından başkası değildir. O kitabın hayranları, Bayan Shaw'un hayatta olduğunu ve kocasıyla ayrıldıkları Ay Festivali'nde görüldüğünü ve çiftin, tatlı mı tatlı, Bayan Wren Natsworthy (15) isminde bir de kızları olduğunu öğrendiklerinde şaşırabilirler. Kızları, Pennyroyal için, "Biraz abartmaktan hoşlanır," diyor.'

"'Bu satırların yazarı ve Profesör'ün okurlarının sayıları giderek artan bir kısmı, Pennyroyal'ın birazdan fazla abarttığına inanmaktadır; aslına bakarsınız kendisi bir dolandırıcı, bir şarlatan, bir üçkağıtçı, bir züppe ve aldatma uzmanından başka bir şey değildir ve Murnau'daki varlığı, bu onurlu kentin bütün geleneklerini hiçe saymaktadır.'"

Hester, peçenin ardından, desteklercesine kıkırdadı.

"Gördünüz mü?" dedi Pennyroyal. "Küçük haspa! Spiney'e arkamdan bunları söylemiş! Acaba adam onu kandırmış mıdır? Sözlerini çarpıtmış olmasın? Ondan beklenir. Bana elindeki bütün cephanesini fırlatır. Ah, avukatlarımı onun üzerine salardım ya, heyhat, maceralarımın bütün kanıtları Bulutların Üstü'yle birlikte yandı. Şimdi Werederobe ve Spoor da onları kandırdığımı ve son hatıralarım için aldığım avansı iade etmemi istiyorlar. Nasıl edeyim! Harcadım bile! Murnau ve Manchester'da hakkımda tutuklama emri çıktı. Nereye gideyim? Ne yapayım? Dostum

Telegram: @cinciva

Dornier Lard beni havayatına alıp götürür umuduyla buraya kaçtım, ama beni tanımadı bile! Pilotlar beni tanır da alacaklılarıma haber verir korkusuyla alelade bir ticari gemiye binip gitmeye de cüret edemem. Tabii..." Ondan korktuğunu belli etmemeye, ağlamaklı ve sevimli görünmeye çalışarak bön bön Hester'a baktı. "Geminiz var mı Bayan Natsworthy? Belki eski günlerin hatırına... Theo, güzel çocuğum, Bulutların Üstü'nden birlikte nasıl kaçtığımızı hatırlarsın. Sen ve ben, ihtiyar *Buzlu Pasta*'yı sırayla uçurmuştuk."

"Para," dedi Hester kaskatı.

"Tabii, yolculuk paramı öderim!" Pennyroyal şişkin, beyaz tüylü göbeğini ve bir sürü kesesi olan keten para kemerini açığa çıkaracak şekilde giysilerini sıyırdı. Kemeri çıkardı ve içindeki altınları yere boşaltmaya başladı. "Acil durumlar için yanımda taşıdığım küçük bir hazine sadece," diye açıkladı durumu. "Cep harçlığı olarak, ama beni buradan götürürseniz ve bu konuda sessiz kalırsanız, hepsini alabilirsiniz."

"Cep harçlığı mı?" Hester, altın yığınını çizmesinin burnuyla şöyle bir karıştırdı. "Burada olsa olsa dört yüz sipali var, Pennyroyal."

"Beş yüz!" dedi ihtiyar adam hevesle, pardösüsünün astarından bir altın tomarı daha çıkarıp yere, diğerlerinin yanına atarak.

"Bunlarla yürüyebilmene şaşmak lazım."

"Bana yardım ederseniz hepsi sizin."

Hester başını sallayarak ona teşekkür etti. "Theo, topla şunları," dedi.

"Ama bu yetmez..."

"*Martaval*'a binmeme yeter. Rıhtımdaki o ızbandutları geçeyim, gerisini doğaçlama hallederim."

Theo, Hester'ın beş yüz altın akçeyle Varley'in gözünü nasıl doyuracağını hâlâ anlayamamıştı, yine de çömelip altınları cebine tıkmaya başladı. Pennyroyal, yüzünde hem acı hem de umut dolu tuhaf bir ifadeyle onu izledi. "Geminiz hangi rıhtımda?" diye sordu. "Adı ne? Hızlı mı? Yeni-Maya'ya gidebilirim. *Lens*'in orada çok fazla okunduğunu sanmıyorum."

"Bizimle geldiğin falan yok," dedi Hester.

"Ama sen dedi-"

"Ben bir şey demedim, Pennyroyal. Her zamanki gibi sadece sen konuştun. Sana gemimde güvenemem, hem güvensem bile gittiğim yere gelmek istemezsin."

Pennyroyal sızlanmaya başlamıştı. "Param! Param!"

Telegram: @cinciva

“Bunu yapamayız!” diye bağırdı Theo, Hester’a dönerek. Pennyroyal onu bir zamanlar köle olarak kullanmıştı ve tanrıların, yalanları yüzünden bu adamı nihayet cezalandırdığını gördüğü için memnun olması gerekirdi. Ancak memnun değildi; kendini zavallı, korkmuş bir ihtiyarı soyuyormuş gibi hissediyordu. “Onun parasını alamayız!”

“Bunu bir bağış gibi düşün,” dedi Hester ve kapıyı açtı.

“Seni yetkililere şikayet edeceğim!” diye acı acı bağırdı Pennyroyal.

“Nasıl yani, yerini açık mı edeceksin? Hiç sanmıyorum.”

“İyi bir amaç için alıyoruz parayı, Profesör,” dedi Theo, Hester’ın ardından odadan çıkarken. Adamın titreyen ellerine dokunarak, “Geri ödeyeceğiz,” dedi sakince. “Leydi Naga, burada bir gemide esir tutuluyor. Onu Shan Guo’ya götüreceğiz. Götürdüğümüzde, General Naga buna minnettar olacak… Senden aldığımızın on katını ödeyecek.”

“Leydi Naga mı?” diye inledi Pennyroyal. “Ne diyorsun sen? Leydi Naga öldü!”

“Theo! ” diye bağırdı Hester, merdivenin ortasından.

Theo, Pennyroyal’a son bir kez endişeyle baktı ve arkasını dönüp, Hester’ın peşi sıra önce odadan, sonra da Gökkubbe Oteli’nden, yıldızlı gece ayazına çıktı.

Resepsiyondaki görevli onların gidişini izledikten sonra, telefonun ahizesine sarıldı ve operatörden, Gökliman’ın telsiz-telgraf bölümünde çalışan abisini bağlamasını istedi. “Lego?” diye fısıldadı. “Benim, Duplo. Murnau’ya bir yıldırım telgraf çekebilir misin?”

128 numaralı odasında yalnız kalan Pennyroyal, kendini sakinleştirmek için birkaç tane derin, titrek nefes çekti. Merakı, zavallılığının önüne geçmeye başlıyordu. Genç Theo ne demek istemişti? Naga’nın karısı sağ olabilir miydi? Gerçekten de Gökliman’da mıydı? Öyleyse, *Traktionstadt* o kadını almak için neler vermezdi? Onu ele geçiren adam, geçmişinde ne tür ahlaksızlıklar yatarsa yatsın, kahraman olmaz mıydı?..

Pennyroyal, sinirleri yatışsın diye kendine bir bardak brendi doldurdu ve kirli perdeyi sıyırarak, rıhtım meydanında demirlemiş havagemilerinin büyük, durgun şekillerine baktı. *Martaval;* Hester’ın ağzından kaçırdığı isim buydu. Daha önce bu gemiyi duymamıştı, ama hangi kalastrada olduğunu öğrenmek kolaydı. Hem işler sarpa sardığında, Yüksek Cadde’nin

Telegram: @cinciva

tavernalarında ona yardım edecek birkaç irikıyım gelgeççi bulmak da zor olmasa gerekti.

Lens'in hakkında yayımladığı canavarca yazılar, nihayet zihninden kaybolmaya başlıyor, yerini daha yeni, daha hoş bir manşete bırakıyordu: "*Pennyroyal İleri Gelen Bir Sinek'i Ele Geçirdi*"...

Telegram: @cinciva

27
KALASTRA 13

Batıdan gece rüzgârıyla gelen alçak bir bulut, Gökliman'ın on beş metre altında, aşağıdaki toprağı ve büyük kentlerin tepe katları hariç her şeyi gizleyerek beyaz bir halı gibi serilmişti. Gece mavisi renginde Murnau'lu bir havayatı bulutların üzerinden süzülerek geliyor, rıhtım meydanının en uzak ucundaki bir demirleme yerine doğru kavis çizerek yaklaşıyordu. Muhtemelen Oberrang'lı birkaç budala, miraslarını kumarhanede yemeye gelmişlerdi. Yüksek Cadde'nin gözetleme güvertesindeki tırabzanlara yaslandığı sırada, sisin kokusu Hester'a çok uzun yıllar önce Çakal Tüneği'nde yaşadığı bir geceyi anımsattı.

Kalastra 13 tam aşağısındaydı. *Martaval* iskelede bekliyor, üç muhafız da borda iskelesinin dibinde volta atıyordu. Geminin havakabininde bir ışık belirdi, bir tane de balonun en aşağısındaki pencerede.

Hester, Theo'ya döndü. "Gemiye dön. Kalkışa hazırlan. Her şey yolunda giderse, birkaç dakika içinde Leydi Naga'yla gemiye binmiş olurum."

"Oraya tek başına gidemezsin!" diye itiraz etti Theo. "Ya bir şeyler ters giderse?"

"O zaman bensiz gidersiniz. Doğu'ya gidin ve General Naga'ya karısının başına gerçekte neler geldiğini anlatın." Hester, Theo'yu bir an önce güvenli bir şekilde buradan uzaklaştırmak istiyordu, böylece en iyi olduğu şeyi yapmaya başlayabilecekti. Eğilip Theo'nun yanağından öptü, çocuğun teninin tüm sıcaklığını peçesinden hissetti. Harekete geçmeden önceki bu anlarda her şey çok yoğun oluyor, sanki beyni her şeyi, her sesi ve her kokuyu içmek istiyordu.

Theo başını tamam dercesine salladı. Tam bir şey söyleyecekken vazgeçip sustu. Barların ve kafelerin arasında mekik dokuyan pilot kalabalığını yara yara Yüksek Cadde'de hızla ilerledi. Hester, gözden kaybolana kadar Theo'yu izledi. Yirmi yaş genç olsaydı, ona nasıl deliler

Telegram: @cinciva

gibi âşık olacağını düşündü. Sonra, duygusal mankafalılığına küfrederek, Kalastra 13'e giden basamaklardan indi.

Nöbet tutan adamlar, umduğu gibi sıkılmış ve uykuluydular. Yüksek Cadde'nin barlarında takılıp iş arayan türde kılıksız, sefil havacılardandılar. Varley, bu adamları değerli kargosunu korumak için tutmuş olmalıydı, ancak bu soğukta ayakta dikilmektense içki içmeyi yeğlerlerdi. Onları öldürmeyi ve Pennyroyal'ın altınlarının üzerine yatmayı düşündü, ama bir yaygara koparmadan üçünü birden haklayamazdı ve henüz bu riske girmek de istemiyordu. "Varley nerede?" dedi.

Adamlar, sert ve belalı görünmeye çalışarak kendilerine geldiler. "Sen de kimsin?" dedi biri, yay yüklü zıpkın tüfeğini ona doğrultarak.

Hester, elindeki çantayı sallayıp Pennyroyal'ın altınlarının sesini dinletti onlara. İçinden, *Şıkırtı bir sözcük mü?* diye geçirdi. Böyle zamanlarda hep çok sakin olur, bunun gibi küçük sorular ilgisini çekerdi. Tom *olsa söylerdi*... Ancak şu anda Tom'u düşünmemeliydi.

Muhafızlardan biri, açık lombar kapağından içerdeki birine seslenerek *Martaval*'ın borda yolunda bekliyordu. Bir süre sonra zıpkın tüfeğiyle Hester'ı dürttü ve diğerleri de Hester'ın gemiye binmesi için yolu açtılar.

Gölge Açısı'nın havakabininde Theo motorları ısıtıyor, dümen kumandalarını test ediyor ve kalkış için kimseden izin almadığından, Gökliman'da kimsenin bunu fark etmemesini umuyordu. Hemen arkasında Shrike bir ileri bir geri yürüyor, ağır ayak sesleri güverteyi sallıyordu. "TEK BAŞINA GİTMEMELİYDİ," dedi İz Sürücü.

"Sana dedi-"

"SENİ SUÇLAMIYORUM, THEO NGONI. YİNE DE TEK BAŞINA GİTMEMELİYDİ." Nahoş, mekanik bir ses çıkardı. Theo bu sesin, iç çekmenin İz Sürücü karşılığı olduğunu düşündü. "DR. ZERO'YU KURTARMASINA YARDIM EDİYOR OLMALIYDIM. BAŞKA ZAMAN OLSAYDI KOLAYLIKLA YAPARDIM. GÖKLİMAN SANTRALİNİ İMHA EDER, KARIŞIKLIK YARATIR VE TEK-YAŞAMLILAR BAŞKA YERE BAKIYORKEN MARTAVAL'A BİNERDİM... AMA BUNU BİRİLERİNİ ÖLDÜRMEDEN YAPAMAM."

"Zaten çok da uzağa gidemezdin," dedi Theo.

Telegram: @cinciva

Shrike onu dinlemiyor gibiydi. Bir lombozun önünde dikilmiş, geceye ve demirlenmiş sessiz gemilere bakarken, "ONA YARDIM EDECEĞİM," dedi.

"Olmaz! Bir gören olursa..."

"DİKKATLİ OLURUM."

Theo onu durduramadan, Shrike lombar kapağını açtı ve rıhtım kalastrasına zıpladı. Etrafta kimse yoktu. İki uzun adımda kalastrayı geçip kenarından aşağı atladı. Zırhı, rıhtım ışıklarının yansımasıyla, cıvadan yapılmış gibi dalgalanıyordu. Kalastranın alt kısmı gölgede kalmıştı, payandalarla kaplıydı. Shrike onların arasından sürüne sürüne ilerleyerek güverte rıhtımının altına geldi ve avare avare dolaşan bir zeplin taksisi, meydana gidene kadar orada bekledi. Sonra kendini Gökliman'ın alt bölümünden Kalastra 13'e doğru çekip çıkardı.

Zeplin taksi, Gökliman'ın ortasındaki rıhtım platformlarından birinin üzerine kondu ve Sampford Spiney, yanında devasa kamerasıyla Bayan Kropotkin'le birlikte aşağı indiğinde, hasır havakabini çatırdadı. Gazeteci, Gökliman'dan mesaj aldığı sırada *Oberrang*'da bir akşam yemeğindeydi ve resmi cüppesini çıkaracak vakit bulamamıştı. Gökkubbe Oteli'nin resepsiyon görevlisinin beklediği demirleme platformuna doğru yürürken hafif hafif sallanıyordu.

"Evet? Pennyroyal'ı gördüğünü iddia eden sen misin?"

"Otelimde kalıyordu efendim."

"Şimdi orada mı?"

"Hayır efendim. Size mesajı ilettikten kısa süre sonra koşarak çıktı."

"Nereye koştu?"

"Bilmiyorum efendim. Birileri onunla konuşmaya geldi. Sonra da koşarak çıktı. Size odasını gösterebilirim efendim."

"Odası mı? Odası mı? Yüce Fırtına! Bir odayla röportaj yapamam! Bana Pennyroyal'ı bul, yoksa *Lens*'ten tek kuruş alamazsın."

Resepsiyon görevlisi aceleyle Yüksek Cadde'ye çıkan merdivene koştu; Spiney de fotoğrafçısına parmak şıklatıp kendisini izlemesini işaret ederek onun peşine takıldı. "Bir not düşün, Bayan Kropotkin," dedi basamakları tırmanırken. "Taksi indiği sırada yanından geçtiğimiz havayatının Savaşmareşali'ne ait olduğundan adım gibi eminim. İhtiyar Gökliman'da

Telegram: @cinciva

ne yapıyor? Kumar mı oynuyor? Bir kadını mı görüyor? Bundan da bir haber çıkabilir...”

Martaval'ın havakabini, ıslak bebek bezi kokuyordu. Kıç bölümündeki kamaralar, ısıtma kanallarının üzerine gerilmiş ipten sarkan bebek bezleriyle doluydu. Biçimsiz yapılmış kitap rafları duvarları kaplıyor, Varley'in kişisel gelişim kitaplarının ağırlığı altında bel veriyordu. Bir köşede, sümüklü bir bebek burnunu çekti ve ağlamaya başladı. “Şşş, şşş, şşş,” dedi annesi; Varley'in ızbandutlarından biri Hester'ı içeri itelediği sırada kaygıyla baktı.

Önünde yarısı yenmiş akşam yemeğiyle, her zamankinden daha telaşlı ve dağgelinciğini andıran ifadesiyle Varley onu bekliyordu. Ceketini çıkarmıştı. Pantolonunu, yılan derisinden askılar tutuyordu. “Bu kez yalnız mısın?” diye sordu Hester'a. “On binimi getirdin mi?”

“Beş,” dedi Hester. “Bu kadarını toparlayabildik.”

“O zaman Leydi Naga'nı başka bir alıcıya satacağım demektir. ”

“Tabii, gemiye binerken borda iskelesinin önündeki muazzam kuyruğu görmedim değil,” dedi Hester. Varley yerinden ok gibi kalkıp lombozdan bakmaya çalışırken, “Alay ediyordum,” diye ekledi. “Kabullen, başka alıcı yok. Daha büyük ve daha belalı adamlar, zindanında ne zulaladığını öğrenip onu senden beleşe alıp götürmeden, benimle iş yapmak zorundasın.”

Varley gözlerini dikip ona baktı, ama bir şey demedi. Hester çantasını mutfak masasının üzerinde açtı ve bir tomar küçük para kesesini salladı. Keseler gürültülü bir şekilde çınladı, nasıl çınlamasınlar: İkisi Pennyroyal'ın tasarruflarıyla, diğer sekizi de Yüksek Cadde'de gece boyunca açık bir antrepodan Theo'yla aldıkları somun ve pullarla tıka basa doluydu. “On kese,” dedi, birini açıp bir altın akıntısını boca ederek. “Her birinde iki yüz elli sipali var. Kargonun canlı ve iyi durumda olduğundan emin olduğumda Kaptan Ngoni kalanını da getirecek.”

Varley paraya iştahla baktı, ama mutlu değildi. “O siyah çocuk kaptan mı? Yeşil Fırtına'da para kıtlığı olduğu kadar adam kıtlığı da var demek ki.”

Hester, başka bir keseyi eline alıp masaya ikinci bir parlak altın yığını saçtı. “Bak! Ne kadar güzeller!” dedi Bayan Varley, bebeği kucağında zıplatarak.

Telegram: @cinciva

“Ya al, ya vazgeç,” dedi Hester.

Varley hâlâ tereddütteydi. “Yüzünü görmek istiyorum,” dedi muzipçe.

“Görmek isteyeceğini sanmıyorum.”

Tüccar burnunu çekti. Önündeki bir oyuncağı tekmeleyip uşağına, “Ona gözkulak ol, paramı da çalayım deme,” dedi. Ardından Hester’ı iterek yanından geçti ve *Martaval*’ın balonuna giden lombar merdiveninde gözden kayboldu. Diğer adam, gözlerini masadaki altın yığınından istemeye istemeye ayırıp Hester’a çevirdi. Bebek aguladı. Kadın, Hester’ın uzun yıllar öncesinden belli belirsiz anımsadığı bir ninniyi söylemeye başladı, ama Hester’ın ona baktığını görünce derhal sustu.

“Meşe Adası’ndan mısın?” diye sordu Hester.

Kadın hayır dercesine başını salladı. “Kızıl Geyik.”

Hester’ın çocukluğunun geçtiği Meşe Adası’ndaki tepelerden hava iyi olduğunda Kızıl Geyik Adası görülebilirdi. Ninniyi tanımasına şaşmamalıydı. Bu kadını ve bebeğini öldürmek zorunda kalmasam diye düşündü.

“Napster beni oradaki karı mezatçısından satın aldı,” diye anlatmaya başladı kadın, sonra aniden sustu, zira kocasının merdivendeki ayak seslerini duymuştu. Korku dolu kargosunu yanında sürükleyerek kabine indirdiği sırada, ona yol vermek için masaya doğru kaydı.

Pennyroyal, aradığını bulana kadar Yüksek Cadde’nin kalabalık içki yuvalarından yarım düzinesine girip çıktı. Aslına bakılırsa onlar Pennyroyal’ı bulmuştu: O ana kadar Kadimler’in Mikado ve Rodeo gibi şans oyunlarına bahis oynadıkları Kalastra 1’in üzerindeki kumarhaneden sallana sallana, kızları ve şişeleri kavrayarak çıkan kolluk nöbetindeki Manchester’lı genç ve kabadayı milis çetesine yakalanmıştı. Pennyroyal hemen yanlarına gidip, “Affedersiniz, beyler,” ve, “Bir maruzatım olacaktı,” diye seslenmiş, ama gençler onu sallamamışlardı; ta ki durup, “Ben Nimrod Pennyroyal’ım!” diyene kadar.

Manchester’lılar başlarını çevirip ona baktı.

“Git be!” dedi biri.

“Boğalım şunu!” diye önerdi diğeri.

“Rıhtım meydanından aşağı sepetleyelim!” diye kükredi bir üçüncüsü.

“Hobaaa!”

Telegram: @cinciva

"Hayır," dedi beşincisi, diğerlerinden az biraz daha ayıktı. "O *gerçekten* Nimrod Pennyroyal. Gazeteden tanıyorum."

"Tamam, rıhtım meydanından aşağı sepetleyelim!"

"Hobaaa!"

"Şu sahte kaşif herif, diil mi?" dedi kızlardan biri; sanki hayvanat bahçesindeki ilginç bir hayvanmış gibi Pennyroyal'a dikkatle bakıyordu.

"Ben sahte değilim!" diye bağırdı Pennyroyal. "Sizden yardım istemeye geldim! Rıhtım meydanındaki bir hava-gemisinde, Yeşil Fırtına'nın çok üst düzey bir üyesini saklıyorlar ve o kadını tutuklamak için bazı dürüst Mobillik Yanlıları'na ihtiyacım var!"

"He he he he," diye güldü Manchester'lı kendi kendine, aklına komik bir şey gelmiş gibi. Diğerleriyse Pennyroyal'ın ne söylediğini anlamaya çalışıyorlardı. Bir ya da ikisi kılıçlarını çektiler. "Bir Sinek mi? Burada?"

"Leydi Naga burada! Onun yerini tespit edebilmek için kılık değiştirmiştim. Gazetelerde okuduğunuz her şey bir tuzak, düşmanın benim onursuz biri olduğuma inanması için tasarlandı. Ben aslında baştan beri *Murnau Geheimdienst* istihbaratına çalışıyorum, anlarsınız ya."

Manchester'lılar boş boş baktı. Murnau'nun istihbarat servisinin Almanca adını daha önce duymamışlardı. Pennyroyal, onların cehaletine (tabii sessizce) küfredip *Martaval*'ın, Yüzer Çarşı'daki gelen gemi tablosundan aldığı bilgilerini çalakalem yazdığı eski zarfı çıkardı. Kendi berbat yazısına bir süre gözlerini kısıp baktı, sonra zarfı bir savaş bayrağı gibi salladı. "Gelin beyler!" diye bağırdı. "Benimle Kalastra 13'e ve zafere yürüyün!"

Yara bere içinde bir yüz, kalıp gibi yağlı bir saç, çuval bezinden bir elbisenin içinde için için titreyen zayıf bir beden. Leydi Naga'nın, *Martaval*'ın lombar merdiveninden sürünerek aşağı inişini izlediği sırada içinde beliren acıma duygusu Hester'ı afallattı. *Wren'den çok da büyük değil,* diye düşündü ve bir an, ileri atılıp bu zavallı, korkmuş yaratığa sarılıp onu rahatlatmak ve artık güvende olduğunu söylemek istedi.

Ne var ki güvende değildi, henüz değildi ve kucaklanmayı da istemeyebilirdi; Hester'dan da en az Varley'den korktuğu kadar korkmuşa benziyordu. Varley onu itip kakarak getirdi ve, "Bu güzel hanım seni satın alacak," dedi. Leydi Naga geriye doğru kaykılıp korkmuş bir hayvan gibi

Telegram: @cinciva

inledi. Siyah pardösüsü ve siyah peçesinin ardında Hester, Ölüm Tanrıçası gibi görünüyordu.

"Sen Leydi Naga mısın?" diye sordu.

"Oenone," dedi genç kadın, korkuyla gözlerini kırpıştırarak. Gözlüğü bantla tutturulmuştu ve camlarından biri de çatlamıştı.

"Elbette Leydi Nalet Naga," diye böbürlendi Varley. "Mühür yüzüğüne baksana. Bir de şu Zagwa işi kolye şeyine. Onlar da hediyemdir bu arada. Şimdi gidip paramın geri kalanını getir."

Hester tamam diye başını salladı ve dikkatini Varley'den, kapıda dikilen zıpkın tüfekli adamla kendi arasındaki uzaklığı hesaplamaya yöneltti. Duvara doğru döndü, bir eli yavaşça pardösüsünün içindeki bıçağa giderken, bebeğin Varley'in masasındaki para kesesi yığınına uzandığını gözucuyla fark etti.

Bundan sonra olan her şey gayet yavaş, ancak engelleyemeyeceği kadar da hızlı oldu. Çocuğun tombul eli keseyi tuttu; kese düştü, kese patladı. Güvertede Varley'in ayaklarının dibine bir somun ve pul fırtınası saçıldı. Kandırıldığını anlayan Varley bir çığlık kopardı. Hester bıçağını tutup kolunun altından kapıdaki adama fırlattı ve adamı boğazından vurdu. Adam yere düşerken zıpkın tüfeği ateşlendi, ancak tüfekten çıkan mızrak Hester'ın başının üzerinden geçip yukarı fırladı ve Hester mızrağın, tepesindeki bölme duvarına çarptığını duydu. Bayan Varley çığlık çığlığaydı. Bebek ağlıyordu. Birden Hester başına bayıltıcı bir darbe aldı. Kafatasının içinde mor bir ışık patladı. Küfredip kaçmaya yeltendi, ancak kafası karışmıştı. Birinin onu arkadan vurduğunu sandı. Etrafındaki her şey dökülüyor, omuzlarına vuruyor, onu güvertenin zeminine yapıştırıyordu. Düşen şeylerin arasında dizlerinin üzerine yapışınca dökülenlerin kitap olduğunu fark etti. Ölen adamın zıpkını, Varley'in ev yapımı kitaplıklarından birini duvardan sökmüş ve kitaplık da Hester'ın üzerine düşmüştü. Çok salakça bir yaralanmaydı, ama ciddiyetinden bir şey kaybettirmiyordu. Dökülen kitaplar başının etrafında fıldır fıldır dönüyordu sanki. *Yeni Başlayanlar İçin Tehlikeli İşler. İnsana Yatırım. Kuş Yolları'nda Servet Kazanıp, Harcayabilmek için Hayatta Kalmak*! Kusacağından emindi.

Varley, kolunu Oenone'ın boğazına dolamıştı. "Çocuklar koşun!" diye bağırdı. "Yakalayın şu kadını! Yakalayın!" Hester dışarıdaki adamları hatırladı. Başındaki acı yüzünden gözünü kısarak ayağa kalkmaya çabaladı.

Telegram: @cinciva

Izbandutlar, demirleme kalastrasından gemiye girdikleri sırada adımları havakabinini sarstı. Hester cebinden silahını çıkarıp, kabin kapısından içeri daldıklarında birer birer onlara ateş etti. Gaz tabancası yumuşak, öksürük benzeri sesler çıkarıyordu. Hester bunların Yüksek Cadde'den duyulmamış olmasını umdu. Adamlar, arkadaşlarının üzerine düştü. İçlerinden biri çırpınmaya devam edince Hester onu bir daha vurdu. Kanın yüzünden aşağı aktığını hissediyordu. Tabancasını Varley'e doğrulttu, ama tetiği çekemeden bayıldı.

Sonra hatırlayabildiği tek şey, tüccarın, tabancasını elinden söküp almasıydı. Suratında aptal, delirmiş gibi bir sırıtış vardı. Burun delikleri açılıp kapanıyordu. Hester'ın peçesini açtığında sırıtışı daha da yayıldı, zira kadının çirkinliği ona ayrı bir zafer kazandırmıştı sanki. Hester'ın yüzüne tükürdü. "Eee," dedi. Tabancayı indirdi (kendi hava-geminde kullanılması tehlikeli bir aletti) ve kemerindeki bıçağı çıkardı. "Seni kimse özlemeyecektir."

Karısı tabancayı alıp Varley'i vurduğunda adamın yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Öldürüldüğünü anlaması sanki biraz zaman almış gibi bakıyordu. Sırıtışı suratından ağır ağır silindi. Hester'ın yanında dizlerinin üzerine çöktü, başı düştü ve öylece, dizlerinin üzerinde, ölü olarak kaldı.

"Tanrım," diye mırıldandı Oenone.

Bayan Varley tabancayı indirdi. Titriyordu. Bebek ağladıkça ağlıyordu. Oenone kabinde güçlükle ilerledi ve Hester'a ayağa kalkmasında yardım etti.

"Artık gitseniz iyi olur," dedi Bayan Varley. Çamaşır ipinden bir bebek bezi çekip altınları onun içine doldurmaya başladı.

Hester, kitaplığın çarptığı, sızım sızım sızlayan, zonklayan yere dokundu. Elini çektiğinde eli ıslak ve kırmızı geldi. Başı dönüyordu. Oenone'dan destek alarak, "Seni kurtarmaya geldik," dedi. "Ben ve Shrike."

"Bay Shrike mı? O burada mı?"

"Theo da burada. Bizi bekleyen bir gemi var." Oenone'ın yardımıyla, sanki birdenbire kilometrelerce uzağa düşmüş lombar kapağına doğru topallamaya başladı. "Tanrım, çok canım yanıyor," diye homurdandı. Bir şekilde borda iskelesinin tepesine ulaştılar. Rıhtım kalastrasında bir adam bekliyordu. Yalnız bir adam. Son silah sesini muhtemelen duymuştu. Rüzgâr, önü açık, uzun, mavi paltosunu dalgalandırıyordu ve ay ışığı da kemerindeki ağır kılıcın kabzasında pırıl pırıl parlıyordu.

Telegram: @cinciva

Hester, midesi bulanarak bezgince öğürdü. Onunla savaşacak hali yoktu.

"Leydi Naga?" dedi yabancı. "Tam zamanında geldim demek ki."

Yabancı, ona doğru ilerleyip borda iskelesinin üzerine çizmeli ayağını koyduğunda, Oenone korkudan Hester'a yapıştı. *Martaval*'ın lombar ağzının loş ışığı altında adamın yüzü acımasız görünüyordu, ama kaba değildi. Bir elini uzattı. "Ben Savaşmareşali von Kobold. Benimle Murnau'ya gelmelisiniz. Çabuk lütfen."

Hester, borda iskelesinin tırabzanına tutunarak adama ters ters baktı. "Önce beni geçmeniz gerekiyor."

Von Kobold, Hester'a saygı dolu bir ifadeyle baktı. Yaralı yüzü onu şaşırtmışa benzemiyordu, ne de saçını keçeleştiren ve yanağından süzülen kan. Hafifçe eğilerek ona selam verdi. "Beni affedin genç hanım, ama beni pek zorlayacakmış gibi görünmüyorsunuz. Sanırım, imparatoriçenizi kurtarmak için gelmiş, Fırtına ajanlarından birisiniz. Yaralanmamış olsanız bile, onu buradan çıkarmanız mümkün değil. Burasıyla bölgeniz arasında onlarca kent var ve hiçbirinin lideri benim kadar anlayışlı olmayacaktır. Benimle Murnau'ya gelin, sizi ve hanımınızı General Naga'ya göndermenin bir yolunu düşüneyim."

Rıhtım meydanındaki gürültüyü duyunca arkasına döndü. Birileri bağırıp çağırıyordu; gece boyunca açık Jenga Salonu'nun ışıklı pencerelerinde koşuşturan figürler seçiliyordu. "Ona güvenmek zorundayız," diye fısıldadı Oenone ve Hester'a yardım ederek borda iskelesinden aşağı indirdi. Von Kobold'a eriştikleri sırada iş işten geçmişti; güverte plakaları çizmeli ayakların gümbürtüsüyle patırdıyordu. Kalastra hizasında onlara doğru kılıçlarını çekmiş altı kırmızı pardösülü adam yaklaşıyordu ve arkalarından da, onları kışkırtan, tıknaz, Nimrod Pennyroyal sekerek geliyordu.

"İşte oradalar!" diye bağırdı Pennyroyal. "Kaçıyorlar! Durdurun!"

"Sen de kimsin?" diye carladı Savaşmareşali von Kobold, sesi öyle askeri bir tonda çıkmıştı ki, adamlar derhal durdular. Yukarıda, Yüksek Cadde'de gelip geçenler, Kalastra 13'te olan biteni görebilmek için gözetleme platformuna doluşmaya başlamışlardı.

"Bizler, efendim, Manchester Sivil Muhafız subaylarıyız," dedi içlerinden en uzun ve en ayık olanı. "Bu hava-gemisinde tehlikeli bir Sinek'in saklandığı bilgisini aldık."

Telegram: @cinciva

“Oha!” dedi silah arkadaşlarından biri, eliyle işaret ederek. “Bu o! Naga’nın karısı, ihtiyarın dediği gibi!”

“Nasıl, o kıyafetin içindeki mi?” diye sordu bir diğeri.

“Bu o! *Akşam Haberleri*’nde fotoğrafını görmüştüm. Oha!”

“Tutuklusunuz!” dedi liderleri, Oenone’a doğru ilerleyerek.

“Geri çekilin, beyefendi,” diye araya girdi von Kobold, kılıcını çekerek. “Bu hanım benim tutsağımdır. Onu, savaş meraklısı belediye başkanının ellerine bırakacak değilim.”

“Durun, herkes sakin olsun!” dedi Pennyroyal, Murnau ile Manchester arasında, güzel manşetlere çıkma şansını yok edecek bir didişme yaşanmasını istemiyordu. Ne var ki daha fazla bir şey diyemeden, patlayan bir flaş gözlerini kör etti. Resmi cüppe giymiş ufak tefek bir adam, gitgide kalabalıklaşan kalastraya çıkmıştı. Arkasında, fotoğraf makinesine yeni flaş ampulü yerleştirmekle uğraşan bir de kız vardı.

“Bay Pennyroyal!” dedi yeni gelen adam şevkle. “*Lens*’ten Sampford Spiney. Her yerde sizi arıyorduk. Hayal kırıklığına uğrattığınız hayranlarınıza bir mesajınız yok mu?” Sesi dost canlısı ve alttan alta küçümseyiciydi, ancak kılıçlarını çekmiş Manchester’lıları, elinde kılıcıyla von Kobold’u, *Martaval*’ın borda iskelesinin ayağında dizlerinin üzerine çökmüş Hester’a destek olan Oenone’ı gördüğünde sessizliğe gömüldü. “Ben diyordum ki!” diye mırıldandı telaşla. “Bu da ne böyle?”

Ne var ki Manchester’lıların lideri konuşmaktan yorulmuştu. Kılıcını havaya kaldırıp von Kobold’u geçmeye çalıştığı sırada, Savaşmareşali adamın yolunu kesti. Kılıçları birbirine çarptığında kıvılcımlar çıktı, ki bu, Gökliman’ın yangın önleme yasalarını doğrudan ihlal anlamına geliyordu. Yukarıda, Yüksek Cadde’de insanlar çığlık çığlığaydı. Manchester’lı silahşor da çığlık atıp, kolundan kanlar akarak yere yuvarlandı. Von Kobold dönüp diğerleriyle yüzleşti. “Savunun kendinizi!” diye bağırdığında, beşini birden haklayabilecekmiş gibi duran bu haşin, ihtiyar askerden korkan çoğu geri çekildi. Yalnızca biri yerinden kıpırdamadı. Kırmızı yanaklı, genç, şişmanca bir delikanlıydı. Kılıcının yanında bir de altıpatları vardı. Silahını doğrudan von Kobold’a doğrultup iki el ateş etti.

Gölge Açısı’nda bekleyen Theo silah seslerini duyunca, doğruca lombar kapağına koştu. Bu seslerin tabancadan çıkmadığına kendini ikna etmeye

Telegram: @cinciva

çalıştı, ama nafile, tabancadan çıktıklarını ve Kalastra 13 yönünden geldiklerini biliyordu.

Bir alarm ötmeye başladı. Theo demirleme kalastrasının üzerine atladı ve rıhtım meydanına doğru koşmaya başladı. Gökliman'ın gökmavi üniformalarını kuşanmış bir bölük adam, ellerinde arbaletleri, Yüksek Cadde'den aşağı merdivenden iniyorlardı. Belediye binasının yakınındaki bir rıhtım düzlüğünde, kırmızı bir yangın söndürme zeplini, çıkacak yangına karşı hortumlarını hazırda tutarak havalanıyordu.

Theo, *Gölge Açısı* ile rıhtım meydanı arasında çaresiz kalakaldı. Ne yapabilirdi? Nasıl yardım edebilirdi?

Korkunç bir çığlık, rüzgârda süzülerek kulağına geldi. Bir tane daha. Artan silah sesleri. Arkasını döndü ve *Gölge*'ye geri girdi.

Savaşmareşali von Kobold yere düştüğünde, onu vuran adam ileri atılarak Leydi Naga'ya uzandı. Hester onu karşılamak için ayağa kalktı ve birden, ona dik dik bakmaktan başka hiçbir şey yapmadığı halde, adam silahını bırakıp, "Aaaaah!" diye bağırdı. Aşağı bakan Hester, güvertenin alttan keskin bıçaklarla yarılmakta olduğunu gördü. Beş bıçaktan iki tanesi, Manchester'lının çizmesinden ve içindeki ayaklarından geçmişti. Adam kendini kurtararak bir kez daha çığlık attı. Bıçaklar, güvertede geriye doğru kayarak düzensiz delikler açtı. "Çekin bunu Bayan Kropotkin!" Spiney fotoğrafçısına emirler yağdırıyordu.

Güverte plakası kabardı. Altından zırhlı bir yumruk, rıhtımı delerek kendini gösterdi; pençeli parmakları deliği genişletmiş ve Shrike'ı ortaya çıkarmıştı. Zırhını, parmak uçlarını ve zalim metal sırıtışını aydınlatan flaş bir kez daha patladığında ışık saçtı.

"İz Sürücü!" diye bağırdı Manchester'lı silahşor, geriye kaçmaya çalışarak. Shrike onu tutup kaldırdı ve kalastranın kenarından fırlattı. Adam havada bir süre dövündü ve sonra acı bir çığlıkla düşerek güvenlik ağına indi. Shrike, adamın arkadaşlarından birini daha savurduktan sonra, diğerleri dönüp kaçmaya çalışırken, Yüksek Cadde'den gelen Gökliman milislerinin ilk mangasıyla çarpıştılar.

Hester bir kez daha bayılıp sert rıhtımın üzerine kapaklandı. Birkaç saniye sonra Gökliman yangın söndürme teknesi havada süzülerek herkese dondurucu su püskürtürken ayıldı. Kalastra 13'e bir manga İz Sürücü'nün

Telegram: @cinciva

geldiği yanılgısı vardı insanlarda. Onlarca alarm ötüyor, korkunç bir yaygara kopuyordu. Kalastranın ucunda Manchester'lılar, her nasılsa onları kılık değiştirmiş Yeşil Fırtına baskıncıları sanan Gökliman adamlarıyla çarpışıyorlardı. "Hayır, hayır!" diye bağırıyordu Pennyroyal. Kalastranın altında, Shrike'ın fırlattığı Manchester'lılar güvenlik ağında debelenerek, bir Floransa uçağının pilotlarının uzanıp onları oradan çıkarmaya çalıştıkları yan rıhtıma ulaşmışlardı.

Onun aşağısında da, bulut katmanının üzerine düşen kara, tombul bir havagemisi silueti hareket ediyor, yukarı tırmanıyordu.

"*Jenny Haniver*," dedi Hester, güverte plakasındaki deliklerden aşağı bakarken. Sonra bunun mümkün olamayacağını fark etti; onu kurtarmaya gelen bu kez Tom değil, *Gölge Açısı*'ndaki Theo'ydu.

Shrike da gemiyi görmüş ya da motorların gürültüsünü duymuştu. Oenone'ı, sanki bir kargo paketiymiş gibi tek kolunun altına aldı. Dönüp Hester'a uzandı, ama Hester ondan uzaklaşmış von Kobold'a doğru sürünüyordu.

Kalastranın en uzak ucundaki kargaşada, Manchester'lılardan biri, "Pennyroyal'dı!" diye bağırıyordu. "Bizi buraya Pennyroyal sürükledi! Fırtına İz Sürücüleri'nin pençesinin kucağına!"

"Bu doğru değil!" diye bağırdı Pennyroyal, Gökliman askerlerinden biri onu yakalamak için elini uzattığında geri geri kaçarken. "Ben de mağdurum. Parama ne olacak?"

Gölge Açısı, Kalastra 13'ün ucuna, su yüzeyine çıkan bir balina gibi yanaştı. Hester, von Kobold'u yüzükoyun çevirdiğinde havakabininin içindeki Theo'yu gördü. Şişko Manchester'lının tabancası, von Kobold'un paltosunun önünde iki kavruk delik açmıştı. Ama von Kobold sadece bir an soluksuz kalmıştı. Paltonun altında Eski-Tekno zırhın donuk parıltısını gördü Hester. Von Kobold, Hester'ın yüzünü avcunun içine alarak, "Yeşil Fırtına seni çok cesur yetiştirmiş," diye fısıldadı.

"Öyle değil," dedi Hester, ama açıklama yapacak zaman yoktu.

Hester, von Kobold'un, "Naga'ya, savaşı istemeyenlerin de olduğunu söyle," dediğini duyabildi, ardından kendinden geçti. Shrike, Gökliman arbaletlerinden çıkan oklar zırhında çatırdarken Hester'ı yerden kaldırıp *Gölge*'ye doğru koşmaya başladı.

Pennyroyal, kalastranın ucundaki adamlardan kaçarken Spiney'e rastladı. Gazeteci, ertesi günün gazetesinde *Manchester'ın Adamları*

Telegram: @cinciva

Naga'nın Baskıncılarına Karşı Cesurca Savaştı! manşetinin altında çıkacak fotoğrafları çekmekle meşgul Bayan Kropotkin'i oradan oraya yönlendiriyordu. Hin bir gülümseyişle Pennyroyal'ın önüne atıldı. "Senin bu öyküdeki rolün ne, Nimrod? Ne kadar zamandır Yeşil Fırtına adına çalışıyorsun?"

Pennyroyal adamı eliyle itti. Bir havagemisi, motorlarının sağır eden gürültüsüyle kalastradan ayrılıyordu ve birden, havalanan geminin içinde altınlarının bulunduğu *Martaval* olduğu korkusu düştü içine. "Param ne olacak?" diye bağırdı gemiye doğru.

"Sana ne kadar para verdiler, Pennyroyal?" diye bağırdı Spiney, bir kez daha yolunu kesip, Bayan Kropotkin'e fotoğraf makinesini getirmesini işaret ederek.

Pennyroyal, öfkeyle cılız bir şekilde kükredi ve Spiney'i iki eliyle sertçe itti. Ona karşılık veren Spiney, Pennyroyal'ın yakasına yapışıp adamın suratını pataklamaya başladı. Kalastra 13'te o kadar çok şey yaşanıyordu ki, bu iki yazarın rıhtımdan yuvarlandıklarını ve kenardan aşağı düştüklerini kimse görmedi. Düşerlerken bir süre ahenkle çığlık attılar.

Gölge'nin uçuş güvertesinde Theo, tüm motorlara tam güç vermiş, havagemisini Gökliman'ın gölgesinden açık gökyüzüne çıkarmaya hazırlanıyordu, ancak kumanda koluna uzandığında çelik bir el bileğini kavradı.

"GÖKLİMAN YÜKSEK CADDE'DE İKİ UÇAKSAVAR ZIPKIN BATARYASI VAR," dedi İz Sürücü Shrike. "HAVA SAHALARINI TERK EDER ETMEZ BİZE ATEŞ AÇARLAR."

"Ama burada kalamayız!" diye bağırdı Theo, eliyle pencerelere işaret ederek. Cam, onlarca arbalet okunun çarpmasıyla çoktan çatlamıştı, ancak ufak bir kıvılcımın tüm Gökliman'ı yakacağı korkusuyla henüz kimse daha tehlikeli bir şeyi ateşlemeyi göze alamıyordu.

"AŞAĞI GİT," dedi Shrike. "BULUTLARIN ARASINA GİR. ORADA SAKLANIRIZ."

Theo, bunu düşünemediği için kendisine kızarak başını salladı. Kısa süre sonra *Gölge*, motor bölmelerini üst konuma getirerek gemiyi Gökliman'ın altındaki beyaz dalgaların içine inmeye zorladı.

Telegram: @cinciva

Pennyroyal ve Spiney'in "Aaaaaaaaaaaah!" diye bağırışları, Kalastra 13'ün altındaki güvenlik ağı onları güvenle tuttuktan sonra, "Oh!"a dönmüştü. Sanki dev bir hamağa düşmüşler gibi aynı anda zıpladılar.

"Yüce Poskitt!" diye mırıldandı Pennyroyal; gazeteciyi itip ayağa kalkmaya çalışıyordu. Kalın, gevşek örgüleri düşüşlerini durdurana kadar ağın varlığını unutmuştu. "Hapı yuttuk sandım!" diye iç çekti.

"Sen çoktan yuttun, Nimrod!" diye kıkırdadı Sampford Spiney. En az Pennyroyal kadar korkmuştu, ama bunu göstermeye niyeti yoktu. "Fırtına'yla düşüp kalkmak, kavgaya karışmak, Savaşmareşali'ni öldürme girişimine destek olmak... Kalastradaki şu kız gerçekten Naga'nın karısı mıydı? Manchester'lı arkadaşların öyle diyorlardı..." Yazacağı ürkütücü haberleri düşünerek heyecanlanan gazeteci, mutluluktan bir aşağı bir yukarı sıçramaya başladı.

"Şunu *yapmayı* kes ahbap," diye rica etti Pennyroyal. "İçimi bulandırıyor."

"*Lens*'in bir sonraki sayısını okuduğunda bulanacağının yarısı kadar bile değil." Spiney daha da güçlü zıplayarak kıkırdadı. Ağdan garip sesler çıkmaya başlamıştı: Belli belirsiz çatırtılar, küçük tıngırtılar.

"Spiney, bence dursan iyi edersin! Bu ağ çok eski ve bu gece iki iri Manchester'lının ağırlığını taşıdı bile."

Ağın bir ucunu, Kalastra l4'ün alt kısmına bağlayan cıvatalardan biri, gerilip kopan bir arp teli sesiyle yerinden çıktı. Spiney zıplamasını keserek boğuk bir çığlık attı.

"İmdat!" diye bağırdı Pennyroyal, avazı çıktığı kadar, ama Kalastra 13 ağzına kadar insanla dolmuş olsa da onu duyan tek kişi, Spiney'in fotoğrafçısı Bayan Kropotkin oldu. Kalastranın kenarından yüzü göründü. İplere dolanmış adamlara bir elini uzattı, ancak erişemedi. Pennyroyal, dik ağın üzerinden kadına doğru tırmanmaya çabaladı, ancak tek yaptığı şey diğer taraftaki cıvatayı da yerinden sökmek oldu. "Of Poskitt!"

"Bayan Kropotkin! " diye çığlık attı Spiney. "Yardım getirin! Derhal yardım getirin, yoksa değersiz hayatınız boyunca evcil hayvan gösterileri ve bahçe partilerinin fotoğraflarını çek-"

Bayan Kropotkin, yaşadığı sürece bir daha evcil hayvan gösterisi çekmek zorunda kalmamasını garanti altına alacak bir zihin aydınlanmasıyla, ağ iyiden iyiye bel verdiği anda fotoğraf makinesini çıkardı ve *Lens*'in bir sonraki sayısının birinci sayfasında *Gökliman'ın*

Telegram: @cinciva

Korkunç Ölüm Dalışında Yiten Yazarlar manşetinin altına basılacak fotoğrafı çekti.

Telegram: @cinciva

28
FIRTINA KUŞLARI

Gölge Açısı bulutların arasına daldığı sırada Shrike kıç tarafa koşturdu. Havakabininin, perdeleri kapalı kıç kabininde Oenone, Hester'ın üzerine eğilmiş, kafa derisindeki yarıktan boşalan kanı parmaklarıyla durdurmaya çalışıyordu. Kafasını kaldırıp Shrike'a baktı. "Ecza dolabı var mı? İlkyardım çantası da olur!"

Shrike, Hester'ın şoktan kireç gibi olmuş yüzüne baktı. *Bırak ölsün,* demek istedi Oenone'a, *sonra da yeteneklerini kullanarak onu Dirilt. Yaralı ve harap yüzünün yerine, İz Sürücü Fang'inkinden bile daha mükemmel, çelik bir maske tak. Narin vücudunun yerine, benimki kadar güçlü bir vücut yerleştir.* Hayatını unutacağını, ama ruhunun yaşamaya devam edeceğini biliyordu Shrike. Birlikte olacakları bin yıl boyunca, iyileşmesinde ona yardım edecekti. Onun ölümsüz çocuğu.

"Ecza dolabı!" diye bağırdı Oenone. "Acele edin Bay Shrike!"

Shrike arkasına döndü ve ranzanın üstündeki dolapta *Gölge*'nin ilkyardım setini buldu. İlkyardım setini Oenone'a uzattığı sırada bir çarpışmayla gemi sallandı. Bir kez daha uçuş güvertesine gitti. Theo kumandalarının üzerine tutunmuş, ıslak pencerelerden dışarı bakıyordu.

"SALDIRIYA UĞRADIK," dedi Shrike.

"Ne?" dedi çocuk etrafına bakınarak, karanlık yüzündeki fal taşı gibi açılmış beyaz gözleriyle.

"VURULDUK. BİR ROKET..."

Theo bir kez daha pencereye baktı. "Başka bir gemi göremiyorum. Hiçbir şey göremiyorum. Şu bulut-"

Derken *Gölge Açısı,* bulutların göbeğinden çıktığında, ikisi de çevrelerinde kent yamaçlarının yükseldiğini ve aralardaki gökyüzü parçalarını dolduran onlarca hava-gemisinin ışıklarını gördüler. Yağmur yağıyordu, damlalar pencereleri lekeliyor ve çevredeki her şeyi bulanıklaştırıp parlak bir kaleydeskop beneğine dönüştürüyordu; ancak

Telegram: @cinciva

Shrike, yörüngelerine bakarak diğer gemilerin *Gölge Açısı*'nın peşinde olmadıklarını anlamıştı. Bunlar askeri gemiler de değildi üstelik, batıya giden kargo ve yolcu gemileriydi.

"MURNAU, KENTTEKİ KADINLARI VE ÇOCUKLARI BOŞALTIYOR," dedi.

"Savaşa hazırlanıyorlar," diye fısıldadı Theo. Sonra içinde bulundukları durumu hatırlayarak, "Peki ya biz?" diye sordu.

"AYRILDIĞIMIZIN HABERİ DİĞER KENTLERE HENÜZ ULAŞMAMIŞ OLABİLİR."

"Çok uzun sürmez ama," dedi Theo. *Gölge*'nin yönünü doğuya çevirmek anlamsız görünüyordu, zira artık Murnau toplaşmasından kurtulabileceklerine inanmıyordu. Buna rağmen, Manchester ve Traktionbad Braunschweig kentine ait kulelerin duvar gibi ördüğü sarp bir vadinin içinden geçerken yağmuru gözleyerek yönünü doğuya çevirdi. *Gölge*'yi o kadar alçaktan uçuruyordu ki, kentlerin uzun tekerleri, havakabininin her iki yanından geçiyordu. Diğer gemiler, vadide onların çok üzerinden geçiyor, birçoğu batıya gidiyordu. Önlerinde, birkaç kilometrelik çamur boyunca küçük, vahşi görünümlü banliyöleriyle Murnau vardı. Büyük savaş kenti zırhlarını indirmişti. Theo, *Gölge Açısı*'nı palet seviyesinde uçurmayı sürdürerek, kentin kuzey tarafının etrafından döndürdü. Dümen kumandaları ağır işliyordu. "Sanırım dönüş kanatçıkları hasar almış," dedi; kumanda kollarını sinirli sinirli çekiştiriyordu.

Geminin Gökliman'dan düşerken aldığı darbeyi hatırlayan Shrike, bir kez daha kıç tarafa gitti. Oenone yarasını temizlerken Hester'ın da bilinci açılmış, mırıldanıyordu: "Tom! Ah, Tom!" Shrike, tıbbi alkolün keskin kokusunu aldı. Lombar merdivenini tırmanıp, balonun ortasından uzanan yatay iskeleye çıktığında yere çöktü. Kıç tarafta, Tek-Yaşamlılar için yapılmış ve bir İz Sürücü'nün gövdesini geçiremeyeceği kadar küçük bir lombar kapağı vardı. *Gölge*'nin yağmurla ıslanmış kuyruk kanatçıkları, Murnau'nun eteklerindeki istihkamların pencerelerinden yayılan ışıkta gümüşi renkte parlıyordu. Iskalaryaya sıkı sıkıya tutunarak yan taraftaki kanatçığa doğru ilerledi Shrike. Kanatçığın arkasındaki kumanda kablolarına bir şey sıkışmıştı. Motor gürültülerinin ve üzerindeki balonun kavisli yüzeyine düşen yağmur seslerinin arasında Shrike, başka bir ses, ritmik bir tıkırtı duydu. Yeni bir silah mıydı bu? Iskalaryadan bir elini çekip pençelerini çıkardı.

Telegram: @cinciva

Kumanda kablolarındaki şekil, bıçaklardan yansıyan ıslak ışık fiskelerine tepki vererek birden hareketlendi. Beyaz, korku dolu bir yüz Shrike'a bakıyordu. "Yüce Poskitt! " diye inledi.

Shrike olanları anlamıştı. Bu Tek-Yaşamlı, *Gölge Açısı*'nın kalkışı sırasında Gökliman'dan aşağı düşmüş olmalıydı. Pençelerini içeri sokup onu güvenli bir yere çekmek için uzandığı sırada, Tek-Yaşamlı onu yanlış anlayarak, sıkı sıkıya kavradığı kabloyu korkusundan bırakıp, çığlıklar eşliğinde gökyüzüne yuvarlanarak yeniden düşmeye başladı. Shrike ileri atılıp onu pardösüsünün yakasından yakaladı ve döndürerek güvenle yeniden kanatçığa aldı. Shrike, adamı eleron kanatçığının üzerine fırlatıp açık lombar kapağına doğru kanatçık hizasında sürüklemeye başladığı sırada, motorları haykıran *Gölge Açısı* yana yattı.

Havagemisinin bu ani, belirsiz hareketi, Murnau'nun etek istihkamlarındaki nöbetçilerin dikkatini çekti. Shrike ve yarı bilinçli sırılsıklam yükü uçuş güvertesine döndüklerinde, istihkamlardaki silah mazgallarında ışıklar parıldamaya başlamıştı. İlk kurşunlar havakabinini vurmasa çok güzel bir görüntüydü. Camlar tuzla buz oldu, gaz torbaları patladığı için basınçölçerler bocaladı. Gemiyi hâlâ doğuya sürükleyen motorlar kükredi, yüksek çeneleri geçip yağmurun yıkadığı, kovanların bozduğu çamura doğru götürdü. Ateş kesildi. Theo periskopu kontrol etti. Kıç tarafta, üç ışık noktası, zırhlı kentin devasa siluetinden ayrılmış yaklaşıyordu; bulutların gri göbeğine doğru gelen üç yarasa siyahı figür.

Yükseklerde, Orla Twombley gözlüğündeki yağmuru kurulayıp uçan makinesi *Savaş Mavaş*'ı, onu *Gölge*'nin kuyruğuna yaklaştıracak şekilde dalışa geçirmişti. Onun arkasında, *Ev Yapımı Silah Dansı* ornikopteri ve roket itişli üç kanatlı uçak *Daha Fazla Baharatlı Yumurta İstemem,* kanatları ıslak havayı bıçak gibi yararak dalışa geçti.

Theo korku ve hayal kırıklığıyla bağırdı. Hantal, hasarlı *Gölge*'sinin, Uçan Dağgelincikleri'nden kaçamayacağını biliyordu. Shrike'ın ona doğru döndüğünü görünce, peşlerinde olan makineler konusunda onu uyaracağını sandı. "Biliyorum!" diye bağırdı.

Ne var ki Shrike, "İZ SÜRÜCÜ KUŞLAR ÖNÜMÜZDE," dedi.

Telegram: @cinciva

“Ne?” Theo, yağmurun yıkadığı ön camdan bakmaya çalıştı, ancak tek görebildiği şey karanlık ve kendi korku dolu yansıması oldu. Peşlerindeki makinelerden atılan bir roket, havakabinini geçip önlerinde patlayınca, karanlık sandığı şeyin kanatlar olduğunu fark etti. Tarafsız bölgenin ıssız gökyüzünde, Yeşil Fırtına sınırından hareketle, devasa bir Diriltilen kuş sürüsü onlara doğru kanat çırpıyordu.

“Yüce İsa!” diye bağırdı Theo ve kumanda kollarına vurarak gemiyi geriye döndürmek için çaresizlikle çırpındı, zira Fırtına’nın yırtıcı kuşlarının pençeleri ve gagalarıyla yüzleşmektense roketlerle yüzleşmeyi tercih ederdi. Ne var ki *Gölge*’nin dümen kumandaları hasar almıştı; ağır ağır dönüyorlardı ve onlar yol alana kadar, havakabini pencerelerinden görünen gökyüzü, ölü kuş gözlerinden çıkan yeşil noktalarla ve çırpınan kanatlarla dolmuştu bile.

Kıç tarafta, *Savaş Mavaş*’ın açık kokpitinde rüzgâr yiyip sırılsıklam olan Orla Twombley, kanat bulutunu gördü. Olmadık küfürler savurarak makinesini aniden döndürdü ve arkadaşlarına da aynısını yapmaları için işaret verdi. Bulutların Üstü’nde İz Sürücü kuşlara yeterince adam kurban vermişti, bu kadar kalabalıklarken hiçbir güç onlarla savaşa sokamazdı onu. Adamlarının yanında olduğundan emin olduktan sonra, geriye dönüp Manchester’ın korunaklı sahasına uçtular. O sırada, kasvetli bir tanrının parmakları gibi duran kuş yumağı *Gölge Açısı*’na yaklaşmak üzereydi.

Uçuş güvertesindeki Theo, kuşların gagaları ve pençeleriyle ince duvarları yırtmalarını beklemeye başladı. Kuşlar, dönüş yapıp küçük havagemisiyle aynı hızda rotaya girdiğinde, *Gölge*’nin motor hırıltılarının arasından, çırpılan kanatların vınlamaları ve tüylerinin çıkardığı pırpırlar duyulabiliyordu.

“Bize saldırmak için gelmemişler,” dedi Oenone sakince, Theo’nun arkasında bitip omuzuna dokunurken. “Sanırım bize eşlik ediyorlar.”

Theo öne doğru uzanıp bakışlarını balonun çıkıntısının ötesine yöneltti. Hasar alan havagemisi, yüzlerce kuşun gözlerinin yeşil birer yıldız gibi parladığı, karanlık bir kanat nebulasının içinde uçuyordu. Kuşlar muazzam sayıdaydılar: Diriltilen çaylaklar ve akbabalar, kartallar ve kerkenezler. *Gölge*’nin parçalanmış hücrelerinden gaz boşaldıkça, yüzlerce

Telegram: @cinciva

kuş geminin gövdesini pençeleriyle kavrayıp havada tuttular, kanatları onları tarafsız bölgenin palet izleri ve bomba kraterleri boyunca doğuya taşıdı.

Kırılan sancak tarafı pencerelerinin birinden içeri, hayattayken kuzgun olan küçük bir kuş girdi. Kumanda kolunun üzerine tüneyip başını çevirdi, yeşil gözleri, vızıldayarak Theo'ya odaklandı. Gagasını açtı ve kaburgalarındaki minicik telsiz vericisinden, uzaktaki bir Yeşil Fırtına komutanının belli belirsiz, çatallı sesi duyuldu. Theo'nun anlayamadığı, ama Oenone'ın bildiği bir savaş şifresiyle konuşuyordu. Oenone da aynı kaba dilde yanıt verince, karga kanatlarını açtı ve pencereden çıkarak gitti.

Oenone, Theo'ya baktı. "Fırtına'nın ileri gözetleme noktalarından biri saldırıya uğradığımızı görmüş. Onların ajanı olduğumuzu düşünmüşler. Onlara gerçeği, yani Leydi Naga olduğumu ve memlekete döndüğümü söyledim. Kuş bana, inmemizi istedikleri sahanın koordinatlarını verdi."

Theo, söylediği rakamları dinledi, ama rotayı değiştirmeye gerek bile duymadı, zira kuşlar *Gölge Açısı*'nı zaten doğru yönde gütmeye başlamıştı çoktan. Koltuğuna çöküp Shrike'a baktı. İz Sürücü'nün sıkıca tuttuğu ıslak, titrek adamın Nimrod Pennyroyal olduğunu gördüğünde, şaşırmaktan daha fazlasını hissedemeyecek kadar afallamıştı.

"*Bu adamın* burada ne işi var?" diye sordu.

"Kazara oldu!" dedi Pennyroyal korkuyla, *Gölge Açısı*'na gizlice bindiği için suçlanacağını sanarak. "Düştüm. Spiney ve ben, şey, Gökliman'dan düşüp kuyruk kanatçığınıza indik. Yani, ben indim. Spiney aşağıya doğru devam etti, zavallı iblis. Layığını buldu." Düşmanının öldüğü düşüncesi onu tekrar neşelendirmişe benziyordu, ancak sadece bir süreliğine. Gözleri Theo'yu geçip dışarıdaki kuş fırtınasına sabitlendi. "Ngoni, ben şu anda bir tutsak mıyım?"

"Sanırım şu anda hepimiz tutsağız, Profesör."

"Ama siz Yeşil Fırtına'dansınız, size zarar vermezler! Ben Brighton'ın belediye başkanıydım. Onlara söyle olur mu, ben içten içe hep Mobillik Karşıtı'ydım. O büyük görevi kabul etmemin tek sebebi, sistemi içeriden çökertmekti. Ve esir alınan Sinekler'e de çok iyi davrandım, değil mi? Bana kefil olabilirsin. Bulutların Üstü'nde rahattın, değil mi? Günde üç öğün yemek yedin ve güneşlikten daha ağır bir şey taşımak zorunda da kalmadın."

"Size iyi davranmalarını söylerim," dedi Oenone.

Telegram: @cinciva

“Gerçekten mi? Teşekkür ederim!”

“Ama beni dinlerler mi bilemiyorum. Bu kuşların bağlı olduğu birimin sadık olup olmadığına ve beni öldürmek isteyip istemediğine bağlı.”

“Of Poskitt!”

Oenone, Theo’nun omuzunu sıkıp, “Gidip arkadaşına bir bakmam gerek,” dedi.

“O nasıl?” diye sordu Theo, Hester’ın tamamen aklından çıkmasından utanarak.

Oenone vakur bir şekilde baktı.

“İyi olacak mı?”

“Umarım. Başından çok ciddi bir yara almış. Elimden geleni yapıyorum. Tom kim? Sürekli onu sayıklıyor.”

“Kocası. Tom Natsworthy. Wren’in babası.”

Oenone, başını baykuş gibi sallayıp yeniden kıç tarafa gitti. Shrike, Pennyroyal’ı güverteye bırakıp onu takip etti. İhtiyar adamla yalnız kalan Theo, onu bağlasa mı, tuvalete mi kilitlese ya da bunun gibi bir şey mi yapsa bilemedi. Ancak Pennyroyal, bir şeye kalkışamayacak kadar titrek ve sırılsıklamdı, ayrıca pencerenin hemen dışında Fırtına kuşlarının gözetimi altında yerinden kıpırdamayacağı kesindi. Theo sırtını koltuğuna yasladı ve alnındaki küçük bir kesikten ağzının kenarına doğru akan kanın tadına baktı. Zagwa’yı ve ailesini düşündü, onları yeniden görüp göremeyeceğini merak etti. İndiği zaman ne olursa olsun, bir şekilde onlara haber uçurmayı denemeliydi.

“Sana mektup var,” dedi Pennyroyal, süklüm püklüm.

Theo etrafa bakındı. Pennyroyal’ın elinde pis, buruş buruş bir zarf vardı. “Sana göndermem için bana bırakmıştı, ama ne yalan söyleyeyim unuttum. *Martaval*’ın demirleme yerini yazacak kağıt ararken, paltomun cebinden çıktı. Sende kalması daha iyi. Geç olsun da güç olmasın.”

Theo zarfı çevirince, Wren’in özenli el yazısını tanıdı. Zarfı yırtarak açtı. Mektubu çıkardı ve ıslanmış kağıt yırtılınca hayal kırıklığıyla öfledi. Wren’in fotoğrafı ona gülümsüyordu; gazetede gördüğü fotoğrafın aynısıydı; o uzun, zeka fışkıran yüz, hatırladığı kadar güzel değildi, ama gerçek ve hoştu. Mektubu kumanda masasına serip okumaya çalıştı. Yağmur yazıları donuklaştırmış ve bozmuştu, sadece birkaç kelime okunabilir haldeydi. *Bir yolculuğa çıkmak üzereyim… erzak yüklüyor… Londra’dan artakalan bir şeyler olduğunu bile bilmiyordum…* Birkaç satır

Telegram: @cinciva

yukarıdaki kelimelerden biri *kurtulan* olabilirdi. Sayfanın en altında şunlar yazıyordu: *Londra'dayımdır.*

"Londra mı?" dedi. Bağırmamaya çalıştı, ama kendini engelleyemedi. "Londra'ya mı gitmiş?"

"Ne?" diye sordu Pennyroyal irkilerek. "Hayır, hayır; yanlış okumuşsun. Savaşmareşali'nin oğlu Wolf Kobold'un bir işi için gittiler. Londra mı? Kimse Londra'ya gitmez. Orası bir virane, hayaletli."

Theo'nun okuyabildiği tek bir satır daha vardı: *Sevgiler, Wren,* yazıyordu.

Kamaralar kan ve antiseptik kokuyordu. Hester, yüzü yattığı yastıktan daha beyaz bir halde, başını geriye atmış uzanıyordu. Eğilmiş ona bakan Shrike, onun uyanmayıp ölmesini umut ediyordu. O da kendisi gibi bir İz Sürücü olduğunda, bu kadar üzülmesine gerek kalmayacaktı. Tek-Yaşamlılar çok narindiler, tek kullanımlıktılar. Onlardan birini sevmek ıstıraptı.

Oenone, hastasının nabzını ölçmek için eğildi, ardından Shrike'a baktı. Kalastra 13'teki bütün o çarpışma kaosu ve Gökliman'dan buraya geliş sırasında, bir türlü onunla konuşup, "Bay Shrike! Burada ne işiniz var?" ya da "Bay Shrike, sizi yeniden görmek ne kadar güzel!" diyememişti ve artık çok geçti. Onun yerine, "Hester Shaw bu, değil mi?" dedi.

"ONU TANIYOR MUSUN?"

"Elbette. Sizi yeniden uyandırmadan önce geçmişinizi incelemiştim."

Shrike, havagemisinin inişe geçtiğini hissetti. Yan pencerelerden birine gidip dışarı baktı. Kuşların kanatlarının karanlığı arasında, önlerindeki toprakparçasında uzun ışık dizilerinin yanıp söndüğünü, Yeşil Fırtına'nın cephe hattındaki el fenerlerini ve meşaleleri görebiliyordu. Kent tuzakları ve beton akustik alıcılar, çamurun içinden, mezar taşları gibi yükseliyordu. İndiklerinde konuşacak zaman bulamayabileceklerini düşündüğünden, Oenone'ın camdaki yansımasına bakıp, "BENİ NEDEN BÖYLE YAPTIN?" dedi.

"Nasıl yani?" diye sordu Oenone, suçlu suçlu. "Anılarınızın hepsi geri gelmedi mi? Hiçbir şeyi silmedim; İz Sürücü Fang'i yok ettiğinizde, yeniden eski halinize gelecek şekilde ayarladım sizi."

Telegram: @cinciva

“SAVAŞAMIYORUM,” dedi Shrike. Pençelerinin, çelik elinin içinde titreştiğini hissederek yüzünü ona çevirdi. İçinde bir yerde, eski İz Sürücü öfkesi kıvılcımlanmıştı, soğuk bir kalbin içindeki parlak bir köz gibi. Ona yaptığı şey yüzünden Oenone’ı öldürmek istiyordu, ama ona yaptığı şey yüzünden Oenone’ı öldüremiyordu. “BENİ GÜÇSÜZLEŞTİRDİN,” dedi. “DAHA ÖNCELERİ ÖLDÜRDÜĞÜM TEK-YAŞAMLILAR’IN HAYALETLERİ KAFAMIN İÇİNDE ISLAK ÇARŞAFLAR GİBİ DOLANIYOR. YAPTIKLARIMDAN NEFRET EDİYORUM. NEDEN BU ŞEKİLDE HİSSETMEMİ SAĞLADIN?”

Oenone ona yaklaştı. Elini, zırhının üzerine koydu. “Bunu ben yapmadım. Nasıl yapılacağını bilmiyorum. Bu duygular sizin içinizden geliyor.”

“TEK-YAŞAMLI NATSWORTHY BENİ KARA ADA’DA ÖLDÜRDÜĞÜNDE BİR ŞEYLER HATIRLADIM. SEN BENİ ONARIR ONARMAZ YOK OLDULAR, AMA SANIYORUM Kİ ONLAR İZ SÜRÜCÜ OLMADAN ÖNCEKİ ZAMANA, SİZLER GİBİ YAŞADIĞIM HAYATA AİT ANILARDI. ZAYIFLIĞIM BUNDAN MI KAYNAKLANIYOR?”

“Sanırım bu mümkün. Dr. Popjoy’un, İz Sürücüler’in kökenlerine dair bir teorisi vardı.” Gülümsedi. Shrike onun beyaz, çarpık dişlerini gördü; Oenone onu mezarından çıkardığı zaman onda ilk fark ettiği şey dişleri olmuştu. “Bana kalırsa, kendinize ait bir bilinç ve duygular ağı geliştirmişsiniz. Zekisiniz ve kendinizin farkındasınız; bunları başarabilecek kadar uzun zamandır da yaşıyorsunuz zaten! Bence bu sürece, sizinle karşılaşmamdan çok önce başladınız. Hester’ı çocukken nasıl kurtardığınızı ve evinden ayrıldıktan sonra onu ne uzun süre aradığınızı biliyorum. Sizin sıradan bir İz Sürücü olmadığınızı fark etmemi sağlayan şey de buydu. Onu ilk bulduğunuz andan bu yana onu sevdiniz, değil mi?”

Shrike başka yere baktı. O hâlâ bir İz Sürücü’ydü ve sevgi gibi şeylerden bahsetmek onun için kolay değildi. “TEK-YAŞAMLI HAYATIMA AİT BU ANILAR BİR DAHA GERİ GELECEK Mİ?”

“Kim bilir. Belki sonraki ölümünüzde. Ama bu, çok çok uzun süre gerçekleşmeyecek. Ben sizi, hayata tutunacak şekilde ürettim Bay Shrike.”

Yere iyice yaklaşmışlardı. Shrike başını eğip, o yanında olduğu sürece ne kadar yaşayacağının umurunda olmadığını düşünerek Hester’a baktı.

Telegram: @cinciva

“ONUN SONSUZA KADAR GÜVENDE VE GÜÇLÜ OLMASINI İSTİYORUM. BANA YARDIM EDER MİSİN?”

Oenone, İz Sürücü’nün ne demek istediğini anlayamadı. “Elbette ederim,” diye söz verdi. Parmaklarının ucunda yükselerek Shrike’ın yüzünü öptü. Koruyucu cilası dudaklarına ve burnunun ucuna bulaştı. “Tebrikler Bay Shrike. Bir ruhunuz olmuş.”

Telegram: @cinciva

29
OBERRANG'DA
YA YA YA, ŞA ŞA ŞA!

Argonla aydınlanmış yağmurda Sürgühöyük, pis bir denizde yüzeye çıkan devasa bir denizaltı gibi, çamurun içinden belirip Murnau'nun sancak tarafına yanaştı. Bir borda köprüsü çıktı ve Wolf büyük adımlarla üzerinden geçip kente girdi, oradan da bir ekspres asansörle soluğu Oberrang'da aldı. Onu orada bir böcek bekliyordu, yanında da asansörden iner inmez kendisine bağırmaya başlayan bir subay: "Efendim, efendim hemen gelin! Babanız yaralandı!"

"Evet, telsiz mesajında söylemiştin," dedi Kobold bıkkınca, böceğin arka koltuğuna otururken. Umursamadığı yaşlı bir adam için endişelenmiş gibi yapmak uğruna onca yolu gelmek ne kadar da salakçaydı. Bu aşırı duygusal adetlerden uzakta, Sürgühöyük'te olmayı daha şimdiden özlemişti. Küçük araç, Über-den-Linden boyunca Rathaus'a doğru döne döne ilerlerken, şoförün Gökliman ve Yeşil Fırtına casuslarıyla ilgili gevezeliklerini gönülsüzce dinledi. Dışarıda, genç subaylar sevgililerine veda ediyor, işçiler kentin zırhlarının açık kalan son kısımlarını da kapatıyorlardı; ancak Wolf onları fark etmedi bile. Böceğin kaportasından yansıyan cılız yüzüne bakarak, Fırtına'nın topraklarında yaptığı uzun ve zorlu yolculuğu, tarafsız bölgenin, Hausdorfer'ın Höyük'ü onun için beklettiği kendi sınır topraklarına sürünerek geçerken boğazladığı nöbetçiyi düşünüyordu. Kıvançla Londra'yı ve yakında onun olacak muhteşem makineleri düşünüyordu.

Rathaus'a geldiğinde uşaklar onu konuk odasına götürdüler. Göğsü bandajlı babası, redingotlu doktorlarca üzerine titrenerek bir koltukta oturuyordu. Yanında da, Manchester'dan buraya elinde çiçekler, üzümler ve Savaş-mareşali'nin imzalamasını istediği, yaralanmasında Manchester Milisleri'nin herhangi bir mesuliyeti olmadığını ibra eden bir feragatnameyle gelmiş Adlai Browne vardı. Onun yanında, paralı

Telegram: @cinciva

askerlerden oluşan hava kuvvetlerinin komutanı duruyordu. Wolf, Bayan Twombley'i bir vakitler çekici bulmuştu, ancak bütün o pembe, deri kıyafetleri ve maskarasıyla gözüne artık sırnaşık görünüyordu. Özlemle Wren Natsworthy'yi düşündü; onun masum güzelliğini ve parlak, yumuşakbaşlı genç zihnini.

"Wolfram!" diye bağırdı babası, doktorları kenara itip oğlunu kucaklamak için ayağa kalkmaya çalışarak. "Bir yere gittiğini söylediler."

"Sadece küçük bir iş gezisi," dedi Kobold, ihtiyar adamın kollarındaki karaciğer lekelerinden, göğsündeki bandajın üzerinden çıkan beyaz kıvırcık tüylerden iğrenerek. "İki gün önce Sürgühöyük'e çıktım."

Babası onu süzdü. "Zayıflamışsın oğlum."

Zayıf, tıraşsız hali ve hararetli gözleriyle, Wolf babasının sözlerine kulak asmadı. "Senin kendini düşünmen lazım. Bana yaralandığını söylediler."

"Birkaç çizik, birkaç da kırık kemik."

"Görünüşe göre, memlekete tam zamanında dönmüşüm."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yüce Thatcher! Sinekler seni öldürmeye yeltenmiş, baba! Bu bir savaş nedenidir! Derhal karşılık vermeliyiz!"

"Ben de aynısını söyleyip duruyorum!" diye çıkıştı Adlai Browne, yarıda kesilmiş bir sohbeti devam ettirmek için sabırsızlıkla bekleyen bir adam edasıyla. "Bunu onların yanına bırakmamamız gerek!"

"Saçmalama Browne," diye lafı yapıştırdı von Kobold, koltuğuna otururken acı içinde gözlerini kısmıştı. "Beni vuran, senin *sarhoş* magandalarından biriydi!"

"Gençlik ateşi işte," diye itiraz etti Browne. "Tutsağı almak için sen de o kadar direnmemiş olsaydın." Wolf'a döndü. "Olanları duydun mu? Naga'nın karısı, bir İz Sürücü çetesi korumasıyla burada, Gökliman'da dolaşıyormuş. Hain Pennyroyal'la birlikte bir dümen çeviriyorlardı anlaşılan."

"Anlıyorum." Wolf genelde bu konuşmalara; şişman, kentli adamların ne zaman bir savaş kokusu alsalar takındıkları bu panik dolu, abartılı tavırlara gülüp geçerdi. Ancak bu gece, biraz panik işine geliyordu. Savaş ne kadar erken çıkarsa, Sürgühöyük de Londra yolculuğuna o kadar erken başlayabilirdi. "Anladığım kadarıyla canlı kurtulmayı başardılar, öyle mi?"

Browne, yanındaki kadın pilota döndü. "Anlat, küçük kız."

Telegram: @cinciva

Orla Twombley eğilerek selam verdi ve, “Havagemisi, tarafsız bölgenin üzerinde, şu ana kadar tek bir yerde görmediğim kadar sayıda İz Sürücü kuşla buluştu. O gemide değerli bir şey ya da biri vardı demek ki. Kaçmalarını önlemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu,” diye açıkladı.

Hayatına, görevinden daha fazla değer vermeseydi yapabileceği çok şey varmış gibi geldi Wolf’a. Ama başını sallayıp, “Bu kulağa hoş gelmiyor. Kim bilir Sinekler ne gibi bir planı devreye soktular ya da planlarımız hakkında ne öğrendiler? Yapılacak tek bir şey var,” demekle yetindi.

“Yani, saldırı mı diyorsun?” diye sordu Adlai Browne umutla.

“En iyi savunma şekli. Önce Sinekler saldırdı. Mutlaka karşılık vermeliyiz. Tüm sınır boyunca derhal saldırıya geçmeliyiz.”

Von Kobold gözlerini ovuşturdu. “Başka bir yol vardır mutlaka.”

“Kendini bu yeri yönetecek gibi hissetmiyorsan,” dedi Browne, sahte bir endişeyle.

“Üstüme düşeni yapacağım,” diye söz verdi ihtiyar adam bezginlikle. “Bana korkak diyemezsin, Browne. Diğer kentler saldırıya başlarsa, Murnau da gelecek ve ben de onun başında olacağım. Tabii oğlum köprüüstündeki yerini almadığı sürece?”

Wolf’a baktı, ama oğlu başını kararlı bir şekilde sallıyordu. “Üzgünüm baba. Sürgühöyük’e dönmem gerek. Saldırı başladığında, Sinekler’in savunma hattında sizin için kocaman, güzel bir delik açacağım.”

Babasıyla tokalaştı, Browne ile Bayan Twombley’e eğilerek selam verdi ve ardında, havada asılı kalan koku gibi bir sessizlik ve hüzün duygusu bırakarak odadan dışarı çıktı.

“Pekâlâ,” dedi Adlai Browne, ellerini çırparak. “Diğer belediye başkanlarına ve savaşmareşallerine haber vereyim. Bayan Twombley, siz de makinelerinizi havalandırın. Şafakla birlikte Yeşil Fırtına’nın yıkımına başlıyoruz!”

Telegram: @cinciva

30
AYAĞA KALKIYOR

"Rüzgâr Çiçeği'nin Hayalini Gerçekleştir" Hava Sahası, Fırtına'nın cephe hattının birkaç kilometre içinde, çamurun buldozerlenmesiyle oluşturulmuş, dikdörtgen şekilli, düz bir alandı. Çevresinde iniş ışıkları, koruganlar ve büyük, balina sırtlı havagemisi hangarları vardı. Uçaksavarlar, toprak dolu hasır fıçılardan yapılmış mevzilere dikkatli bir şekilde yerleştirilmişti. Kuş bulutu, *Gölge Açısı*'nı rıhtım gözüne doğru yöneltirken, projektörler de renksiz parmaklarını geminin balonuna uzatıyordu.

Gemi yere indiği sırada askerler koşarak geldi ve Theo lombar kapağını açar açmaz da havakabinine doluştular. Beyaz üniformalar, yengeç kabuğu miğferler, silahlar. Oenone, uçuş güvertesinin arkasındaki perdenin ardından çıkınca askerler, üzerindeki kan lekeli, kirli giysilerinden ve hemen arkasında duran İz Sürücü'den irkilerek geri çekildiler ve silahlarını doğrulttular. Oenone mühür yüzüğünü uzatınca, ışık yüzükten yansıdı. "Beni vurmadan önce," dedi kibarca, "sizden dostlarıma iyi davranmanızı rica ediyorum. Bay Ngoni ve Profesör Pennyroyal, Fırtına'nın düşmanları değildir."

Gemiye binen manganın başındaki astsubay, sağ yumruğunu sol elinin avucuna yerleştirip eski Birlik selamı vererek yere kadar eğildi. "Artık güvendesiniz, Leydi Naga."

Oenone, hâlâ ona tam olarak güvenemeden, selama gergin bir havada karşılık verdi. "Kabinde müdahaleye ihtiyacı olan bir kadın var. Burada bir saha hastanesi var mı?"

Asker, ufuktaki kamuflajlı koruganların olduğu tepeyi gösterdi. "Sedye taşıyıcıları çağırayım mı?"

"ONU BEN TAŞIYACAĞIM," dedi Shrike. Perdeyi sıyırdı ve Hester'ı rahatça ve dikkatlice kaldırıp kollarına aldı. Shrike, Hester'ı açık lombar kapağından çıkarırken diğerleri de onu takip etmek için hamle yaptı; ancak

Telegram: @cinciva

olayların kontrolünü kaybettiğini hisseden astsubay, onları durdurmak için hareketlendi. Bir elini havaya kaldırıp yollarını kesti.

"Kadına çok iyi bakılacak, Leydim," diye söz verdi Oenone'a. "Ancak siz ve bu yabancıların benimle gelmesi gerekiyor. Sizi, sektör komutanına götürme emri aldım."

Gölge Açısı'nın indiği cephe hattının komutanı, anaç General Xao'ydu. Oenone'ı ve takipçilerini, kışlasının bulunduğu sığınağa uykulu gözlerle, ancak gülümseyerek buyur etti. Bir sığınak ne kadar güzel olursa o kadar güzeldi: Fazla nemli değildi, zemin arduvaz kaplıydı, ahşap duvarlar badanalıydı ve üzerine resimler asılmıştı. General'in kendi makamında ise, özenle hazırlanmış bir nişin üzerindeki tanrı heykellerinin yanında ölmüş ailesinin fotoğrafları asılıydı. Karnı şişkince bir soba, Pennyroyal'ın sırsıklam giysilerini buğulandıracak denli kuru bir sıcak yayıyordu. O derece ki, General, Pennyroyal'a giysilerini çıkarmasını önerdi ve emir subaylarından birine, ona yedek bir üniforma ve şık bir gri pelerin vermesini emretti. Oenone da Yeşil Fırtına üniformasını giymiş, yüzünü ve saçlarını yıkamıştı; bu haliyle bile imparatoriçeye benzemiyordu, ancak neyse ki sokak çocuğu gibi de görünmüyordu.

General'in hizmetçileri pirinç şarabı, buğulama börek ve çay getirdiler. Theo, uçuş ceketini çıkardı ve bir diğer hizmetçinin onun için getirdiği katlanır sandalyenin üzerinde uykuya yenilmemeye çabaladı. Gece boyunca yaşadıklarının ardından, sandalye bile ona inanılmaz derecede lüks geliyordu. Artık Yeşil Fırtına'dan nefret ediyor olsa bile, ordularının gücünden veya cesaretinden bir an için bile olsa şüphe duymamıştı. Kent halkıyla onun arasında bu cesur askerlerin ve güçlü silahların olduğunu bilmek içini rahatlatıyordu. Saha hastanesinde güvende olduğu için artık Hester için bile endişe etmiyordu.

"Adamlarım sizi Tienjing'e götürecek bir gemi hazır ediyorlar, Leydim," dedi General. "Pilotu benim bir dostum, General Naga'nın da destekçisidir. Mürettebatının tamamına güvenebilirsiniz. Güzel haberleri eşinize ulaştırmak için bir İz Sürücü kuş çoktan doğuya hareket etti bile. Umarım bu haber onun moralini düzeltir."

"Hasta mı ki?" diye sordu Oenone korkuyla.

Telegram: @cinciva

General Xao durgun görünüyordu. “Tienjing’den son birkaç haftadır tek bir emir bile gelmedi. Sınırın öte yanında yaşanan hareketlilik ve geçen ay Palet İzi 16’da görülen toplayıcı banliyö konularında majesteleri eşinizi uyardık. Kentler saldırırsa bu hattı tutamayacağımızı söyledik, ancak umursamış görünmüyor. Sanki, öldüğünüz haberini alınca bütün umutları tükendi.”

Oenone bir an ağlayacak gibi oldu. “Onunla daha çabuk iletişime geçemez miyiz? Uzun mesafe telsizden konuşabilirim,” dedi boğuk bir sesle.

Xao hayır dercesine salladı başını. “Bu riski alamam, Leydi Naga. Barbarlar konuşmanızı dinleyebilir ve sizi yeniden öldürmeye çalışabilir.”

“Beni öldürmeye çalışanlar barbarlar değildi,” dedi Oenone. “Theo’nun yardımıyla beni kurtaranlar barbarlardı.”

“Öyle mi?” General, önce Theo’ya, sonra da Pennyroyal’a gülümseyerek başını salladı. “Profesör Pennyroyal’ın cesareti kulağımıza çalınmıştı.”

“*Profesör Pennyroyal*’ın cesareti mi?” Theo’nun gürültüyle çiğnediği börek az kalsın boğazına takılıyordu. General’in az da olsa sarhoş olup olmadığını merak etti. Önce, sınırda tutunamayacaklarını söylerkenki yenilgiyi kabullenen söylemi, şimdi de bu! “Kulağınıza *ne* çalındı?” diye sordu Theo.

“Tarafsız bölgede, gelgeççilerin telsiz konuşmalarını dinleyen birimlerimiz var,” diye açıkladı General. Masasının üzerindeki kağıtlara davrandı. “Bu, birkaç saat önce Murnau’nun kamu ekranlarına düşen bir haber bülteni.” Bültenin ilk iki paragrafını geçti, sonra boğazını temizleyerek okumaya başladı: “Baskıncılara, Gökliman içinden namıdiğer yazar, şarlatan ve Brighton’ın eski belediye başkanı Nimrod B. Pennyroyal tarafından yardım edilmiştir. Yeşil Fırtına ajan gemisi ayrılmak üzereyken, hain Pennyroyal’ın geminin peşinden koşarak, ‘Param ne olacak?’ dediğini birkaç tanık duymuştur.”

“Hain mi? Ben mi?” Pennyroyal öfkelenmişe benziyordu.

“Tabii Mobillik Yanlısı barbarlar için öyle,” dedi General Xao. “Bizim halkımız için siz bir kahramansınız.”

“Ama- ooo! Öyle miyim?”

“Barbar bir sal-kasabanın belediye başkanı, girdiği yolun yanlış olduğunu öyle net bir şekilde fark ediyor ki, Yeşil Fırtına tutsağını kurtarmak için hayatını riske ediyor,” diye devam etti General.

Telegram: @cinciva

“Tienjing’deki Eşsiz Ölümsüzler Holü’ne heykeliniz dikilecek. Naga size büyük bir ödül verecek. Ken-”

Genç bir subay içeri girdi, gerginlikle selam vererek Shan Guo dilinde bir şeyler mırıldandı. General kaşlarını çatıp ayağa kalktı. “Affedersiniz, dışarıda bana ihtiyaç var.”

“Neler oluyor?” diye sordu Oenone.

“Akustik alıcılarımız, kentlerden gelen motor sesleri tespit etmiş... Bir saldırı bekliyorduk, ama bu kadar çabuk değil. Yüce Tanrılar, geçen ay talep ettiğim takviyeler daha gelmedi!” Yan odadaki sahra telefonlarından biri çalmaya başladı, sonra bir diğeri, sonra bir diğeri. General Xao, astına bir emir verip Oenone’a döndü ve, “Majesteleri, derhal buradan ayrılmanız gerekiyor. Sizi riske ata-”

General’in sözlerinin gerisi inanılmaz bir gümbürtü fırtınasıyla boğuldu. Zemin sarsıldı, alçak tavanın kalasları arasından tozlar döküldü. Pennyroyal, yine tuhaf tanrılarından yardım dilemeye başladı. Theo, fincanını koyduğu masaya baktığında fincanın, bom bom bom gümbürtüleriyle dans ettiğini gördü. Bir asker paldır küldür karargâha daldı ve raporunu her ne kadar Shan Guo dilinde verse de, Theo ve arkadaşları bunun ne anlama geldiğini, General Xao onlara dönüp, “Başlıyor!” demeden önce de kavramışlardı. “Bütün kentler harekete geçmiş! Onlarca kent! Yüzlerce banliyö!”

Daha son maceralarını atlatamadan yeni bir maceraya atılıyor olmaktan öfke duyarak ayağa kalktılar. “Hester ve Bay Shrike’a ne olacak?”

“Arkadaşlarınızla hava sahasında buluşmanızı sağlarım,” diye bağırdı General Xao. “Çabuk olun, tanrılar bizi korusun.”

Kışladan bir astsubay eşliğinde çıkıp, yüzlerce askerin yerlerine akın ettiği siperlerin içinden geçtiler. Batıdan gelen gümbürtü insanı şoke edecek kadar gürültülüydü. Cephe hattı siperlerinin tepesindeki gökyüzü ışıkla parlıyordu. Pennyroyal korkmuş görünüyordu. Patlamaların sesiyle gözlerini kısan Theo, bunun büyük ihtimalle kentlere açılan Yeşil Fırtına topçu ateşi olduğunu ve saldırının bir an önce bertaraf edileceğini kendine hatırlattı.

İçlerinde sadece Oenone cephe hattında bulunmuştu. Toprağın karmaşık titremelerini, güverte plakalarının her bir hareketinin ne anlama

Telegram: @cinciva

geldiğini bilen bir kentli gibi anlayabiliyordu. Buradan çok uzak olmayan bir yerlerde, savaşçıl banliyölerin, gaga silah toplarının döner yaylım ateşinin ardında son sürat hareket ettiklerini biliyordu. Koşarken, Tanrı'nın bile bu kadar gürültü arasında onu duyup duymayacağından emin olmayarak dua etti.

Muhabere siperinden zikzak çizerek geçtiler ve hava sahasına ulaştılar. Orta gözde bir korvet bekliyordu, diğer gözlerdeki Tilki Ruhları ise, tepeye oyulmuş hangarlardan kalkıp çuhaçiçeği rengi gökyüzüne karışıyordu. Geminin adı *Öfke*'ydi; pervaneleri gümüş yalımlıydı ve motorları çoktan kalkış konumuna getirilmişti. Çamurlu rıhtım gözünü geçerlerken, sıhhiye bölüğünün geçici simgesini taşıyan bir yarı-paletli hızla onlara yanaşıp, *Öfke*'nin borda iskelesinin ayağında durdu. Shrike, yarı-paletlinin göbeğinden atladı ve geri dönüp Hester'ın sedyesini çıkarmada askerlere yardım etti.

Astsubay, Oenone'ı bir an önce gemiye bindirmeye çabalıyor ve böyle bir teşvike hiç ihtiyacı olmayan Pennyroyal da yanlarında aceleyle ilerliyordu. Theo tam peşlerinden gidecekti ki, Xao'nın kışlasında sobanın yanındaki sandalyeye asılı uçuş ceketinin cebinde duran Wren'in mektubunu hatırladı.

"Geri dönmem gerek!" diye bağırdı.

Onu sadece, Hester'ı borda iskelesine taşıyan Shrike duydu. Etrafına bakınıp Theo'nun, siper labirentine doğru koştuğunu gördü. "THEO NGONI!" diye bağırdı. Bazen Tek-Yaşamlılar'ın aptallıklarına inanamıyordu.

"İz Sürücü! Şu kadını gemiye bindirin!" diye bağırdı bir pilot, *Öfke*'nin açık lombar ağzından.

"BEKLEMELİYİZ," diye ısrar etti Shrike. "TEK-YAŞAMLI THEO NGONI ŞU AN YANIMIZDA DEĞİL."

Bir gaga silahı topu, sahanın batı kanadına yakın bir yerde, yükselmekte olan bir Tilki Ruhu'nu darmadağın edip, *Öfke*'nin balonuna çamur ve çakıl püskürterek infilak etti. Shrike siperlere doğru baktı, ancak dumandan başka bir şey göremiyordu. Patlamalar aralıksız devam ediyordu ve Shrike, silah seslerinin arasından kent motorlarının pes sesleriyle yuvarlanan paletlerin tiz, çığlıksı karşılıklarını duyabiliyordu.

"Gemiye bin iz Sürücü, yoksa sensiz havalanacağız!" diye bağırdı korku dolu pilot; rıhtım gözlerinde bombaların şok dalgalarının biri bitip diğeri

Telegram: @cinciva

başlarken kaskını eliyle tutuyordu.

Shrike, ses fırtınasının içine doğru bir kez daha, "THEO NGONI!" diye bağırdı, ardından gönülsüzce geri döndü ve Hester'ı borda iskelesine taşıyıp lombar kapağından içeri soktu. Oenone koşarak koridorda yanına geldi. "Theo nerede? Bizimle birlikte olduğunu sanıyordum!"

Öfke titreyip çarçabuk havalandı. Shrike, Hester'ı sıhhiye bölmesine taşıyıp bir yatağa yatırdı. "BU TEK-YAŞAMLI İLE İLGİLENİN," dedi emir erine ve kabini uzun adımlarla aşarak bir pencereye gitti. Dışarda, uçan makineler havada dönenip duruyor, makineli silahlarından çıkan mermiler *Öfke*'nin zırhını dövüyordu. Aşağıda da top patlamaları zemini benek benek yapıyordu. Yeşil Fırtına cephesinin aşağısında ve yukarısında silahlar patlıyor, buhar mancınıkları uzun kollarını savurup bombalarını tarafsız bölgeyi saran duman örtüsünün içine bırakıyordu.

"Naga, savaş başladı!"

General Naga, Oenone'la birlikte yaşadığı kışlasının penceresinde, en sevdiği koltuğa kurulmuş oturuyor. Eski hisar civarında bir fırtına patlayınca, Yeşimtaşı Tapınağı'na çıkan spiral merdivenler borulu org gibi gümbürdüyor, Naga'nın penceresine kar püskürtüyor.

Eski dostu General Dzhu, bu denli kötü haberler vermekten dolayı mutsuz, kapı eşiğinde, ağırlığını hantalca bir ayağından diğerine aktararak bekliyor. "On bölgede ağır saldırı altında olduğumuza dair raporlar geliyor. Paslı-su Bataklıkları'ndaki istihkamlar saldırı altında ve Xao'nun komuta bölgesiyle de iletişimi kaybe-"

"Yaa," diyor Naga, başını kaldırmadan.

Yanındaki alçak masanın üzerinde bir fincan, bir çaydanlık da yeşil çay var. Rohini denen kız, her sabah hep bu saatlerde ona çayını getirip tambur çalıyor, ancak Dzhu, Naga'yla özel olarak konuşması gerektiğinde ısrar ederek kızı bugün sepetlemiş. Yazık. İyi bir kız o. Naga, onu hayatta tutan tek şeyin kızın kibarlığı olduğunu düşünüyor ara sıra. Çaldığı şarkılar ona gençliğini hatırlatıyor: Güney Çin'de su dolu atomik kraterlerde ördek avlayışını, Londra'nın ağır ağır doğuya hareket etmesinden önceki o yaz, Birlik'in hava filosuna katılışını. Yedi Kaplan Dağı'ndaki eğitim sırasında, çok hoşlandığı Sathya isimli bir kız vardı, ama Rüzgâr Çiçeği'ne hiçbir zaman âşık olmamıştı.

Telegram: @cinciva

“Acaba Sathya şimdi nerededir?” diye düşünüyor. “Sence hâlâ Zan Shan’da onun için bulduğumuz inziva yerinde midir?”

“Naga, savaştayız!” diye bağırıyor dostu. “Emirlerin nedir? Komutanlarımıza dayanmalarını mı, yoksa çekilmelerini mi söyleyeyim?”

“Ne gerekiyorsa onu söyle, Dzhu.”

Dzhu iç çekiyor; gitmeye davranıyor; geri dönüyor. “Bir şey daha var. Çok önemli değil, ama Batmunkh Gompa, Londra’nın enkazında ciddi bir faaliyet olduğu raporunu veriyor.”

Naga, sözcükleri birbirine çarparak konuşuyor. “Londra mı? Sadece birkaç zavallı barbar, Dzhu. Yıllardır farkındayız. Bir zararları yok.”

“Emin misin? Peki ya düşman ilerlediğinde onlara yardım etmek için bekleyen beşinci kolsa? Gözetimin artırılması emrini verdim.”

Naga omuz silkmek istiyor, ama mekanik zırhı buna göre tasarlanmamış. “Ben hastayım, eski dostum. Her yerim ağrıyor. Uyuyamıyorum, ama doğru dürüst uyanık da kalamıyorum. Başım, arı kovanı gibi vızıldıyor. Emir komutayı sen üzerine al.”

“İnsanlar seni istiyor, Naga! Geçen bahar barbarları dümdüz ettin ve bunu bir kez daha yapabileceğini biliyorlar! Bana güvenmezler!”

“Zero’yu özlüyorum,” diye mırıldanıyor Naga. “Onu çok özlüyorum.”

Dzhu gözlerini ona dikiyor. “Ulaşabilirsem, Xao’ya dayanmasını söyleyeceğim.”

Odadan ayrıldığı sırada, Cynthia Twite’in dışarıda beklediğini, gölgelerin arasında kendisini gözlediğini fark ediyor. Kızı zorla dar bir koridora sokup bir balkona çıkarıyor. Üzerlerine kar taneleri düşüyor, rüzgâr saçlarını savuruyor ikisinin de. “Ona neler oluyor?” diye tıslıyor Dzhu. “Zero denen kızdan kurtulduğumuzda aklını başına toplayacağını ve bizi zafere sürükleyeceğini sanmıştım, ama öylece oturup duruyor! Kederden mi? General ölüyor mu? Söyle bana!”

Cynthia gülümsüyor. “Yeşil çay,” diyor. “Her sabah bir çaydanlık, tıpkı zavallı karısının ona yaptığı gibi. ”

“Onu *zehirliyor* musun?”

“Birazcık. Öldürecek kadar güçlü değil. Acizleştirecek kadar sadece.”

“Ama ona ihtiyacımız var!”

“İhtiyacımız yok, salak!”

Dzhu afallıyor. Dağ krallıklarında kadınlar erkeklere, gençler yaşlılara saygı gösterirler, ama bu kız onunla sanki bir çocukmuş gibi konuşuyor!

Telegram: @cinciva

“Dedikoduları duymadın mı, Dzhu? Bir İz Sürücü, Brighton’da Yitik Oğlanlar’ı öldürdü. Kar Körüğü İli’ndeki bir şelalenin altında terk edilmiş bir salyangoz bulundu. Dr. Popjoy’un ölümü. Hepsi bir şeye işaret ediyor. Hepsi birbiriyle bağlantılı. Bunların ne anlama geldiğini göremeyecek kadar kör müsün?”

Dzhu ona bakmakla yetiniyor sadece. Kar öyle yoğun ki, kızın yüzü, izleme ekranındaki kötü görüntüler gibi gidip geliyor.

“O ayağa kalkıyor!” diye tıslıyor Cynthia zafer duygusuyla. “Yakında bize kendini gösterecek ve bizi barbarlardan kurtaracak. O ana kadar, Naga’nın zayıf kalmasını sağlamamız gerek. Barbarlar, bölgesini yerle bir edip batı yerleşimlerimizi harabeye çevirdiklerinde, halk ondan vazgeçip yeniden gerçek liderini selamlayacak!”

“Sen delirmişsin!” diyor General Dzhu ve dostunu uyarmak için arkasına dönüyor.

Cynthia’nın saçını tutan uzun tokalardan birinin içi zehir dolu. Onu, böyle bir acil durum için saklıyordu. Sivri ucu, Dzhu’nun ensesinde sadece küçücük bir çizik bırakıyor, ama Dzhu bağırmaya bile fırsat bulamadan oracıkta ölüyor. Cynthia, harcadığı çabadan soluk soluğa, adamın şişman göbeğine küfrederek cesedi balkondan aşağı fırlatıyor ve kar tanelerinin arasından geçerek yüzlerce kilometre altındaki sivri dağlara düşmesini izliyor. Dzhu’yla ilgili hep kuşkular besliyordu, o yüzden de intihar notunu çok önceden hazırlamıştı. Masasına yerleştirmek bir anlık iş olacak.

Efendisi İz Sürücü Fang’in, dağlarda bir yerde beklediğini düşünüyor. Ah, bir kendini gösterse! Cynthia, İz Sürücü’nün, Naga’nın bayrağı altında toplanmış nanemollaları neden cezalandırmak isteyeceğini anlıyor, ama en sadık özel ajanlarına hâlâ güvenebileceğini biliyor olsa gerek. İçeri girip General Dzhu’nun odasına doğru ilerlediği sırada, eski hanımına karşı bir öfke duyuyor. Ama öfkesi ânında diniyor. İz Sürücü Fang her ne planlıyorsa dehşetli ve mükemmel olacaktır, onu yargılamak Cynthia’nın haddi değildir.

Theo’nun yön duygusu hep çok iyi olmuştu. Siper labirentinden çıkan yolu çok çabuk buldu ve tam sığınağı görmüştü ki, tel örgünün öte tarafında, alacakaranlık gökyüzüne doğru toprak ve duman püskürten bir patlama oldu. Çamurlar etrafa saçılırken çömeldi. Siperi bir duman denizi kapladı.

Telegram: @cinciva

Korkuyla kaçışan askerler dumanın içinde sendeliyor, koşarken silahlarını yere fırlatıyor, fişekliklerini ve çantalarını bırakıyorlardı. Ağızları sanki bağırıyormuşçasına açıktı, ama Theo onları duyamıyordu. Topun infilakıyla kulakları sağır olmuştu.

Askerlerin kaçtığının ne olduğunu görmek için, başı dönerek siper basamağının üzerine çıktı. Siperin dışındaki kaba diken örgünün ötesinde, dağ misali şekiller hareket ediyordu. Arada bir kuvvetle esen rüzgâr dumanı yana savurduğunda, birkaç kilometre ötede, top atışlarıyla parçalanmış kent tuzaklarından geçerek ilerleyen Murnau'yu görebiliyordu. Bir düzine toplayıcı banliyö de mayın arıyor ya da tuzak çukuru açıyordu. Yakındaki bir istihkâmdan roket fırlatılıyordu, ancak Theo onları izlerken yer ağır ağır sallanmaya başladı ve müstahkem mevkideki çamurların içinden, toprağı yararak, muazzam sondaları ve karmaşık çene parçalarıyla, müstahkemi paramparça edip midesine indiren devasa bir küt, çelik burun yüzeye çıktı. Zırhlı gövdesinin yanında, beyaz boyayla yazılı basit bir slogan vardı: SÜRGÜHÖYÜK'E HOŞ GELDİNİZ. Bu garip banliyö, yolunu bileye bileye, koruganları ve harap olmuş silah yataklarını paletlerinin altında eze eze yanından geçerken, Theo'nun bu yazıyı okuyacak kadar vakti olmuştu. Murnau'nun üst katında, onu dize getirmeye çalışıyormuş gibi görünen sinyal lambaları yanıyordu, ama banliyö onları görmezden geldi. Bir kez daha çamurlu toprağa daldı ve yolunu yara yara Yeşil Fırtına topraklarında ilerledi.

Theo siperden atlayıp tökezledi, patlamalar yüzünden siperlere yığılmış dik toprak duvarların ve dumanın arasında kafası karışmıştı. Yeni patlamalar oluyor, üzerine çamur ve çamurlu su püskürüyor, ancak hepsi, bir düşteymiş gibi ıslıklı, denizaltı sessizliğinde cereyan ediyordu. Neler olduğunu anlayamıyordu. Kentler, cepheyi nasıl bu kadar kolay yarabilmişti? Yeşil Fırtına'nın propaganda filmlerinde anlatılan o yenilmez havadestroyerleri ve binlerce Hacıyatmaz acil müdahale timi neredeydi?

İçin için yandığından, hangi tarafta savaştığını anlayamadığı bir havagemisi geçti tepesinden. Ondan gelen ışıkla koruganın girişini gördü ve minnetle oraya doğru koşmaya başladı. Komuta bölgesi çoktan boşaltılmıştı, ancak Theo'nun ceketi, bıraktığı yerde, katlanır sandalyenin sırtlığında duruyordu hâlâ. Wren'in mektubunun cebinde kırıştığını, fotoğrafının kalbine dokunduğunu hissederek ceketini giydi.

Telegram: @cinciva

Aşağı düşmekte olan gaga silahı topunun ıslığını duymadı. Farkına vardığı ilk anda, patlamanın sıcak elleri ayaklarını yerden kesmişti. Şimdi artık her şey ışığa dönüşmüştü.

Telegram: @cinciva

31
ERDENE TEZH'DEKİ EV

İz Sürücü Fang, Popjoy'un havayatının demirlendiği rıhtım gözünün kenarında duruyor ve tunç yüzünü batıya doğru çeviriyor.

"Ne?" diye soruyor Balıkkek. "Ne oldu?" O da batıya bakıyor, ancak dağlardan başka şey göremiyor. Dağlardan ne de çok sıkıldı! Bu yüksek, yeşil vadinin her yanında buzdan muhafızlar gibi dikiliyorlar ve yansımaları, rıhtım gözünün aşağısındaki rüzgârlı gölde parıldıyor.

"Silah sesleri," diye fısıldıyor İz Sürücü.

"Yani savaş yeniden mi başladı?" Balıkkek, onun duyduklarını duyabilmek için kirli Tek-Yaşamlı kulaklarıyla dikkat kesiliyor.

"Çabuk olmalıyım. Gel."

Dolgu yola doğru topallayarak ilerliyor; Balıkkek de, İz Sürücü'nün Diriltme Konağı'ndan aldırttığı cihaz çantalarından birini omuzlayıp onun peşinden gidiyor. Tepelerinde, Popjoy'un evinden bu yana onları takip eden ölü kuşlar döneniyor, gökyüzünde ya da vadinin batı ucundaki sarp geçitlerde bir hareketlenme olup olmadığını gözlüyorlar.

Dolgu yol iki yüz adım uzunluğunda. En uzak ucunda, üzerinde bir mezar kadar karanlık ve soğuk bir evin bulunduğu kayalıklı bir ada var. Burası bir zamanlar manastırmış, yüzleri hâlâ dışarıdaki duvar nişlerinden kötü kötü bakan dağ tanrıları ve şeytanlarına adanmış. Sonra Anna Fang'in evi olmuş; Mobillik Karşıtları Birliği görevleri arasında rahatladığı bir ışık ve mutluluk mekânı. Valentine'ın kılıcıyla dağılmadan önce, planı emekli olup burada yaşamak, sarp yeşil meralarda at yetiştirmekmiş.

Yeşil Fırtına rejiminin ilk yıllarında, Erdene Tezh'i, öğrencilerin gelip Rüzgâr Çiçeği'nin eşyalarını görebilecekleri ve onun adımladığı zeminde yürüyebilecekleri bir müze haline getirme planları varmış. Ancak İz Sürücü burayı yasaklamış. Evi kilitlemiş ve harap olmaya terk etmiş.

İz Sürücü ittiğinde bahçe kapısı gıcırdıyor. Balıkkek, kar öbeklerinin gölgelerde mavi mavi durduğu kapı aralığından geçerek onu takip ediyor.

Telegram: @cinciva

Bahçe, kalın taş duvarların arasında güvene alınmış; ölü ağaçlar ve sararmış ölü çimler, buz saçaklarıyla sarılı bir çeşme. Balıkkek, eve giden buzlu yolda İz Sürücü'sünün ardından acele acele yürüyor. Tahmininin aksine İz Sürücü'sü kapıyı parçalamıyor; bıçak-parmaklarından birini çıkarıp anahtar deliğine sokuyor ve kilit açılana kadar dikkatli biçimde çeviriyor. Kapıyı açtığında Balıkkek'e dönüyor.

"Yeniden evimdeyim!" diye fısıldıyor.

Balıkkek, İz Sürücü'sünü gölgelere doğru takip ediyor. Anna mı, yoksa İz Sürücü Fang mi olduğundan artık emin olamıyor. Popjoy'un onarımları iki kişiliği birleştirmiş gibi, *ikisi birden* olabileceğini düşünüyor. Balıkkek'e hiç kaba davranmadı ve ona hatıralarını anlatmaya devam etti, ancak artık onunla hiç oynamıyor, artık onun elini hiç tutmuyor ya da saçını okşamıyor veya kötü bir rüya yüzünden uyandığında geceleri onu kucağına almıyor. Anna'dan kalan tek şey, uyurken elinde sıkı sıkıya tuttuğu oyma oyuncak at.

Şu anda her kimse, İz Sürücü evde olmaktan mutlu görünüyor. Tavanın çöktüğü ve kuş pisliklerinin güzel seramik zeminde kalın bir tabaka oluşturduğu giriş holünden geçerlerken, "Ah!" diye içini çekiyor. Avluyu geçip, kırılmış camlarından gölün ötesindeki Erdene Shan'ın beyaz zirveleri görünen uzun bir odaya dikkatle baktığında, "Of!" diyor. "Burada o kadar çok parti verirdi ki! Ne mutlu zamanlardı..."

Rüzgâr, duvarlardaki deliklerden geçerken ötüyor. Parti odasının yanında bir yatak odası var, çürümüş çarşaf denizine, torpido yemiş bir gemi misali batmış cibinlikli bir yatak. Yatak odasının uzak köşesinde kilitli başka bir kapı. Ve o kapının ardında...

İz Sürücü kilidi açtığında oda bayat bir nefes veriyor. Onun peşinden içeri sessizce giren Balıkkek, odanın bu bölümünün mühürlenmiş olduğunu tahmin ediyor. Kokusu biraz Grimsby gibi. Duvarlar ve yer metalle kaplı, üzerinde yürümek için kauçuk paspaslar var. Örümcek ağları ve plastiğin sarmaladığı ilginç bir makineler yığını: Kablolar ve ince borular, ekranlar ve kutular, vanalar ve kadranlar, renkli elektrik kabloları, daktilolardan sökülmüş klavyeler.

"Eski güzel günlerde, alet yapmayı bilenler sadece mühendisler değildi," diye fısıldıyor İz Sürücü. "Anna'nın da makinelerle arası iyiydi Balıkkek, tıpkı senin gibi. Ivır zıvırdan kendine bir havagemisi bile yapmıştı. Burada uzun dalga bir telsiz vericisi yapmaya çalışıyordu. Doğru düzgün çalışmadı

Telegram: @cinciva

hiç, başkalarıysa bu konuda çok daha başarılı oldular o günden beri. Yine de başlangıç için iyi. Popjoy'un atölyesinden getirdiklerimiz ve havayatındaki telsiz setiyle birlikte sinyal üreteceğimizi sanıyorum."

"Kime sinyal göndereceğiz?" diye soruyor Balıkkek.

İz Sürücü, tıslamalı kahkahasını atıyor. Onu kolundan tutup harap olmuş yatak odasına çekiştiriyor, çatıdaki deliği işaret edip tam yukarı, gökyüzünün en tepesindeki derin maviyi gösteriyor.

"Oraya. Alıcı orada. Cennete bir mesaj göndereceğiz."

Telegram: @cinciva

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Telegram: @cinciva

32
LONDRA GÜNLÜĞÜ

19 Haziran

Wolf Kobold'un kaçışından bu yana on yedi gün geçti. Herkes onu unutmuşa benziyor. Çoğu zaman ben bile. Baş ağrısı gitgide azaldığı ve kafasındaki şiş de indiği için, Angie bile. Birçok insan, Wolf'un kilometrelerce uzanan Yeşil Fırtına bölgesini geçip de Sürgühöyük'e ulaşmasının mümkün olmadığına inanıyor. Ulaşsa bile, Yeni Londra'yı yesin diye Sürgühöyük'ü tekrar doğuya getirmesi mümkün olmayacak, tabii savaş yeniden patlak vermezse. Yine de ne olur ne olmaz düşüncesiyle, yeni Londra'daki çalışmalar daha da hızlandırıldı.

Ne inşa ettiklerini ilk öğrendiğimde, açıkça söylemek gerekirse, hepsinin bir parça delirdiğini düşünmüştüm. Ama buradaki herkesin ne kadar çok çalıştığını, Mühendisler'in hayallerini süsleyen bu çılgın, yeni kente ne kadar güvendiklerini gördüğünüzde, Freya Rasmussen'in, buzu geçip Amerika'ya gitme kararı verdiğinde Anchorage'da neler yaşandığını anlayabiliyorsunuz. O da delice bir fikirdi ve birçok kişi de işe yaramayacağını düşünüyordu mutlaka. Annem de bundan o kadar emindi ki, babamı ayrılmaya ikna edemeyince, koca kenti Arkangel'e satıp onlara ihanet etti. Ama yanıldı, çünkü işe yaradı, değil mi? Annem gibi olmak istemiyorum, bu yüzden Yeni Londra'nın işe yarayacağına inanmaya karar verdim.

Neyse, babam da payına düşeni yapmaya çok hevesli. Önceleri Mühendisler'e yardım etmeye kararlıydı, ama Childermass'ın makineleri, bugüne kadar gördüğü her tür teknolojiden o kadar farklı ki, sanırım sadece ayaklarına dolandı. Bu yüzden, hurda parçalarını hangara taşımalarında erkeklere yardım etmeye başladı. Bense çaktırmadan Dr. Childermass'la konuşup babamın kalbindeki rahatsızlığı anlattım, o da meseleyi çaktırmadan Chudleigh Pomeroy'a açtı, Pomeroy da babamı yanına alarak Yeni Londra'nın bir müzeye

Telegram: @cinciva

ihtiyacı olduğunu, bu sayede dünyanın en uzak köşesine bile gitse, burada yaşayan insanların eski Londra'yı ve onun neye dönüştüğünü asla unutmayacaklarını söyledi. "Kimsenin vakti olmadığı için de Tom," dedi, "belki sen bir koleksiyon hazırlayabilirsin?" Böylece babam Baştarihçi olarak atandı. Artık günlerini, pas yığınlarının arasında, gelecek nesillere Londra'yla ilgili bir şeyler anlatabilecek kalıntılar arayarak geçiriyor: Eski drenaj kapaklarından katları destekleyen kolonlara, Tanrıça Clio'nun küçük heykelinden, bir ev sunağına kadar.

Bu arada ben de diğer genç Londralılar'la birlikte devriyeye çıkıyorum. Bay Garamond ilk başta buna karşı çıkmıştı, ancak Bay Pomeroy ona gerzeklik yapmamasını söyledi. Angie ve arkadaşları da çok sıcakkanlılar. En çok da gerçek bir savaşta bulunduğumu, İz Sürücüler'i, Hacıyatmazları ve böyle şeyleri gördüğümü söyleyince etkilendiler. (Tabii moralleri bozabilir diye ne kadar korktuğumu söylemedim.) Neyse, birkaç kez asıl yıkıntı alanına da gittim. Çok korkutucu bir yer, özellikle geceleri, ama Angie, Cat ve diğer çocuklarla iyi anlaşıyoruz. Biri bize saldırırsa kullanayım diye bana bir arbalet verdiler, ama birini vurabileceğimden pek emin değilim, yine de insanı daha cesur hissettiriyor.

Asıl istediğim şey, Mühendisler'in İz Sürücüler'e karşı kullanmak üzere geliştirdikleri yıldırım silahlarından bir tane almak, ama onlardan çok fazla yok. Zaten olanları da Bay G'nin en güvendiği askerler kullanıyor: Saab, Cat ve diğerleri. Yeşil Fırtına'nın İz Sürücü kuşları son birkaç haftadır iyice meraklı kesildiler. Bizi görme ihtimali olan o yaşlı, pireli, ölü şahinlerden biri tepemizde dönenip durduğunda, Çömel Çıkmazı'ndaki tehlike çanı herkese saklanın uyarısı yapmak için durmadan çalıyor. Genelde onları görmezden geliyoruz, ama içlerinden biri Oluşturmaya çok yaklaştığında, gözcüyerinde nöbette olan çocuklardan biri kuşu yıldırım silahıyla vuruyor. Şu anda Çömel Çıkmazı'nda hepsi tutuşmuş ve kararmış yarım düzine kuş var.

Onlardan kurtulmanın bir başka yolu daha var; Angie ile arkadaşlarının spor olarak gördüğü çok daha tehlikeli bir yol. Geçen hafta, devriye sırasında, İz Sürücü kuşlardan biri üzerimize doğru uçmaya başladı. Böyle bir durumda saklanmamız gerekiyor, ancak Angie, "Hadi hanımevladı avlamaya gidelim!" deyip açıklığa doğru koştu, ben de peşinden gittim. Enkaz yığınlarının arasında dolanan patikalardan birinde ilerledik, kuş da bizi takip etti. Bize

Telegram: @cinciva

saldıracağından korkuyordum, ama Angie hiç saldırmadıklarını, sadece casusluk yaptıklarını söyledi ve her şeye burunlarını soktuklarını ima etti.

Hızlı hızlı yürümeyi sürdürdük. Az sonra, yıkıntı alanının merkezine, Elektrik Kulvarı denen yere doğru gittiğimizi fark ettim. O âna kadar tayflar konusunda, Wolf'un, onların peri masalı olduğu fikrine yatkındım. Ama her şeyin biraz kavrulmuş ya da erimiş göründüğü Londra'nın merkezine geldiğimizde, bundan pek o kadar emin değildim artık. Angie'ye, güvenli olup olmadığını sordum, o da "sayılır" dedi ki, pek içimi rahatlatmadı, ama korkak olduğumu düşünmesini istemediğimden devam ettim.

Bir süre sonra bir tepeye vardık. Önümüzde, yıkıntı alanının tam ortasından geçen bir tür vadi vardı. Zemininde göletleri ve ağaçlarıyla çok huzurlu bir yer gibi görünüyordu, ama etrafındaki enkazın tümü kavrulmuş, eğilip bükülmüştü. Angie, burasının MEDUSA çekirdeğinin düştüğü yer olduğunu söyledi, Londra'nın yedi katını erite erite aşağı düşmüş. Bu yüzden de MEDUSA'nın en güçlü artığı buradaymış. Bu doğru mu bilmiyorum. Neyse, zaten sadece şöyle bir görebildim, zira Angie beni üstü sarmaşıklarla örtülü bir enkaz boşluğuna itti. "Saklan!" diye bağırdı. Aptal, yaşlı İz Sürücü kuş bizi görmedi ve vadinin üzerinden uçmaya devam etti. Daha on metre gitmemişti ki, enkazın ortasından kocaman bir elektrik çatalı patlayıp kuşu küle döndürdü. Duman ve rüzgârda süzülen tutuşmuş tüyler dışında kuştan geriye bir şey kalmamıştı.

O ilk gün, Jenny'yle Elektrik Kulvarı'nın içinden geçmiş olsaydık başımıza neler gelebileceğini düşününce tüylerim ürperdi.

Hamiş: Saab Peabody bana çıkma teklif etti. Düşünmem gerektiğini söyledim, o da Kuş Yolları'nın bir yerinde bir erkek arkadaşım olduğunu düşündüğünü söyledi, ben de galiba öyle olduğunu düşündüğümü söyledim. Aptalca değil de ne?

Şimdi de saat geç ve yarın büyük gün olduğundan -yeni kentin ilk testi yapılacak- yatmaya gidiyorum.

Telegram: @cinciva

33
TEST

Testin yapılacağı sabah hava boğucu ve bulutluydu, yağmur ihtimali vardı. Rüzgâr, batıdan öfkeli bir yaygara koparak geliyor, Londra'nın yıkıntıları arasında kök salmış ağaçların çiçeklerinden bir konfeti fırtınası saçıyordu.

Oluşturma'ya yeni arkadaşlarıyla gidecek olan Wren'e yük olmak istemeyen Tom, Çömel Çıkmazı'ndan oraya tek başına yürüdü. Yürürken yolun yanındaki enkaz öbeklerini taradı, zira gittiği her yerde Yeni Londra müzesine konabilecek ve bir gün yeni kentte doğacak çocuklara eski Londra'ya dair fikir verebilecek parçalar aramayı alışkanlık haline getirmişti. Nereye bakacağınızı bilirseniz, bu paslanan yıkıntı dağları kalıntıyla doluydu: Sokak tabelaları, kapı tutamaçları, menteşeler ve semaverler. Sapında Tarihçiler Loncası'nın arması bulunan bir kalay kaşık gördü ve cebine attı. Çocukluğunda her gün bu tip kaşıklarla yemek yerdi; bir anlamda hafıza kırıntısının cisimleşmiş haliydi ve gelecekteki Londralılar'ın buna bakıp kendi hayatını kafalarında canlandırmaları fikri çok hoşuna gitti.

Elbette ayrıntıları hiçbir zaman bilemeyeceklerdi; neler hissettiğini, ne düşler kurduğunu, Kuş Yolları'nda, Buz Diyarı'nda ve Amerika'daki maceralarını. Bir kalay kaşıktan bu tip ayrıntıları aktarması beklenemezdi.

Geçenlerde, Wren'in akşam yaşadıklarını günlüğüne yazışını seyrederken, Tom da çok geç olmadan başına gelenlerin bir kısmını yazıp yazmaması gerektiğini düşünmüştü. Ama o Thaddeus Valentine değildi. Bir Nimrod Pennyroyal bile değildi. Pek kolay yazamıyordu. Hem yazmak demek, Hester hakkında da yazmak anlamına gelecekti ki, bunu yapabileceğini sanmıyordu. Londra'ya geldiğinden bu yana karısının adını bile ağzına alamıyordu. Yeni arkadaşları Wren'in annesinin kim olduğunu merak ediyorlarsa bile, bunu kendilerine saklıyorlardı; belki de öldüğünü ve onun hakkında konuşmanın Tom'a acı verdiğini düşünüyorlardı; eh, çok da yalan değildi. Hester'ın yaptıklarının nedenini ya da kendisinin ona âşık

Telegram: @cinciva

olmasının sebebini kendi bile anlamamışken, Hester'ı gelecek nesillere nasıl anlatabilirdi?

Oluşturma'ya yaklaştıkça, Londralı hemşerilerinden oluşan ve hepsi aynı yönde ilerleyen bir kalabalığı da yakalamış oldu. Clytie Potts da aralarındaydı ve yanlarında olduğundan memnun, sıcak bir gülümsemeyle karşıladı Tom'u. Kocası, Yeni Londra'da mühendislerin yanındaydı. "Dr. Childermass, Manyetik Levitasyon sisteminin fazla iyi çalışmasından korkuyor," dedi. "Çok fazla yükselirse, Yeni Londra'yı aşağı indirmek için bir pilot istedi."

"Cidden mi?"

"Şakaydı Tom."

"Haa..." Pek komik bulmadığı halde Tom da güldü. "Affedersin. Gençliğimizden bu yana o kadar çok şey değişti ki... Bir sürü yeni icat... Yeni Londra'nın ne yapabileceğiyle ilgili hiçbir fikrim yok." Dr. Childermass'ın ona gösterdiği Man-Lev prototiplerini düşündü: Oluşturma'nın içinde, yerden birkaç metre yüksekte, sihirle havada asılı duruyormuş izlenimi veren yemek masası boyutunda platformlar... Yeni kent başarılı olursa, Mühendisler bu teknolojiyi gerçek masalara da aktarmayı planlıyorlardı: Yüzen sandalyeler ve yataklar, uçan Man-Lev oyuncaklar, diğer küçük kentlere biblo olarak satılacak ticari ürünler. Tom, Man-Lev araçların da yapılacağını duyunca şaşırtıcı bir şekilde üzülmüştü; zira çalışırlarsa bu, havagemilerinin sonu ve sevgili emektar gemisi *Jenny Haniver*'ın da tarih olması demekti.

Bu düşünce kalbine bir sancı sapladı, belki de Çömel Çıkmazı'ndan tırmandığı içindi. Yeşil haplarından birini yuttu ve Clytie'yle birlikte Oluşturma'nın girişine yöneldi.

Gölgeli hangarın içinde, yağlı payandaların üzerine ağır bir şekilde çökmüş ve havalanma ihtimali, Tom'un görüp gördüğü bütün nesnelerden daha az olan Yeni Londra duruyordu. Gövdesinin etrafında küçük figürler koşturuyor, birbirlerine el işaretleri yapıyorlardı. Mühendisler, Manyetik İtici'lerden biriyle ilgili sorun yaşıyora benziyorlardı. Tom, Wren'i görmek amacıyla kalabalığa şöyle bir göz gezdirince, Angie, Saab ve isimlerini hiçbir zaman hatırlayamadığı diğer gençlerle birlikte ön sıralarda dikildiğini gördü. Onunla gurur duyuyordu, buraya alışıp arkadaş edindiği

Telegram: @cinciva

için de mutluydu. Wren'i uzaktan görmek ona Katherine Valentine'ı hatırlatmıştı; Katherine'in inceliği ve canlılığından bir şeyler vardı Wren'de, aynı büyüleyici gülümsemeye sahipti. Bunu daha önce hiç fark etmemişti; hoş, Londra'ya gelmeden Katherine'i de fazla düşünmemişti. Bunun farkına vardığı için, artık bu tuhaf benzerlikten kendini alamıyordu.

Wren, ona baktığını hissetmiş olacak ki kafasını çevirip babasını gördü, parmaklarının ucunda yükselerek kafa denizinin üzerinden ona el salladı. Tom da ona el salladı ve kızını zavallı, bahtı kara Katherine'le karşılaştırmasının kötü şans getirmemesini umdu.

Bir zil çalmaya başladı. "İşte başlıyoruz," dedi Clytie. Mühendisler kalabalığın arasında koşturarak, insanları hangar duvarına doğru çekilmeleri konusunda uyardı. Kalabalık sessizleşip, beklentili gözlerle yukarı baktı. Sessizlikte, yeni kente binen Dr. Childermass'ın sesi duyuldu: "Herkes hazır mı? Şimdi!"

Duyulamayacak kadar tizleşene kadar hızla artan bir vınlama sesi duyuldu. Başka hiçbir şey olmadı. Yeni kentin kıç tarafındaki payandalardan biri, herkesin hayal kırıklığını paylaşırmış gibi uzun bir inilti kopardı. Derken, diğer payandalar da çatırdayıp gıcırdamaya başladı. Tom, üstlerindeki yükün azaldığını anladı; Yeni Londra, bunca yıl ölü ağırlığını taşıyan payandalara baskı yapmıyordu artık. Pas tozları, kasım yaprakları gibi aşağı doğru hışırdıyordu. Unutulmuş bir fırça, kızakların birinden düştü ve Oluşturma'nın zeminine çarptı. Kentin kumanda odalarındaki Mühendisler, Manyetik İticileri hizalarken hafifçe kendi etraflarında döndüler, ama hâlâ kocaman, puslu birer ayna gibi görünüyorlardı: Ne bir yıldırım çakması, ne mistik bir alev, sadece etrafındaki havayı ısı sisi gibi belli belirsiz titreştiriyordu.

Yavaş yavaş, yavaş yavaş, hantal bir böceğin havalanması gibi, Yeni Londra hurda metal beşiğinden kalkıp önce bir tarafa, sonra da diğer tarafa hafifçe döndü. İleri doğru hareket ettiğinde Tom hâlâ o belli belirsiz vınlamayı duyuyordu. "Çalışıyor!" diye fısıldamaya başladı insanlar, hayal görmediklerinden emin olmak için birbirlerinin yüzlerine bakarak.

İlk havagemisi uçtuğunda da insanlar böyle hissetmiş olmalı, diye düşündü Tom, ya da Ulu Quirke, Londra'nın motorlarını ilk kez çalıştırdığında. Lavinia Childermass'ın makineleri, dünyayı hayal bile edemeyeceği şekillerde değiştirecekti. Belki de Wren torun sahibi

Telegram: @cinciva

olduğunda, tüm kentler havada süzülüyor olacaktı. Belki de kentlere gerek bile olmayacaktı...

Sert bir çatırtı duyuldu. Yeni Londra'nın omurgasındaki havalandırma ağızlarının birinden bir duman fışkırdı. İticilerin etrafındaki ısı sisi kayboldu ve havada süzülen kent, metal gerilimlerinin çıkardığı inlemeler eşliğinde payandalarının üstüne kaba bir şekilde oturdu. İşçiler eğilen payandaları toparlamak için koştururken, izleyenler hayal kırıklığı içinde homurdanarak, Oluşturma'nın duvarlarına yapıştılar.

"Çalışmıyo!" diye yakındı Tom'un yanındaki bir kadın.

"Fiyasko!" dedi bir diğeri.

Lavinia Childermass, Yeni Londra'nın üst gövdesinin kenarındaki, henüz yapımı tamamlanmamış binaların arasında belirdi. Oluşturma'nın akustiği ve kadının gerginliği, sesini duymayı neredeyse imkânsızlaştırıyordu, ama Tom çıkışa doğru ilerlediği sırada söylediklerini bölük pörçük duyabildi: "Kliest Bobini'nde küçük bir sorun... vazgeçmemeliyiz... yapılacak daha çok iş var... ince ayarlar... düzenlemeler... birkaç hafta daha..."

İyi de birkaç haftamız var mı? diye merak etti Tom. Çünkü dışarı adımını attığında, batıya yönelen Yeşil Fırtına havagemilerinin vızıltılarını ve batı ufkunun ötesinde bir yerden gelen, ilk başta gök gürültüsü sandığı, ancak sonra devasa silah gümbürtüleri olduğunu fark ettiği sesler duydu.

Telegram: @cinciva

34
YERSİZ YURTSUZ İNSANLAR

"Bakıyorum da iyileşiyorsun."

"*İyileşmiş* halim mi bu?"

"Eh, bilincin açık. İlerleme kaydettin."

Hester gözünü ovuşturup tavanı netleştirmeyi denedi. Su gibi zayıf hissediyordu kendini, sanki tüm vücudu at kılından bu sert yatakta ağır ağır kuruyan ıslak bir lekeymiş gibi. Bir hayalet üzerine eğilip, katılaşarak kendine dönüşmüştü sanki. Gökliman'ı hatırlamaya başlıyordu; Varley'in gemisinden kaçırdığı kızı, Leydi Naga'yı. Başına aldığı darbeyi hatırlıyordu, Kalastra 13'teki çarpışmayı.

"Çok hastaydın." Oenone bir doktor gibi konuşuyordu. Üzerindeki çuval bezini, askeri bir beyaz tunikle değiştirmişti, ama hâlâ oğlan gibi görünüyordu. Hester, onun bantla tutturulmuş gözlüğüne ve çarpık dişlerine baktı. "Toparlanacaksın, yaran iyileşiyor."

Hester havagemilerini hatırladı; *Gölge Açısı*'nı ve sonra o büyük Yeşil Fırtına aletini. Gök gürültüsüne yükselişini. İnsanların birbirine bağırmasını, *kendisinin* bağırmasını, Shrike'ın onu kucağına almasını. Yaşadığı için Shrike hayal kırıklığına uğramış olmalıydı. Onu görmek için başını yastıktan kaldırdı, ama orada değildi. Sarmaşık renkli, kare bir odada Oenone'la yalnızdı. Metal panjurlar, büyük bir pencereden içeri öğleden sonra güneşi girsin diye açılmıştı. Köşede bir sandalyede düzgünce katlanmış kıyafetleri duruyordu; çantası ve çizmesi de onların yanında yerdeydi. Büyük silahlarından bazıları duvara dayanmıştı, bu garip boşlukta sağlam ve bir şekilde güven vericiydiler.

"Burası da neresi?"

"İleri Komuta'dayız," dedi Oenone. "Fırtına'nın yıllar önce aldığı eski bir Yürüyen Kent."

"Shan Guo'ya gelmedik yani?"

Telegram: @cinciva

“Henüz değil. Cepheden ayrılırken *Öfke* büyük hasar aldı. Kentler cephe hattını herkesin tahmininden daha hızlı yardı, uçan makineleri de her yerdeydi. Buraya kadar güç-bela gelebildik ve o zamandan beri de buraya takılıp kaldık. General Xao da burada. İkinci bir savunma hattı kurmaya çalışıyor. *Öfke* onarılır onarılmaz, bizi göndereceğine söz verdi. Ancak şu anda teknisyenleri, savaş gemilerini uçabilecek hale getirmekle uğraşıyor, Öfke üzerinde çalışamayacak kadar meşguller. Buranın kuzeyinde ve güneyinde yoğun çarpışmalar yaşanıyor. Burası, aç bir kent okyanusunun içinde bir ada sadece.”

Hester, hastalığı ve Doğu’ya yolculuğuyla ilgili muğlak hatıralarını bir araya getirmeye çalışırken, genç kadını yarım yamalak dinledi. Onu Bıçakçı Lokması’ndan kurtardığında Theo’nun nasıl hissettiğini artık anlıyordu. Keşke ona daha iyi davransaydım diye geçirdi içinden.

“Peki ya diğerleri?” dedi.

“Bay Shrike burada, neredeyse hiç hasar almadı. Hastayken yanından hiç ayrılmadı, ama bugün General Xao onu cephe hattındaki siperlere gidip savunma hattının kurulmasına el vermeye ikna etti. Manchester ve bir düzine başka kent batıdan bize doğru hızla yaklaşıyor, o yüzden her türlü yardıma ihtiyacı var. Senin hareketlenmeye başladığın haberini gönderdim, birazdan burada olur. Kendine geldiğini gördüğünde çok sevinecek.”

“Pek sanmıyorum,” dedi Hester. “Peki ya Theo?”

Oenone tereddüt etti. “Profesör Pennyroyal da burada. Utanmadan General Xao’yla flört ediyor...”

“Theo? *Peki ya Theo*?”

Oenone başını eğdi, sinir bozucu siyah perçeminin arkasına gizlendi.

“Tanrılar ve tanrıçalar!” Hester yataktan büyük bir güçle fırladı. Ayakta durmaya çalıştı, ancak başı döndü. Bir şey kolunu çekiştiriyordu. Kafasını çevirip baktığında, dirseğinin hemen altında etinden çıkan saydam plastik bir tüpün, yatağının yanında baş aşağı duran şişeye girdiğini gördü. Korku ve dehşet içinde bir çığlık attı.

“Korkma,” dedi Oenone, tüpü çıkarmasını engelleyerek. “Kadimler’in bir tekniği, vücuduna sıvı vermenin bir yolu. Günlerdir bilinçsiz yatıyordun, mecburduk.”

Tir tir titreyen Hester yatağın ucuna oturup pencereden dışarı baktı. Hasta odası, işlevsiz bu kentin en üst katındaydı; dışarıda çatılar ve bacalar

Telegram: @cinciva

keskin bir şekilde, asker kümelerinin hareket ettiği, yarı-paletlilerin büyük silahları konuşlandırdığı gri-yeşil bir düzlüğe alçalıyordu. “Onun için geldi, değil mi? Leydi Ölüm…”

Arkasındaki Oenone, “Bir sebeple siperlere dönmüş.” Yatağın etrafında dolaştı. Elleri, Hester’ın kemikli omuzunu okşadı. “Gittiğini fark ettiğimizde çok geçti. Doğrudan kent bombardımanının ortasına dalmış olmalı.”

Hester uzanıp, Oenone’ın boynundaki, ucunda Zagwa yapımı ucuz haçın sallandığı kolyeyi yakaladı. Onu sıkıca tutup, genç kadının şaşkın yüzünü kendine doğru çekti. “Peşinden gitmeliydin! Onu kurtarmalıydın! O seni kurtardı! ”

Oysa suçladığı kendisiydi. Theo’nun, bu beyinsiz kurtarma görevine kalkışmasına asla izin vermemeliydi. İşte şimdi ölmüştü. Oenone’ı bıraktı ve gözyaşlarından, engelleyemediği o korkunç inleme sesinden korkarak elleriyle yüzünü kapattı. Kendi kendine başka birini bir daha asla önemsemeyeceğine dair söz vermişti ve bu sözüne bağlı kalması gerekiyordu; ama yoo, aptal kalbini Theo’ya açmıştı ve şimdi Theo ölmüştü, o da onu sevmenin bedelini ödüyordu. “Şu aptal Tanrı’na dua etmeliydin!” diye bağırdı Oenone’a. “Onu korumasını istemeliydin! Onu geri getirmesini istemeliydin!”

Kentin aşağısındaki düzlükte, General Xao’nun askerleri çıldırmış gibi siper ve kent tuzakları kazıyordu. Kazma ve küreklerinin çeliği, manevra yapan ışıltılı bir balık sürüsü misali ritmik ritmik parlıyordu. Yorgun astsubayların batıdaki ve kuzeydeki yenilgilerden sağ çıkmış askerlerden yeni savaş birlikleri oluşturmaya çabaladığı alt katlardan ayak sesleri ve emir haykırışları, hasta odasına kadar ulaşıyordu. Oenone ve Hester yatakta yan yana oturuyorlardı. Bir süre sonra Oenone, “Tanrı bu dediklerini yapabilseydi, dünya böyle bir yer olmazdı. Elini uzatıp olayları değiştiremez. Tercihlerimiz konusunda bizi engellemeye çalışamaz.”

“O zaman ne işe yarıyor?”

Oenone omuzunu silkti. “Görüyor. Anlıyor. Ne hissettiğimizi biliyor. Theo’nun ne hissetmiş olduğunu biliyor. Ölmenin nasıl bir his olduğunu biliyor. Öldüğümüzde, biz de ona gidiyoruz.”

“Güneşsiz Ülke’ye mi yani? Hayaletler gibi?”

Oenone sabırla başını sağa sola salladı. “Çocuklar gibi. Küçük bir çocuk olmanın ne demek olduğunu hatırlıyor musun? Her şeyin mümkün olduğu

Telegram: @cinciva

ve her şeyin sana verildiği, güvende olduğunu ve sevildiğini bildiğin, sonsuza kadar süreceğini sandığın günleri? Öldüğümüzde, her şey yine öyle olacak. Theo da Cennet'te şu an o duyguyu yaşıyor."

"Nereden biliyorsun? Dirilttiğin cesetlerden biri mi söyledi bunları?"

"Biliyorum işte."

Yan yana oturdular. Oenone kolunu Hester'ın omuzuna attı, Hester bir şey demedi. Bu içten, keyifsiz, genç kadında, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onu duygulandıran bir şey vardı: İyiliğiydi bu, aptalca, tüketilemez umuduydu. Hester'a Tom'u anımsatıyordu. Bay Shrike'ı bekleyerek, Cennet'teki Theo'yu düşünerek yatakta oturdular. Pencerenin dışında gün, çelik grisi bir şafağa dönüyordu. Yaklaşan kentlerin ışıkları, tüm batı ufku boyunca titreşiyordu.

Theo, Cennet'te değildi. İleri Komuta'nın kuzeyinde bir yerde, rüzgârın kamçıladığı muazzam bir stepte güçlükle yürüyordu. O kadar uzun süredir yürüyordu ki, botları artık parçalanmaya başlamış, onları bir bez parçasıyla tutturmuştu, ama çamurda ilerledikçe çıkıp duruyordu.

Yalnız değildi. Etrafında, aç toplayıcı banliyölerin ve paralı havacıların peşlerinden Fırtına bölgesinin içine kadar girdiği söylentileriyle kırbaçlanmış Yeşil Fırtına hücum tümeninden kalanlar doğuya kaçışıyordu.

Savaşın ilk gününde, General Xao'nun sığınak enkazından sürünüp çıktığında, Theo'nun ilk düşüncesi bir şekilde Zagwa'ya gitmek olmuştu. Ancak kentler tüm cephe boyunca bastırıyordu. Onlardan kaçtığı sırada, yenilgiyi kabullenmiş bu yenik, kaçak asker yığınlarının arasına düşmüş ve onlarla birlikte güvenli görünen tek yöne sürüklenmişti: Doğuya. Bir yarı-paletlide kendine yer bulmuştu, ancak birkaç gün sonra, gelgeççi havagemileri önlerindeki köprüyü bombalayınca, araçtan inmek ve grubun avareleri, yürüyen yaralılar, sağır olanlar veya cephede yaşadıkları yüzünden delirenler arasında topallamak zorunda kalmıştı.

Bazen Theo kendi de delirecek gibi oluyordu. Sık sık da geceleri, rüyasında kentlerin bombardımanı altında kaldığı anı görüp titreyerek uyanıyordu.

Çoğu zamansa kendini sadece mutsuz hissediyordu. Arazi de iç açıcı değildi. On yıldan fazla süredir Fırtına toprağı olmasına rağmen, Fırtına

Telegram: @cinciva

burayı nasıl kullanacağını bir türlü bilememişti. Bir siyasi grup, eski palet izlerini dolduran ot ve çamların doğal gelişimini desteklemeye gayret etmiş, bir diğeriyse palet izlerini dozerle düzleştirip buğday ekmeye kalkışmıştı. Sonuçta ortaya, bozguna uğramış bir ordunun postalları altında hızla bataklığa dönüşen inişli çıkışlı, seyrek ağaçlı bir arazi çıkmıştı. Arada bir rüzgâr santrallarından ya da küçük sabit yerleşimlerin içinden geçtiler, ancak binaların tamamı boştu, yerleşimciler kaçmış, tarlalar ve evler de cephedeki askerler tarafından yağmalanmıştı.

Theo, Hester'ı, Oenone'ı ve Profesör Pennyroyal'ı merak etti; kaçmayı başarıp başaramadıklarını. İlk başta gelip onu arayacaklarını ummuştu, ancak Fırtına'nın aldığı yenilginin boyutu ortaya çıkınca, umut etmeyi bırakmıştı. Nerede arayacaklarını nasıl bileceklerdi? Duyduğu söylentilerin yarısı bile doğruysa, tüm ordular hezimete uğramıştı. Doğu Av Alanı, aç kentler onları yakalamadan güvenli bir yer bulmaya çabalayan, tıpkı şimdi onun da dahil olduğu bu dağınık mülteci kollarıyla dolu olsa gerekti.

Uzun bir yokuşun sonundaki tepeye ulaştı. Kuzeyde, düzlüğün üzerinde çıkıntı yapmış bir leke gördü. Yoldaşlarından birkaçı (onlara arkadaş diyemezdi; birbirlerinin adını bile soramayacak kadar şaşkın ve yorgundular) durdu; elleriyle işaret edip konuşarak oraya bakıyordu.

"O ne?" diye sordu Theo.

"Londra," dedi Shan Guo'lu bir astsubay. "Batmunkh Gompa'nın duvarlarını yıkmaya yeltendiğinde tanrılar tarafından yok edilmiş, güçlü bir barbar kent."

"Tanrılar o zamanlar bizi seviyormuş demek," dedi bir diğeri. "Şimdi bize sırtlarını döndüler. İz Sürücü Fang'imizi devirdikleri için Naga'yla kaltağını cezalandırıyorlar."

Gözü sargılı bir muhabere subayı, "Londra'yı göremediğim için mutluyum," dedi. "Uğursuz bir yer. Ona bakmak bile kötü şans getirir."

"Sence şansımız daha ne kadar kötü gidebilir ki?" diye dalga geçti astsubay.

Arkalardan bir "Havagemisi!" bağrışı kopunca, kalabalık çalılıkların arasına sürünerek ya da ıslak toprakta kendileri için çukur kazmaya çalışarak yere yattı. Ancak tepelerinden gürleyerek geçen gemi, kuyruğunda Fırtına'nın yeşil yıldırım simgesini taşıyan bir Zhang Chen Hawkmoth'tu. Birkaç kilometre ötedeki bir düzlüğe iniş yaptı.

Telegram: @cinciva

Theo'nun çevresindeki askerlerden çıt çıkmıyordu. Bu, günlerdir gördükleri ilk Fırtına gemisiydi. Bunun ne anlama geldiğini idrak etmeye çalışıyorlardı. Ancak Theo'nun ilgisi daha çok Londra'daydı. Kentin sisin arasından o sivri sivri, hasmane siluetine bakarak, buranın evvelce hareket eden bir kent olduğunu hayal etmeye çalıştı, ancak başaramadı. Wren gerçekten de orada bir yerde miydi? Elini cebine atıp fotoğrafı çıkardı, bu Doğu yürüyüşü sırasında defalarca yaptığı gibi Wren'in yüzüne bakıp, uzun zaman önceki o öpücüğü hatırladı. *Sevgilerle,* yazmıştı mektubunun altına. Peki, bunu bilerek mi yazmıştı, yoksa herhangi bir özlem ya da arzu ima etmeden, her mektubun altına dikkatsizce yazılan sevgilerden biri miydi?

Yine de Theo'ya, Wren'in çok yakında bir yerlerde olduğu umudunu veriyordu. Londra'nın hayaletleri onu korkutmuyordu; yani pek o kadar değil. Paslısu'dan, Sınır'dan ve Bıçakçı Lokması'ndan canlı çıkmayı başarmıştı; bunlardan daha korkutucu bir hayalet düşünemiyordu. Shan Guo'lu silah arkadaşı gibi o da şansının daha kötüye gideceğini düşünmüyordu.

Bir subay, motorlu çamur kızağıyla gürleyerek yanlarına geldi ve asker kümelerinin önünde tek tek durup, megafonla bağırdı. "Yeni emir! Güneye gidiyoruz! General Xao, İleri Komuta'da direniş hazırlığı yapıyor."

Theo, yanındaki askerlerin şüpheyle mırıldandıklarını gördü. İleri Komuta'daki dışa kapalı bölgenin uzun süre dayanabileceğine inanmıyorlardı. Güvenli dağlara gitmek istiyorlardı. Kentlere karşı uzun süre dayanmış Batmunkh Gompa'ya belki, orada bir umut olabilirdi...

"İleri!" diye bağırıyordu subay, kızağı kol boyunca sıçrayıp hırıldarken. "Cesur olun! General Xao'ya katılıp barbarları mahvedeceğiz! İleri Komuta yolunda gıda ve malzeme ikmali yapacağız!"

O bile söylediklerine inanıyormuş gibi gelmiyordu, ama Fırtına'nın verdiği bir emre karşı gelmenin cezasını herkes biliyordu. Askerler, kimi homurdanıp kimi küfrederek, kimi de bu kez barbarları sonsuza dek durduracakları için heyecanlı ve ateşli, bitkin bitkin çantalarını ve silahlarını aldılar.

Theo almadı. General Xao'nun hâlâ hayatta olduğunu duyduğuna sevinmişti, ama bu onun savaşı değildi; üzerindeki çalıntı paltonun altında Fırtına'nın üniforması yoktu. Wren'in fotoğrafını güvenli bir şekilde cebine yerleştirdi. Diğerleri hareket etmeye başladıkları sırada, o da kimseye çaktırmadan su dolu bir palet izine dalarak diğerlerinden ayrıldı.

Telegram: @cinciva

Yeniden ortaya çıkmanın güvenli olduğuna kanaat getirdiğinde neredeyse karanlık çökmüştü. Palet izinin zemininde ilerleyip en uzaktaki duvardan tırmanarak düz toprağa ayak bastı. Atılmış birkaç çanta, ölü bir at ve rüzgârda uçuşan çerçöp dışında, birlikte seyahat ettiği ordudan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Yıkılmış kentin uzaktaki siluetine doğru yürümeye başladığında, batıdaki silahlar da yeniden ateşlenmeye başlamıştı.

... Londra'dayımdır.

Telegram: @cinciva

35
ÇIKIŞ HATTI

Erdene Tezh'deki ev, eski makinelerin gücüyle vınlıyor. Bodrumdaki bir hidroelektrik jeneratörden beslenen ışıklar parlıyor, iğneler titreşiyor ve antik İz Sürücü beyninden çıkan bileşenler kendi kendilerine tıkırdıyor. Oda kablolarla örülmüş. Bu makine yuvasının ortasında da İz Sürücü Fang durmuş, fildişi klavyelerde bir şeyler yazıyor. Eski bir izleme ekranının ardında, küçük parlak ateşböcekleri onun için dans ediyor. Kendi kendine bir şeyler fısıldıyor: Teneke Kitap'tan hatırladığı rakamlar, harfler, şifreli sözcükler; ODIN'in unutulan dili.

Bunlardan hiçbiri Balıkkek'e bir anlam ifade etmiyor. İz Sürücü'sü bir şeyi tamir etmesini ya da bir şey taşımasını istemediğinde, ölü odaları dolaşıyor ya da bahçeye çıkıp göletteki buzda donmuş balıklara bakıyor ya da sevgili tahta atını sımsıkı kavrayarak uyuyor. Zihni ve bedeni, açlıktan ve soğuktan çekildiği için artık daha çok uyuyor. Batmunkh Gompa'dan bir çanta dolusu yiyecek getirdiği halde fazla yiyemiyor, çünkü geriye pek bir şey kalmamış. Açlıktan midesi acıyor. İz Sürücü'süne bu sorundan bahsetmiş, ancak umursanmamış. Vericinin kurulumu da artık bittiğine göre, Balıkkek umurunda bile değil.

Arada bir buradan kaçmayı düşünüyor. Popjoy'un havayatının anahtarlarına arada bir umut dolu gözlerle bakıyor, ancak anahtarlar kendince sebeplerden İz Sürücü'nün boynundaki kolyenin ucunda asılı duruyor. Onları kaçırmaya da cesaret edemez; üç adım atmadan onu parçalara ayıracağını biliyor.

Bu gece, eski binanın geri kalan her yeri çok soğuk olduğundan Balıkkek, makinelerin belli belirsiz ılıklığının arasına kıvrılıp uyumak için İz Sürücü'nün odasına çıkıyor. Hâlâ çalışıyor, hâlâ rakamları giriyor İz Sürücü. Çelik parmaklarının klavye üzerinde çıkardığı sesler, Leydi Ölüm'ün Güneşsiz Ülke'de ölü adamın kemiklerinden zar yapıp oynamasını andırıyor. Hidrolikler tavanda bir yere çıkıyor, ufalanmış sıvayı

Telegram: @cinciva

kar gibi yağdırıyor. Gerçek karın çatıda ve gelip geçen havagemilerine karşı nöbet tutan İz Sürücü kuşların etrafında dönendiği dışarıda, fincan altlığı şeklinde bir anten dönerek ve eğilerek, gökyüzünün kuzeybatısındaki bir noktaya odaklanıyor.

Yukarıda, çok yukarılarda, büyük, eski ve soğuk bir şey, uzay tozlarıyla buzlanmış, mikrometeorlarla dolu uzun bir karanlıkta yolculuk ediyor. Güneş panelleri, tozlu pencereler misali bitkince parıldıyor. Zırhlı gövdesinin içindeki bir alıcı, bin yıldır duyduğu aynı statik yumağı sabırla dinliyor. Yalnız şimdi bir şeyler değişiyor: Statiğin içinde, dalga köpüğüyle kıyıya vuran bir enkaz gibi, tanıdık bir mesaj var. Kadim makinenin beyni bunu saptayıp yanıtlıyor. Sistemlerinden birçoğu geçen yıllarda bozulmuş, ama arızaya dayanıklı başka sistemler var, yedekler var. Elektrik hücreleri vınlıyor; silah bölümünün bobinleri arasında şerit şerit ışıklar parlamaya başlıyor; ağır kalkanlar kayarak açılırken buz kristalleri, genişleyen parlak bir bulut içinde dönmeye başlıyor.

ODIN, Dünya'nın mavi havuzuna gözlerini dikip emirleri beklemeye başlıyor.

Telegram: @cinciva

36
İSTENMEYEN MİSAFİRLER

22 Haziran (galiba...)

Bunları, Londra enkazının batı sınırındaki oldukça kasvetli bir yerden, batıdaki silah seslerini dinleyerek yazıyorum. Silah sesi ne kadar uzağa erişebilir? Buradaki kimse tam olarak bilmiyor. Ama savaşın yeniden başladığı ve Yeşil Fırtına'nın kaybetmekte olduğu kesin. Yıkıntı alanının sınırlarına çoktan birkaç kaçak geldi bile. Kimi kendi kararıyla yoluna devam etti, kimi de enkazda saklanıp tekinsiz sesler çıkaran Londralılar'ın teşvikiyle. İyi de, ya daha fazlası gelirse?

Peki ya onların ardından banliyöler ve kentler de gelirse? Peki ya Wolf Kobold, Sürgühöyük'le çoktan buraya doğru yola koyulduysa?

Londralılar'la ilgili şunu söyleyeyim: Kolay kolay pes etmezler. Yeni Londra'nın bu hafta sonu mutlaka ayrılmaya hazır olmasına karar verildi. Lavinia Childermass ile Mühendisler'i bundan şüphe ediyor gibi görünseler de, başka seçenekleri yok.

Mühendisler, Oluşturma'daki işlerle meşgulken, diğer herkes yeni kentte gerekli olacak eşyaları kutulamaya başladı. Yaklaşan belaya karşı yıkıntı alanının batı tarafını denetlemek için ekstra devriyeler gönderiliyor. Çömel Çıkmazı'ndaki yatağımda kıvrılmak varken, bu yağmurda beni buraya getiren şey de işte bu. Paslı yığınların arasında bir kamp kurduk, bu gece yıldızların altında uyuyacağız (ya da tepemizi örten paslı bir çıkıntının altında ki, bizi yağmura karşı koruyacağı için ona minnettarız). Küçük çetemizin sorumlusu Cat Luperini, sırayla nöbet tutmamız gerektiğini söyledi. İlk nöbeti o tutacak, ben de sonrakini.

Wren kalemini bırakıp, defterini kapattı. Yağmurun sabit patırtısına rağmen, kuş sesini açıkça duymuştu; bu işareti, devriye ekipleri yıkıntı alanında birbirleriyle haberleşmek için kullanıyorlardı. Cat'e söylemeye

Telegram: @cinciva

gitti, ama kız da zaten duymuştu. “Hodge’ın çetesi,” dedi. “Bize ihtiyaçları var.”

Devriye çetesinin diğer üyeleri Angie Peabody ve Timex Grout isimli ufak, utangaç bir oğlan da uyanmış, battaniyelerinin altından sıyrılıp el fenerlerine ve arbaletlerine uzanıyorlardı. Wren’in kalbi hızlı hızlı atıyordu; bademciklerinin arasında bir yere oturmuş gibiydi. *Bu olabilir,* diye düşündü. Ya Ron Hodge’ın devriyesi, güneybatı sınırında Sürgühöyük’ün ışıklarını gördüyse? Ya Sürgühöyük’ün öncü birlikleri, karşılarına çıkan herkesi öldürmeye hazır halde, çoktan yıkıntı alanına sızmaya başlamışsa? Kemerindeki kılıfından bir ok çıkarıp arbaletine yerleştirdi.

Kuş sesi bir kez daha duyuldu. Cat de ona yanıt verdi ve çete, yağmurun altında hızla yola çıktı. Ay, bulutların arasından gönülsüzce parlıyordu. Wren, ayın ışığını gördüğü için rahatlamıştı, ama diğerlerini kaybeder de bu deli pasdelenlerin arasında tek başına kalırsa diye ödü patlıyordu. Çömel Çıkmazı’nda alay ettiği öyküler, gece gölgelerinin arasında kulağa çok gerçek geliyordu. Babasından öğrendiği Londra efsanelerindeki bütün o korkunç karakterleri hatırlamaya başlamıştı: Eski kentin kabuslarında dolaşan karanlık doğaüstü şekiller, Boudicca ve Sıçrayan Jack’in hayaletleri, hurda çalan korkunç Womble’lar.

Patikada karşısında bir siluet belirdiğinde az kalsın çığlık atıyordu, ama Ron Hodge’dı bu. Arkasından da çetesi geliyordu.

“Ne oluyor?” diye sordu Cat.

“Davetsiz misafir,” dedi Ron titreyerek. “Bir ara gördük, sonra kaybettik. Buralarda bir yerde.”

“Sadece bir kişi mi?”

“Bilmiyorum.”

Cat, herkesin dağılıp aramasını emrederek yönetimi ele aldı. Enkazın kuleleri ve kıvrımları arasında süzülürken birbirlerine seslendiler ve artık kuş seslerinin yanı sıra sözcükleri de kullanıyorlardı; bazen ölü hurda yığınlarının arasından duyulan sesler bile, davetsiz misafirlerin arkalarını dönüp kaçmasına yetiyordu.

Görünürde kimse yoktu.

“O da ne?” diye zıpladı Timex. Kahvaltılık yulaf gevreği gibi gevrek pas zerrelerinin üzerinde tökezleyerek onun yanına koştu Wren. Timex, “Orada!” diye fısıldadı Wren yanına geldiğinde ve o sırada Wren bir

Telegram: @cinciva

anlığına, en yakındaki yıkıntı bloklarının arasında bir hareket fark etti. Cat'i ve diğerlerini de çağırmaya yeltendi, ama ağzı kupkuruydu. Arbaletinin emniyet kilidini açarken kendi kendine, bu yabancı Wolf'un Sürgühöyük'teki adamlarından biriyse, o Wren'i öldürmeden önce, onun adamı öldürmesi gerektiğini söyledi.

"Kim var orada?" diye bağırdı bir ses. Tanıdık bir aksandı; Theo'nun aksanı. Wren içi rahatlayarak ürperdi. Saldırgan biri değildi bu; gözlemcilerin geçip gittiğini tespit ettikleri Yeşil Fırtına'nın geri çekilen ordularından kalan bir diğer çöl adamı, kayıp bir Afrikalı pilottu. Cat, son birkaç gündür yıkıntı alanında bunlardan yarım düzinesine denk geldiklerini ve korkutarak kolayca kaçırdıklarını söylemişti. Wren, bu çocuğu burasının huzursuz ruhlarla dolu bir yıkıntı alanı olduğuna ikna etmenin en iyi yolunun ne olacağım düşündü. Kollarını havaya kaldırıp, "Vuuuuu" mu demeliydi?

Tam o sırada, aynı anda birçok şey oldu. Sesinin geldiğinden çok daha yakında olan yabancı, birdenbire eski bir motor bloğunun köşesinde beliriverdi. Onun arkasındaki enkazın tepesinden koşturan Cat ve Angie, daha önceki birçok davetsiz misafiri buradan kaçıran göz kamaştırıcı hayalet ışıklarını, fenerlerini çıkardılar. Korkan yabancı doğrudan Wren'le Timex'in olduğu yöne doğru koştu; Timex geriye düşerek Wren'e çarptı, onun da arbaleti, neredeyse kolunu kıracak denli kuvvetli bir tepmeyle yanlışlıkla ateş aldı. Yabancı, fenerlerden çıkan ışığın huzmesine düştü. Yabancının yüzünü gören Wren, sesinin Theo gibi çıkmasının dışında, onun gerçekten de *Theo* olduğunu fark etti.

"Aah!" dedi Theo, bitkin bir sesle.

Diğer Londralılar koşa koşa gelirken kayan pas zerrelerinin sesi duyuluyordu. Wren, burkulan kolunu ovup, başını sağa sola sallayarak gerçekliğe dönmeye çalıştı. Bu bir rüyaydı, çok da kötü bir rüya. Theo burada olamazdı. Theo, Zagwa'daydı. Önündeki metalin üzerinde yatan kişi Theo değildi.

Ne var ki, yaklaştıkça ve Cat de feneri tutunca, bu güzel, yakışıklı, koyu kahve yüzü tanımaması olanaksızdı.

"Theo?" dedi. "Ben seni- Aa Quirke aşkına!" Arbalet okunun girdiği yeri bulmak için Theo'nun hırpani paltosunu tırmalamaya başladı.

Davetsiz misafirin zararsız olduğu anlaşılınca artık kendini göstermek isteyen Ron Hodge geldi. "Bırak onu, Wren," diye emretti.

Telegram: @cinciva

“Of, kes be!” diye bağırdı Wren. “O benim arkadaşım! Galiba onu vurdum…”

Ama Theo’nun paltosunda delik yoktu, kan da yoktu, sarkan bir ok da. Iskalamıştı. “Kaydım da,” dedi Theo zayıfça, Wren’e sanki onun gerçekten Wren olduğuna inanamıyormuş gibi bakıyordu. Hafifçe doğruldu ve etrafına toplaşan genç Londralılar’a bitkinlikle baktı. Wren gözünü ondan alamıyordu. Ne kadar zayıflamış, acı çekmiş ve yorgun görünüyordu ve Wren onu gördüğüne ne kadar çok sevinmişti!

Theo gülümsemeye çalıştı. “Mektubunu aldım,” dedi.

Kampa döndüklerinde, Angie küçük bir ateş yakıp, soğuktan ve yorgunluktan titreyen Theo’ya biraz çorba ısıttı. Theo çorbayı içerken, Wren de yanında oturdu. Yeniden birlikte olmak tuhaf gelmişti. Onun güneşli Zagwa’da güven içinde yaşadığını sanıyordu. Nasıl olup da kendini Yeşil Fırtına’nın yenilgisinin ortasında bulmuştu? Theo’ya sordu, ama o sadece, “Çok karmaşık,” deyince üzerine gitmek istemedi.

Kom Ombo Havalimanı’nda onu öptüğünü hatırlayıp hatırlamadığını merak etti, ama mutlaka hatırladığını düşündü, sonuçta Londra’ya o kadar yolu genç kızı bulmak için gelmişti.

“Ona böyle el bebek gül bebek bakmamamız gerekir,” dedi Ron Hodge somurtarak. Ateşin ışığında volta atıyordu. “O Yeşil Fırtınalı.”

“Değil!” diye bağırdı Wren.

“Üzerinde Yeşil Fırtına üniforması var.”

“Sadece palto,” dedi Theo, paltoyu sıyırıp altındaki pilot kıyafetini göstererek. “Doğuya yürürken, ölmüş bir adamdan çaldım. Ben Yeşil Fırtınalı değilim. Ne olduğumu bilmiyorum.”

“Zagwa’lı,” dedi Ron’un grubundan biri. “Zagwa’lılar da Mobillik Karşıtı’dır. Bir Mobillik Karşıtı’nın Londra’ya girmesine izin veremeyiz. Wren ve babası zaten aramıza bir tane casus soktu, şimdi de bir Sinek’i içeri almamızı istiyor.”

“Peki o zaman ona ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?” diye sordu Cat Luperini. “Öldürelim mi?”

Çocuklar mahcup görünüyordu.

“Gün ışığında, Wren’le ikimiz onu Çömel Çıkmazı’na götüreceğiz,” diye karar verdi Cat.

Telegram: @cinciva

Wren, Theo'nun yanına kıvrılarak kesik kesik uyudu. Enkaz rahat bir yatak değildi, ama perçinler ya da üzerini örten pas zerreleri olmasaydı da uyuyamazdı; Theo'yu rüyasında görmediğinden tam anlamıyla emin olmak için uyuyan yüzüne bakmak zorundaydı. Birden gün ışığına uyandı, şimdi gitme zamanıydı.

Wren'le Theo yan yana, Cat de arbaletiyle arkalarında, doğuya doğru yürüdüler. Yolda Theo, Wren'e başından geçenleri anlattı. Wren de, annesiyle nasıl karşılaştıklarını ve Yeşil Fırtına'nın sınırına kadar bütün o yolu birlikte nasıl geçtiklerini öğrenmiş oldu.

"Peki sonra?" diye sordu Wren.

"Bilmiyorum. Umarım güvendedir. Muhtemelen şu anda Shan Guo'dadır."

Wren ne hissedeceğini bilemedi. Annesinin öldüğü fikrine kendini alıştırmıştı. Onun hâlâ hayatta olduğunu öğrenmek, üstelik Theo'nun ondan *hayranmış* gibi bahsettiğini duymak genç kızı biraz rahatsız etmişti. O korkunç İz Sürücü Bay Shrike'la birlikte seyahat ettiğini bilmek de! Wren bunu düşünmekten hoşlanmadı. Cat birden, "Yere yatın!" diye bağırdığında, düşüncelerden kurtulduğu için neredeyse rahatlayıp Theo'yu patikadan çıkararak bir sığınağa sürükleyebilecek kadar dikkatini toparlayabildi.

Bir İz Sürücü kuş, yıkıntıların üzerinde alçak uçuş yapıyordu. O kadar alçaktan uçuyordu ki, Wren kuşun kanadındaki tüylerin havayı yalamasını bile duyabildi. Aşırı büyük kafası, mekanik olarak bir yandan diğerine salınıyordu.

Cat sürünerek Wren'le Theo'nun yanına geldi. "Kamptan ayrıldığımızdan beri tepemizde döndüğünü görüyordum," dedi. "Siz ikiniz çene çalarken benim de bir gözüm ondaydı. Yoluna devam eder diye umdum, ama hayır, bizi izliyor. Dün gece yaktığımız ateşi görmüş olmalı."

Wren, altına gizlendikleri güverte plakası levhasından uzanıp dışarı baktı. Kuş yükseğe çıkmış, daireler çiziyordu. Wren onu seyrederken, hırpani kanatlarını çırpıp yıkıntı alanına sorti yaparak Çömel Çıkmazı yönüne uçtu.

"Gitgide daha da gürültülü hale geliyorlar," dedi Cat.

"Casus kuşlar," diye açıkladı Wren, Theo'nun korkmuş göründüğünü düşünerek. "Buraya gelip General Naga'nın albümü için fotoğraflarımızı çekiyorlar."

Telegram: @cinciva

Theo başını hayır dercesine salladı. “Bu bir casus kuş değildi, Wren. Bu bir sakallı akbabaydı. Fırtına’dayken benim kargo uçağımda bunlardan sürüyle vardı. Silahlı keşif için kullanılırlar.” Kızlar Theo’ya boş boş bakıyordu, bir Fırtına askeri jargonuyla konuşmaya başladığında diğer kızların hep yaptığı gibi. “Onlar saldırı kuşları, Wren! Galiba dostların tehlikede.”

Yeşil Fırtına’nın kuşları, o sabah yıkıntı alanına gerçekten de büyük bir ilgi gösteriyordu. Tom, yıkıntıların arasında bulduğu hazineleri paketleyip sararak Yeni Londra’ya taşınması için hazırlarken, açıkta gezinen Londralılar’ı dikkatli olmaları için uyaran tehlike çanının ding ding ding sesi sık sık kulağına geliyordu. Öğle yemeği vaktine gelindiğinde, dumanı üzerindeki üç casus kuşun leşi, Oluşturma bölgesine aşırı ilgi gösterdikleri zaman onları yıldırım silahlarıyla vuran hevesli nöbetçilerce birer zafer ganimeti olarak yemekhanenin dışına sallandırılmıştı.

Tom, bu kuşları yeniden öldürmenin Londralılar’ın moralini yükselttiğini görmekten memnundu, ancak onları böyle vurup durmanın akıl kârı olup olmadığından emin değildi. Kuşların sahibini, enkazda neler olup bittiğine dair daha da şüphelendirmez miydi?

Chudleigh Pomeroy, ona endişelenmemesini söyledi. “Bu kuşlar, Fırtına’ya bizim gecekonducu bir güruhtan farklı bir grup olduğumuzu kanıtlayacak hiçbir şey görmedi. Öyle olsa bile, Fırtına’nın başında bizden daha büyük bir bela var. Buraya havagemilerini göndermeye kalktıklarında, Yeni Londra çoktan gitmiş olacak.”

Tom gizlice tahtaya vurdu. Mühendisler’in, Childermass’ın motorlarını mükemmelleştirmek için çok çalıştıklarını biliyordu, ama dün yolunda gitmeyen testi de düşünmeden edemiyordu. Ya ikinci test de başarısızlığa uğrarsa ne olacaktı?

Onlara daha çok yardım edebilmeyi diledi. Chudleigh Pomeroy, ondan Baştarihçi olmasını istediğinde görevden alınmıştı ve kalıntı toplama işini ciddiye alsa da, bunun gerçekten gerek duyulmayan, uydurulmuş bir iş olduğunun bilincindeydi. Yeni Londra gelecek demekti, geçmiş değil.

Öğle yemeği sonrasında Pomeroy, Oluşturma’ya gideceğini söyleyince, Tom da onunla gitmeye gönüllü oldu. Ne de olsa *Jenny Haniver*’ı sık sık onarmıştı; Mühendisler’in, yeni kentlerinde ona küçük de olsa bir kaynak

Telegram: @cinciva

ya da kablolama işi bulabileceklerinden emindi. Ne var ki, Çömel Çıkmazı'ndan daha yirmi metre uzaklaşmamışlardı ki, tehlike çanı bir kez daha çaldı.

"Merhametli Quirke!" diye bağırdı Pomeroy telaşla, girişe doğru geri dönerken. "Bu fasılasız sekteler yüzünden nasıl olacak da işimizi tamamlayacağız? Şu General Naga'ya sağlam bir mektup yazıp, bu yaptıklarının komşuluğa sığmadığını anlatasım var..."

Tom, İz Sürücü kuşları hep uzaktan görmeye alışmıştı, ama yemekhanenin önüne asılmış bu yeni leşler onu rahatsız ediyordu. Pomeroy'un ardından sığınağa koştururken gökyüzüne bir göz attı ve attığına da sevindi. Kuşlar takviyeyle geri dönmüştü. Bu kez daireler çizmektense, siyah şekiller halinde güneşten atılan birer füze gibi son sürat düşüyorlardı.

Kuşun biri üstlerinden geçtiği sırada, "Yere yatın!" diye bağırarak, Pomeroy'u yere kapakladı; kuşun çelik pençeleri yaşlı adamın başını sıyırıp geçmişti. Tehlike çanı bir kez daha çalıyor, Oluşturma yolundaki insanlar etrafa saçılmış bağırıyorlardı. Sabah bir casus kuşu yere indiren Saab Peabody, çetelesine yenisini eklemek için elinde yıldırım silahıyla Çömel Çıkmazı'ndan koşarak çıktı. Bir kuş onun üzerine gelip, jilet pençeleriyle yüzünü patakladı. Elindeki silahı düşen Saab, gözleri kararıp çığlık atarak yere kapaklandı. Diğer kuşlar, bostanlardaki fasulye sırıklarını parçalayıp, öğretmenlerinin Çömel Çıkmazı'nın güvenli sığınağına yönlendirmeye çalıştığı korku dolu küçük bir grup çocuğun üstüne çullandılar. Orada, güvenli kulübelerde bile ölü kanatlar çırpınıyordu.

Tom, bir yandan elinden geldiğince Pomeroy'u koruyor, diğer yandan olup biteni titreyerek izliyordu. Saab bayılmışa benziyordu; yıldırım silahı da sadece birkaç metre uzağına düşmüştü. Gençliğinde olsa Tom silaha uzanıp kahramanca bir şeyler yapardı, ancak hem bir kriz daha yaşamaktan hem de kuşlardan öylesine korkuyordu ki, hareket bile edemiyordu.

Saldırı başladığı sırada Wren, Theo ve Cat, Çömel Çıkmazı'nın batısındaki paslı tepelere henüz varmıştı. Çanın çaldığını hepsi duymuştu. Aşağıdaki insanlar, tepelerine çullanan kuşlardan kaçarak etrafa saçılırken, iki kız neler olduğunu anlamadan kalakalmış etrafa bakıyordu.

Telegram: @cinciva

“Bu babam!” dedi Wren; Tom’un, on metre aşağısında, yanında Pomeroy’la yere yapıştığını görmüştü. Theo’ya döndüğünde, onun da Tom’u fark ettiğini ve kuşların gölgelediği gün ışığında onlara doğru koşmaya başladığını gördü.

Cat, panik içinde ağlamaya başlamıştı. Wren, Cat’in elindeki arbaleti kapıp emniyet kilidini açtı. Bu genç Londralılar askerce davranmayı biliyordu, ama şu ana kadar her şey onlar için bir oyundu, gerçek şiddete daha önce hiç tanık olmamışlardı. Wren’se olmuştu. Daha sonra jöle gibi titreyeceğini bilse de, o an için sakindi. Theo’ya salvo yapan kuşlardan birine nişan aldı. Tam delikanlıya ulaşıyordu ki, oku kuşun gövdesine sapladı. Bir arbalet oku, bir İz Sürücü kuşu yeniden öldüremezdi, ama aldığı darbe kuşu rotasından saptırmaya yetti. Theo atlattığı tehlikenin farkında bile olmadan koşuyordu.

Kuşun dikkati şimdi Wren’e yönelmişti. Dümeni ona doğru kırdı. Wren, Cat’ın kılıfından bir ok daha çıkardı, ama daha arbaletini dolduramadan kuş onun yanına ulaşırdı. Oku bıraktı, patikanın yanındaki enkaz yığınlarının arasından bükük, demir bir boru aldı ve kuş pençelerini ona doğru uzatırken kuşu parçalayıp havaya fırlattı. Derken Cat da eline bir metal aldı ve birlikte kuşları vurarak parçalara ayırmaya başladılar.

Theo, bir planı olmadığını fark ettiğinde yolu yarılamıştı. Koşmaya başlamasının sebebi Wren’e cesur olduğunu göstermekti. Bay Natsworthy’nin kendi başının çaresine bakamayacağını düşünürdü hep. Kuşların gölgeleri yeri yalıyor, kanatlarının yansımaları çamurdan yüzüne yansıyordu. Silahı bile yoktu…

Tom’la yaşlı adamın biraz ötesinde, yerde duran gümüşi bir silah vardı. Theo, pençelerin başının üzerindeki havayı sıyırdığını hissederek, kendini silahın üzerine attı. Silahla cebelleşip yerde yuvarlanarak, karmaşık kablo ve tüp yığınlarının arasından tetiği bulmaya çalıştı. Keşke kolay bir şey olsaymış, diye düşündü. Askerler, tersine mühendislikle tasarlanmış bu tip Eski-Tekno paçavralara güvenilmeyeceğini bilirdi, ama kendi kendine misafir umduğunu değil bulduğunu yer diyerek, silahı uçan bir kuşa doğrulttu. Tetik olduğunu düşündüğü şeye bastığında gerçek bir yıldırım çaktı ve kuş yanmış bir halde ayaklarının dibine düştü.

Theo irkilerek ayağa kalktı ve silahı bir diğer kuşa doğrulttu. Dört tanesini indirdiğinde, artık diğer kuşlar onu fark etmeye başlamıştı, ama o sırada Londralılar da kuşlara ateş ediyordu. Onunkine benzeyen diğer

Telegram: @cinciva

silahlardan çıkan şatafatlı enerji çakımları kuşları duman ediyor, etrafı tüy yağmuruna tutuyordu.

Sonra, birdenbire saldırı sona erdi. Tek bir kuş güneye doğru süzüldü, çakan yıldırımlardan etkilenmeyecek kadar yüksekteydi. Biri gidip, çan çalan kıza artık durabileceğini söyleyene kadar tehlike çanı öttü de öttü. İnsanlar, giysilerindeki pası tozu silkeleyerek, saklandıkları delik ve yarıklardan sessiz ve beti benzi atmış bir halde, korku içinde çıktılar. Yaralılar inliyor, arkadaşları da yardım çağırıyordu.

"Neden saldırdılar?" diye soruyordu insanlar. "Neden şimdi? Bunca yıl sonra..."

"Bu gerçek bir saldırı değildi," dedi Theo, bu gelenler keşif sürüsü değil de gerçek ağır saldırı kuşları olsaydı neler yaşanabileceğini düşünerek, durduğu yerde titremeye başladı. "Bu sadece bir yoklamaydı, gücünüzü test etmek istediler..." Bu akla hayale sığmaz yerleşime gerçek anlamda ilk kez bakıyordu.

Londralılar da, düşman üniforması içindeki bu genç adamın nereden çıktığını merak ederek ona bakıyordu.

Tom yavaş yavaş ayağa kalktı. Chudleigh Pomeroy'un da kalkmasına yardım etti. Kalbi deli gibi atıyordu, ama kendini hasta hissetmiyordu; onu endişelendiren tek şey, gözünün önünden bir türlü gitmeyen bir halüsinasyondu. Karşısında, elinde bir yıldırım silahıyla Theo Ngoni'nin dikildiğini gördüğünü sanıyordu.

"Merhaba Bay Natsworthy," dedi halüsinasyon, gergin bir el hareketiyle.

Derken, Wren koşarak geldi; pislik içindeydi ve Qiurke'e şükür, alnındaki yara dışında zarar görmemişti; babasına sarılıp nasıl olduğunu sordu. "Baba bak, Theo," dedi. "Theo buraya gelmiş. Theo'yu hatırladın mı? Afrika'dan bunca yolu bizi bulmak için gelmiş Theo."

Telegram: @cinciva

37
YIKINTILAR ARASINDA AŞK

Yeşil Fırtına paltosu içindeki genç bir Mobillik Karşıtı'nın Londra'ya gelmesi için iyi bir zaman değildi. İnsanlar korkmuş ve öfkeliydi; Shan Guo'ya yumruklarını sallayıp, Sinekler'in onlara saldırmasına yol açacak ne yaptıklarını soruyorlardı. Bu kabus kuşlardan beşini yere indirmemiş olsaydı, işler Theo için o kadar da iyi gitmeyebilirdi. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye ısrar etti Bay Garamond. "Bu, planlarının bir parçası olabilir: Onu aramıza kabul etmemizi sağlarlar ki, o da hepimizi uykumuzda öldürsün!" Ancak Pomeroy, ona çenesini kapamasını söyledi. Delikanlı onun ve daha birçok kişinin hayatını kurtarmıştı, onu bizzat kendisi aralarına kabul etmeye hazırdı.

Tom ve Wren de araya girip, Theo'nun *Jenny*'de bir süre kendileriyle yolculuk ettiğini, Kom Ombo Yürüyen Kenti'ni ziyaret ettiklerinde, birini öldürmeye heves etmediğini anlattılar. İnsanlar yavaş yavaş, gönülsüzce, Theo'nun bir Fırtına ajanı olmayabileceğini, misafirperverlik gösterilmesi gereken kayıp bir yabancı olabileceğini kabul etmeye başladı.

Yaralılara bakıldı, nöbetçilerin sayısı ikiye çıkarıldı, yıldırım silahları şarj edildi. Epey sarsılmış göründüğü halde gayet iyi olduğunda ısrar eden Chudleigh Pomeroy, Theo'ya savaşın nasıl gittiğiyle ilgili bir sürü soru sordu, ancak Theo bu soruların çok azını yanıtlayabildi, zira Chudleigh Pomeroy'un bir tarihçi olarak savaş algısı, taktikler, planlar ve generallerin kararlarıyla ilgiliydi ve Theo, çamur deryasında kaçarken bunların hiçbirine dikkat etmemişti.

Akşama doğru, güneşin eğik ışıkları Çömel Çıkmazı'na ulaşıp küçük barakaların pencerelerinden içeri girdiğinde, Tom ve Wren sonunda Theo'yla baş başa kalabildiler. Wren'in mutfaktan yürüttüğü keki yiyip ısırganotu çayını içerken, Theo'ya kendi maceralarını anlattılar ve Theo'nunkileri dinlediler. Ve işte Tom, Theo'nun Hester'la karşılaştığını ilk

Telegram: @cinciva

kez burada öğrenmiş oldu; Theo'yu kum denizinden nasıl kurtardığını ve Leydi Naga'yla birlikte o korvete bindikleri ana kadar olanları da.

Dinlerken, Wren babasının elini tuttu. Tom'un gözlerinden yaş geliyordu. Ancak tek söylediği, "Hester şimdi nerede?" oldu.

Theo, bilmiyorum dercesine başını sağa sola salladı. "Cephede öyle bir kaos vardı ki. Sanırım gemisi güvenli bir şekilde oradan ayrıldı. Şu anda her neredeyse iyi olmalı. Onun kadar cesur ve güçlü biriyle hiç karşılaşmadım. Hem Bay Shrike da ona iyi bakacaktır."

"Shrike," dedi Tom, başını sallayarak. "Demek Bulutların Üstü'nde karşılaştığınız oymuş. Kara Ada'da onun hakkından geldiğimi sanıyordum. O ihtiyar canavarın hâlâ hayatta olduğunu düşünmekten nefret ediyorum."

"O olmasaydı, ben burada olamazdım Bay Natsworthy," dedi Theo. "Oenone onu yeniden dirilttiğinden beri değişmiş."

Tom, Theo'nun söylediklerinden şüphe etmiyordu, ama yirmi yıl önce Paslısu Bataklıkları'nda peşine düşen o acımasız, deli ve ihtiyar Shrike'la ilgili anılarını aklından çıkaramıyordu. Ve Shrike'la Hester şimdi tekrar birlikteydi, tıpkı Hester küçük bir kızken olduğu gibi. Seyrek duyduğu, acı bir his kapladı içini. Kadim İz Sürücü'yü kıskanıyordu.

Akşam, güneş batıdaki pusun içine çekilip de yıkıntı alanının üstündeki gökyüzü eflatuna çaldığında, Wren, Londralılar'ın neler yaptıklarını kendi gözleriyle görmesi için Theo'yu alıp Oluşturma'ya götürdü. Theo medeni ve ılımlı bir Mobillik Karşıtı olsa bile, yine de bir Mobillik Karşıtı'ydı sonuçta ve hareket eden kentlerden nefret edip korkacak şekilde büyütüldüğünden, Wren de gergindi biraz. Ancak, Yeni Londra genç kız için öyle önemli hale gelmişti ki, Theo'ya da göstermesi gerekiyordu; onun ne hissedeceğini görmesi gerekiyordu.

Hangara ulaştıklarında, Wren ona bu duruma nasıl gelindiğini ve o komik, ayna gibi şeylerin işlevini gergin bir edayla anlatırken, Theo da ayakta bu yeni kente uzun süre baktı. Theo'nun ne düşündüğünü, hatta dinleyip dinlemediğini bile bilemiyordu.

"İyi de tekerleri yok ki," dedi Theo sonunda.

"Dedim ya, tekere ihtiyacı yok," dedi Wren. "Yani eski kafalı davranmaya gerek yok; ne o güzel, yeşil dünyanızı çalkalayacak ne de

Telegram: @cinciva

çiçekleri veya tavşanları ezecek. Aslında Yürüyen Kent bile değil. Onu büyük, alçaktan uçan bir havagemisi olarak gör."

Yeni Londra'nın altındaki gölgelerden yürüdüler. Tepelerinde çalışan Mühendisler, kentin göbeğine örümcekler gibi tırmanarak gerekli ayar ve onarımları yapıyordu. Hangarın zemini, kente yüklenmeyi bekleyen fıçı fıçı su ve sandık sandık tuzlanmış etle doluydu. Onların yanında gıdaklayan kümes hayvanlarıyla dolu kafesler ve hurda timlerince enkazın derinlerindeki kayıp manavlarla depolardan günyüzüne çıkarılmış yığınla konserve gıda vardı. Londra halkının uzun süredir içlerinde yaşadıkları barakalar bile sökülüp, yeni banliyönün kilerlerine taşınmak üzere el arabalarına ve hurda metal kızaklarına yükleniyordu. Wren, Theo'yu dışarı çıkardığında, Çömel Çıkmazı'ndan gelen patika yolda, alacakaranlığı tozla ve pas zerreleriyle doldurarak malzeme taşıyan uzun bir insan sırasıyla karşılaştılar. Oluşturma'nın kuzey ucundansa, hangarın girişindeki yıkıntıları temizlemekle ve Yeni Londra'nın kalkış zamanı geldiğinde kapıları havayı uçuracak yıkım bombalarını yerleştirmekle meşgul Len Peabody ve arkadaşlarının sesleri geliyordu.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu Wren, Theo'nun sessizliğinden endişelenerek. Onu patikadan çıkarıp, elma ağaçlarının yetiştiği, enkazın dar bir yarığına götürdü. Bir Sinek'in, yaprakların narin hışırtıları arasında kendini çok daha evinde gibi hissedebileceğini düşündü. Doğanın, Londra'nın yıkıntılarını ele geçirme şeklinden neşeleneceğini düşündü. "Hadi söyle," dedi.

"Sen de onlarla mı gideceksin?" diye sordu Theo.

"Evet," dedi Wren. "Babam istiyor. Ben de istiyorum. Yeni Londra'ya binmek, yeni yerlere yelken açarak hareket edişini hissetmek istiyorum."

"Avlanmak için mi?"

"Ticaret yapmak için, tıpkı Anchorage'da olduğu gibi."

"Büyük kentler sizi avlar."

"Bizi yakalayamazlar ki."

Çalılıkta bir kuş şakıdı. Altı üstü bir karatavuktu, ama ikisini de sıçratmaya yetti. Birbirlerine biraz daha yaklaştılar.

"Aslına bakarsan," dedi Theo, "bunların hiçbirini beklemiyordum. Ben buraya keşfe geldiniz sandım."

"Hepsi Pennyroyal'ın hatası," dedi Wren. Gergin hissettiğinde hep çok konuşurdu. "Mektubumu suya bulamamış olsaydı, Wolf'un teorisini de

Telegram: @cinciva

öğrenmiş olur-"

"Şşşş." Theo, onu susturmak için elini dudağına götürdü. "Barbarlar doğuya yürümeye başladıkları için senin tehlikede olduğunu sanmıştım. Seni bulursam, babanla ikinizi bir şekilde memleketime, Zagwa'ya götürebileceğimi ummuştum."

Aman ya! diye düşündü Wren, zira Theo'nun onu yine öpeceğinden emindi, ama şimdi bunun yürümeyeceğini çok net görüyordu. O bir Sinek'ti, Wren'se bir kent kızı. Theo, Yeni Londra'yı asla onaylamayacaktı. Sonra, *Ne önemi var*? diye düşündü. İşlerin gidişatına bakıldığında, ikisi de yarın akşam olmadan Sürgühöyük tarafından yenilebilir ya da İz Sürücü kuşlar tarafından parçalara ayrılabilirlerdi.

Bu yüzden Theo'yu öptü.

Elektronik, tek bir göz, enkazın soğuk atmosferinde, vücut ısılarının karaltısına yakınlaşarak bir anlığına Wren ve Theo'ya odaklandı. Bir bilgisayar beyni saniyenin çok küçük ondalık birimi kadar bir süre onları düşündü, sonra unuttu. ODIN geri çekilerek bakışını batıya yöneltti, uyandığı bu çetrefil dünyadan bir anlam çıkarmakta zorlanıyordu. Efendilerinin toprağa yayılmış kentleri neredeydi, onları savunmak için onu yörüngeye çıkaran New York ve San Angeles neredeydi? Bu yeni dağ sıraları da nereden çıkmıştı? Bütün bu yeni denizler? Ve arkalarından çıkan uzun, pis egzoz dumanlarıyla, Avrupa boyunca ilerleyen bu devasa araçlar da neyin nesiydi?

Eski silah, bu değişen dünyanın ona sunduğu değişmemiş, tanıdık tek şeye tutundu: Orta Asya'nın dağlık bölgesinde bir yerden, ipeksi bir sicim gibi yükselen şifreli veri akışına.

Telegram: @cinciva

38
RÜZGÂRIN MİLYON SESİ

Kentlerin savaşı iyi gidiyordu. Panzerkent Winterthur yenilmiş, Darmstadt'la Dortmund Kümekenti, Paslısu Bataklıkları'na saplanmış, ancak geri kalanlar şaşılacak derecede hafif bir direnişle karşılaşmışlardı. Dumanlı gökyüzünde uçan makineleri, çark ederek ve dönenerek geri çekilen Yeşil Fırtına havagemisi sürüleriyle dalaşırken, zırhlı gaz torbalarına asılı birer hava silah platformu olan kendi gemileri, İz Sürücü kuş sürülerini üstlerine çekip, salgı ve tüylerine ayırana kadar parçalıyordu.

Fırtına ordularının dağıldığı artık kesinleşince, Adlai Browne, Manchester'ın üstüne düşeni yapma vaktinin geldiğine karar verdi. Birkaç hafta içinde Kentsel Darwincilik'in o eski güzel günleri geri gelmiş olacaktı ve bu gerçekleştiğinde, Manchester'ın da besin zincirinin en tepesinde duracağından emin olmak istiyordu. Etrafına muhafız olarak birkaç toplayıcı banliyö toplayan kenti, çenesini açıp doğuya dümen kırarak, ayrıştırma bölümünü nöbetçi kuleleri ve istihkam molozlarıyla, çiftliklerle, tarlalarla ve rüzgâr türbinleriyle doldurmaya başladı.

Wren, Londra'nın yıkıntıları arasında Theo'yu öptüğünde, Manchester yeni dikilmiş dönümlerce ormanın içinden geçerek, İleri Komuta olarak adlandırılan sabit yerleşim bölgesine doğru ilerliyordu. Çevresinde dönen Uçan Dağgelincikleri, Sinek roket yuvalarını bombalıyordu. Kurtadam ve Heptepe zırhlı banliyöleri, iyi eğitimli köpekler gibi anakentlerinin önünden koşturuyordu.

Tilki Ruhları'ndan bir uçak, bir Sinek hisarından havalanıp Manchester'a doğru dalışa geçti. Orla Twombley, filosunun geri kalanına işaret edince, Dağgelincikleri toplandı; zikzak çizerek roket saçan gemilerin üzerine, uluyan bir sürü gibi akın ettiler. Sancak tarafındaki kanadına yakın bir makineye (hasır jirokopter *Büyük Mavi Plymouth)* roket isabet edip de parçalara ayrıldığında, çıkan dumandan görüşü kesilen Orla,

Telegram: @cinciva

küfrü bastı. Roketi fırlatan Tilki Ruhu'nun kuyruğuna yapışmış, *Savaş Mavaş*'ın topundan çıkan mermilerle geminin dönüş kanatçıklarından iri parçalar koparark onu batıya doğru takip ediyordu. Geminin yan tarafına kundakçı kurşunlardan gönderip, gaz-hücrelerinin yanmaya başlamasını seyretti. Mürettebat gemiyi terk ederken, havakabininin etrafında beyaz tahliye balonları şişti. Bazı pilotlar, bu tahliye balonlarının atış talimi yapmak için iyi birer hedef olduğunu düşünürdü, ancak Orla, Dağgelincikleri'nin insanları değil, sadece gemileri vurduğunda ısrar ederdi; bu yüzden de, parçalanan havagemisinin etrafından uçup geriye dönerek, arkadaşlarına yardıma gitti.

Gökyüzü yarıldığı sırada Manchester'dan beş kilometre uzaktaydı. Bir çığlık ve bir kükreme duyuldu. *Mavaş*'ın yere doğru zorlanan burnunu havaya kaldırmakta güçlük çekerken, gökyüzüne beyaz bir alev mızrağının yayılışını izledi. *Mavaş*'ın keten kanatları için için yanmaya başladı. Orla, bildiği bütün tanrıları ve tanrıçaları anarak, yanan yerlere yangın söndürücüyü püskürttü. Gök, duman ve ışıkla kaplıydı. Alev mızrağının, Manchester'ın banliyölerinden birini yoldan çıkararak kuzeye doğru uzandığını gördü. O uzaklaştıkça çığlık, kükreme sesi de azaldı. Orla, *Mavaş*'ın motorlarının durduğunu ve onları tekrar çalıştıramadığını fark etti.

Yanan ormanların üzerinde süzülerek yönünü Manchester'a çevirdi, ama Manchester hareketsizdi; zırhı delinmiş, paletleri parçalanmıştı ve yıkılmış katlarından kavrulmuş gökyüzüne alevler sızıyordu. Orla, dünyada bu kadar alev olabileceğini hiç düşünmemişti. Bu kadar ölünün ve ölümün düşüncesiyle dehşete kapılıp, hıçkıra hıçkıra ağlayarak enkazın üzerinde bir kez daha döndü. Onlara yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bir iniş yeri aramak için kuzeye dümen kırdı. Gökyüzündeki ışık gitmiş, ancak ovanın üzerinde, yanan çalılardan geniş çaplı bir çizgi çekmişti. Bu çizginin bazı noktalarında, bir zamanlar banliyö ve kentlerin durduğu büyük cenaze ateşleri yanıyordu.

Savaş Mavaş, soğuyan havada irtifa kaybettiği sırada, nihayet karşısında bir kent belirdi. Hareketsiz, ama yekpare duran Murnau'ydu bu. Nöbetçileri, Orla'nın makinesini tanır tanımaz, onu içeri almak için üst kat zırhında bir giriş açtılar. *Mavaş,* Über den Linden'e indiğinde, Orla makinenin tekerlerinin büküldüğünü ve iniş takımlarının iflas ettiğini hissetti. Ufalanmış tahta ve çatırdayan halat fırtınası eşliğinde döne döne,

Telegram: @cinciva

kavrulan ketenlerin çırpınışıyla durdu. Zavallı uçurtmanın ne kadar çok hasar aldığının farkına varmamıştı. Orla makinesine gözlerini dikmişken, ona yardım etmek için koşturan adamları görene kadar *kendisinin* de ne kadar yandığını fark etmemişti. Pembe uçuş kostümü siyaha kesmişti: Gözlüğün koruduğu göz etrafları dışında, yüzü de kararmıştı.

Sıhhiye ekibini eliyle savuşturup öksüre öksüre Rathaus'a doğru koşarken eldivenlerinden duman çıkıyordu. Gördüklerini birine anlatması gerekiyordu; çünkü bildiği kadarıyla, oradan sağ çıkan bir tek o vardı. "Savaşmareşali'ni görmem lazım," dedi aceleyle.

Von Kobold, onu Rathaus'un merdivenlerinde karşıladı. "Bayan Twombley? O ışık... alevler... Manchester, Breslau ve Molock-Maschinenstadt'la bağlantıyı kaybettik. Ne şeytanlıklar dönüyor orada?"

"Manchester bitti," dedi Orla Twombley. Yere yığılırken von Kobold kadını yakalayınca, beyaz tuniği is ve kana boyandı. "Hepsi öldü," dedi. "Kentinizi geri döndürün. Geri çekilin! Kaçın! Fırtına'nın yeni bir silahı var, her şeyi yok ediyor..."

"Bir haberci, efendim! Cepheden bir haberci!"

Naga'nın emir erinin sesi, Yeşimtaşı Tapınağı'nın savaş odasının içinde çınlayıp yankılanıyor, General'in kafasının içinde çınlayıp yankılanıyor. Adamın neden bu kadar heyecanlandığını anlayamıyor. Bütün hafta boyunca cepheden, haberciden başka bir şey gelmemiş, hepsi de kötü haber getirmişti. Naga artık cephenin *neresi* olduğundan bile emin değildi. Ne kadar şansı varsa, o da onu terk etmişti. Belki de Oenone'la birlikte ölmüştü.

"General Naga!"

İşte, burada, o ünlü haberci, yüzünde bakılası bir şey yok: Batı dağlarındaki dinleme noktalarından birinden gelen, ay yüzlü bir astsubay.

"Ee?"

Çocuk yere o kadar çok eğiliyor ki, tüniğinin cebindeki kalemler sel gibi akıyor, yere düşüp takırdıyor. "Binlerce özür dilerim, General Naga. Kendim gelmek zorundaydım. İz Sürücü kuşlarımızın tamamı yeniden cepheye görevlendirildi ve telsiz sinyallerimizde parazit yapan bir şe-"

"Ne oldu?" diye kükredi Naga. En azından kükremeye çalışıyor, ama sesi, aksi bir iç çekiş gibi çıkıyor.

Telegram: @cinciva

“Leydi Naga, komutanım!” (Gözleri ne kadar da parlak bu çocuğun. Savaş başlamadan önce mi doğmuş acaba?) “Leydi yaşıyor, komutanım! General Xao’nun tümeninden bir İz Sürücü kuş geldi. Epey hasar almıştı, ama mesajı çözmeyi başardık. Leydi Naga memleketine dönüyor!”

Birkaç dakika önce hatları lapa gibi görünen ve ilginç olmayan çocuk, şimdi dikkat çekici ölçüde yakışıklı, cesur, zeki. Bu çapta genç bir erkeğe, garip dinleme postalarından haber taşıtarak, Fırtına ne yapmaya çalışıyor? Naga hızla ayağa kalkıyor ve zırhının yardımıyla harita masasına kadar ilerliyor. “Bu çocuğu teğmen yapın. Hayır, yüzbaşı.” Kendini neredeyse yeniden genç hissediyor. Oenone yaşıyor! Kafasında, suya düşen begonviller gibi, yüzlerce yeni strateji beliriyor. Şüphe yok ki, onlardan biri gelgeç hücumunu durduracak.

O yaşıyor! O yaşıyor! O yaşıyor!

O kadar neşeli ki, çölden çıkıp ona Oenone’ın ölümüyle ilgili resimli hikâyeler anlatan genç kızı hatırlaması neredeyse tam bir dakikasını alıyor.

Generallerinin birinden bir kılıç alıyor. Zırhı onu savaş odasından çıkarıp merdivenlere götürürken, subay ve İz Sürücüler’i onu takip ediyor. “General Naga, komutanım?” diye bağırıyor arkasındaki adamlardan biri.

“Şu Rohini denen kız, seni beyinsiz!” diye bağırıyor ya da bağırmaya çalışıyor. (Hakikate aymaya başlıyor: *Bana ne yaptı böyle?)* “Muhafızları çağırın!” Ne var ki aslında onunla muhafızların ilgilenmesini istemiyor. Onunla bizzat kendisi, bu güzel kılıcı kullanarak ilgilenmek istiyor. Onun kafasını bir kavun gibi kesmek istiyor.

Kızın, batı kanadının en uzak bölümündeki odasının kapısına vardığında, kapıyı çalmaya bile tenezzül etmeden tekmeleyerek açıyor. Zırhı onu içeri taşıyor, kızın oturma odasına giden beş basamağı çıkarken antika ahşabın her zerresi ayağının altında çatırdıyor. Naga üst basamağa vardığında, kız her zamanki gibi sevgi dolu ve sözde mahcup haliyle oturduğu yerden kalkıp onu karşılamaya geliyor, arkasındaki büyük pencere, ay ışığının aydınlattığı bir balkona bakıyor.

“Karım yaşıyor,” diyor Naga. “Memleketine dönüyor. Dilsiz numarasına devam mı edeceksin, yoksa söyleyecek son bir sözün var mı?”

Kız, Naga’ya bir an kırgın, korkmuş, kafası karışık halde bakıyor. Artık paçayı kurtaramayacağını anlayınca, kahkahayı basıyor. “Seni ihtiyar bunak! Yaşıyor olmasına sevindim. Barışının bize neye mal olduğunu artık

Telegram: @cinciva

kendisi de görecek. Bizi yıkımın eşiğine getirdi! Artık sen bile onun Mobillik Yanlısı yalanlarını dinlemeyeceksin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hâlâ anlamadın mı?" Rohini tekrar gülüyor, bu kez bir parça vahşice. "Onlar adına çalışıyor! Hep onlar adına çalışıyordu! Neden seninle evlendi sanıyorsun? Genç bir kızın rüyalarına girecek biri değilsin, Naga. Gıcırdayan bir zırha sarmalanmış yarım bir erkek. Yakında o bile kalmayacak. Seni öldüreceğim General, halkın da ayaklanıp o hain karını öldürecek. Sonra da kendini ortaya çıkardığında, *gerçek* liderlerini karşılamaya hazır olacaklar."

Naga, "Sen neden-" diyecekken duruyor. Çünkü tam o sırada, Rohini peruk olduğu anlaşılan saçını çıkarıp altında gizlediği iki şeyi gözler önüne seriyor: Ombra boyalı yüzüyle taban tabana zıt kısa, sarı saçlar ve Naga'ya ateş ettiği küçük gaz tabancası. Naga'nın göğüs plakası onu kurşuna karşı koruyor, ama aldığı darbe ona geri adım attırıp, merdivenden aşağı yuvarlanmasına neden oluyor. "-bahsediyorsun?" diye soruyor tavana, parçalanmış kapının kıymıkları arasında yerde sersemlemiş halde yatarken.

Rohini ya da her kimse, merdivenin başında beliriyor. Tabanca hâlâ elinde. Bu defa zırhını değil, yüzünü hedef alıyor. Hâlâ gülümsüyor. "Cynthia Twite, İz Sürücü Fang'in özel istihbarat ekibinden," diyor. "Birkaçımız inanmaya devam etti, General. Onun yeniden ayağa kalkacağına inanıyorduk."

"Beni zehirliyordun! Çay! Sen-"

"Doğru!" diyor kız şakıyarak. "Şimdi işin kalanını-"

Cümlesini bile bitiremiyor, zira tam o anda pencereden içeri bir ışık hançeri giriyor; öylesine parlak ki sanki katı, öylesine sıcak ki Cynthia ve odadaki her şey ânında alev alıyor. Bir kükreme, bir çığlık sesi onun çığlıklarını bastırıyor. Merdiven boşluğunun gölgelerindeki Naga, ısıyı yüzünde bir fırın ağzının nefesi gibi hissediyor. Tepesindeyse, Cynthia Twite yanan, siyah bir ağaç dalı. Duvarlardan çatlama sesleri geliyor. Yeşimtaşı Tapınağı, dağın eteklerine ilişmek istermişçesine yana eğiliyor. Naga ayağa kalkmaya çalışıyor, ama zırhı izin vermiyor. Işık sönmeye başladığında Cynthia'nın cürufü üzerine düşüyor. "İmdat!" diye bağırıyor dumanın içine. "İmdat!"

Telegram: @cinciva

Arkasındaki bir kadim taş duvar, tıpkı bir perde gibi sıyrılıyor. Yeşimtaşı Tapınağı'nın ana bölümü kopuyor. Naga aşağıya, Tienjing'in bulunduğu vadiye, Mobillik Karşıtlığı'nın bin yıllık başkentine bakıyor. Şimdi yangından, şimdi rüzgârın milyonlarca ağıdından başka bir şey yok.

Telegram: @cinciva

39
ALEV

Theo'yla Çömel Çıkmazı'na yürürlerken Wren utanmaya başlamıştı. Enkazdaki o yarıkta, tahmininden çok daha uzun süre kalmışlardı. Sonunda şu öpüşme işini çözdüğünden emindi, ama herkesin bu kadar zaman birlikte ne yaptıklarını anlayacağını düşünmekten kendini alamıyordu. Theo'nun elini bıraktığında bile aralarında bir elektriklenme vardı. Birbirlerine kaçamak bakışlar atmadan duramıyorlardı.

Londra'nın yarısı, Çömel Çıkmazı'nın dışındaki açık alanda bekliyor olsa da, hiçbiri Theo'ya ya da Wren'e bakıyor görünmüyordu. Gözlerini dikmiş batıya bakıyordu herkes. Wren yanlarına geldiğinde, dinozor iskeleti biçimli enkazın üzerindeki gökyüzünün, sanki ufkun ötesinde devasa bir yangın varmış gibi kıpkırmızı kesildiğini gördü.

"Bu nedir Bay Luperini?" diye sordu Wren, Cat'in babasının yanında olduğunu görünce. "Savaş yüzünden mi?"

Luperini hayır dercesine başını salladı, omuz silkti. Rüzgârla belli belirsiz, tekinsiz sesler taşınıyordu; çığlık ve kükreme sesleri. Hayaletimsi bir ışık demeti gökyüzünün batı yarısını aydınlatmış, yıldızları ağartıyordu. Wren, tekrar Theo'nun elini tuttu.

"Eski Beyrut'u yediğimiz geceyi hatırlattı bana," dedi birisi.

"Wren!" Tom koşarak yanlarına geldi. "Nereye gittiniz, meraklandım. Theo, sence nedir bu?"

Theo bilmiyorum dercesine başını sağa sola salladı. "Ne kadar zamandır sürüyor?"

"Yarım saat kadar; ilk patlamayı görmüşsünüzdür mutlaka?"

"Eee..." dedi Wren.

Theo kaşlarını çatıp gökyüzüne baktı. "Silah ateşiyse, daha önce hiç böylesini görmemiştim."

Dr. Abrol, Yeşil Fırtına'nın ve yaklaşan kentlerin telsiz konuşmalarını dinlediği, yıkıntı alanının sınırında bulunan dinleme yerinden çıkmış,

Telegram: @cinciva

patika yoldan acele acele geliyordu. Londralılar, telsiz yayınlarıyla ilgili ne duyduğunu öğrenmek için onun etrafına toplandılar.

"Emin olmak güç," dedi Dr. Abrol gerginlikle; gökyüzündeki yansımalar gözlük camında titreşiyordu. "Bir şey telsiz sinyallerine parazit yapıyor. Ama görünüşe göre... görünüşe göre..." ("Ne? Ne?" diye ısrar etti etrafındakiler.) Yutkundu, ademelması hafifçe inip kalktı. "Kentlerin tümü imha edildi," dedi ve çığlıklardan, küfürlerden, alınan nefeslerin tıslamalarından sesini duyurabilmek için bağırdı. "Manchester. *Traktionstadt*'ın tamamı, banliyöler..."

"Eski-Tekno!" diye bağırdı Chudleigh Pomeroy; kargaşanın sebebini anlamak için geceliğiyle gelmişti. "Başka açıklaması yok. Yeşil Fırtına'nın elinde Eski-Tekno bir silah olsa gerek."

"İyi de neden kullanmak için bu kadar beklediler?" diye sordu Clytie.

"Kim bilir. Belki onlar bile korkuyordu. Felaket güçlü bir şey olmalı."

"Peki ama nereden buldular?" diye sordu diğerleri. "Hangi cehennemde bu şey?"

Lurpak Flint, kollarını ona dolamış, Clytie'nin arkasında dikiliyordu. "Belki de cehennemde olan bir şey değildir. Hatırlayın, Kadimler yörüngeye silah yerleştirmişti. Ya Yeşil Fırtına, onlardan birini uyandırmanın yolunu bulmuşsa?"

"Yeşil Fırtına'nın telsiz yayınlarından da endişeli mesajlar geliyor," dedi Dr. Abrol. "Tienjing'de patlama olduğu rapor edildi. Çok kafa karıştırıcı. Kusura bakmayın."

"Belki de *Traktionstadt,* havagemilerini Tienjing'e gönderip, bu silahı kontrol eden vericiyi havaya uçurmaya çalışmıştır," diye akıl yürüttü Pomeroy.

Bir ışın kıvılcımı daha gökyüzünü aydınlattı. "Görünüşe göre uçuramamışlar," dedi Len Peabody. "Bu kötü, değil mi? Yani, yıkıntı alanından ayrıldığımızı görür görmez, Sinekler'in bu oyuncağı Yeni Londra'ya çevirmelerini ne engeller ki?"

Pomeroy iç geçirdi, omuz silkti. "Tabii ki hiçbir şey," dedi. "Dediğin gibi, bu bir sorun. Ama bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Tek yapabileceğimiz, Yeşil Fırtına'nın bu havalı yeni süper silahının ateşini, üzerimizde patlatmaya değmeyeceğini düşünmesi için Qiurke'e, Clio'ya ve diğer tüm tanrılara dua etmek. Ne de olsa Yeni Londra küçük. Qiurke'in takdiri, ama kimseye görünmeden sıvışabiliriz. Fırtına'nın ve kentlerin

Telegram: @cinciva

mahvettikleri bu berbat dünyanın dışına, kuzeye gideriz. Ölmeden önce Buz Diyarı'nı görmek istiyordum zaten..."

Herkesin, gökyüzüne bakmayı bırakıp kendisini dinlemesi için sesini bir parça yükseltti. "Bu durum planlarımızı değiştirmiyor. Hatta, korkunç bir şekilde de olsa, bize yardımı dokunabilir: Sürgühöyük'ün gelişini geciktirebilir. O yüzden hadi yataklarınıza gidip, biraz dinlenmeye çalışın. Bu havaifişek gösterisini izleyerek elimize bir şey geçmez, yarın çok çalışmamız gerekiyor. Kendi adıma, biraz kestirmek iyi gelir."

Londralı güruh, birer ikişer evlerine dönerek dağılmaya başladı. Tom, yanından geçen insanların yüzlerindeki o ifadeyi tanıdı. On dokuz yıl önce Batmunkh Gompa'da görmüştü. Kendi uygarlığına tamamen zıt bir uygarlığın, dünya üzerinde en güçlü konuma geldiğini henüz öğrenmiş insanların bakışıydı bu. Pomeroy'un cesur sözlerine karşın korkuyorlardı.

Yalnızca, başları birbirine dayalı, kollarını birbirlerinin beline dolamış Wren ve Theo sakin görünüyordu. Kadim bir silahın aralarına gireceğine inanmıyorlardı; paylaştıkları duyguların, Fırtına'dan, kentlerden ve dünyadaki bütün Eski-Tekno'lardan daha üstün olduğuna inanıyorlardı. Tom, yanından geçip gitmelerine izin verdi ve yürümelerini seyrederken, bir zamanlar onun da Hester'la böyle hissettiğini hatırladı.

Chudleigh Pomeroy'la birlikte Çömel Çıkmazı'na doğru yürüdü. İhtiyar adam, İz Sürücü kuşlar onu itiraf ettiğinden çok daha fazla hırpalamışçasına aşırı yavaş yürüyordu, ama Tom destek olmak için ona kolunu uzattığında, eliyle savuşturdu. "Ben daha ölmedim, Çırak Natsworthy. Yine de sen ve kızın geldiğinizden beri durumun ziyadesiyle heyecan verici bir hal aldığını söylemem lazım. Yok kuşlar, yok banliyöler, yok kıyamet silahları... Bir nefes huzur kalmadı."

Batıda, gökyüzünde bir soluk ışık seli daha patladı. Bu kez daha parlak gibiydi. Tom, ışıktan yapılma beyaz bir kılıcın, yıldızları yarıp geçerek ölçülemeyecek bir yükseklikten dünyayı vurduğunu gördü. Yine o belli belirsiz kükreme, çığlık sesi kulağına geldi. "Yüce Quirke!" diye fısıldadı.

"Bu Kadimler'in hiç şakası yok."

"Lurpak haklı mı acaba? Gerçekten yörüngede bir şeyler mi var?"

"Muhtemel," dedi Pomeroy. "Orada dönüp dolaşan bir ton şey var. Eski kayıtlarda Kadimler'in cennete yerleştirdiği söylenen birkaç silahla ilgili bir liste var. Elmas Yarasa, Jinju 14, Dokuz Kardeşler, ODIN. Birçoğu Altmış Dakika Savaşı'nda yok edilmiş ya da o günden bugüne geçen bin yılda

Telegram: @cinciva

gökyüzünden düşmüş olmalı. Ama bir tanesinin hâlâ orada durması ve Naga'nın adamlarının da onu uyandırmayı başarmış olması da mümkün."

"ODIN," dedi Tom. "Sanki bu adı bir yerde duymuştum."

"Yüce Quirke, sen bizi koru! Muhtemelen derslerimden birini dinliyordun, Natsworthy!" diye kıkırdadı Pomeroy, ama sesi yorgun çıkıyordu. Tom, yaşlı Tarihçi'nin bu soğuk havada dışarıda durmasının iyi olmadığını düşünerek tekrar yürümeye başladı. Beyaz ışık da gitmişti zaten, batıdaki meşum, kızıl parlaklıktan başka görecek bir şey yoktu.

"ODIN, Yörünge Savunma Sistemi anlamına geliyor," dedi Pomeroy, birlikte yürürlerken. "Amerika'nın, Büyük Çin'le girdiği o son, acımasız silahlanma savaşının bir hamlesiydi. Sinek dostlarımızın nasıl olup da ona erişim kodunu bulduklarını bilmek isterdim."

"Yüce Quirke!" dedi birdenbire Tom. Sesinde öyle bir endişe vardı ki, Pomeroy tekrar durup gözlerini ona doğru çevirdi.

"İyi misin, Natsworthy?"

"Evet," dedi Tom, ama yalan söylüyordu. ODIN isminin neden tanıdık geldiğini hatırlamıştı. Wren'in, Yitik Oğlanlar'ın Vineland'den çalmalarına yardım ettiği Anchorage'ın Teneke Kitap'ının sayfalarına kazınmış binlerce rakam ve sembolün arasındaki okunaklı tek sözcük oydu. Tom o kitabı neredeyse unutmuştu; Bulutların Üstü çöktüğünde yok olduğunu sanmıştı. Naga'nın adamları o kitabı Shan Guo'ya götürmüş ve gökyüzündeki ölümcül silahı uyandırmak için kullanmış olmalıydılar.

"Lütfen," dedi, "bunlardan Wren'e bahsetmeyin."

Pomeroy bir kez daha kıkırdayıp Tom'u dürtükledi. "Romantizmini bozmayalım, öyle ya? Seni suçlamıyorum, Natsworthy. Bütün bu sıradan deliliklere rağmen, gençlerimizin âşık olmak gibi ciddi bir meseleyi sürdürdüklerini görmek çok güzel. Theo Ngoni'den de hoşlandım. Birbirlerine yakışıyorlar."

"Bütün bunları atlatabilirlerse," dedi Tom. "Herhangi birimiz atlatabilirsek."

"Buna tarihin güçleri karar verecek," dedi Pomeroy. "Hayatım boyunca tarihle ilgilendim ve öğrendiğim tek bir şey var: Karşısında duramazsın. Çağlayan bir ırmak gibidir, biz de onunla beraber sürükleniriz. Naga gibi ya da *Traktionstadt* herifleri gibi büyük adamlar, bir süreliğine akıntıya karşı yüzmeyi deneyebilirler, ama bizim gibi küçük insanların elinden gelen tek şey, başımızı olabildiğince suyun üzerinde tutabilme umudunu taşımak."

Telegram: @cinciva

"Ya batarsak?" diye sordu Tom. "O zaman ne olacak?"

Pomeroy güldü. "O zaman sıra bir başkasına gelmiş demektir. Mesela, kızına ve genç sevgilisine. Londralı bir Tarihçi'nin kızı ve bir Mobillik Karşıtı. Belki de gelecek onlardır."

Kitap dolu, küçük, rahat kulübesine yaklaşıyorlardı. Dönüp Tom'un elini sıktığı sırada, Tom birdenbire, "Bay Pomeroy," dedi, "bana bir şey olursa, Wren'e bakarsınız değil mi?"

Pomeroy kaşlarını çattı. Tam ciddiyetten uzak bir şey söylemeye niyetleniyordu ki, Tom'un ciddi olduğunu fark edip başını sallamakla yetindi. "Wren'in, ona bakabilecek Theo'su var," dedi. "Ama tabii, bana ihtiyacı olursa üzerime düşeni yaparım. Clytie de yapar, bütün Londralılar yapar. Endişe etme Tom."

"Teşekkür ederim."

Bir süre yan yana durdular. Derken Pomeroy, "O zaman iyi geceler, Çırak Natsworthy," dedi.

"İyi geceler, Belediye Başkanı. Eminsiniz de-"

"Aman abartma," dedi Pomeroy şefkatle. "Kendi yatağımı gayet rahat bulabilirim. Fırtına'yı da, Sürgühöyük'ü de, diğerlerini de kafana çok takma. Londra hepsinin hakkından gelebilir."

Ayaklarını sürüyerek uzaklaştı ve Tom, artık Theo'nun da kalacağı kendi kulübesine doğru ağır ağır ilerledi. Ancak kapıya vardığında, muhtemelen onun dönmesini bekleyen Wren'le Theo'nun seslerini duydu. O kadar sessiz konuşuyorlardı ki, kelimeleri çıkarmak mümkün değildi, ama Tom ne konuştuklarını biliyordu. Bir zamanlar Hester'la ikisinin söylediği şeyleri söylüyorlardı birbirlerine; âşıkların hep birbirlerine, sanki ilk söyleyen onlarmış gibi söyledikleri şeyleri.

Onları rahatsız etmek istemeyen Tom döndü ve tekrar açık havaya çıktı. Kalbini fazla yormadan, ağır ağır pas tepelerine doğru tırmandı. Batıdaki gökyüzü yaralı gibi duruyordu. Bir *şeyler yapmam gerek,* diye düşündü. *Yeni Londra'nın başına bela açmaktan başka hiçbir şey yapmadım. Bu konuda bir şeyler yapmam gerek. Bir açıdan benim sorumluluğum, bir aile meselesi. İyi de ODIN'i nasıl durdurabilirim? Fırtına'nın onu nereden kontrol ettiğini bile bilmiyorum.*

Derken, *ODIN'i durduramayabilirim belki, ama Yeni Londra'ya karşı kullanmalarını engelleyebilirim,* diye düşündü.

Telegram: @cinciva

General Naga iyi bir adamdı. Bulutların Üstü'ndeyken ona nasıl davrandığını, ne kadar adil ve uygar olduğunu anlatırdı Wren hep. Belki de bu silahı sadece korktuğu ve çaresiz kaldığı için kullanıyordu. Belki de mantığına kulak veren bir insandı. Bir Londralı'yla tanışabilirse ve Yeni Londra'yı ilk ağızdan duyarsa, Fırtına'nın ondan korkmasının gereksiz olduğunu kesinlikle anlardı, değil mi?

Tom öylesine titriyordu ki, bir yere oturmak zorunda kaldı. Mümkün müydü? Mümkün olduğunu düşünüyordu. *Jenny Haniver*'ın deposunda, Batmunkh Gompa'ya kadar gidebilecek yakıt vardı. Sonra Theo'nun, Hester'ın Leydi Naga'yı nasıl kurtardığını anlattığı geldi aklına. Acaba *o* da Shan Guo'da mıydı şu anda? Belki General Naga'yı, Tom'un anlatacağı şeyleri dinlemeye ikna etmede yardımcı olabilirdi.

Çömel Çıkmazı'na geri döndü. Sandığından daha çok uzaklaşmıştı ve Wren'le Theo da onu beklerken uyuyakalmıştı. Tom, onların yanından sessizce geçip çantasına gitti, bir kağıt ve kalem bulup kızına bir mektup yazdı. Mektubu yanına bıraktı. Tıpkı Wren bebekken yaptığı gibi bir süre kızına baktı, nefes alıp vermesini dinledi, parmaklarının küçük uykulu hareketlerini izledi. Alnından öptü, Wren uykusunda gülümseyip Theo'ya sokuldu.

"İyi geceler, küçük Wren," dedi Tom. "Tatlı rüyalar. Tatlı rüyalar."

Sonra kulübeden çıkıp çantasını omuzuna attı ve *Jenny Haniver*'ın demirlendiği Yoluk Sokağı'na doğru gitmek üzere Çömel Çıkmazı'ndan ayrıldı.

Wolf Kobold, Londra'nın batısındaki ovalarda, Sürgühöyük'ün zırhlı omurgasının en sevdiği gözetleme noktasında dikiliyordu. Toplayıcı banliyö, sadece iyi kamufle edilmiş birkaç silah yatağının ve nöbetçi kulübesinin çıkıntı yaptığı, uzun, gevşek bir şist tepesinin içinde gömülü bekliyordu. Murnau toplaşmasından ayrıldığından beri yalnızca geceleri yolculuk ediyordu, zira Yeşil Fırtına'nın orduları dağılıyor olsa da, bu bölgeler hâlâ düşman toprağıydı. Wolf, Londra yolculuğunun salakça bir çarpışma yüzünden sekteye uğramasını istemiyordu.

Ne var ki banliyönün harekete geçmeye hazırlandığı bu gece, daha farklı bir müdahale yaşandı.

Telegram: @cinciva

Wolf, saha dürbününü çıkarıp batıda, toplam yedi... dokuz... on iki muazzam şenlik ateşi saydı. MEDUSA'yı hatırlamayacak kadar küçüktü, ama aklına ilk gelen isim de bu oldu. Güvenilir adamlardan oluşan nöbetçileri, gökyüzünden aşağı doğru bir ışık kılıcının indiğini ve yangın fırtınasına onun sebep olduğunu rapor etmişlerdi. Başını eğip yıldızlara baktı. Şimdi masum görünüyorlardı.

Yakınındaki bir lombar kapağı gıcırdayarak açıldı. Hausdorfer'dı gelen.

"Ee?"

"Telsizdeki elemanlarla konuştum," dedi Hausdorfer. "Manchester'a, Winterthur'a, Coblenz'e ulaşmaya çalışıyorlar. Ses yok. Dortmund'dan yardım sinyaline benzer bir şey geldi, ama o da kesildi."

Wolf yanmakta olan ufka baktı. "Peki ya Murnau?"

"Bir şey diyemiyoruz. Bütün frekanslarda parazit var. Anlaşılan Sinekler kendilerine yeni bir oyuncak bulmuş." Bir emir gelmesini bekledi. Bir şey gelmedi. "Geri dönmemizi mi istersiniz?"

"Geri dönmek mi?" Bu fikir Wolf'u biraz şaşırttı. Bir anlığına düşünüp sonra hayır dercesine kafasını salladı. "Altmış Dakika Savaşı'ndan sonra hayatta kalan en güçlü şey neydi, biliyor musun Hausdorfer? Fareler ve hamamböcekleri. Doğru söylüyorum. Bir tarih kitabında okumuştum. Hamamböcekleri ve fareler. Bırak, eski kentler yanıp kül olsun. Artık Sürgühöyük'ün zamanı. Kurnaz, sürünen şeylerin zamanı. Motorları çalıştır. Doğruca Londra'ya gidiyoruz."

Telegram: @cinciva

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Telegram: @cinciva

40
GÖKYÜZÜNE NE YAPTILAR BÖYLE?

Hester ve yanındakiler, gökyüzünden düşen ateşin aşağı uzanıp İleri Komuta'ya yaklaşmakta olan kentlere dokunmasını, onları cayır cayır yanan bir yakıt ve akkor gaz bulutuna çevirmesini, General Xao'nun yeni kışlasının silah mazgallarından izlemişlerdi. Shrike da yanlarındaydı, ancak bir şey görmedi. Bu gizemli silahtan çıkan enerji dalgası, başının içindeki aynı oranda gizemli makineleri etkileyerek gözlerini karartmış ve zırhlı bedenini çaresizce titretmişti. Shrike'ın gücüne sahip olmayan ya da Oenone Zero'nun elinin değmediği diğer zayıf İz Sürücüler'se daha kötü etkilenmişlerdi. İleri Komuta'daki savunma grubu, şafak vakti asker İz Sürücüleri'ni, yere kapaklanan öncü askerler gibi, siperlere savrulmuş halde buldular. Ama artık çok önemli de değildi, zira kentlerin, banliyölerin ve havagemisi filolarının doluştuğu batı ovalarında artık dumandan başka bir şey yoktu.

"Gökyüzüne ne yaptılar böyle?" diye sordu Hester, kahvaltı vakti pencereden bakarken. Başındaki yara yüzünden kendini hâlâ güçsüz hissediyordu. Çatıların üzerine serilen mermerimsi pusuyu ilk başta durumunun kötüye gittiğinin, gözlerinde ya da beyninde bir şeylerin ters gittiğinin işareti sandı. Ancak Oenone ve Pennyroyal'ın korku dolu yüzlerine bakınca, onların da aynı şeyi gördüğünü anladı.

Güneş doğdu; pembe ve küçülmüştü. Her yerde kara benzeyen zerrecikler uçuşuyordu. "Kar mı?" diye şikâyet etti Pennyroyal. "Yaz zamanı?"

"BUNLAR KÜL," dedi Shrike. "GÖKYÜZÜ KÜLLE KAPLI."

General Xao, savaşın geçici dinginliğinden faydalanıp *Öfke*'yi onartmıştı. "Shan Guo'yla bağlantı kuramıyoruz," dedi misafirlerine. "Yeni silah telsizlerimizi bozuyor anlaşılan. O yüzden sizi eve, Naga'ya bir mesajla birlikte gönderiyorum. Emirlere ihtiyacımız var. İlerleyecek miyiz?

Telegram: @cinciva

Bizden aldıkları toprakları geri alacak mıyız? Yoksa teslim olmalarını mı bekleyeceğiz?"

Oenone, ölü Yürüyen Kentler'den yükselen duman kolonlarına bakıp, "Naga'nın böyle bir silahının olduğuna ve bana bundan bahsetmediğine inanamıyorum," dedi. "Bunu kullanmış olmasına inanamıyorum. Oradaki insanların hepsi öldü. Korkunç!"

Xao eğildi. "Kişisel olarak, size katılıyorum. Ama bunu fazla yüksek sesle söylemeyelim Majesteleri. Adamlarım bu silahtan çok etkilendi."

Doğruydu; *Öfke*'nin demirlendiği rıhtım gözüne doğru yürürken, dört yol arkadaşı, İleri Komuta'nın alt seviyeleriyle çevredeki bütün siper ve istihkâmlardan yükselen tezahürat ve zafer şarkılarını duyabiliyordu. Rahatlayan Yeşil Fırtına askerleri, kentler için sakladıkları patlayıcı maddenin bir kısmını gökyüzüne boşlatırken, silahlar, şampanya mantarları gibi patlıyordu. Birkaç metre önlerinde, metal kaldırımdan bir kurşun sektiğinde, ilk başta bunu havaya sıkılan kurşunlardan biri sandılar. "Yüce Poskitt!" diye bağırdı Pennyroyal öfkeyle. "Birazdan birinin gözünü çıkaracaklar!"

Ne zaman ki karabinasına ikinci kurşunu dolduran kırmızı suratlı, öfkeli bir asker fırlayıp yollarını kesti, o zaman ilk kurşunun Oenone'ı hedef aldığını anladılar.

"Alotyalı!" diye bağırdı asker. Peşinden koşturarak gelen silah arkadaşlarına Oenone'ı işaret etti. "İşte burada dostlarım! Rüzgâr Çiçeği'ni yok edip, onun yerine Naga'yı yerleştiren Alotyalı hain bu!"

Shrike, Oenone'ın önüne geçip bıçak-parmaklarını çıkardı. Askerin yandaşları alelacele geri çekildiler, ancak o asker kıpırdamadan bağırıyordu. "Senin vaktin doldu, Alotyalı! O ayağa kalkıyor! Hepimiz anlatılanları duyduk. Brighton'da binlerce gelgeççiyi öldüren bir İz Sürücü! Kutsal dağda amfibi bir salyangoz! İz Sürücü Fang geri döndü!"

Hester silahını çıkardı, ancak öfkeli askere ateş etme fırsatı bulamadan, Oenone onu bileğinden yakaladı. "Hayır. Bırak. Kim bilir başından neler geçti."

General Xao'nun adamlarından birkaçı, bela çıkaran askeri uzaklaştırmak için rıhtım gözlerinden koşturarak geliyordu bile. Onu yakaladıklarında, adam hâlâ, "Naga kentleri böyle yakamaz! Bu *onun* zaferi! İz Sürücü Fang, Tienjing'e döndü ve topal korkağı öldürdü! Memlekete dön Alotyalı, dön ki seni de öldürsün!" diye bağırıyordu.

Telegram: @cinciva

Xao'nun adamları askeri kargatulumba götürdü. Oenone titriyordu. Hester kolundan tutup onu hızla rıhtım gözüne çekti. "Endişelenme. Delirmiş. Ya da sarhoş."

"BURADAKİ DİĞER TEK-YAŞAMLILAR'DAN DA BENZER SÖYLENTİLER DUYDUM," dedi Shrike. "YENİLGi KAÇINILMAZ GÖRÜNDÜĞÜNDE, ESKİ LİDERLERİNİN GERİ DÖNDÜĞÜ FİKRİ ONLARI RAHATLATTI."

"İyi de Fang öldü, değil mi?" diye sordu Pennyroyal, İz Sürücü'nün arkasına saklanmaya çalışarak. "Onu parçaladın."

"Fang öldü," dedi Oenone. "Ölmüş *olmalı*."

Ne var ki yarım saat sonra, *Öfke* onu lekeli gökyüzüne, memleketi Tienjing'e dönüş yoluna çıkardığında bile, titremesi hafif de olsa hâlâ devam ediyordu.

Londra. Gece, ışıksız şafağa kesiyor. Sis her yerde. Sis, molozların yeşil çalılara karıştığı enkaz sınırında; sis, paslanmış güverte plakalarının sarp yıkıntıların arasında yuvarlandığı enkazın kalbinde. Sis, Oluşturma'ya giden yolda; sis, pas tepelerinde. Sis, Çömel Çıkmazı'nın kabinlerine ve kulübelerine sızıyor; sis, boş gözetleme postalarının ve cansız yeldeğirmenlerinin etrafında uçuşuyor; sis, gizli hangarında *Arkaeopteriks*'in dönüş kanatçıkları ve donanımlarının üzerine çöküyor. Sis, ovanın üzerine öyle derin çökmüş ki, tepede devriye dönen İz Sürücü kuşlar, buharın içinden, beyaz bir denizi yaran adalar gibi yükselen birkaç moloz kulesinin ötesinde, Londra'nın hiçbir yerini göremiyor.

Wren, rahatsız edici rüyalarından, saçaklardan pıt pıt pıt damlayan nemin sesiyle uyandı; Theo yanında (en azından o rüya değilmiş), babası hâlâ evde değil. Theo'nun ılık koynundan istemeye istemeye kalkıp, soğuk kulübenin içinde dolaşarak diğer odalara da göz attı. "Baba? Babacım?"

Theo'nun yanına döndüğünde, babasının mektubu ayaklarının altında hışırdadı. Hâlâ tam ayılamamıştı; yazılanları anlaması için kısa mektubu iki kez okuması gerekti.

Ağlayışı Theo'yu uyandırdı, Wren mektubu ona uzattı.

Sevgili Wren'im,

Telegram: @cinciva

Sen bu mektubu okuduğunda, ben çoktan göklerde olacağım. Hoşça kal demeden ayrıldığım için özür dilerim, ama senin de bir zamanlar bana yazdığın gibi, "sadece beni durdurmaya çalışırdın." Durdurulmak istemedim, seni ağlarken veya üzülmüşken ya da bana kızarken hatırlamak da istemedim. Seni hep, bu gece gördüğüm halinle, Theo'nun yanında güvende hatırlayacağım.

Yeşil Fırtına'ya gidip Yeni Londra'nın onlar için bir tehdit oluşturmadığını anlatmaya çalışacağım. Bu yeni silah her şeyi değiştirdi, ama General Naga'nın iyi bir adam olduğuna inanıyorum. Onu, biz Londralılar'ın onun halkından çok da farklı olmadığına inandırmayı başarabilirsem, belki barış içinde gitmemize izin verir. Belki silahı kullanmasını durdurma konusunda bile ikna edebilirim onu. Denemem gerekiyor.

Umuyorum birkaç gün sonra Yeni Londra'nın ayrıldığını görmeye gelebilirim, ama ölsem bile gerçekten önemi yok. İşin gerçeği, Wren, ben zaten ölüyorum. Peripatetiapolis'te göründüğüm doktor söylemişti. Uzun süredir ölüme yaklaşıyorum, Yeşil Fırtına bir şey yapsa da yapmasa da zaten kısa süre içinde ölmüş olacağım.

İşin garibi bunu hiç umursamıyorum, çünkü senin yaşamaya devam edeceğini, şahane şeyler göreceğini ve bir gün umarım senin benim için olduğun gibi, sana bir endişe ve mutluluk kaynağı olacak çocukların olacağını biliyorum. Tarihin bize öğrettiği şey bu sanırım, kişiler ölse, bütün uygarlıklar çökse bile, hayat devam ediyor: En basit şeyler ölmüyor, her nesilde sürekli tekrar ediliyor. Canım, ben kendi sıramı savdım, sıra senin. Ve en azından bir tehdidin alt edilmiş olduğu bir dünyada yaşayacağından emin olmak için elimden geleni yapmaya niyetli-

Theo mektubu okumayı bitiremeden Wren paltosunu giymiş, kapıya doğru hareketlenmişti bile. Theo okuması yarıda kesildiği için memnundu, zira mektup özeldi ve okuduğu için de kendini kötü hissetmişti. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Theo.

"Hangara tabii ki!"

"Gitmiştir... Bak mektupta..."

"Ne yazdığını *biliyorum*, ama bunu ne zaman yazdığını bilmiyoruz, değil mi? O hasta, Yoluk Sokağı'na kadar gitmek, onun için normalden daha uzun sürer muhtemelen." Ağlamıyordu, bu sırları kendisinden

Telegram: @cinciva

gizlediği için babasına çok kızıyordu. Ve nasıl olurdu da onun yardımı olmadan ta Shan Guo'ya kadar uçabileceğini düşünebilirdi?

Theo'yla birlikte çıktılar, sadece mutfaktan bir şişe su almak için durdular. Angie kahvaltıya yardım ediyordu. Wren mektubu kızın eline sıkıştırıp, "Bay Pomeroy'u uyandır ve bunu ona göster!" dedi, sonra da kız soru sormaya başlamadan koşarak uzaklaştı.

Gün gri ve keyifsizdi. Kül kokusu, sanki katledilmiş bütün o kentlerin muazzam duman tabakası, Londra'nın üzerine örtünmek için gece boyunca doğuya sürüklenmiş gibi geldi Wren'e. Koşarlarken kasvet daha da koyulaştı; sis, yıkıntı alanının derin bölümlerini gizliyordu ve patikanın her iki yanından yükselen enkazın yarıklarıyla yalımları da hayaletimsi bir hal almıştı.

"Babanın dedikleri doğru mu?" diye sordu Theo koşarlarken. "Gerçekten o kadar hasta mı?"

"Tabii ki değil!" diye yanıtladı Wren. "Öyle söylüyor, çünkü böylece Shan Guo'ya gittiği için o kadar üzülmeyeceğimi sanıyor. Kalbi arada bir tekliyor, ama onun için ilaç kullanıyor. Yeşil olanlardan."

Sis gitgide yoğunlaşıyordu. Wren ve Theo, Yoluk Sokağı'nın doğu ucundaki çıkmaza geldiklerinde, üç metre önlerini bile göremiyorlardı ve nihayet eski kanala vardıklarında, yan yana durup el ele tutuştukları halde, birbirlerini güçbela seçebildikleri beyaz bir dünyanın içinde buldular kendilerini.

Önce iki havagemisinin de gittiğini sandılar, ancak Theo, *Arkaeopteriks*'in alt kısmındaki kuyruğa çarpınca, gidenin sadece *Jenny Haniver* olduğunu anladılar.

"Kim var orada?" dedi gergin bir ses.

"Benim! Wren!"

Siste grimsi bir leke belirdi ve leke yoğunlaşarak Will Hallsworth ile Jake Henson'a dönüştü.

"Biliyorsun," dedi Jake.

"Arkadaşım, parola," dedi Will.

"Babam nerede?" dedi Wren ısrarla, askercilik oyununun sırası değildi.

"Bu sabah erkenden geldi," dedi Jake.

"Çok erkenden," diye onayladı Will. "Bay Pomeroy'un ondan *Jenny* ile bir keşif turu atmasını istediğini, kısa süre içinde döneceğini söyledi. Sanırım sis yüzünden tepede dönüp duruyordur."

Telegram: @cinciva

“Tam Londra’lık bir hava cidden!” dedi Jake.

“Onu neden durdurmadınız, beyinsizler!” diye çığlık attı Wren.

“Sakin ol!”

“Komitenin emri olduğunu söyledi. Nasıl karşı gelelim!”

“Silahlı mıydı?” diye sordu Theo.

Will ve Jake mahcup mahcup bakındılar. “Buraya geldiğinde değildi, hayır.”

“Ama yıldırım silahlarımızdan birini istedi. Bu bezelye çorbasının üzerinde bir İz Sürücü kuşla karşılaşırsa ihtiyacım olur diyerekten.”

Wren, Theo’ya dönünce az kalsın onun üzerine düşüyordu. Yoluk Sokağı’na koşarken yorulmuştu ve babasını bir daha asla göremeyeceğini hissediyordu. Ağlamak üzereydi. “Gitti. Temelli gitti!”

Yoluk Sokağı’nın küf kokulu geçidinde sesler yankılanıyordu. Ayak ve konuşma sesleri. Birileri geliyordu ve gelişlerinin sesi tünel boyunca önlerinden gidiyordu. Yeni gelenlerin ortaya çıkmasını beklerken, Theo Wren’e sarılıp onu rahatlatmaya çalıştı. Hiçbir şeyi bile aydınlatamadan, yalnızca küçük su damlacıklarını ışıldatabilen elektrikli fenerlerin huzmeleri sisin arasında belirdi.

“Zagwa’lı?” dedi bir ses, meşale alevinin ardından.

“Ben mi?” diye sordu Theo.

“Ellerini havaya kaldır! Gemiden uzak dur!”

“Yanında değilim ki,” diye itiraz etti Theo.

“Hayır, o benim,” dedi Will Hallsworth.

“Öyle mi?” Bulanık bir şekil sisten çıkıp belirdi. Wolf Kobold’dan aldığı altıpatları tutan Garamond’du bu. “Wren nerede?”

“Buradayım,” dedi Wren. “Neyin nesi bütün bunlar?”

“Demek tam zamanında yakaladık sizi,” dedi Garamond.

“Ne için tam zamanında?”

Garamond’un arkasındaki öbür figürler de belirmeye başlayıp, Theo’yla Wren’i sisin içinde taştan bir çember gibi sardılar. Wren, kalabalığın arasında Ron Godge ve Cat Luperini’yi seçti.

“*Arkaeopteriks*’i çalacaklardı!” dedi Garamond, zafer dolu yüksek bir sesle. “Natsworthy kendi gemisini alıp doğuya gitti ve şimdi de kızıyla Yeşil Fırtına ajanını gönderip Arka’yı aldıracak. Fırtına’nın İz Sürücüleri geldiğinde bize hiçbir kaçış yolu bırakmamayı planlamışlar.”

Telegram: @cinciva

“Sen ne diyorsun, beyinsiz herif?” diye bağırdı Wren. “Babam, Naga’yla konuşmayı dene-”

“İşte! Bizi Yeşil Fırtına efendinize satmaya gitti, evet, mektubu okuduk. Afrikalı arkadaşınızın tam da kuşlar saldırdığı anda gelmesini pek *manidar* bulmuştum zaten! O saldırıyı da siz ayarladınız ki, bu sayede çocuk bizi kurtarmış gibi görünecek, bu da bizim ona güvenmemizi sağlayacaktı. Yaa, Wren Natsworthy, sana bir haberim var: Ona güvenmiyorum, sana da güvenmiyorum, o hain babana da güvenmiyorum!”

Wren’in yumruğu Garamond’un tam burnuna isabet etti. Sisin içinde boğuk bir çığlıkla geriye sendeledi adam. (“Ah! Burdum! Burdum! Burdum!”). Wren adamın üzerine saldırmak üzereyken, Theo onu yakaladı. Gerçi Wren artık Garamond’u bile göremiyordu. Ağlaya ağlaya, adamı gizleyen sise doğru haykırdı. “Sen ne yaptın, mektubu mu okudun? O özel bir mektuptu! Babamdandı! Angie’ye, Bay Pomeroy’a göstermesini söylemiştim, başkasına değil!”

“Wren,” dedi Cat, Wren’i zapt etme konusunda Theo’ya yardım ederek. “Wren, Wren...”

“Asıl hain Garamond’dur! Bay Pomeroy, Theo’yu tutuklamaya çalıştığını duyduğunda, se-”

“Wren...”

“Ne var?”

Cat başını eğdi, saçından sis damlaları akıyordu. “Bay Pomeroy öldü.”

“Ne?”

“Babanın mektubunu kulübesine götürdüğünde Angie onu ölü bulmuş. Dün yaşanan heyecan sanırım ona fazla gelmiş. Dün gece uykusunda ölmüş.”

Garamond bir eliyle burnunu tutmuş, çenesinden aşağı kan damlayarak sisten fırladı. “Alın bu ikisini!” diye emretti genzinden. “Ellerini bağlayın. Çöbel Çıbbazı’na götürün. Bunlara ne yabılacağına Acil Durub Kobitesi karar versin.”

Telegram: @cinciva

41
YENİDEN BATMUNKH GOMPA'DA

Jenny Haniver, Shan Guo'nun doğu sınırını oluşturan dağ sırasına doğru, zehirli gökyüzünde doğuya hırıldandı. Dağların arasındaki geniş boğaz, Batmunkh Gompa tarafından zapt edilmiş, koruma altına alınmıştı. Tom, bu müstahkem kente yaklaşırken, telsizden General'in kanalını ayarladı ve Londra'dan ayrıldığı andan bu yana tekrarladığı mesajı, buraya barış amacıyla geldiğini, bir kez daha yineledi. Hâlâ bir yanıt alamamıştı. Telsizin düğmelerini kurcaladı, frekansları değiştirip durdu. Sinyal, yanan bir kozalak gibi çıtırdayıp patladı, bir tür parazit acı acı inledi. Beyaz parazit fırtınasının arasında, belli belirsiz bir ses, hızlı hızlı ve panik halinde, Shan Guo dilinde bir şeyler söylüyordu.

Dağlara on beş kilometre daha kalmıştı. Tom, Hester'la birlikte bu göklerde daha önce de, yine bir Kadim silahını durdurmak amacıyla, Batmunkh Gompa'dan Londra'ya uçmuştu. O yolculuğun nasıl sonuçlandığını düşünmemeye çalıştı, ancak hatıralarının hücum etmesini engelleyemiyordu. Bir şüphe içini ezmeye başlamıştı. O zaman başaramamıştı, şimdi de başaramayacaktı. Dün gece ona çok mantıklı gelen Naga'ya yalvarma planı, şimdi ona gitgide delilikmiş gibi görünüyordu. Buraya gelmemeliydi! Wren'le birlikte kalmalıydı.

Tam *Jenny*'yi döndürüyordu ki, gökyüzünde arkasında onu bekleyen ok başlı üç kara figür gördü. Kalbinin yumruk gibi kasıldığını hissetti. Dünkü saldırının ve Çakal Tüneği'nin o uzun merdivenindeki kuşların anıları zihninde dolanmaya başladı. Saldırıya hazırlanmak için, Jake Henson'ın yıldırım silahını yardımcı pilot koltuğundan aldı. Kuşlar, *Jenny*'nin hakkından çok çabuk gelirlerdi, ancak Tom en azından birkaç düzine kuşu kendisiyle birlikte götürmeliydi.

Kuşlar oldukları yerde duruyordu. Ona saldırmadıklarını, sadece izlediklerini fark etti. Belki de Londra'dan havalanıp sislerin içine karıştığı

Telegram: @cinciva

andan bu yana oradaydılar. Bu puslu, katran karası ışıkta bir şey görmek mümkün değildi...

Ve nihayet, beklediği ses radyodan hışırtı halinde duyuldu: Shan Guo dilinde konuşan, sert bir ses. Batıya baktı ve kasvetli gökyüzünde parlayan iki Tilki Ruhu'nun beyaz balonunu gördü. Ses, emri Anglice'ye çevirdi. "Barbar havagemisi, motorlarınızı durdurun. Geminize ineceğiz. Biz Yeşil Fırtına'yız."

Tom, onlar gemiye binmeden yıldırım silahını balonun tepesinde gizli bir yere saklayacak zamanı bulabildi. Gelenler, Çakal Tüneği'nde karşılaştığı Yeşil Fırtına askerleri kadar soğuktu, ancak onlar kadar ukala görünmüyorlardı; korkmuşa benziyorlardı. Tom, kentlerinin hava sahasına neden girdiğini anlatmaya çalıştığı sırada, "General Naga'nın Batmunkh Gompa'da olduğunu nereden biliyordun?" diye sordular öfkeyle.

"Bilmiyordum. Burada mı? Ben başkentiniz Tienjing'de sanıyordum. Başkentiniz orası, değil mi? Beni Batmunkh Gompa'dan Tienjing'e aktarırsınız diye düşünmüştüm."

"Tienjing artık yok," dedi Fırtına timinin lideri, *Jenny*'nin uçuş güvertesinde tedirgin tedirgin volta atarken.

"Yok mu? Ne demek yok?"

Genç kadın subay yanıt vermedi. Sonra, "*Jenny Haniver,* Anna Fang'in gemisinin adıydı," dedi. "Temel eğitim sırasında gösterdikleri filmden hatırlıyorum."

"Bu o gemi," dedi Tom hevesle. "Anna benim dostumdu. *Jenny*'yi ben aldım, çünkü o, o-"

"Susun!" diye bağırdı subay Shan Guo dilinde, adamlarının arasında patlak veren fısıldaşmayı yatıştırmak için arkasına dönerek. Farklı farklı onlarca ülkenin vatandaşı olmalıydılar. Tom'un söylediklerini birbirlerine çevirmekle meşguldüler. Subay birkaç emir daha verdi ve adamlarından ikisi Tom'u tutup ellerini kelepçeledi. "Bizimle Batmunkh Gompa'ya geliyorsun," dedi subay.

"Ben sadece General Naga'yla konuşmak istiyorum," dedi Tom umutla. "Ona söylemek istediğim önemli bir şey var."

"Yeni silahla mı ilgili?"

"Eh sayılır. Galiba..."

Telegram: @cinciva

Artan fısıldaşmaların, artan emirlerin hiçbiri Tom'un anladığı dilde değildi. Adamlardan bazıları kendi gemilerine dönüp, örümceğimsi borda köprüsünü içeri çekti. Subay *Jenny Haniver*'ın kumandasını aldığında, Tom da yıllar önce buraya Anna ve Hester'la birlikte ilk kez gelişlerini hatırlayarak, geminin Batmunkh Gompa'ya doğru uçuşunu subayın omuzlarının üzerinden seyretti. Duvar, önceki sefer olduğu kadar dik ve siyahtı; yüzeyi hâlâ ölü kentlerin, Kadim savaşçı kalkanlarına benzeyen disk şeklinde devasa metal güverte plakalarından yapılmış zırhlarla kaplıydı. Ne var ki, bir zamanlar Birlik'in meşe dalı sancaklarının asılı olduğu zirvesinde, şimdi yıldırım simgeli uzun bayraklar, kızılımsı güneşin altında gevşekçe salınıyor, tam ortalarında batıyı işaret ederek, dağ halkını Yürüyen Kentler'e karşı verilen savaşa çağıran Anna Fang'in devasa bir heykeli yükseliyordu. *Jenny* iniş sırasında heykelin yanından geçerken, Tom heykel Anna Fang'in gerçeğinden çok daha güzel yapıldığını ve yüzünün de bir dolu kuş pisliğine bulanmış olduğunu fark etti.

Derken Duvar'ın üzerine gelip, doğu tarafındaki dikey kenti geçtiler, alt seviyelerine yapılmış ekstra rıhtım gözleri ve gölün batı ucundaki vadi zeminini kaplayan yüzlerce beton baraka sayılmazsa, şahane merdivenli caddeleri ve kırlangıç yuvası evleriyle kent, tıpkı Tom'un hatıralarındaki gibiydi. Bu manzaranın tepesinden geçen *Jenny*, dosdoğru boğazın kuzey duvarından çıkıntı yapmış kayalığın üzerindeki bir grup binaya doğru uçtu. Etrafını çadır kampların sardığı düz zirveye tünemiş, eski bir manastır gördü Tom. Her yer, aralarına General Naga'nın dev boyutlu portrelerinin serpiştirildiği yıldırım simgeli bayraklarla doluydu. *Jenny*'nin iniş yaptığı düzlükte, birileri beyaz badanayla büyük Çin harfleri boyamış ve hemen altına da kargacık burgacık harflerle Anglice, O AYAĞA KALKIYOR! yazmıştı.

"Bu da ne demek?" diye sordu Tom.

"Bir şey demek değil," diye kestirip attı gardiyanı. "Naga karşıtı fitnecilerin yalanları." Suratsız, pek sohbet havasında olmayan genç bir kadındı, ama neyse ki, adamları Tom'u düzlük boyunca, rıhtımın arkasındaki küçük koruganlardan birine iteleyip, içeride bulunan minnacık kireç boyalı bir beton hücreye soktukları sırada, Tom'un yeşil haplarını yanına almasına izin verdi.

Ona emirler yağdırıldığı ya da sağa sola yürütüldüğü, hep başka birinin ondan sorumlu olduğu bütün bu süre boyunca Tom hiç korkmadı. Bundan

Telegram: @cinciva

sonra başına geleceklerin hiçbiri onun elinde değildi ve bu noktada pek de önem taşımıyordu. Ancak, demir kapı üzerine kapanır ve yalnız kalır kalmaz, korkuları tekrar üzerine hücum etmeye başladı. Burada ne işi vardı? Wren şimdi Londra'da neler yapıyordu? Yeşil Fırtına kızı, Tienjing artık *yok* derken ne demek istemişti? Onu yanlış mı duymuştu? Yanlış bir kelime mi kullanmıştı kız?

Hücre çok sessizdi. Garipti, zira Batmunkh Gompa'ya son geldiğinde hafızasına kazınan şeylerden biriydi sesler: Balon taksilerin gürüldeyen motorları, sokak satıcılarının haykırışları, çatısı açık çayhanelerden ve barlardan yayılan müzik. Hücresinin köşesinde bulunan ranzanın üzerine çıkıp parmaklıklı küçük pencereden dışarı baktı. Kent, gözlerinin önünde, bayraklardan başka hiçbir şeyin hareket etmediği, bir merdiven ve ev uçurumu halinde uzanıyordu. Bacalardan duman çıkmıyor; limanında bir tane olsun havagemisi beklemiyordu, sadece sarp caddelerde koşturan bir iki insan vardı. Sanki şehir boşaltılmış, kalan insanlar da kayalığın altındaki çadırlara yerleştirilmişti. Tam bir gizemdi...

Kapısının ardındaki dar koridorda ayak sesleri, konuşmalar duydu. Şaşkınlıkla zıplayıp yataktan indi. Fırtına'nın onunla ilgilenmesi saatler ya da günler sürer diye düşünmüştü. Ancak işte kapı açıldı, beyaz üniformaları içindeki zırhlı muhafızlar, silahlarını Tom'a doğrultarak kapının her iki yanındaki yerlerini aldılar. General Naga olarak bildiği uzun boylu, sarımtırak bir adam, zırhı tıngırdayarak geldi ve dış iskeleti onu alçak kapıdan geçirirken eğildi. Tom, kendisine kulak verilmesi talebinin ciddiye alınmasından memnundu, ancak hız karşısında afallamıştı; bu acımasız görünüşlü askere ne söyleyeceğini daha tam olarak bilmediği için korkuyordu da.

Yolculukta kirlenmiş kıyafetlerini ve dağınık saçlarını inceleyerek Tom'u süzdüğü sırada, Naga'nın kısık gözleri sanki daha da kısılmıştı. Zırhı çiziklerle ve çentiklerle doluydu, içindeki servo motorlar da hareket ettikçe bozuk bozuk inleyip gıcırdıyordu. Yüzünde sargı bezi ve bandajla kısa süre önce kapatılmış bir yara vardı.

"Sen barbarların elçisi misin?"

Tom apışıp kaldı. Bu adam ne diyordu?

"Rüzgâr Çiçeği'nin eski gemisiyle gelip silahla ilgili haber getirdiğini iddia ediyorsun, ama bir gökyüzü-serserisine benziyorsun. Üniforman bile

Telegram: @cinciva

yok. *Traktionstadt* artık zaferinden o kadar emin de, benim bir maskaraya teslim olacağımı mı sanıyorlar?"

"Teslim olmak mı? Ama yeni silah-"

"Evet, evet!" diye bağırdı Naga. "Yeni silah! Tienjing'i yok ettiniz, Batmunkh Tsaka'yı yok ettiniz; neredeyse beni de yok ediyordunuz!"

Tom, onu tehlikeli bölgelerden geçiren bir harita sanki birdenbire tersyüz olmuş gibi hissetti. Bir kabus duygusu. ODIN silahını Naga kumanda etmemişse, kim etmişti? Kentler mi? İyi de dün gece batıdaki o yangın... Fırtına, o kentlerin yandığını *görmemiş* miydi? Haberler onlara ulaşmamış mıydı?

Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Bütün bunlar onu aşıyordu. Yine de buraya yapmaya geldiği şeyi yapmaya devam edebilirdi. "Benim *Traktionstadt*'la hiçbir ilgim yok," dedi. "Ben Londralı'yım."

"Londra mı?"

"Size geliş sebebim... size yalvarırım... Bakın, orada kazadan sağ kalanlar var, onlardan haberdar olduğunuzu da biliyorum, bir şey üretiyorlar, yıllardır bir şey üretiyorlar... Yeni bir kent yapıyorlar; havada süzülen bir kent, yerküreye zarar vermeyecek ve sabit yerleşimlerinizi yemek gibi bir niyeti de yok. Size onların, yani bizim tehlikeli olmadığımızı, Fırtına'yla alıp veremediğimiz hiçbir şey olmadığını söylemeye geldim. Kuşlarınızı geri çağırıp, yıkıntı alanından bizim sağ salim çıkmamıza izin verirseniz-"

Naga kaşlarını çatmıştı. "Havada süzülen bir kent mi?"

"Buna manyetik levitasyon deniyor," dedi Tom. "Bir nevi yüzüyor gibi." Canlandırmayı deneyerek elini hareket ettirdi, derken Lavinia Childermass'ın söylediği bir şeyi hatırladı. "Gerçek bir kent bile değil, daha ziyade alçaktan uçan çok büyük bir havagemisi... Kızım da orada..."

Naga, arkasındaki subaylardan birine dönüp Shan Guo dilinde bir şeyler bağırdı. Tom bu dilde çok fazla sözcük bilmiyordu, ama vurguyu anladı. General, "Bu adam deli mi?" diye soruyordu. "Bununla ne diye vaktimi harcıyorsunuz?" Bir an sonra, Tom'a dönüp bir daha bakmadan, peşinde muhafızlarıyla hücreden hızla dışarı çıktı.

"Lütfen," diye bağırdı Tom, "eşiniz bana kefil olacaktır! Burada mı? Dostları burada mı?" (Birden aklına, Tienjing yok edildiyse, Hester'ın da kentle birlikte yok edilmiş olma olasılığı geldi.) "Lütfen," dedi, "ben Theo Ngoni ve Hester'ın dostuyum."

Telegram: @cinciva

“Karım mı?” Naga dönüp Tom’a dik dik baktı. “Karım memleketine dönüyor. Geldiğinde tabii ki ona senden bahsedeceğim.” Ama bunu bir tehdit gibi söylemişti, söz verir gibi değil.

Kapı gürültüyle kapandı. Tom bir kez daha yalnızdı.

Naga, dışarıda bir an durup düşündü. Adamları bir araya toplanıp, gözlerini korkuyla Batmunkh Gompa’nın dumanlı dağlarına dikti. Onları korkutanın ne olduğunu biliyordu Naga. Tienjing’in yok edilmesinden sonra barbarların, şeytani silahlarını Kalkan Duvar’a yönlendirip kendilerine dağ krallığına giden bir yol açmamış olmaları anlaşılmaz geliyordu. Tienjing’deki felaketten kurtulmayı başaran birkaç havagemisi, şafak vakti buraya geldiklerinde, halkın ve garnizonun yarısı çoktan tepelere doğru kaçmış olsa da, bu bölgeye el sürülmediğini fark etti. Gelgeççiler neyi bekliyordu? (Naga, dün gece Yürüyen Kentler’in de yok edilmiş olduğuna dair raporları görmezden gelmişti. O raporlar hatalı olmalıydı ya da Fırtına’nın kafasını karıştırmak için düşman tarafından beslenen yalanlardı.)

Peki bu Natsworthy denen delinin, Çiçek’in eski gemisine atlayıp buraya gelmesinin anlamı neydi?

“Londra,” diye fısıldadı. “Zavallı Dzhu, bana Londra ile ilgili bir şeyler anlatmaya çalışmıştı.”

Subaylarından biri, Batmunkh Gompa garnizonundan bir yüzbaşı ustalıkla selam verip, “Gecekonducu bölgesinde artan bir faaliyet gözlemliyoruz, Majesteleri. Casus kuşlarımızla onları gözetliyorduk.”

“Kayıt var mı?”

“Bin Merdiven Caddesi’ndeki İstihbarat biriminde bir dosya var.”

“Çabuk onu buraya getir.”

Korkudan yüzü kül rengine dönen, belli ki alevlerin gökyüzünden Batmunkh Gompa’nın tepesine yağmasını bekleyen yüzbaşı selam verip koşarak uzaklaştı. Naga, onun uzaklaşmasını izledi. Bir an özlemle Oenone’ı düşündü, sonra düşüncesini ezip bir kez daha mırıldandı: “Londra…”

Rüzgâr Çiçeği’nin ölümünden sonraki geceyi hatırladı: Alevler içindeki Kuzey Hava Filosu’ndan çıkan duman, aşağıdaki hangarlardan yükselip havaya karışırken Kalkan Duvar’ın üzerinde nasıl beklediğini ve

Telegram: @cinciva

Londra'nın çok uzaklardaki donuk ışıklarının nasıl parıldadığını. General Naga'ya öyle geliyordu ki, bu dünyanın başına gelen bütün belaların kaynağı Londra'ydı.

Telegram: @cinciva

42
CENAZE DAVULU

O öğlen, sis dağıldığında ve kirli gün ışığı yıkıntı alanının üzerinde belirdiğinde, Londra halkı belediye başkanlarını gömdü. Acil Durum Komitesi'nin, kollarına siyah yas kuşağı bağlı, kel, sekiz üyesi, ihtiyar Tarihçi'nin kefene sarılmış bedenini, pas tepelerinin arasındaki az kullanılan, dolambaçlı patikada taşırken, Londra'nın kalanı da onları takip etti. Timex Grout, eski bir yağ tenekesinden yapılma davulla ağırbaşlı, sabit bir ritim tutturdu. Enkazın içinden ötedeki ovalara, nöbetçilerin şarj edilmiş yıldırım silahlarıyla sürekli kontrol altında tuttukları, birkaç İz Sürücü kuşun hâlâ dönendiği alaca gökyüzüne doğru yankılandı *güm güm güm* sesleri.

Onu Putney Vadisi'nde, moloz yığınlarının arasında, ağaçların sık yetiştiği ve MEDUSA gecesinden sonra ölen diğer bütün Londralılar'ın mezarlarına gölge yaptığı yosunlu bir alana gömdüler. Üzerine toprak örttüler ve yattığı yere, üzerinde loncasına ait "zamanda geriye bakan göz" simgesinin kazındığı metal bir tabela diktiler. Lavinia Childermass, ihtiyar adamın ruhu Güneşsiz Ülke'ye vardığında, Londra'nın yaratıcısı Quirke'e, onu hoş karşılaması için dua etti. (Mühendis olduğu için, tanrılara ya da ölümden sonra hayata inanmıyordu, ancak Pomeroy'un başkan vekili olduğu kadar dostuydu da, o yüzden bu törenin gerekliliğini kavrayabiliyordu.) Sonra Clytie Potts öne çıkıp, ince, belli belirsiz bir sesle Tanrıça Clio için bir sevinç şarkısı söyledi.

"Burada olup Yeni Londra'yı molozlardan o çıkarmalıydı," dedi Len Peabody, bunca adaletsizliğe öfkeyle.

"Şimdi," dedi Bay Garamond, "yeni bir belediye başkanı seçme zamanı."

"Yeni belediye başkanı Lavinia olacak," dedi Clytie Potts. "Bay Pomeroy'un isteği buydu."

"Bay Pomeroy öldü," dedi Garamond. "Komite karar vermeli. Ayrıca tutsaklara ne yapacağımıza da karar vermeliyiz."

Telegram: @cinciva

Wren'in cenazeye katılmasına izin verilmemişti. Diğer Londralılar onun adına rica etmişlerdi, ancak burnu şişerek normalin iki katına çıkmış ve patlıcan rengini almış Garamond geri adım atmamış; onun ve Theo'nun, Yeşil Fırtına'nın tehlikeli birer ajanı olduklarından kilitli kalmaları gerektiğinde ısrar etmişti. Yıllar önce enkazda buldukları, bir zamanlar Circle Park'ın hayvanat bahçelerindeki hayvanların tutulduğu ve Garamond'un, Londra'nın güvenliğini tehdit edeceğini düşündüğü davetsiz misafirleri, katilleri ve çatlakları alıkoymak için belirlediği, Çömel Çıkmazı'nın rutubetli bir köşesinde bekletilen iki kafese koyuldular. Bu kafesler daha önce hiç kullanılmamıştı. Askerleri, Wren'le Theo'yu özür dilercesine içeri tıkıp parmaklıkları kilitlerken, Garamond onları memnuniyetle izliyordu.

Wren orda, gölgelerin arasında, kafesin tek eşyası olan şiltenin üzerinde, yıkıntı alanından kalp atışı gibi *güm güm güm* eden cenaze davullarının boğuk sesi eşliğinde, Chudleigh Pomeroy için dua etti.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Theo kafesinden. Çıkmaz'ın bu köşesi karanlık olmasına rağmen, Wren, Theo'nun parmaklıkların arasından ona baktığını seçebiliyordu. Uzanırlarsa, parmak uçları birbirine değebiliyordu. "Bize şimdi ne yapacaklar?"

Wren bilmiyordu. Bu şekilde suçlanıp hapsedilmiş olması çok kırıcıydı, ama aptal, ihtiyar Garamond'dan ve Londralı dostlarından korkmak zordu onun için. Er ya da geç sorunun çözümleneceğinden emindi. Yine de bunları düşünecek metaneti yoktu; Bay Pomeroy'un yasını tutmakla ve babası için endişelenmekle meşguldü.

Az uyuyup, az konuştular. Wren, saman çöpleriyle kafesin zeminine şekiller çizdi. Gün ağır ilerledi. Akşam herkes yemek için ortak yemekhaneye toplandığında, Angie Peabody onlara yemek ve su getirdi. Teneke kaseleri parmaklıkların arasından iterken gözlerini Wren'den kaçırdı.

"Angie?" dedi Wren. "Garamond'un hakkımızda söylediklerine *inanmıyorsun,* değil mi? Casus falan olmadığımı biliyorsun."

"Ağtık neye inanacağımı ben de bilmiyoğum," diye yanıtladı kız kısık sesle. "Tek bildiğim, siz geldiğiniz günden beği buğada belanın eksik olmadığı. Dün lanet kuşlağ geldi, sonğa da senin şu ağkadaşın... Saab çok kötü yağalandı Wğen, biğ daha göğüp göğmeyeceğini bilmiyoğuz. Yağası hiç geçmeyecek, ama sen bi pağça olsun umuğsamadın. Dün akşam eğkek

Telegram: @cinciva

ağkadaşın mı ağtık nediğ, onunla öylece gittin... Dışağıdan bakınca pek iyi göğünmüyoğ, di mi?" Wren utançtan serseme döndü. Saab'ı ya da saldırıda yaralananları düşünmeye pek vakit ayırmadığı doğruydu; aklı fikri Theo'daydı. "Yaptığım şey yanlıştı," diye itiraf etti. "Ama bu beni Yeşil Fırtına ajanı yapmaz ki. Angie, bir hafta önce Garamond bizim Sürgühöyük'le aynı tarafta olduğumuzu ve Wolf Kobold'u buraya babamla benim getirdiğimizi söylüyordu. Hatırladın mı?"

"Kobold'un da söylediğiniz kişi olduğunu nasıl bilelim?" diye karşı çıktı Angie. "Sürgühöyük denen memleketine gitmek için kaçtığını söylüyorsunuz. O da pekâlâ Yeşil Fırtına olabilir. Şimdi Batmunkh Gompa'da ya da başka bir yerde güvendedir belki."

Wren'in aklına babasını getirdi bu sözler. Angie'ye dokunmak için parmaklıklardan uzanınca, kız hemen geri çekildi. "Angie, beni buradan çıkarmalısın! Babamın peşinden gitmenin bir yolunu bulmam gerek..."

Angie, geriye bir adım daha atarak gölgelerin içinde kayboldu. "Bay Garamond, sizinle konuşmamamız gerektiğini söylüyor," dedi.

Wren kendini şiltenin üzerine attı; şilte de Wren'i keskin, paslı bir yay gibi böğrüne çarpıp dürterek ödüllendirdi. "Özür dilerim Theo," dedi.

"Senin suçun değil ki."

"Benim suçum. Sana o mektubu yazmasaydım, sizinkilerin yanından ayrılmamış olacaktın. Buraya hiç gelmemiş olacaktın."

"Bulutların Üstü'nde, Pennyroyal'ın yüzme havuzunun yanında o öğleden sonra benimle konuşmasaydın, Fırtına saldırdığında ya ölmüş ya da esir düşmüş olacaktım, böylece benim için endişelenmek zorunda kalmayacaktın."

Wren kafesinden uzanıp Theo'nun parmaklarına dokundu. Tırnaklarının sert ve sıcak kavislerinde, tırnağının hemen yanındaki sertleşmiş derisinde, parmak uçlarının kıvrımlarında, sanki minik bir Braille alfabesinin noktalarına dokunur gibi elini gezdirdi.

İkisi, o gece geç vakitlerde, Wren'in kendilerini ziyaret etmesini bekleyebileceği en son kişi tarafından uyandırıldı. "Wren?" dedi bir ses. Wren gözlerini açtığında, kafesinin kapısının hemen dışında çömelmiş Lavinia Childermass'ı gördü. Mühendis'in elinde, mavi camdan bir gölgeliği olan elektrikli bir fener vardı. Fenerin boğuk ışığında, kel kafası

Telegram: @cinciva

yabancı bir ay gibi parlıyordu. Wren toparlandı, yay-şiltesinden bir kez daha zıpkın gibi fırladığında, yan kafesteki Theo'nun da hareketlendiğini duydu.

"Wren, tatlım, uyanık mısın?"

"Sayılır. N'oluyor? Babam mı geldi?"

"Yok, dönmedi çocuğum."

"O zaman..."

"Artık yeni bir belediye başkanımız var," dedi Mühendis. "Komite bu akşam başkanı seçti."

"Ama sizin Bay Pomeroy'un vekili olduğunuzu sanıyordum. Ben sanıyordum ki-"

"Komite, bir Mühendis'in belediye başkanlığı yapmasının pek akıl kârı olmayacağına karar verdi," dedi Dr. Childermass sakince. "Crome'un rejimini henüz unutmadılar. Savaşın da yaklaştığını düşününce, *güvenlik* geçmişi olan birini seçmenin mantıklı olacağını düşündüler."

"İnanmıyorum, yoksa-"

"Bay Garamond, Londra'nın yeni belediye başkanı oldu, Wren. Onu desteklemeleri için Komite'nin korkularını kullandı. Üzgünüm, ama birçok kişiyi de size karşı doldurduğunu söylemek zorundayım. Sanırım Londralılar'ın çoğu artık senin, Theo'nun ve babanın, bu kuşlarla ve zavallı Chudleigh'in ölümüyle ilginiz olduğuna inanıyor."

"Ama-"

"Şşşşş! Galiba seni affedecekler Wren, ne de olsa bir Londralı'nın kızısın. Ancak Garamond, Theo'nun öldürülmesini talep edecek. Bu akşam yemekhanedeki konuşmalara bakılırsa, Komite'dekilerin çoğu onun yanında olacak. Bir Mobillik Karşıtı'nın burada kalıp sırlarımızı öğrenmesine izin veremeyeceğimizi iddia ediyor."

"Delirmiş!"

"Belki de, biraz. Paranoyak olduğu kesin. Zavallı Garamond; MEDUSA'nın yaşandığı gece yaşça senden büyük değildi. O anda, Mobillik Karşıtı sempatizanı olduğu için Magnus Crome'un onu hapsettiği Derin Ayrıştırma zindanlarından birinde olduğu için kurtuldu. Felaketten sonraki gün, hayatta kalan bir grubu, hep hayran olduğu Mobillik Karşıtları'nın onlara yardım edeceğini umarak doğuya götürdü. Ancak ovalarda karşılaştıkları askerler onları silahtan geçirdi. Zavallı Garamond, arkadaşlarının cesetleri arasında ölü taklidi yaparak kurtulabildi."

Telegram: @cinciva

“Mobillik Karşıtları’na neden güvenmediğini anlayabiliyor insan,” dedi Theo.

“İyi de bu, insanları öldürmesi için bahane olamaz ki!” diye karşı çıktı Wren. “Hele insanların da ona bu *izni vermesi* için hiç bahane olamaz!”

“Katılıyorum,” dedi yaşlı Mühendis. “Ama hepsi korkuyor; kuşlar, savaş, yeni silah. Bu kadar yıldan sonra yıkıntı alanından ayrılacak olmaları fikri bile onları huzursuz ediyor. İnsanlar korktuklarında, içlerindeki en kötü yan açığa çıkabilir. Bu yüzden sizi şimdi salıvereceğim. Eminim Theo, Fırtına’nın sabit yerleşimlerinin birinde ikinizin sığınabileceği bir yer bulacaktır. Fırtına’nın elinde artık bu yörünge silahı olduğundan, savaşın çok uzun süreceğini sanmıyorum, bu yüzden buradakinden daha az tehlikede olursunuz.”

Naylon paltosunun iç cebinden bir çeşit Eski-Tekno cihaz çıkardı; Mühendisler’in her zaman ceplerinde taşıdıkları türden bir şey olsa gerekti. Konserve açacağına benziyordu, atsineği gibi vızıldıyordu ve Wren’in kafesinin kilidini pat diye açtı. “Çantanı yanımda getirdim,” dedi Dr. Childermass, Theo’nun kafesine geçerken. Gidiyor olduklarına hâlâ inanamayan Wren, çantasını alıp kolunu askılarına sokarak sırtına geçirdi.

“Onu ben taşıyayım,” dedi Theo kafesinden çıkarken.

“Ben hallederim. Sırayla taşırız.”

Dr. Childermass onları Çömel Çıkmazı’ndan çıkan küçük bir geçide götürdü; çatı plakasının en alçak noktasında eğim yaparak toprağa açılan bir deliğe. Mühendis, onlarla birlikte delikten geçtikten sonra ayakta bekleyip, enkaza doğru, ihtiyar bir Mühendis’in insanların el ele tutuşmasını onaylamayacağını düşünüyorlarmış gibi, birbirlerine dokunmak için gölgelerin güvenliğini bekliyorlarmışçasına, ondan uzaklaştıkça gitgide birbirlerine daha da sokularak yürümelerini izledi.

Lavinia gülümsedi. Bir vakitler onun da bir çocuğu vardı, ama o zamanlar Mühendisler Loncası bütün çocukları alıp doğrudan komünal kreşe götürürdü ve bu yüzden küçük Bevis’ini hiçbir zaman tanıyamamıştı. *Çok uzun zaman önce,* diye düşündü ve yaşadığı hüzün ona birdenbire cenaze davulunu ve Putney Vadisi’nde toprağın altında soğuk soğuk yatan Chudleigh Pomeroy’u anımsattı. Mantıklı, disiplinli bir Mühendis olmasaydı, dünyanın yaşamak için fazla hüzünlü bir yer olduğunu düşünürdü.

Telegram: @cinciva

Gölge ve enkaz onları yutana kadar Wren'le Theo'yu izledi. Eh, diye düşündü, *endişelenecek bir şey daha gitti*. Yeni Londra'daki işine dönmek için hızla Çömel Çıkmazı'ndan çıkıp Oluşturma'ya giden yola girdi.

Telegram: @cinciva

43
EVE DÖNÜŞ

Öfke, puslanmış ve kanlanmış ay ışığı altında Kalkan Duvar'ı geçip, Batmunkh Gompa'ya vardığında güneş henüz batmıştı. Yanlarından geçen bir kargo uçağının pilotu, onlara rotalarını değiştirmelerini söylediğinde Tienjing'e gidiyorlardı. "Tienjing yanıyor! Barbarların elinde yeni bir silah var! Gökyüzünden inen bir alev mızrağı! Batmunkh Tsaka da yok oldu! Naga, Batmunkh Gompa'ya kaçtı, ama orası bile cennetten inen bu aleve karşı duramaz! Canınızı kurtarın!"

"Neler oluyor?" diye homurdandı Hester, uzun uçuş sonrasında yorgun ve huysuz halde, bir elini ağrıyan başına bastırarak. "Kentlerin de elinde süper bir silah yok ya?"

"Klasik!" dedi Pennyroyal. "Yıllarca kudretli bir yörünge alevsaçarı bekle dur, sonra aynı anda ikisi birden gelsin."

"BELKİ DE YENİ SİLAHI YÖNETEN KUVVET, FIRTINA DEĞİL," dedi Shrike.

"Ama kentler yok oldu! Gördük! Başka kim yapabilir ki böyle bir şeyi?"

"ÜÇÜNCÜ BİR KUVVET," diye tahmin yürüttü Shrike. "HEM KENTLERDEN HEM DE FIRTINA'DAN NEFRET EDEN VE KARIŞIKLIK YARATMAK İSTEYEN BİRİ."

"Kim?" diye sordu Hester.

"İZ SÜRÜCÜ FANG."

"Ama o öldü!" dedi Pennyroyal. "Ölmedi mi?"

"İLERİ KOMUTADAKİ TEK-YAŞAMLI'DAN DUYDUĞUMUZ DEDİKODU DOĞRUDUR BELKİ," dedi Shrike. "BEN DE YENİDEN DİRİLTİLDİM. YA ONU DA BİRİ YENİDEN DİRİLTMİŞSE?"

"Bu felaketlerin arkasında o mu var sence?" diye sordu Oenone. Korkmuşa benziyordu, ancak bütün bunlardan kocasının sorumlu olmadığını öğrenmek içini rahatlatmış gibi, belli belirsiz bir umutla doluydu sesi.

Telegram: @cinciva

“YENİ SİLAH ATEŞLENDİĞİNDE,” dedi Shrike, “ONU ETKİSİZ HALE GETİRMEDEN ÖNCE İZ SÜRÜCÜ FANG’İN BANA SÖYLEDİĞİ BİR ŞEYİ HATIRLADIM. ODIN DENEN BİR ŞEYDEN BAHSETMİŞTİ. ‘KADİMLERİN GÖKYÜZÜNE ASTIĞI EN BÜYÜK SİLAH.’ PLANLADIĞI ÜZERE ONU UYANDIRDIĞINI TAHMİN EDİYORUM. TİENJİNG’İ, NAGA ORADA OLDUĞU İÇİN VURDU. BATMUNKH TSAKA’YI DA SENİ ÖLDÜRME UMUDUYLA, OENONE ZERO.”

“Ama o öldü!” diye ısrar etti Pennyroyal.

“İlk defa bir konuda haklı,” diye katıldı ona Hester. “Onun kafasını kopardın Shrike. Kalanını da Bulutların Üstü’nden aşağı fırlattın. İşini bitirmiş olmalı bu.”

Ne ki, Oenone’ın canı sıkılmıştı. İleri Komuta’dan bu yana canı sıkkındı ve, “Belki de bitirmemiştir,” dedi. “O çok gelişmiş bir model. Dr. Popjoy içine, benim bile anlayamayacağım deneysel sistemler yerleştirmişti. Birinin parçaları bir araya getirmesi halinde, yeniden…”

Sesi düştü. Mutsuzca omuzunu silkti.

“Aman ne mükemmel,” dedi Hester.

“Yanılıyor da olabilirim…” Oenone pencereye gidip, güneye, Tienjing’den yükselen kirli duman pusuna baktı. “Umarım yanılıyorumdur. Dr. Popjoy’a sormamız gerek. Batmunkh Gompa’ya iner inmez onu çağırırım. Popjoy ne yapılacağını bilir.”

Kalkan Duvar’ın ardındaki kent sessizlik içindeydi, karanlık caddelerinde yalnızca birkaç düzine ışık yanıyordu. Vadinin zeminindeyse daha çok ışık vardı; Batmunkh Nor’un sularında yansıyarak doğuya dökülen bir fener nehri. Halk kaçıyordu, tıpkı Hester’ın buraya daha önceki gelişinde MEDUSA tehdidinden kaçtıkları gibi kaçıyorlardı. İkide bir tüm eşyanızı arabalara yükleyip kaçmak zorunda olduğunuz bu yerde yaşamanın ne kadar garip olduğunu düşündü, ama sonra MEDUSA’nın bundan neredeyse yirmi yıl önce gerçekleştiğini ve Tom’la birlikte *Jenny Haniver*’ın içinde bu kenti terk ettikleri o günden bu yana, yepyeni bir neslin geldiğini hatırlattı kendine.

“Tanrılar,” diye homurdandı, başını bir kez daha ovarak. “Bu işler için artık çok yaşlandım.”

Telegram: @cinciva

Tilki Ruhları, *Öfke*'yi, kayanın üzerindeki eski bir manastırın altında bulunan geçici bir havaalanına yöneltti. Kadim binanın çevresi, ilk bakışta devasa bir yosunla kaplı gibiydi; gri, kahverengi ve beyaz, biçimsiz bir kütle. Hayır, insandı onlar. Kentten kaçan sığınmacılar ve Tienjing'den kurtulanlar, havaalanının sınırları boyunca demirlenmiş hırpani kargo ve askeri araç filosuyla buraya getirilmişti. Kürklere ve battaniyelere sarınmışlar, tentelerin ve çadırların altına sığınmış, soğuktan birbirlerine sokulmuşlardı. Hafif de olsa hâlâ topallayan Hester, arkadaşlarının önünde onların yanından geçtiği sırada insanlar, ayağa kalkıp kıpırdanarak bir tür göz dikme yolu oluşturdular. İnsanlar Leydi Naga'yı ve İz Sürücü'sünü komşularına ve çocuklarına gösterirken, bir fısıltı ağaçlardaki rüzgâr misali kalabalığın içinde gezindi.

Belki de felaketin sorumlusunun o olduğunu; İz Sürücü Fang'i yok etmemiş olsaydı, felaketi yaşayanın kendileri değil gelgeççiler olacağını söylüyorlardı. Belki de onun öldüğünü duymuşlardı. Belki de, Shrike'ı ve Hester'ı da onun yanında görünce, Oenone'ın Gölgeler Salonu'ndan buraya muhafız olarak iki şeytanı alarak gelmiş bir hayalet olduğunu düşünmüşlerdi.

Oenone, yarattığı kıpırdanmanın farkında değildi. İz Sürücü Fang'i aklından çıkaramıyordu. *Popjoy'la konuşmam gerek,* diye düşünerek doğudaki göl kıyısına, ihtiyar İz Sürücü imalatçısının, emekliliğini geçirdiği villaya baktı, ancak akşam pusu gölün üzerinde yoğunlaştığından, Popjoy'un evinin buradan görülüp görülemeyeceğinden emin olamadı.

Manastırın kapısında, yorgun bir astsubay onları karşıladı. "Leydi Naga! Emniyettesiniz! Tanrılara şükür!"

Emniyet, diye düşündü Oenone. Evet, Fang geri dönmüş olsa bile Naga her şeyi çözecekti. Nihayet emniyetteydi. Kocasının Tienjing'deki ekibinden hatırladığı bu çocuğun selamına karşılık verdi: Gözlerinin önüne düşüp duran bir tutam siyah saçıyla sevimli bir çocuktu. Onun kurtulduğuna sevindi. "Kocam burada mı?" diye sordu.

"General sevinçten havalara uçacak! Sizi ona götüreyim!"

Oenone, çocuğun peşinden uzun, oymalı eşikten geçti.

Ne yapacaklarını bilemeyen Hester, Shrike ve Pennyroyal da onu takip etti.

"Bilim insanı Popjoy'u görmem gerek," dedi Oenone rehberine. "Onu bulabilir misin?"

Telegram: @cinciva

Astsubayın yüzü gerildi. “Popjoy öldü, Leydi Naga. Gölün yanındaki evinde öldürüldü, üç hafta kadar önce. Sanırım İz Sürücüler’inden biri arıza yapıp onu…” Omuz silkti. “Başına gelenleri duydum. Hiçbir insan bunları yapacak güce sahip olamaz.”

Oenone, Hester’a baktı. “ONU ÖLDÜREN İZ SÜRÜCÜ’YÜ BULDUNUZ MU?” diye sordu Shrike.

Bir İz Sürücü’nün onunla konuşması çocuğu altüst etmişti. Toparlanıp, “Hayır,” dedi. “Popjoy’un havayatı çalınmış. Katil deneysel bir modelse, belki kaçmayı akıl edebilmiştir. Popjoy’un evinde bulunanlar… korkunç şeyler.”

Oenone’a hitap ediyordu, ama gözleri onu geçip arkadaşlarına yönelmişti, sanki kim olduklarını ve onları Naga’nın acil durum kışlasına almakla doğru yapıp yapmayacağını ilk kez merak ediyordu.

“Bunlar benim dostlarım,” dedi Oenone hemen ve onları tanıştırdı: “Bay Shrike, Profesör Pennyroyal, Bayan Natsworthy.”

Çocuk kaşlarını çattı. “Natsworthy mi?”

Oenone’ı kenara çekti ve ikisi bir süre Shan Guo dilinde bir şeyler konuştular. Hester, Natsworthy adının birkaç kez daha zikredildiğini duydu. Omuzundaki büyük tabancaya uzanıp emniyet kilidini gevşetti, sonra Shrike’a dönüp, “Ne konuşuyorlar?” dedi.

İz Sürücü çeviri yapma fırsatı bulamadan, Oenone gülümseyerek yaklaştı. “Hester,” dedi, “kocan burada!”

O garip dilinde de söyleyebilirdi bunu, diye düşündü Hester, zira söylediği, hiçbir şey ifade etmemişti ona.

“Tom Natsworthy,” dedi Oenone ve Hester’in elini tutup gülümsedi. “Anna Fang’in eski gemisiyle gelmiş bu sabah…”

“Yoo,” dedi Hester inanmayarak, inanmayı istemeyerek.

“Bu kayalığın aşağısındaki rıhtım gözlerinde bir hücreye konmuş. Ama merak etme; Naga’ya onu derhal bırakmasını söylerim. Hadi hemen onun yanına git.”

“Ben mi? Hayır.”

“Git.” Oenone, yüzüğünü çıkarıp Hester’ın eline tutuşturarak parmaklarıyla kapattı. “Al bunu, muhafızlara seni benim gönderdiğimi söyle. Bay Shrike sana çevirmenlik yapabilir. Onunla konuşmana izin verirler. Kocamın onu serbest bırakacağına dair emrinin de kısa sürede geleceğini söyle.”

Telegram: @cinciva

“Ama o beni görmek istemez. Başka birini gönder.”

“Sen hâlâ onun karısısın.”

“Yaptığım şeyleri bilmiyorsun.”

Oenone parmak uçlarında yükselip onu öptü. “Affedilmeyecek hiçbir şey yoktur. Hadi git, ben de Naga’yla konuşayım.”

Hester döndü, yanında Shrike’la birlikte gitti. Koridordaki herkes, onun kim olduğunu merak ederek dönüp baktı.

Pennyroyal bir yere gidemedi. “Demek Tom burada, ha?” dedi. “Bu Natsworthy’ler olur olmadık yerlerde bitiyorlar. İzin verirseniz, ben sizin yanınızda kalayım, İmparatoriçem. Şu bahsettiğiniz küçük ödül vardı ya…”

“Elbette Profesör,” dedi Oenone ve labirentimsi koridorlarda astsubayın peşinden giderken onu da yanına aldı. Burada tapılan tanrının adı, kendi tanrısınınkinden farklıydı, ancak bu oymalı tavana ve kireçli duvarlara sinmiş yüzyıllık dualar ve tütsü kokuları ona huzur vermişti. Güngüzeli renkli cüppeleri içindeki rahipler kapı eşiklerine doluşmuş izliyorlardı. Yeşil Fırtına subayları ona bakarak yanından geçtiler. Birçoğu onu gördüğüne memnun olmamıştı, ama umursamadı Oenone. Buraya gelebildiğine şükrediyordu! Hester’ı kocasına kavuşturabildiği için memnundu ve şimdi de Naga’ya kavuşacağı ânı mutlulukla bekliyordu.

Kadim kapıya üç basamak daha. Astsubay kapıya vurdu, sonra Oenone geçsin diye kapıyı açık tuttu. Pennyroyal da onunla birlikte içeri girdi. Gri pelerini içinde, Yeşil Fırtına’nın yüksek rütbeli subaylarından biri gibi görünüyordu ve Oenone’ın peşinden General Naga’nın derme çatma karargâhına girerken içerideki muhafızlar ona selam verdi.

Haritalarla kaplı büyük bir masanın etrafında onlarca kişi vardı; Naga’nın hükümetinden kalan şapşallar. Birkaçı Oenone’ı gördüğüne memnun olmuştu. Gözlerini haritadan kaldıran Naga ona bakmakla yetindi sadece. Yüzünde yaralar ve kesikler, zırhında da çentikler vardı, iyi olan eli de kirli bir bandajla sarılmıştı. Ne ki yaşıyordu.

“Tanrıya şükür!” dedi Oenone mutlulukla. Onu kucaklamak istedi. Ancak Fırtına’nın liderine alenen, subaylarının ve danışmanlarının önünde sarılmak hoş kaçmazdı, o yüzden kendini tutup gözlerini ondan kaçırdı ve eğilerek, “Majesteleri,” dedi.

Naga hiçbir şey söylemedi. Naga’nın onu ne kadar özlediğini bilen zeki adamları, gözlüklerini ittirip silah arkadaşlarıyla bakışarak haritaları,

Telegram: @cinciva

kılıçları, miğferleri toplayıp odanın çeşitli kapılarına doğru yönelmişlerdi ki, Naga onları geri çağırdı. Naga henüz karısına bir şey söylememişti.

"Tienjing'i duydum," dedi Oenone.

"Gökyüzünden geldi," dedi kocası, Oenone'ın yüzüne bakarak. "Yörüngelerin birindeki eski şeytani silahlardan biri olduğunu düşünüyoruz. Bir ışık parmağı... enerji... dokunduğu her şeyi yok eden... Bana sorma. Tienjing'i vurduğunda, bir merdivenin ağzında sırtüstü yatıyordum." Hareketlenmek istedi, ancak hırpalanmış dış iskeletinin omuzundaki çarklar gıcırdayıp takıldı. "Lanet olsun!" diye mırıldandı.

"Bakayım," dedi Oenone, ona dokunmak için bir bahane bulduğuna sevinerek. İzleyen subaylar geçsin diye ona yol verdi, ancak Oenone, omuz parçasını yerinde tutan cıvataları sökmek için hamle yaptığında, Naga'nın sargılı yumruğu başının tam yanına geldi. Yana düşüp başını masaya çarptı, kırılan fincan ve pusula iğnelerinin arasına devrildi. Naga'nın subaylarından birkaçı haykırdı, Oenone içlerinden birinin, "General! Lütfen!" dediğini duydu.

"Naga..." dedi Oenone. Olanlara inanamıyordu. Dış iskeletinin arızalandığını ve yumruğunun istemeden savrulduğunu sanmıştı. Ancak yüzüne baktığında, yumruğun bilerek atıldığını anladı.

"Hepsi senin suçun!" diye bağırdı Naga. Mekanik eli uzanıp Oenone'ın saçını avuçladı. Bir çuval gibi havaya kaldırdı. "Bak, barışın bizi ne hale getirdi! Barbarlara insanca davranmamı söyledin, ama onlar bizi yok ediyor!"

Oenone böyle bir şey olacağını hiç düşünmemişti. Öfkesiyle nasıl baş edeceğini bilmiyordu. "Hayır, hayır, hayır," dedi. "Yürüyen Kentler de yok edildi, onların yandıklarını gördüm. Raporları duymuş olmalısı-"

"Yalan!"

"Naga, iz Sürücü Fang geri döndü! Bu şeyi o kumanda ediyor!"

Odada bir homurdanma oldu; endişeli ve yadsıyan haykırışlar.

"Düşün," diye yalvardı Oenone. "Brighton'dan gelen raporlar. Kar Körüğü İli'nde bulunan salyangoz... Silahın gelgeççilerde olduğunu düşünmemizi istiyor, böylece bize karşı da kullanabiliyor! İz Sürücü Fang çıldırmış! Bu şeyle konuşmak için kullandığı vericiyi bulup-"

"Yalan!" dedi Naga. "Nereden kumanda edildiğini çoktan buldum. Yine Londralı Mühendisler, tıpkı MEDUSA gibi. Bu kadar uzun zamandır göz yumduğumuz gecekonducular, birkaç haftadır hareketlenmeye

Telegram: @cinciva

başlamışlardı zaten, şimdi de bunlar oldu." Masadaki yığının arasından bir fotoğraf aldı. Londra'nın, casus kuşlarca havadan çekilen bir görüntüsü. "Bak! Kel kafalarını görebilirsin! O enkazı ceset kurtları gibi istila etmişler! Bugün de Londralı'nın biri saçmasapan bir hikâyeyle gelip, izlerini kaybettirmeye çalıştı. Yine MEDUSA! Her şey Londra'yla başlayıp Londra'yla bitiyor!"

"Peki ya Dr. Popjoy?" diye geveledi Oenone. "Fang'in, onarılması için belli ki ona ihtiyacı vardı, işi bitince de onu öldürdü..."

"Popjoy da bir Mühendis! Bizim tarafımıza geçtiğini sanmıştık, ama başından beri Lonca adına çalışıyormuş! Villadaki ceset öylesine ezilmiş ki, bir başkası da olabilir ölen! Eski ustan kendi ölümünü tasarlayıp, silahı harekete geçirmelerinde eski Mühendis dostlarına yardım etmek için Londra'ya kaçmış."

"Hayır," diye fısıldadı Oenone. Ne var ki Naga'nın teorisi akla yatkın geliyordu. Ona hatalı olduğunu göstermeyi nasıl umabilirdi?

Derin derin nefes alan Naga gözlerini karısına dikmişti. "Sen de onların planının bir parçasıydın, değil mi Zero?" dedi. Sesi şimdi yumuşamıştı, ama buz gibiydi. "En başından beri onların adamıydın, Alotyalı cadı. Seni Yeşimtaşı Tapınağı'na ilk getiren Popjoy'du. Ne kadar utangaç, ne kadar tatlı görünüyordun! Ama önce Fang'i yok ettin, sonra kulağıma barış, aşk fısıldayarak benim aklımı karıştırdın." Kılıcını çekti. "En başından beri, yeni silahları hazır olana kadar gelgeççilere zaman kazandırmaya çalışıyormuşsun!"

Oenone, çaresizce titremesini kontrol etmeye çabaladı. Ellerini kocasına uzattı. "Lütfen inan bana. Sana asla ihanet etmedim. Tek istediğim şey barıştı."

Naga ona bir kez daha vurdu; mekanik yumruğundan afallatan bir darbe. Oenone ağlayarak dizlerinin üzerine çöktü, fışkıran kanı durdurmak için elleriyle burnunu kapattı. Naga, Oenone'ın kafasını geriye atıp kılıcını çekti. Ancak fenerin ışığı altında çırılçıplak kalan narin boynu öyle kırılgan ve öyle solgundu ki, koparmaya yüreği elvermedi. Saç diplerindeki ölü derilerde kepekler, küçük kulaklarının arkasında da pislik vardı, tıpkı bir çocuk gibi.

Naga kılıcını indirip, harita masasının ahşabına gömdü. Oenone ağlaya ağlaya ayağının dibine kapaklandığında, arkasına dönüp subaylarına, "Alın

Telegram: @cinciva

şunu!" diye bağırdı. "Zindana atın! Bundan sonra barış lafı duymak istemiyorum!"

Oenone kapıya doğru sürüklenirken Naga bakmamaya çalıştı. Ateşkese karşı olan birkaç fanatik, "Öldür onu!" diye bağırdı. Birisi kendi kılıcını çekmişti bile. Arkadaşları onu durdurmasaydı, Oenone'ı oracıkta doğrayacaktı.

"Hayır!" diye bağırdı Naga. Ağır kapı karısının ardından kapandı. Onun korku dolu yüzünü göremediği için şimdi güçlü olmak daha kolaydı. "Hain Zero'nun kellesini, Batmunkh Gompa'nın ana meydanında, herkesin gözü önünde bizzat ben uçuracağım!"

Onu dinleyenlerden birkaçı, en az Oenone kadar ıstıraplı görünüyordu, ancak diğerleri bu habere sevindi, kimi tezahürat bile yaptı.

"Önce," dedi Naga, "toplayabildiğimiz kadar gemiyi toplayıp Londra'ya uçacağız. Barbarların vericisini ele geçirip yeni silahı onların kentine çevireceğiz! Bu savaş daha bitmedi! Peşimden gelin, dünyayı yeniden yeşillendirelim!"

Telegram: @cinciva

44
ALEV SÜTUNU

"Affedilmeyecek hiçbir şey yoktur," demişti Oenone, ancak Hester, rıhtım gözlerine çıkan uzun merdivenleri soğuk rüzgârın eşliğinde inerken, kimsenin affedemeyeceği şeyler yaptığını düşünüyordu. Tom'a ne söyleyebileceğini bilmiyordu; Tom'un ona söyleyebileceklerini düşünmek bile istemiyordu. Ancak Tom'un, çatılarını gözlerdeki büyük lambalardan yansıyan ışıkların aydınlattığı, aşağıdaki o küçük binalardan birinde tutulduğu fikrinden de nefret ediyordu. Aşağıda çok fazla şey oluyordu; havagemilerine yakıt dolduruluyor, erzak yükleniyordu ve içlerinden biri de, Fırtına'nın beyaz savaşgemileri arasında, o bildik pas kırmızısı balonuyla *Jenny*'ydi.

Her şey bulanıklaştı. Hester giysisinin koluyla gözünü silmek zorunda kaldı. Oenone'la Pennyroyal burada olmadığı ve ağladığını görmedikleri için mutluydu. Yalnızca Shrike vardı yanında (merdivende, arkasından gelen ayak seslerinin güçlü, rahatlatıcı seslerini duyabiliyordu) ve Shrike onu daha önce de ağlarken görmüştü.

Rıhtım gözlerinin arkasındaki dar koridorda bir keşmekeştir gidiyordu; Fırtına sarhoş gibiydi ve gemilerin hazırlanması gibi basit bir iş bile, farklı dil ve lehçelerde konuşan farklı birimlerin hayatta kalan üyeleri arasında tartışmaya ve kargaşaya dönüşüyordu. Aralarından geçerken Hester göğsünde ve boğazında bir sıkışma hissetti; Tom'u görme düşüncesinin gitgide artan paniği.

Hücrelere nasıl gideceğini sormak için yanından geçen bir pilotu durdurdu ve Leydi Naga'nın meşe yaprağı yüzüğünü gösterdiğinde adamın eğilip selam vermesi hoşuna gitti. Ne var ki gösterdiği binaya çıkan taş basamakları tırmandığı sırada, arkasından ayak sesleri duydu.

"TEK-YAŞAMLI PENNYROYAL BU," dedi Shrike.

"Ne istiyor bu *adam*?" diye homurdandı Hester; yine de Tom'la buluşmasını geciktirmek için bir bahane bulduğuna içten içe sevindi.

Telegram: @cinciva

Pennyroyal basamakları çıkıp soluk soluğa yanına geldi. Hester, onu görür görmez bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı. “Hester! Shrike!” dedi Pennyroyal nefesi kesilerek. “Poskitt’e şükürler olsun! Kaçmalıyız! Yani uçarak! O hain Naga.. !”

“Ne oldu?” dedi Hester.

Pennyroyal, felaketin boyutunu anlatabilecek büyüklükte hareketi bulabilmek için ellerini sağa sola salladı. “Neler olduğunu bilmiyordum; dillerini anlamıyorum, ama aşağıdaki adamlardan bazıları aralarında Anglice konuşuyorlardı ve onun hain olduğunu söylüyorlardı...”

“Kimmiş hain?” Hester, Pennyroyal’ın pelerininin yakasını tutup adamı sarstı. “Ne oldu Pennyroyal? Oenone nerede?”

“Ben de sana onu diyorum işte! Zindanda! Zavallının küçük burnunu kırdı o ızbandut! Bu felaket silah konusunda onu suçluyor. Kentler yenildiği zaman onun kafasını vurduracağını söylüyorlar. Zavallı çocuğum! Ah merhametli Clio!”

Pennyroyal gerçekten üzülmüştü. Adamın söylediklerini anlamaya başladıkça, Hester’ın da içine bir keder ve acıma duygusu çöktü. Bunu her zamanki yöntemiyle gösterdi, yani öfkelenerek. “Yani her şey boşa mı gitti? Girdiğimiz belalar, geldiğimiz onca yol? Theo’yu kaybetmek? Onu, başka bir zindana girsin diye mi çıkardık ilkinden? Bu saftirik inek kendini zindana sokturmadan bir dakika geçiremiyor mu?” Yukarıdaki binaları sessizce izleyen Shrike’a baktı. “Yapabileceğimiz bir şey var mı? Onu çıkarabilir miyiz?”

“Katiyetle olmaz!” dedi Pennyroyal ânında. “Bir kulenin tepesine kilitledi onu. Başına da İz Sürücüler ve gülleatarlı adamlar dikti.”

“ORADA ÇOK FAZLA TEK-YAŞAMLI VAR,” diyerek ona katıldı Shrike. “DÜZİNELERCESİNİ ÖLDÜRMEM GEREKİR. BUNU YAPAMAM, ZATEN DOKTOR ZERO DA YAPMAMI İSTEMEZDİ.”

“Kendi kıçımızı kurtarmamızı isterdi o!” dedi Pennyroyal kararlılıkla. “Peki ya birileri bizi de arıyorsa? Deli arılar gibi koşturuyorlar yukarıda, harekete geçip zavallı kentlerden birine saldırmaya hazırlanıyorlar. Bizi de burada başıboş bırakacak değiller ya? Oenone’ın hain olduğunu düşünüyorlarsa, bizim de hain olduğumuzu düşünecekler ve seti tamamlamak için *bizim* kellemizi de isteyecekler.” Hester arkasını döndüğünde, Pennyroyal ağlaya ağlaya onun sırtına yapıştı. “Hester, gemin burada, beni buradan çıkar...”

Telegram: @cinciva

Hester dönüp adamı itekledi. Pennyroyal kırgın bir haykırışla geriye düşüp, merdivenden yuvarlandı. “Birlikte buraya kadar gelmemiz bile çoktu,” diye bağırdı Hester. “Sana Gökliman’da da söyledim; seni gemimde istemiyorum. Kendi başının çaresine bakabilirsin.”

Pennyroyal arkasından bir şeyler bağırdı, ancak Hester dönüp bakmadı. Rıhtım gözlerindeki gürültünün arasından başka sesler de duyabiliyordu: Aşağıda, Fırtına’dan hayatta kalanların Oenone’ın tutuklanışını kutladıkları yerden tezahüratlar ve trompet sesleri geliyordu. Zindanın kapısındaki muhafız da bu sesleri duydu ve adamın şaşırdığını görünce Hester’ın içi rahatladı. Bu külüstür limanda iletişim berbattı; ne telefon ne de konuşma borusu vardı, yalnızca ellerinde mesajlarla bir oraya bir buraya koşturan küçük oğlanlar vardı. Oenone’ın gözden düştüğünün haberinin buraya varması birkaç dakikayı, yanındaki dostlarının eşkallerinin yayılması da birkaçtan fazla dakikayı bulabilirdi.

Gerçekten de meşe yaprağı yüzüğü gören zindan personeli eğilip selam verdi. Shrike, Hester’ın anlamadığı bir dilde oraya neden geldiklerini açıklarken, Hester da içeri buyur edildi. Adamın biri koşup ağır bir kapının kilidini açtı ve Hester’ı buyur etti. “Burada bekle,” dedi Hester, Shrike’a ve içeri girdi. İçerisi bir gaz lambasıyla aydınlatılmıştı ve hafifçe titreşen ışıkta, Hester tutsağın yatağında doğrulup, yüzünü ona doğru çevirdiğini gördü.

Muhafız kendi dilinde bir şeyler söyledi, ama ikisi de fark etmedi. “Tom?” dedi Hester.

Tom ayağa kalkıp yanına geldi. Hiçbir şey söylemedi; Hester bunu, onu gördüğüne çok şaşırmasına verdi; onun gerçekten Hester olduğuna inanamamasına verdi.

Tom’un, onun Shan Guo’da olduğunu zaten bildiğini bilmiyordu. Gerçekten de, Theo’nun dediğine bakılırsa, Tom onun birkaç gündür burada olduğunu sanıyordu. Zindanın kapısı açılıp da Hester’ın içeri girmesi onu şaşırtmıştı, ama tam anlamıyla değil; konuşamamasının sebebi de şaşkınlığı değildi. Hester onu müthiş incitmişti ve aklına geldiğinde hâlâ öfkeleniyordu. Ne var ki, şimdi birkaç metre ötesinde dikilirken, açık kapıdan giren esintide o tanıdık kokusu burnuna gelirken, onu hâlâ sevdiğini de fark etti. Konuşamıyorsa, bunun sebebi söyleyecek birçok farklı şeyinin olmasıydı.

“Evet,” dedi Hester acemice. “Tekrar buluştuk!”

Telegram: @cinciva

“Wren’i Londra’da bıraktım,” dedi, ilk sorusunun bu olacağını tahmin ederek.

“*Londra*’da mı?”

“Theo yanında, merak etme, güvende, ama…”

“Theo Ngoni mi? Yaşıyor mu o?”

“Londra’ya geldi. Seni gördüğünü anlattı. Ne kadar cesur davrandığını… Leydi Naga’yı kurtardığını…”

Muhafız gözlerini dikmiş bakıyordu. Hester, tüfeğini omuzundan indirip Tom’a doğrulttu ve yarım yamalak Havasperanto’suyla muhafıza, “Mahkumun zincirini çöz, onu götürüyorum,” dedi.

Muhafız omuzunu silkti; Hester, söylediğini anladığından emin olamadı, ama muhafız az buçuk fikir edinmiş gibiydi. Tom’u duvara bağlayan zincirleri hemen çözdü. Hester, Tom’u kolundan tutup, diğer muhafızlara da başıyla selam vererek, bir an önce oradan çıkardı. Tom, yaptıklarından sonra onunla gitmeyi kabul etmese miydi, ona artık güvenmediğini söylese miydi bilemedi. Ancak şu an bunun için uygun zaman değildi; hem bir parçası Hester’ın yeniden kontrolü ele almasından memnundu.

Shrike dışarıda bekliyordu. Tom, İz Sürücü’nün ölü yüzü dönüp kendisine bakınca, irkilerek geriye adım attı.

“Sorun yok,” dedi Hester. “O artık dostumuz.”

“Tabii,” dedi Tom, Theo’nun ihtiyar İz Sürücü’yle ilgili anlattıklarını hatırlayarak; ama yine de inanmakta güçlük çekiyordu. “Merhaba Bay Shrike. Sizi öldürdüğüm için özür dilerim.”

Shrike belli belirsiz eğilerek, “ÜZERİME ALINMAMIŞTIM,” dedi.

Tepelerindeki gökyüzü, bir çığlık ve kükreme seliyle yırtılarak uzun bir dikiş gibi açıldı. Gün gibi aydınlık, ölüm gibi beyaz bir ışık onları boğdu. Yer sarsıldı. Shrike başını tuttu, gözleri alazlanıp titredi. Rıhtım gözlerindeki askerlerle istifçilerin bağrışları, korku dolu birer çığlığa dönüştü. Hester da bir çığlık atıp kollarını Tom’a dolayarak onu kendine çekti. Ne var ki, tepelerinde tutuşan ışık kılıcı, Batmunkh Gompa’yı hedef almamıştı. Tutuşarak ve çığlıklarla daha güneydeki dağların üzerine düşmüştü; bakılamayacak kadar parlak, idrak edilemeyecek kadar uzundu. Gökyüzü buğuyla doldu ve mavi yıldırım sicimleri çatırdayıp alazlandı.

“Ne oluyor?” diye bağırdı Tom. “Orada hiç kent yok…”

Telegram: @cinciva

Parlaklık azaldı; çığlık bir gök gürültüsüyle sona erdi ve gece gittiği yerden döndü. Yer hâlâ sarsılıyordu. Hester, Tom'u hâlâ sıkı sıkıya tutuyordu. Shrike tıslayıp başını sallayarak kendine geldi. Işığın göründüğü yerde bir bulut sütunu kalmıştı ve ucuna kızıl bir kor toplanıyordu; dağların arasında bir kaynak kıvılcımı.

Tom insanların, "Zan Shan!" diye bağırdıklarını duydu. "Zan Shan!" dedi o da. Çok korkmuştu. Hester'ın sarılması onu bir an rahatlatmış, ancak olanları hatırlayıp onu tekrar itmişti. "Yönünü Zan Shan'a çevirdiler! Kutsal yanardağ püskürüyor!"

"Kim bir yanardağı püskürtmek ister ki?" diye sordu Hester, Tom'u kucakladığı için kendine kızarak. Etraflarında çanlar çalıyor, düdükler öttürülüyor, beyaz gemiler geceye yükseliyordu. Silahın bir daha ne zaman vuracağını kim bilebilirdi!

"Hadi," dedi Hester.

Kalabalık limanda zikzak yaparak *Jenny*'nin demirlendiği göze yürüdüler. Bir grup Yeşil Fırtına pilotu ona doğru koşuyordu. Hester bağırarak gemiyi kendisinin alacağını söyledi. Balonun kıç tarafındaki bir lombar kapağı açıldı; Hester ürkmüş yer mürettebatına bağırarak kapıyı kapatıp geri çekilmelerini söyledi. Adamlar omuz silkip selam verdiler, ancak uzaklaştıkları sırada bir rıhtım subayı aceleyle gelip Havasperanto bir şeyler bağırmaya başladı. "Görev emriniz nerede? Hangi birliktensiniz? Tüm gemilere, barbarlara karşı General Naga'nın yapacağı saldırı nedeniyle el koyuldu!"

"Hayır." Hester elini uzatıp Oenone'ın yüzüğünü gösterdi. "Bu gemiyi ben alıyorum; Leydi Naga'nın emri."

Adam, yüzüğü gördüğü sırada tam selam vermek üzereydi ki, onun kime ait olduğunu anlayınca durdu. "Leydi Naga, Kentsel Darwincilik komplosunun bir ajanıdır!" diye bağırdı, arkasına dönerek. "Onun arkadaşları! Buradalar! Hain Zero'nun yandaşları bu-"

Hester uzattığı elini yumruk yapıp adamın önce karnına, iki büklüm olduktan sonra da kafasına vurduğu sırada, yüzük de ışıl ışıl parladı. Aklından adamı öldürmek geçti, ancak Tom izliyorken bunu yapmak istemedi. Nefesi kesilen adamı, rıhtım gözünün kenarındaki gölgelerde bırakıp, diğerlerini aceleyle borda iskelesine yürüttü. Yanlarındaki gözlerden gemiler kalkıyordu; aşağıdaki platodan askerleri toplamaya giden nakil gemileriydi bunlar. Onların arasında kimse *Jenny*'yi fark

Telegram: @cinciva

etmedi. Kızıl balonu, Batmunkh Nor Gölü'nün hizasında dümen kırarak gecenin içine doğru narince sokuldu. Rıhtım subayı, yardım çağıracak kadar kendine geldiğinde, gemiden geriye kalan, rıhtım gözünde havaya karışan egzoz dumanı halkalarıydı.

Işık yakmadan uçtular, ancak Zan Shan'daki püskürmenin kızıl, sağlıksız ve bir şeyler okunacak kadar aydınlık ışığı havakabininin pencerelerine yansıyordu. Hester gemiye kumanda ederken, Tom da pencereye gitmiş, yanardağın kuzeydoğu yamacında açılmış hilal şekilli yarığa bakıyordu. Dağ, karanlığın ve uzaklığın içinde gizlendiğinden, yarık gökyüzünde asılı, yanan bir ayı andırıyordu.

"Hâlâ anlamıyorum," diye fısıldadı Tom kendi kendine. "Neden bir dağa saldırırsın ki?"

Shrike onu duydu. "ZAN SHAN'IN PÜSKÜRMESİ HAFTALARCA SÜREBİLİR," dedi İz Sürücü. "KÜL VE DUMAN BULUTLARI, BİNLERCE KİLOMETRELİK ALANDA HAVA TRAFİĞİNİ SEKTEYE UĞRATACAK. TÜM KENTLER DUMAN ALTINDA KALACAK. BU, YEŞİL FIRTINA'NIN KALDIRAMAYACAĞI BİR DARBE."

"O zaman ODIN'e *gerçekten de* kentler kumanda ediyor..."

"İZ SÜRÜCÜ FANG KUMANDA EDİYOR."

"İz Sürücü Fang yaşıyor mu?"

Shrike, evet dercesine başını salladı.

Havagemisini, şaha kalkmış kayalık bir zirvenin arasından geçirmekle meşgul olan Hester, açık havaya çıktıklarında rahatladı ve yolcularına baktı. "Daire çizip batıya gideceğiz," dedi. "Seni Londra'ya bırakabilirim, Tom."

"Peki ya dostunuz Leydi Naga'ya ne olacak?" diye sordu Tom. Talihsiz genç kadınla hiç karşılaşmamıştı, ama onu zindanda bıraktıkları için kendini suçlu hissediyordu. "Belki Naga'nın gemileri kalktığında oraya..."

"BAŞINDA MUHAFIZLAR VAR," dedi Shrike. "ONU ORADAN CANLI ÇIKARMAMIZA İZİN VERMEZLER. NAGA, ODIN KONUSUNDA ONU SUÇLUYORSA, ONU KURTARMANIN DAHA BASİT BİR YOLU VAR: ODIN'İN YERDEKİ İSTASYONUNU BULUP BUNDAN GERÇEKTE KiMİN SORUMLU OLDUĞUNU ORTAYA ÇIKARACAĞIM."

"İyi de yerdeki istasyon her yerde olabilir," diye karşı çıktı Hester.

Telegram: @cinciva

“İZ SÜRÜCÜ FANG, SHAN GUO’YA DÖNDÜ,” dedi Shrike; arkasını dönüp, İz Sürücü’nün kokusunu almayı umuyormuş gibi küflü havayı kokladı. Cennetsi Dağlar’ın bir haritasını bulup masanın üzerine yaydı. Parmağını önce Kar Körüğü İli’ne, sonra da Batmunkh Gompa’ya sapladı. “SALYANGOZU *BURAYA* BIRAKTI. POPJOY’U *BURADA* ÖLDÜRDÜ. DAĞLARDA BİR YERDE OLMALI. BENİ AŞAĞI İNDİR, ONU BULACAĞIM.”

“Anna Fang’in, Erdene Tezh denilen bir yerde evi vardı,” dedi Tom. “*Jenny*’yi devraldığımızda, eşyalarının arasında evin tapusunu bulduk.” Eliyle haritadaki yeri göstererek, “Belki de evine dönmüştür,” dedi.

“OLABİLİR. İZ SÜRÜCÜ FANG, ÖNCEKİ HAYATINA DAİR HATIRALARI OLDUĞUNDA ISRAR EDİYORDU. BELKİ DE HATIRALARI ONU ORAYA ÇEKMİŞTİR.”

Tom, İz Sürücü’nün önerisini beğenmesinden mutlu oldu. “Peki, Batmunkh Gompa’ya dönüp bunu birilerine anlatsak mı acaba, ne dersiniz?” diye sordu.

“Mümkün değil!” dedi Hester.

“BİZE İNANMAZLAR,” dedi Shrike. “BİZİM, DÜŞMANLARININ PİYONLARI OLDUĞUMUZU SANIYORLAR. ERDENE TEZH’E GİDİP ONU TEK BAŞIMA ARAMALIYIM.”

“Bu senin kendi fikrin mi?” diye sordu Hester kuşkuyla. “Yoksa Oenone’ın gizli programlarından biri hâlâ beyninde çalışmaya devam mı ediyor? ”

Shrike dönüp ona baktı. “BİLMİYORUM. AMA DR. ZERO BENİ BİR AMAÇ UĞRUNA YAPTI. İZ SÜRÜCÜ FANG’I YOK EDEBİLECEK TEK KİŞİ BENİM. ONU ARAMALIYIM VE YENİDEN YOK ETMELİYİM.”

“Kimseyi öldüremediğini sanıyordum.”

“İZ SÜRÜCÜLER CANLI OLMADIĞINDAN, ÖLDÜRMEK ANLAMINA GELMEYECEK BU,” dedi Shrike sabırla. “CANLI OLSAYDI BİLE, YAPMAM GEREKECEKTİ.” Devasa elini pencereye, güneyde yanan dağa doğru savurdu. “BU YIKIMI DEVAM ETTİRMESİNE İZİN VERİRSEK, MİLYONLARCA TEK-YAŞAMLI CAN VERECEK.”

Tom yutkundu ve gergin bir biçimde, “Seni Erdene Tezh’e götürürüm,” dedi.

“Bunun bizimle bir ilgisi yok, Tom,” diye uyardı onu Hester.

Telegram: @cinciva

“Var,” dedi Tom. “Çünkü haklıysanız, bütün bunların gerçek sorumlusunun kim olduğunu sadece biz biliyoruz demektir. Bunu engellemezsek, Wren’e nasıl bir dünya bırakacağız? Bir şeyler yapmamız gerekiyor.” ODIN’le Teneke Kitap arasındaki bağdan bahsedecekti, ancak bu sadece Hester’ın, tüm bunların Wren’in hatası olduğunu düşünmesine yol açacaktı ki, amacı bu değildi. “*Benim* bir şeyler yapmam gerek,” dedi güçsüzce.

“Öyle olsun,” dedi Hester. Tom her zamanki gibi sevecendi, her zamanki gibi insanı çileden çıkarıyordu. Onun bu aptal gözü karalıklarına hiçbir zaman karşı koyamamıştı. “Öyle olsun. Gidelim o zaman, bu Erdene Merdene denen yere. Zaten yapacak daha iyi bir işimiz de yok. Ama oraya vardığımızda kahramanlık taslamayacaksın, hayatını riske atmayacaksın veya İz Sürücü Fang’le konuşmaya kalkışmayacaksın. Havagemisinde uslu uslu güvende oturup, Shrike’ın gidip onu öldürmesini bekleyeceksin. O da bu sefer işini adam gibi yapsa fena olmaz.”

Telegram: @cinciva

45
HASAT ZAMANI

Wren uyandığında bir an nerede olduğunu anlayamadı, neler olduğunu hatırladı, korktu, ama sonra umursamamaya karar verdi; çünkü sessiz sessiz nefes alan, yüzünü Wren'in boynunun kavisine dayamış, kolunun ağır, rahatlatan ağırlığıyla ona sarılmış Theo yanındaydı.

Çömel Çıkmazı'ndan ayrılınca batıya gitmişlerdi, çünkü Wren'in enkazda bildiği bütün yollar ve patikalar batıya gidiyordu. Takip edilip edilmediklerini anlamak için sürekli kulak kesilerek saatlerce yürümüşlerdi. Dağların üzerine düşen alev darbesini görmüşler; kızıl korun, Zan Shan'ın ardındaki gökyüzüne toplanmasını, dev yanardağın zirvesini bir siluete indirgemesini el ele, sessizce izlemişlerdi. Nihayet, yıkıntı alanının küçük tarlalar, palet ve güverte plakası yığınlarıyla, üst üste binmiş tekerlerle dolu bir döküntü alanına çıkan en batı sınırına yerleşmişlerdi. Tekerlerden birinin içinde, bir zamanlar bir krank milinin (ya da biyel kolunun ya da başka bir şeyin; ikisi de kentlerin tekerleri hakkında fazla bilgileri olmadığından net bir şey diyemiyorlardı) bağlandığı dört metre yüksekliğindeki silindirik bir mağaraya sığınmışlardı. En azından kuruydu, çok soğuk da değildi. Wren'in çantasını yastık yapıp, birbirlerine sokuldular ve hemen uykuya daldılar.

Şimdi, gönülsüz bir gün ışığı, mağara ağzının yuvarlağını dolduruyordu. Wren, Theo'yu olabildiğince nazik bir şekilde uyandırdı ve üzerinden geçerek girişe gitti. Etrafa göz attığında, enkazın terk edilmiş alanlarının puslu gün ışığında ufka doğru uzadıkça uzadığını gördü. Parmaklarının ucuna yükselip daha ötelere baktı. Zan Shan'ı seçemeyecek kadar sisliydi hava, yine de tepelerinde, gökyüzü boyunca uzanan yaş tahta grisi duman sütununu görebiliyordu. Yer belli belirsiz titredi gibi geldi Wren'e, ayrıca derinlerden bir gürleme duyduğunu sandı.

"Rüya değilmiş," dedi. "Fırtına silahını ne diye kendi toprağına karşı kullanır ki?"

Telegram: @cinciva

“Bir başka iç savaştır muhtemelen,” dedi Theo. Lavinia Childermass’ın verdiği mataradan su doldurdu ikisine de. “Naga muhtemelen rakiplerini tepeliyordur.”

“Ne hoş,” dedi Wren. “Yani merhametine sığınacağımız insanlar bunlar, öyle mi?”

“Ya öyle ya da Bay Garamond’a geri döneceğiz.”

“İyi dedin. Kahvaltıda ne var?”

“Çakıltaşı,” dedi Theo, Lavinia Childermass’ın Wren’in çantasına koyduğu bir kutuyu açarak. “Sanırım güne gözleme olarak başlamış. Muhtemelen de oldukça besleyiciymiş…”

“Şşşşşşş!”

Gürleme sesi gitgide artıyor, yer tartışmasız sarsılıyor ve titreşimler eski tekerin üzerindeki pas zerreciklerini kıpırdatıyordu.

“Yanardağ mı?” diye sordu Wren.

Theo başını hayır dercesine sağa sola salladı.

Sığınaklarından çıktılar, tekerin jantında durup batıya baktılar. Gürlemeler rüzgârla birlikte gelip gidiyordu. Toprakta bir çıkıntı kabarıp titredi, onlar seyrederken şekli değişmeye başladı. Çalılığın altından parlak bir metal göründü ve yumruk gibi bir egzoz dumanı da muzafferane bir şekilde göğe yükseldi.

“Of Quirke!” dedi Wren.

“Sürgühöyük,” diye fısıldadı Theo.

Wren evet dercesine başını salladı. Wolf Kobold’un varlığını çoktan unutmuştu. İlk düşüncesi, *Şükürler olsun Quirke, o gelmeden yıkıntı alanından ayrıldık* oldu, ancak hemen ardından gelen ikinci düşünceyle sırra kadem bastı: *Peki ya diğerleri*?

“Onları uyarmamız gerek!” dedi Wren.

“Niye?” diye sordu Theo. “Yakında öğrenecekler zaten. Sınırı yardığı sırada gördüğüm kadar hızlı hareket ediyorsa, motorlarının sesi yakında Londra’dan da duyulur.”

“Ama duymayabilirler,” dedi Wren. “Nöbetçiler genç, daha önce kasaba motoru duymadılar; tıpkı bizim gibi onlar da yanardağ sanacak.” İnsanları suçlayarak onları zindana atan Londralılar’ın bunu hak ettiklerini düşünmeye zorladı kendini, ancak aklına tek gelen dostlarıydı: Angie, Saab, Clytie ve Dr. Childermass. Bay Garamond bile Sürgühöyük

Telegram: @cinciva

tarafından yenilmeyi hak etmiyordu. Her şeyin boşa gideceği düşüncesi onu sersemletti; bunca yıllık fikir, çaba ve emek-

"Geciktirmemiz gerek," dedi Wren. "Ben Sürgühöyük'e binip bir şekilde onları oyalayacağım. Bize yarım saat bile kazandırsa yeter. Anlamıyor musun, Yeni Londra'nın bugün yola çıkması gerekiyor hemen: Hazır olsun ya da olmasın! Yıkıntı alanından çıkar çıkmaz Sürgühöyük'ü geride bırakır."

"Tek başına olmaz," dedi Theo.

"Olur, çünkü seni yanımda götüremem, çünkü sen dünyadaki Sinekler'in en sineğisin, çünkü sen berbat bir yalancısın ve çünkü Wolf Kobold senin gibi insanların yaşamayı bile hak etmediğini düşünüyor. O yüzden sen gidip kendini güvene alacaksın."

"Wren," diye karşı çıktı Theo. Wren onu sıkı, sımsıkı kucakladı. Sürgühöyük'ün karşısına çıkmayıp, bunların onu ilgilendirmediğini düşünmek çok kolaydı, ama ilgilendiriyordu işte: Babası, kentini kurtarma şansı olduğunu, ancak eline yüzüne bulaştırdığını duysa ne düşünürdü? O kendisi hakkında ne düşünürdü? Theo'yu öptü. "Git," dedi. "Sürgühöyük bazen önden yaya keşif kolu gönderir. Seni yakalarlarsa, soru bile sormazlar. N'olur git."

"Seni bir daha nasıl bulacağım?"

"Bilmiyorum," dedi Wren, ondan uzaklaşarak. Sürgühöyük'ün motorları hırıldadı. "Ben bir şeyler düşünürüm," diye söz verdi. Bir türlü Theo'nun elini bırakacak gücü toplayamadı. "Bak, tanrılar bizi bir araya getirmek için bunca zahmete katlandı; bu küçük aptal, devasa tehlikeli, zırhlı banliyönün aramıza girmesine izin verirler mi sence?" Kendini tuttu, zira gevezelik etmeye başlamıştı. Kom Ombo'daki havarıhtımında da aynı şey olmuştu. Söylemek istediği asıl şey dışındaki her şeyi söyleyebiliyordu sanki.

Sonunda, onun yerine Theo söyledi: "Seni seviyorum."

"Yaa, gerçekten mi? Ben de! Yani, seni. Ben de, ben de seni seviyorum." Ona doğru yürümeye başlamıştı ki kendini durdurdu. *İşte,* dedi, *söyledim. Şimdi Güneşsiz Ülke'ye vardığımda pişman olacağım şeylerden biri daha eksildi.* Arkasına döndü. Paslanan enkazın dikenli çalıları ve parçaları arasından kuzeye, Sürgühöyük'ün rotasına doğru tökezleyerek yürümeye başladı. Terk edilmiş tekerin gölgesinde çaresizce beklediğini görünce, "Saklan!"

Telegram: @cinciva

diye bağırdı Theo'ya. "Git de saklan!" Hem korkarak, hem de delikanlının peşinden gelmekte ısrar edeceğini umarak yürümeyi sürdürdü.

Tekrar arkasına baktığında, artık onu göremiyordu.

Theo, yakındaki eski bir palet izinin kepçeyle kazılmış boşluğundaki gürgenlerin arasında biraz ilerlemişti ki, orada durdu. Wren'le birlikte olmak istiyordu, ancak bu Sürgühöyüklüler Wren'in dediği kadar kötülerse, sadece ölüme gitmiş ve Kobold'un, Wren'in neden bir Mobillik Karşıtı'yla birlikte olduğunu düşünmesine yol açarak, Wren'i daha da tehlikeye atmış olacaktı.

Ama böyle durup sadece saklanamazdı da.

Doğuya dönüp yıkıntı alanına doğru koşmaya başladı. Londralılar kötü insanlar değildi. Onları uyarmak için yapabileceği ne varsa hepsini hak ediyorlardı. Yoluk Sokağı'nın batı sınırındaki hangara koşup, nöbetteki çocuklara gelen şeyi haber verecekti.

Wren, beline kadar gelen otların arasında zikzak çizerek ilerledi. Duman örtüsü uzaklardaki yanardağdan gökyüzüne yayıldıkça günler de kararmaya başlıyordu. Kıyamet havası. Sürgühöyük'ün motorları susmuştu. Wolf Kobold'un, köprüüstüne çıkıp periskopuyla alanı incelediğini tahmin etti. Montunu çıkarıp tersyüz etti. Kırmızı ipek astarı, başından geçen maceraların ardından solmuş ve yıpranmıştı, ama hâlâ etraftaki en parlak şeydi. Enkazın adsız bir yığınının üzerine çıkıp montunu havada sallaya sallaya, "Wolf! " diye bağırmaya başladı. "Wolf! Wolf! Benim! Wren!"

Birkaç dakika sonra yere atlayıp, yine zorlukla yürümeye devam etti. Toplayıcı banliyö yaklaştıkça, ayağının altındaki toprağın da sarsıldığını hissedebiliyordu. Arada bir montunu çıkarıp sallıyor ve bağırıyordu, ama artık Sürgühöyük'ü göremiyordu; derin bir sipere sincap gibi dalmıştı. Wren gökyüzüne baktı. İz Sürücü kuşlar yoktu. Şuna bak, diye düşündü, onlara tam ihtiyaç olduğunda nereye gider bu Yeşil Fırtına ve kentleri tepeleyen süper silahları? Sürgühöyük'ün sınırlarının bu kadar gerisine kadar sızmasına izin vermeleri düpedüz yetersizlikti.

Tam önündeki grimsi toprak tümseği, ayaklanıp silahını Wren'e doğrultarak, "Dur!" dediği anda, aslında bir tümsek olmadığını da

Telegram: @cinciva

kanıtlamış oldu. Wren çığlık atıp montunu düşürdü. Etrafını, toprağın altından çıkan, griye bürünmüş adamlar sarmaya başladı. Yüzlerini seçemiyordu, ama kılık kıyafetlerinden ve puslu gözlüklerinden anladığı kadarıyla Sürgühöyük'ün keşif grubuydular. Ellerini havaya kaldırıp, sesini olabildiğince az titretmeye çalışarak, "Ben Wren Natsworthy," dedi. "Belediye başkanınızın dostuyum."

Adamlardan biri, silahlı mı diye Wren'in üstünü, ona göre gereğinden fazla bir dikkatle taradı. (Yani, sutyeninizin içine öyle *çok* tehlikeli bir şey saklayamayacağınızı bilmeleri gerekirdi, değil mi?) Liderleri, "Gel bizle," dedi ve tökezleten taşlık bölgelerden hızlı hızlı yürüyerek, palet izlerinin duvarlarındaki kuytulardan geçerek ve suyla kaplı zeminde zikzak çizerek yola koyuldular. Adamlar hızla ve rahatça ilerliyorlar, gücünün tükendiği yerde de Wren'i itekliyorlardı. Sürgühöyük'ün, yarısı çamura ve dağılmış çalılara gömülü zırhlı yan tarafı görüş alanına girdiğinde, Wren yorgunluktan bitmişti.

Bir lombar ağzı açıldı. Öncüler Wren'i içeri sokup lombarın kapağını da arkasından kapattılar. Ardından Sürgühöyük, yıkıntı alanına doğru yolunu kazımaya, kaldığı yerden devam etti.

Yaşanan onca şeyden sonra yeniden çukur kazan bu banliyönün caddelerinde olmak tuhaf geldi Wren'e; Wolf Kobold'un belediye binasında, yumuşak halıların üzerinde, kadife perdelerin, güzel tabloların ve argon projektörlerin narin ışığının arasında olmak gerçekten de tuhaftı. Wren aynada kendine bakınca, gözünü kendisine dikmiş, darmadağınık, suratı yanmış ve kırışmış genç Londralı'yı tanımakta güçlük çekti. "Wren!"

Onu köprüüstünden çağırmış olmalıydılar. Ayağında çizme, üzerinde pantolon ve koltukaltlarından yayılan iri ter lekeleriyle kaplı, yakasız bir gömlek vardı. Hatırladığından daha zayıf görünüyordu. Wren, Dış-Topraklar'da yaptığı o yolculuğun Wolf'u perişan edip etmediğini merak etti. Sadece bir an için onu gördüğüne sevinip içi rahatladı ve bu duyguya sımsıkı tutunup, onu utangaç, içten bir gülümseme için kullandı. "Herr Kobold..."

"Niye böyle resmisin Wren?" Wolf yanına gelip ellerini tuttu. "Gelip bizimle buluşmana çok sevindim. Seni buraya getiren nedir? Yalnız mısın? Baban nerede?"

Telegram: @cinciva

“Babam hâlâ Londra’da,” diye yalan söyledi.

“Londralılar geldiğimizi biliyorlar mı?”

“Daha değil,” dedi Wren.

“Peki senin ne işin var burada?”

“Seni bekliyordum. Geleceğini biliyordum…” Gülümsemeyi bırakıp, dokunsalar ağlayacak ve bayılacakmış gibi yaptı. Kobold onu bir sandalyeye oturttu. “Of Wolf,” dedi, “babam hapiste! Sen gittikten sonra Londralılar bizim seninle işbirliği yaptığımızı sandılar. Bizi, eski hayvanat bahçesindeki berbat kafeslere tıktılar. Babam iyi değil, ama onu serbest bırakmıyorlar. Bu yüzden ben de kaçtım. Sınırdaki enkaz bölgelerinde yaşıyorum, bekledim bekledim, hiç gelmeyeceksin sandım!”

Kobold, Wren’in yüzünü göğsüne dayayarak ona sarıldı. Wren birkaç damla gözyaşı çıkarmayı başardı ve Theo ile babasını düşünebilirse, gerçekten ağlayabileceğini fark etti. “Tek umudum Sürgühöyük,” diye titredi. “Yeni Londra’yı yediğinizde babam güvende olur, değil mi?”

“Elbette, elbette,” dedi Kobold, kızın saçını okşayarak. “Bu akşam Çömel Çıkmazı’na varırız. Londralılar ve sahip oldukları her şey bizim ödülümüz, tabii baban da güvende olacak.”

Wren, yüzünde dehşetli bir ifadeyle geriye çekildi. “Bu akşam mı? Ama geç kalmış olacaksınız! Bu öğleden sonra gidiyorlar! Savaş yüzünden hareket tarihi öne çekildi… Daha hızlı gitmelisiniz!”

Wolf hayır dercesine başını salladı. “İmkânsız. Yıkıntı alanının etrafını dolanmak zamanımızı alacak…”

“Haritayı göster,” dedi Wren, yüzünü kirli elinin tersiyle silerek.

Wren onun peşinden, havasız yürüyüş platformundan ve bir dolu adamın, ağır kesici ve yarıcı motorları hazırladığı söküm avlusundan geçti. Köprüüstüne çıkan merdiveni tırmandılar ve Wren’e başıyla hoş geldin derken tuhaf gözlükleri parlayan Hausdorfer’ı dümenin başında buldular. Adam, Kobold’a Almanca bir şeyler söylemeye başlamıştı ki, genç Belediye Başkanı eliyle onu susturdu ve Wren’e, yıkıntı alanının haritasının yayıldığı harita masasını gösterdi. Wolf bu haritayı, Sürgühöyük’e döndükten sonra aklında kaldığı kadarıyla çizmiş olmalıydı. Wren bakar bakmaz birkaç hatayı ve enkazın kalbinde Wolf’un hiç görmediği yerlere ait büyük boş alanları fark etti.

Wolf elinde bir pergelle haritada bir noktayı işaretledi ve ana yıkıntı alanının kuzey sınırından kıvrılarak Çömel Çıkmazı’na giden bir çizgi

Telegram: @cinciva

çekti. “Planım bu…”

“Neden doğruca ortadan gitmiyorsunuz?” diye sordu Wren.

“Orada ne olduğunu bilmiyorum. Belki de orada yıkıntı alanını geçmek mümkün değildir. Ayrıca Londralılar’ın anlatıp durduğu o elektrik boşalmaları…”

“Masal hepsi,” dedi Wren ilgisizce. “Tam senin şüphelendiğin gibi. Tayf, burnumuzu sokmayalım diye uydurdukları bir yalanmış. İlk gün gördüğümüz o tayf, aslında Garamond’un enkaza gizlenmiş çocuklarından birinin yıldırım tabancasıyla yaptığı bir kandırmacaymış.” Wolf’a gülümsedi. “Bak. Yeni kentlerini harekete geçirmeden Çömel Çıkmazı’na varmak istiyorsan, bu yoldan git. Enkazın içinden geçip seni dosdoğru Çömel Çıkmazı’na götürecek bir çeşit vadi var. Orada nöbetçi de yok, yani bir süre daha fark edilmeden gidebilirsiniz.”

Masanın köşesindeki yıpranmış telde asılı bir kalemi aldı ve Sürgühöyük’ün takip etmesi gereken rotayı harita üzerinde gösterdi: Batıdan doğuya yıkıntı alanının içinden, dosdoğru Elektrik Kulvarı’na.

Arkaeopteriks’in yanında nöbet tutan çocuklar, Theo geldiğinde batıdan gelen boğuk motor seslerini çoktan duymuştu. Hangarın dışındaki yüksek bir çıkıntıda durmuş, gözlerini kısarak pusa bakıyorlardı. Theo onlara doğru ilerlediği sırada, içlerinden birinin, “Hiçbir şey göremiyorum. Yanardağdır,” dediğini duydu. Diğerinin yanıtı gecikmedi. “Belki de bir havagemisi motorudur. Belki de sisin içinde bir havagemisi daire çizip duruyor…”

“Havagemisi değil!” diye bağırdı Theo ve arbaletlerini ateşlemelerinden korktuğu için nöbetçiler ondan tarafa döner dönmez siper aldı. Ama sadece bakıyorlardı. Dün konuştuğu çocuklardı bunlar. İsimlerini hatırlamaya çalıştı: Will Hallsworth ve Jake Henson.

“Will,” dedi Theo, onlara doğru yürürken, silahlı olmadığını göstermek için ellerini havaya kaldırdı. “Jake, bir banliyö yaklaşıyor. Sürgühöyük. Diğerlerini uyarmanız gerek. Yeni kentiniz hemen harekete geçmeli.”

“Dinleme onu,” diye uyardı Jack arkadaşını. “O bir Sinek! Bay Garamond dedi ki-”

“Bay Garamond yanılıyor,” diye ısrar etti Theo. “Sinek olsaydım, ne diye gelip sizi Sürgühöyük’ün yaklaştığı konusundan uyarayım ki?”

Telegram: @cinciva

“Belki de Sürgühöyük diye bir şey *yok*,” dedi Will, derin derin düşünerek. “Belki bu da bir Sinek tuzağıdır.”

Güneybatıda bir yerlerden yükselen bir motor hırıltısı çocuğun sesini bastırdı. Molozların parçalanışı ve tangırdaması da. Londralılar bakakaldı. Güneydeki gökyüzüne bir duman ve toz pas bulutu yükseliyordu.

“Yüzeye çıkıyor!” diye bağırdı Theo. “Enkazın sınırına ulaşmış! Hadi!”

“*Arka* ne olacak peki?” diye sordu Jake. “Onu burada böyle bırakamayız!”

“Lurpak’ı ya da Clytie’yi çağırmalıyız…”

“Zamanımız yok!” diye bağırdı Theo; ayaklarının altındaki paslı güverte plakası, enkazın iki kilometre güneyinden yolunu kaza kaza yaklaşan aç banliyöden yayılan titreşimlerle sarsılarak savrulup, yerinden oynuyordu.

“*Biz* onu uçuramayız!” diye bağırdı Will.

“Ben uçarabilirim.”

“Tabii ya, doğruca kokuşmuş Sinek dostlarının yanına gideceksin, yemezler!”

“Will,” diye bağırdı Theo, “ben Yeşil Fırtına yanlısı değilim! Güven bana!” Güçlükle hangara girip *Arkaeopteriks*’e baktı. “Yakıtı var mı?”

“Var galiba. Lurpak Flint dün bir şeyler yapıyordu.”

Theo havakabininin kapısını zorladı. Kilitliydi. Anahtarı istediğinde, Will ve Jake boş boş baktılar. Theo, yerden bir metal parçası alıp kapıyı parçalayarak içeri girdi; sonra Will’in kemerinden bıçağını çekip havagemisini demirleyen halatları koparmaya başladı. “Kumandaları da muhtemelen kilitlidir,” diye bağırdı keserken. “Ama önemli değil. Rüzgâr arkamızdan esiyor, motorları çalıştıramasam bile Çömel Çıkmazı’na koşacağımızdan daha çabuk gideriz.”

Will ve Jake itiraz edeceklerdi ki vazgeçip ona katıldılar. Halatlar koptuğunda havagemisi titredi. Theo, ön motor bölmelerinin altındaki rafta yatan iki roket gördü. Çömel Çıkmazı’na varabilir ve *Arkaeopteriks* mürettebatını buraya dönmeye ikna edebilirse, Sürgühöyük’ü yavaşlatmak veya durdurmak konusunda bir şansları olabilirdi. İyi nişan alınıp egzoz istifine ya da palet desteğine ateşlenmiş bir roketin, koca bir kenti durdurabileceğini duymuştu. O zaman Yeni Londra’nın kaçacak zamanı olacaktı ve belki Theo da, yalpalayacak banliyöye binip Wren’e ulaşmanın bir yolunu bulabilecekti.

Telegram: @cinciva

Havagemisi yükselmeye başladığında üç çocuk da havakabinine girdi. Uçuş güvertesinde Theo, irtifa dümenini ve dümen dolabını kontrol edebileceğini fark etti, ancak motorları çalıştırmasının yolu yoktu. *Arkaeopteriks,* arkasında kamuflaj ağını ve kökünden sökülmüş ağaçları çekerek hangarın tepesine yükseldiğinde, havakabininin pencerelerinden gün ışığı içeri doldu. Sert rüzgâr balona vuruyor, onu batıya sürüklüyordu bile. Theo dümen dolabını döndürerek, geminin burnunu Çömel Çıkmazı'na çevirdi.

İlk roket, balonun pruvasını delip geçti, gemiyi boydan boya yardı ve merkezi gaz-hücresinde infilak ederek kıç tarafının alev almasına neden oldu. Havakabini yana sendelediğinde, Jake ve Will'in çığlıklarını duydu Theo. Bir işe yaramayan kumandalarla boğuşurken, *Arkaeopteriks*'in balonundan yükselen duman perdesinin arasında başka bir geminin geçtiğini gördü: Beyaza boyalı ve Fırtına'nın yeşil yıldırım sembolünü taşıyan küçük, zırhlı bir şilep. Hızla yanlarından geçerken, şilebin kuyruk bölümündeki yuvada makineli bir tüfek belirip, *Arkaeopteriks*'in yana yatmış havakabinine kurşun yağdırmaya başladı. Kurşunlardan biri Will'e isabet edip onu arkasında paramparça olan pencereden aşağı uçurdu. "Will!" diye bağırdı Jake; Theo onu tutup güverteye iteledi.

Dumana dikkatle baktığında, yıkıntı alanını kısa bir süreliğine belli belirsiz görebildi. Enkazın üzerinde, alçaktan uçan tehditkar, beyaz bir gemi filosu daire çiziyordu. Yeşil Fırtına gelmişti.

Telegram: @cinciva

46
KISA YOL

Savaş gemileri Çömel Çıkmazı'nın üzerinde alçaktan uçarak daire çiziyorlardı; hatta o kadar alçaktan uçuyorlardı ki, herkes silahlıklarında parıldayan roketleri ve döner kulelerinde titreşen Kutsal Rüzgâr makineli toplarını görebiliyordu. Diğerlerinden daha cesur birkaç Londralı arbaletlerine ve yıldırım silahlarına doğru koştular, ancak Bay Garamond onlara bağırarak aptallık etmemelerini söyledi. Evet, Fırtına'dan nefret ediyordu ama onlarla savaşa tutuşmak delilik olurdu.

Biri, eski bir süpürge sapına beyaz bir çarşaf bağladı ve Len Peabody de, ilk gemi iniş yaparken onu hızlı hızlı salladı. Bu, filodaki tek gerçek savaş gemisi olan *Öfke*'ydi; ancak *Öfke* iniş yaptığında lombar kapaklarından dökülen askerler ve asker İz Sürücüler'e bakmakla o kadar meşguldüler ki, Londralılar'ın hiçbiri diğer gemilerin ne kadar döküntü durumda olduğunu fark etmemişti.

Gemiden ilk atlayan, inişin verdiği şoku emmesi konusunda zırhına güvenen General Naga oldu. Kılıcı elinde doğrularak yıkıntı alanının paslı ve toprağımsı havasını içine çekti ve ardından karaya ayak basan askerlerinin seslerini duydu. Sağına baktı. Gemilerinden ikisi, iri bir enkaz takozuna iniş yapmış, diğerleri de etrafında daire çiziyordu. Adamlarından bir grup, oradan buraya uzanan patikada diğer Londralılar'ı önlerine katmış getiriyordu.

Komutanın yardımcısı Albay Thien, Naga'nın yanına koşup selam vermek üzere bir dizinin üzerine çöktü ve, "Saha emniyete alındı Majesteleri," dedi.

"Direniş?"

"Zırhlı şileplerimizden biri, yıkıntıların batı sınırından yükselen bir gemiyi vurdu. Silah gemisi *Rüzgâr Çiçeği'nin İntikamını Alın* ise, bir çeşit elektrik boşalmasına çarpıldı ve içindekilerle birlikte yok oldu.

Telegram: @cinciva

Vurulmadan önce enkazın batı bölgesinde bir hareketlenme gördüğünü rapor etmişti. İncelemesi için *Aç Hayalet*'i oraya gönderdim."

Naga, bekleyen Londralılar'a doğru yürüdü. Ayakları, pas zerrelerinin oluşturduğu derin çukurlara çatırdayarak batıyordu ve attığı her adımda, nahoş bir şekilde, ilk vurduğunda Oenone'ın burnundan çıkan sesi anımsatıyordu. Onu düşünmemeye zorladı kendini bir kez daha. Kendi kendine inatla, *O bir haindi,* dedi. Onun hakkından gelmeseydi, adamlarının yarısı şimdiye başkaldırmış olurdu. İyi Dünya'yı, bu barbarlardan ve yeni silahlarından kurtarmak istiyorsa güçlü olması gerekiyordu.

Lakin barbarlar onda hayal kırıklığı yaratmıştı. Hırpani, darmadağınık ve Naga'nın kuvvetlerinin indiğini görür görmez yere bıraktıkları, el yapımı birkaç silah ve yay dışında silahsızdılar. Tanrılar aşkına, gerçek insanlar gibi, onların da *sebze bahçeleri* vardı! Liderleri, boynuna hurda metalden yapılma bir makam kolyesi takmış korku dolu, küçücük bir adamdı. "Chesney Garamond," dedi Anglice. "Londra'nın belediye başkanıyım. Halkım adına sizinle ben görüşeceğim."

"Verici nerede?" diye bağırdı Naga.

"Ne nerede?" Garamond korkudan bakakalmıştı.

Naga kılıcını kaldırdı, ancak adamın yara bere içindeki yüzü ve şiş burnu ona birden Oenone'ı anımsatınca indirdi. Kılıç tutan kolunun ani hareketini karşılayabilmek için zırhı gıcırdayarak inledi. "Nerede saklıyorsunuz?" diye ısrar etti. "Yerdeki istasyonun Londra'da olduğunu biliyoruz. Yoksa ne diye bu kadar yıl burada çöreklenesiniz? Yoksa ne diye gemilerimizden birini elektrikli silahınızla yok edesiniz?"

"O biz değildik," dedi bir adam, içtenlikle. "O sadece, ölü metalden çıkan elektrik boşalması. Gökteki adamlarınız Elektrik Kulvarı'na çok yaklaştılar. Üzgünüm."

"Ya mürettebatının rapor ettiği, enkazın o bölümündeki hareketlenme?"

"Orada, nöbet tutan gençlerimizden başkası yok," dedi Garamond. "Lütfen onlara zarar vermeyin, hepsi daha ço-"

Naga, bekleyen askerlerine hitap etmek için döndü. "Bu yabani bir şey bilmiyor! Bana Mühendisler'i bulun!"

"Hemen komutanım!" Astsubaylardan biri, İz Sürücü mangalardan birinin başına koşturdu, ikisi birlikte kel kafalı, çırpınan birer tutsak

Telegram: @cinciva

getirdiler. Yaşlı bir kadın, Naga'nın ayağının dibine düştü. Naga, eliyle adamlarını gönderdi ve kadının güçlükle doğrulmasını izledi.

"Verici nerede?"

Mühendis ona anlamaz bir ifadeyle bakıyordu. Naga, takındığı bu sert ifadenin ardındaki suç ve korku sarmalını kadının hissettiğine dair rahatsız edici bir duyguya kapıldı. "Burada hiç verici yok, komutanım," dedi kadın.

"O zaman yörünge silahınızla nasıl konuşuyorsunuz?"

Kadının gözlerinin büyümesi, General Naga'nın bir anlığına da olsa, hata yapıp yapmadığını sorgulamasına yol açtı. Londralılar kendi aralarında mırıldanmaya başladı, ta ki Naga'nın adamları birilerini tokatlayıp onları susmaları yönünde tehdit edene kadar.

"Herkes şaşkın, General," dedi Mühendis, "çünkü bu yeni silaha hepimiz sizin kumanda ettiğinizi sanıyorduk. Kesinlikle biz kumanda etmiyoruz. Bizim kimseyle bir alıp veremediğimiz yok, sadece kendimiz için yeni bir kent yapıyorduk."

"Ha tabii, şu uçan kentiniz! Bu hikâyeye, ajanınız Batmunkh Gompa'ya gelip anlattığında da inanmadım, şimdi de inanmıyorum. Susturun şu barbarları!" diye bağırdı adamlarına dönerek. Barbarlar ona korkuyla baktı. Küçük çocuklardan biri ağlamaya başlayınca, annesi onu derhal susturdu. Naga utanmıştı.

Kadın Mühendis'e döndüğünde, ince, leylak damarlı bir elin kendisine uzandığını fark etti. "Gelin, kendi gözlerinizle görün."

Saldırı gemisi *Aç Hayalet, Arhaeopterihs*'in için için yanan enkazının üzerinde dolanarak, kimsenin hayatta kalmadığından emin oldu; sonra da, *Rüzgâr Çiçeği'nin İntikamını Alın*'ın yıkıntı alanından fırlayan bir elektrik kemendinin onu avlamasından önce rapor ettiği hareketlenmeyi incelemek üzere güneybatıya dümen kırdı. *Aç Hayalet*'in kaptanı, aynı sona uğramamak için gemisini yüksek irtifaya çıkardı. Neredeyse tam o anda, aşağıda ilerleyip sürünen enkaz yığınını fark etti. Ne olduğunu tam anlamıyla kavrayamayarak aşağıdaki hareketlenmeyi gözledi, ta ki eski bir palet yana savrulup tam altından toprağı yararak geçen zırhlı, çentik kaplı kabuğu ortaya çıkarana kadar.

Telegram: @cinciva

Banliyönün nöbetçileri de tepelerindeki gemiyi aynı anda fark ettiler. Füze rampası esneyerek zırhını kaldırdı ve fırlayan roketler, *Aç Hayalet*'in motor bölmelerini patlatıp yerinden sökerek gemiyi delip geçti, havakabinini ortadan ikiye ayırarak kuyruk kanatçığını kopardı. Gemi yanarak ve irtifa kaybederek aşağı doğru süzülürken, Sürgühöyük de onun altında dümdüz yoluna gitti.

"Sıçayım! Bir bu eksikti!"

Wolf Kobold'un öfkesi Wren'in korkudan yere kapaklanmasına neden oldu. Sürgühöyük'ün, artık neredeyse Elektrik Kulvarı'nın batı ucuna yaklaşmış olması gerekirdi. İlk tayfın er geç vurmasını bekliyordu. Vurduğu anda Wolf, Wren'in ihanetinin farkına varacaktı. Ama şimdilik, görünüşe bakılırsa hâlâ güvendeydi. Wolf, Wren'in irkildiğini görünce, adamlarının yoluna çıkmamak için kaçtığı köprüüstünün köşesine gelip Wren'in yanında durdu.

"Korkacak bir şey yok Wren," dedi. "Görünüşe göre ileri topçu bataryalarını, biraz önce bir Yeşil Fırtına savaş gemisini vurdu. Yabaniler çoktan Londra'ya varmış."

"Aaa!"

"Endişelenme!" Wren'in yüzündeki can sıkıntısına gülümsedi. "Yeşil Fırtına'nın daha önce de hakkından gelmiştik. Nöbetçilerim, gemilerinin eski olduğunu rapor ediyor: Döküntü şilepler ve yolcu gemileri. Naga belli ki Londralı dostlarının gerçek bir orduyu hak etmediğini düşünmüş. Onları rahatça avlarız."

Hausdorfer'a emirler yağdırdı, seyrüseferci de dümenin yanındaki konuşma borusundan bağırarak yanıt verdi. Banliyö hızını artırdı. Gemi devasa, paslı metal yığınlarını yana savurarak ilerlerken, köprüüstünün duvarları ve güverte sarsılmaya başladı, paletler ve eski bina kalıntıları gövdenin üzerinden yuvarlanarak düşüyor ya da ağır paletlerin altında ezilerek parçalanıyordu. Wren harita masasına tutundu. Wolf Kobold da kolunu omuzuna attı. "Geçecek," diye söz verdi. "Bir saat içinde orada oluruz. Kestirme için sağ ol, Wren. Bu iyiliğini hiç unutmayacağım."

Belki de tayf falan yoktur, diye düşündü Wren. Belki de Sürgühöyük'ün gövdesine çoktan çarpmaya başlamışlardı, hem de onlarcası, ama kalın

Telegram: @cinciva

zırhına zarar veremiyorlardı. Belki de bu katakullinin sonucunda tek elde ettiği, Yeni Londra'nın mideye indirilmesini daha da erkene almaktı.

Böyle olması, o kadar da kötü müydü? Sonuçta ona yaptıkları şeyler yüzünden Londralılar'ın hak ettiği de buydu. Belki iyi bile olabilirdi. Sürgühöyük'ün, Dr. Childermass'ın teknolojisini kullanarak gitgide büyüdüğünü ve serpildiğini düşündü; katlarca yüksekliğe sahip uçan bir kent. O da kentin sultanı olurdu. Belki Wolf onu Frau Kobold yapardı, yeni kentinin belediye hanımı. Yıkıntı alanında geçirdiği zamanı düşününce, Wolf'un zevkle döşenmiş eşyaları ve kitaplarının etrafında dönen bir hayat ona çok çekici geldi. Hem onu evcilleştirebilirdi, işçilerine ve tutsaklarına daha iyi davranmasını sağlayabilirdi.

"Vadiye giriyoruz Wren," dedi Wolf sıcak bir tonla, periskoptan bakma sırası kendisine gelen Hausdorfer'dan aldığı raporu dinlerken. "Önümüzdeki yol temiz, tam senin dediğin gibi."

Theo'yla Jack, önlerindeki kabloları ve palamarları, putrelleri ve yere yığılmış kızılçamlar misali düşmüş kat kolonlarını iterek, yolsuz bir enkaz düğümünde koşturdular. Giysileri, *Arhaeopteriks* yere düşerken atladıkları sırada alevlere kapılıp tutuşmuş ve kararmıştı. Nerede olduklarını ya da nereye gittiklerini bilmiyorlardı. Tepelerindeki gökyüzünden ayaklarının dibindeki toprağa kadar neredeyse her yerden geliyormuş gibi görünen muazzam motor gürültüsü, metal sürtünmesi, ezilmesi, yarılması ve inlemesi yüzünden birbirlerini de duyamıyorlardı.

Önlerindeki iki moloz tepesinin arasında bir yarık. Bir çeşit patika ya da büyük ihtimalle yağmur yağdığında enkazın yükseklerinden aşağı yuvarlanan suyun yatağı. Jake bir şeyler bağırarak oraya doğru koştu. Theo da peşinden koşmaya davrandı, ancak molozların arasında, birikintiler yakınlardaki banliyönün ağırlığıyla sarsılıp yerinden oynadıkça, çığ gibi yuvarlanan toz zerreleriyle yarı yarıya kapanmış bir tabela gördü. Yarım yamalak çizilmiş bir kurukafa ve çapraz kemik. TEHLİKE.

Theo, Wren'in ona Elektrik Kulvarı diye bir şeyden bahsettiğini hatırladı.

"Jake!"

Jake, yarıktan güçlükle tırmanarak karşısındaki geniş, yangın lekeli vadiye çıkıyordu. "Dikkat et!" Theo, kendi düşüncelerini bile duymasını

Telegram: @cinciva

zorlaştıran gürültünün arasından haykırıyordu. “Geri dön! Elektrik seni çarpacak!”

“Ne?”

Jake’e bir şey çarptı, ancak bu elektrik değildi. Muazzam bir çelik burun, vadinin uzak kanadını oluşturan enkazın dik duvarından fırlayarak yüzeye çıktı. Jake, Theo’ya doğru koşmaya başladı ve pençesini açmış çelik paletin bir kısmı üzerine sanki bir devin ayağıymış gibi kapaklandı; iki kat yüksekliğinde bir teker onu ezdi, sonra bir diğeri, derken bir diğeri. Banliyönün motorları, onu enkazdan çekip çıkarırken inleyip kükredi, vadi boyunca doğuya seyretmek üzere dönmeye başladı. Sadece küçük bir banliyöydü, ama Theo’nun baktığı yerden dünyayı dolduruyordu: Minik pencerelerle dolu zırhlı bir gövde, silah yuvaları, havalandırma kanalları, lombar kapakları ve perçin dikişleri; içindeki insanlar, biraz önce paletlerinin altında bir çocuğu ezdiklerinden habersizdi.

Üzerinde durduğu moloz parçası kaymaya ve çalkalanmaya, kararsız dalgalarla çırpınmaya başlayınca Theo kendini zar zor geriye attı. Koşmaya çalıştı, ancak üzerinde koştuğu güverte plakasının düz, geniş kısmı, Theo için tırmanılacak bir tepe, sürünülecek bir uçurum, sarp duvarında tutunulacak tek bir yer kalmayacak hale gelene kadar yana eğilerek gitgide dikleşti de dikleşti. Theo düştü, enkazın bir başka bölümüne çarptı, yeldeğirmeni gibi döndü, vadinin kenarından yuvarlandı ve vadi zeminindeki çamur ve suya sert bir şekilde indi.

Kıyafetlerinin içine işleyen hafif tuzlu sudan, kendisini hâlâ hayatta olduğunu hissettirecek kadar üşüttüğü için memnun halde, titreyerek yattı. “Tanrıya şükür!” diye fısıldadı. “Tanrıya şükür!” Ardından gözlerini açtığında, ortada şükredecek pek bir şey olmadığını fark etti.

Arasında yattığı, gölet kenarlarında yetişen bodur ağaçlar kömür karasıydı. Onların ardında da Sürgühöyük vardı. Tam üzerine doğru yuvarlanan çelikten bir tsunami gibi, önüne çıkan molozları köpürterek etrafa saçıyordu. Theo ayağa kalkıp koşmaya başladı, ancak tam önündeki enkazın arasından, muazzam bir aydınlık çatırdayıp infilak ederek, titrek gölgesini göletin kenarındaki pas zerreciklerinin üzerine düşürdü.

Elektrik, göz kamaştıran bir yumakla Sürgühöyük’ü vadinin duvarına tutturdu. Kıvılcımlar, metal kaportasının üzerinde ayakucunda sakince ilerledi, pencerelerinden ve füze rampalarından içeri girdi, paletlerine ve baş tarafındaki kalkanlarına tutunan bitkileri ateşe verdi. Motorun

Telegram: @cinciva

kükremesi tekleyip durdu, yerini sanki Tanrı şekerleme kâğıtlarını eliyle buruşturuyormuşçasına bir çatırtı, hışırtı, folyo gürültüsü aldı.

Theo, dans eden mavi ışığın altında, kendini gölgelerden atıp metal olmayan tek şeye savurdu: Londra'nın paletleriyle topraktan sökülmüş bir kayaya. Hareketleri ve ıslak giysileri elektriği üstüne çekmesin diye dua ederek kuru zeminde güçlükle dengesini buldu. Tepesindeki gökyüzü, mavi yangından bir kafese hapsolmuştu ve ışığın harfleriyle çalakalem Sürgühöyük yazılmıştı. Yıkıntı alanı boyunca kayanın dibinde elektrik yükü geziniyor, ıslak çamur vızlıyordu. Bir ağaç puf sesiyle alev aldı ve bir kibrit gibi yandı.

Derken, fırtına birdenbire dindi. Kalan son birkaç kıvılcım, ciyaklayıp yerde sekerek Sürgühöyük'le vadi duvarlarının arasındaki boşluklardan atladı. Enkaz, banliyönün paletlerinin etrafına takırdayarak çöktü. Ozon kokulu duman ağır ağır kımıldadı. Theo nefes alması gerektiğini hatırladı.

Sürgühöyük hareketsiz, tayfların dokunduğu yerlerde için için yanan yaralarıyla zırhı berelenmiş halde sessizliğe gömüldü.

"Wren?" dedi Theo sessizliğe. "Wren?"

Telegram: @cinciva

47
ÇÖMEL ÇIKMAZI SAVAŞI

General Naga, Oluşturma'nın eğimli zemininde durmuş, Yeni Londra'ya bakıyordu. Minik kentin alt kısmındaki uzun kaviste ve tam altında asılı duran o tuhaf, kör aynalarda kendi yansımasını görüyordu. İnsan niye böyle bir şey yapardı ki? Natsworthy başından beri doğruyu mu söylüyordu? Londralılar, bu zımbırtının gerçekten *uçabileceğine* inanıyorlar mıydı?

Kuşkularını zihninden atmaya çabaladı. O bir askerdi, bunu yapmaya alışkındı; ancak bugün, bir sebepten ötürü kuşkuları onu bırakmadı, başının etini yiyip durdu. Bu çılgın kent gerçekten Londralı Mühendisler'in yaptıkları tek şeyse, o zaman o yeni silaha kumanda eden verici neredeydi? Oenone da ona doğruyu mu söylüyordu? Onu yok yere mi utandırmış, dövmüştü?

Yeni Londra'ya bakmaları için gönderdiği askerler, dik borda iskelelerinin birinden aşağı inerek dönüyordu. Arama ekibinin başına yerleştirdiği genç muhabere subayı, yağlı zeminde koşturarak Naga'nın yanına geldi ve selam durdu. "Majesteleri, vericiye dair bir iz bulamadık. Yörünge silahına erişecek denli güçlü bir cihaz yok."

Naga başını çevirdi. Gözlerini kapattı ve Oenone'ın, o utangaç gülümsemesiyle, "Ben sana demiştim," dediğini gördü. *Şimdi ne yapacağım*? diye düşündü. *Ne yapacağım*?

"Barbar banliyösünü yok edelim mi?" diye sordu muhabere subayı.

Naga banliyöye baktı. Tüm Mobil kentler tiksindiriciydi, dünya yeniden yeşillendirilmeliydi. Ancak bugün, bir nedenle, o emri vermeye dili varmadı. Adamlarından birinin Oluşturma'ya gelip, "General Naga!" diyerek araya girmesine sevindi. "*Aç Hayalet* vuruldu! Batıdan gelen bir şey var!"

Naga kılıcını çekip, hızlı adımlarla kasvetli, gri gün ışığına doğru çıktı; askerleri ve korku dolu Londralılar da peşinden. Paslı tepelerin ve hurda

Telegram: @cinciva

yığınlarının arasından, C5O Süper-Sterling motorlarının sesini belli belirsiz duydu. *Tanrıya şükür*! diye geçirdi içinden. *Bir toplayıcı banliyö*! Sonunda, tereddüt etmeden yok edebileceği bir şey. Bekleyen subayına hava saldırısı emri vermek için döndü, ancak konuşmaya başlayamadan motorların sesi aniden susup, yerini yükselen bir çatırdama ve kamçı sesine bıraktı. Arkasına döndü, elini gözlerine siper edince, batıda göğün yıldırımla köpürdüğünü gördü.

"Tayflar!" diye bağırdı Londralılar'dan biri. "Dosdoğru Elektrik Kulvarı'na girmişler demek, yazık olmuş şeytanlara! Çarpılmışlar! "

Sürgühöyük'ün köprüüstündeki duman, narin düğümler oluşturarak yavaş yavaş kımıldandı. Wren yerde sırtüstü yatarak dumanı izledi. Donuk kırmızı acil durum ışığı yanıp sönüyordu. Biri inliyordu. Diğer sesleri de duymaya başladı: Banliyönün diğer bölümlerinden gelen çığlıklarla, öfkeli yakarışları. Bu sesleri boğacak bir motor gürültüsü yoktu.

Yaralanıp yaralanmadığını anlamaya çabaladı. Yaralanmadığını sanıyordu. Biri ona çarpmış, o da yere düşmüştü; birkaç saniyeliğine bilincini yitirmiş olabilirdi. Tir tir titriyordu ve beyni biraz önce gördüğü şeylerin anılarıyla dopdoluydu: Arızalanan aygıtlardan çıkan kıvılcımlar ve patlayan kumanda panelleri, tuttuğu metal dümen mavi bir ışık mandalasına dönüşen serdümenin çığlığı.

Planının işe yaradığını düşünmüştü. Yaptığından hoşnutluk duyması gerektiğini düşünmüştü.

Wolf Kobold güçlükle ayağa kalktı. Yüzündeki kan, kırmızı ışıkta siyaha çalıyordu. "Ayağa!" diye bağırdı kısık sesle. "Herkes ayağa! Ayağa kalkın! Acil durum motorlarının derhal çalışmasını istiyorum! Hausdorfer, hemen makine bölümüne gidip bana bir hasar raporu çıkar! Lorcas, sen de bizi bu lanet yıldırım bataklığından kurtar. Zbigniew, öncü birlikler hazırlayıp onları dışarı yolla *hemen, hemen*!"

"Ama yıldırım-"

"Her neydiyse artık yok, bir anlıktı, geçti gitti. Bu gecikme Londralılar'a kaçacak zamanı vermemeli."

Zbigniew konuşma borularına emirler bağırırken, Lorcas da ölmüş serdümenin cesedini dümenden alıp yere fırlattı. Wren, Kobold'un baygın adamlarının ayılma ve inleme sesleri, korku dolu soruları ve küfürleri

Telegram: @cinciva

arasında lombar ağzı merdivenine doğru ilerlemeye başladı. Birisi Anglice, "Thatcher aşkına, n'oldu yahu?" diye sordu.

"O kız," dedi Hausdorfer. Ayağa kalkmış, Kobold'un sandalyesinin arkalığından destek alıyordu. En az Wren kadar titreyen elleri, Wren'i işaret ediyordu. "Bizi buraya o getirdi!"

Kobold, Wren'e baktı. "Hayır."

"Oydu Wolf!" diye kükredi Hausdorfer, kemerindeki tabanca kılıfının düğmelerini açarken. "Beyninle düşün, kalbinle değil. Başımıza bunun geleceğini biliyordu! Bizi kızartıp, dostlarını korumayı planladı!"

"Hayır," dedi Wolf bir kez daha, ancak bu kez Wren, Wolf'un, onun masum olduğuna inanmakta güçlük çeken ve sonunda da inanmayan yüzündeki değişimi fark etti.

Koşmaya başladı. Merdivenin başında duran bir adam uzanıp onu tutmaya çalıştı, ancak Wren adamın bacaklarının arasına sert bir tekme savurup yanından geçti ve köprüüstünün zeminine indi. Elleriyle dokunduğu metal basamaklar hâlâ elektrik yüklüydü, kollarını küçük küçük uyuşturarak çarpıyordu. Wolf'un, "Yakalayın onu!" diye bağırdığını ve adamlarının da doğrulup emri uygulamaya davrandıklarını duydu, ama onu yakalayamayacak kadar ağırkanlıydılar. Wren de çoktan dumana ve söküm avlusunun gölgeliğine inmişti.

Son birkaç basamaktan atlayıp yumuşak bir şeyin üzerine düştü; dumandan gözlerini kısıp bakınca bunun, banliyönün güverte plakasından geçen elektrik akımının çarpmasıyla yanan bir ceset olduğunu gördü. Bundan sorumlu olduğunu bildiğinden midesi bulandı bir an. Annem de avcıları öldürdüğü zaman, diye merak etti, böyle mi hissetmişti acaba?

"Wren! " diye bağırdı Wolf, yukarlarda bir yerden. "Kaçabileceğini sanmıyorsun ya?"

Wren suçluluk duygusunu bırakıp kaçmaya başladı. Suçlanacak biri varsa, diye düşündü avluların arasından ağır ağır ilerlerken, o da avlanmak için kasabasını buraya getiren Wolf Kobold'dur. Önündeki basamaklar, Sürgühöyük'ün mahallelerinin oluşturduğu labirente çıkıyordu. Merdivene koşarken, ayağının altındaki metal ilkin sarsıntıyla, sonra durağan bir ritimle hareketlenmeye başladı.

"Yedek motorları çalıştırmaya başladılar bile Wren!" diye bağırdı Wolf.

Kullanılmayan bir kasaba öğütücünün arkasına saklanan Wren, pusun içine bakıp Wolf'un, saklambaç oyunundaki ebe gibi dikkatle konuşarak

Telegram: @cinciva

avlularda ilerlediğini gördü. "Bunu beklemiyordun değil mi? Bizi o yıldırımın içine çekerek Höyük'ü yok edebileceğini düşündün, ama Höyük senin tahmininden daha güçlü Wren. Kısa süre içinde yeniden harekete geçeceğiz ve Londralı o çok değerli dostlarını da akşam yemeği niyetine yiyeceğiz. Bana karşı *çok* nazik davranırsan, onların ölümünü izlemeni sağlayacak kadar yaşatırım seni."

Wolf'un hemen yanındaki hasarlı bir güç rakoru kıvılcım saçınca, Wren onun elinde parıldayan kılıcı gördü. Wolf bir destek kalastrasının arkasında gözden kayboldu. Wren bu şansı değerlendirip yeniden merdivene ve dumanlı, harap caddelere doğru koşmaya başladı.

Buralar önceden bu kadar harap değildi; Sürgühöyük'ün kaportasında, devasa bir konserve açacağıyla zırhı kurcalanmış gibi büyük yırtıklar açılmıştı. Puslu gün ışığının deliklerden sızan huzmeleri caddelere düşüyor, gölgeye düşkün Sürgühöyüklüler de onarımlar için oradan oraya koşuştururken bu ışıklardan kaçınmaya çalışıyordu. Zırhlı adamlardan oluşan mangalar, yanından geçip gitti. Wren'i aramıyorladı. Herkes gibi o da gölgelerden ilerleyip bir çıkış yolu bulabilmek için kıç tarafa doğru koşturdu. Nakliye ağızlarından birkaçı açıktı, ancak hepsi yıkıntı alanına hücum eden toplayıcılar yüzünden tıkanmıştı. Wren, onların Çömel Çıkmazı'na vardıklarında neler yapabileceklerini düşünmemeye gayret etti. En azından Londralılar onların geldiği uyarısını almışlardı: Bu tayfların gürültüsü, Batmunkh Gompa yarı yoluna kadar duyulmuş olmalıydı. Ancak hazırlanmak için zamanları olsa bile, Sürgühöyük'ün bu acımasız keşif birliklerine direnebilecekler miydi?

"Wren!" diye bağırdı arkasından bir ses.

Yedi Kanallı Egzoz adındaki harap bir tüp caddeye saptı. Arkasından gelen koşma seslerini duyduğunda yolu yarılamıştı. "Wren!" Yankıyla bozulan ses insansı gelmiyordu. Daha hızlı koşmaya çalıştı, ancak güçlü bir el onu yakalayıp etrafında döndürdü.

"Theo!"

"Yaralandın mı?" diye sordu Theo.

Wren hayır dercesine başını salladı. Konuşmaya çabaladı, ama sadece hırıldayabildi. Theo'ya sarıldı.

"Baş tarafın yakınındaki bir lombar kapağından içeri girdim," dedi. "Yıldırım çarptığında açıldı. Tırmandım, etrafa bakınmaya başladım, sonra

Telegram: @cinciva

insanların senin peşinde olduğunu duydum. Kıç tarafa geldim, seni gördüm, sonra işte bağırdım."

"Duydum. Seni Wolf Kobold sandım. Şimdiye uzaklarda olman gerekiyordu, güvende."

"Seni *bırakıp gidemedim* işte."

Theo'ya bir kez daha sımsıkı sarılıp, 'Theo, burada kalamayız," dedi. "Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız. Yakında hareket etmeye başlar. Hiçbir işe yaramadı. Onları durdurabilirim sanmıştım, ama tek yaptığım onları öfkelendirmek oldu."

Naga, Çömel Çıkmazı'na giden patikaya koştururken, derme çatma filosu da bir kez daha Londra'nın üzerinde yükseldi. Havagemilerinin gölgeleri birbirine sokulmuş tutsakların tepesinden geçiyordu. Naga, Garamond'u aradı ve onu yükseltilmiş bir sebze yatağının köşesinde sefil bir halde otururken buldu. "Adamlarını sığınağa götür," dedi. "Enkazın bir yerlerinde buraya gelen bir toplayıcı var. Muhtemelen öncü birlikleri bize yaklaşmak üzeredir. Herkesi Oluşturma denen şu yere sok, orayı onlara karşı savunuruz."

Garamond kafasını kaldırıp, tam anlamıyla algılamaktan uzak, afallamış ve korkmuş bir ifadeyle baktı. Sanki onu ikna etmek istercesine, enkazın onlarca ayrı bölgesinden dumanlar tütmeye başladı. Başının üzerinden vızıldayarak geçen bir şey Naga'nın göğüs zırhına vurarak, General'in birkaç adım gerilemesine neden oldu, ama zırhı hemen bu darbeyi kontrol altına aldı. Yakınlardaki iki Yeşil Fırtına askeri, kollarını birçok çocuğun gülümsemesine neden olacak şekilde palyaço gibi savurarak kendi etraflarında dönüp yere düştü. Diğer iki asker de, panikleyen Londralılar'a önlerinden çekilmeleri için bir yandan bağırıp diğer yandan silahlarını hazırladı ve siper almaya davrandı. Garamond da, "Herkes Oluşturma'ya lütfen!" diye bağırmaya başladı. "Oluşturma'ya girin, herkes! Çabuk!"

Naga'nın havagemilerinden biri paslı tepelerin üzerinde birden duman aldı ve kızıl alevlere büründü. Diğer bir gemi, yerdeki bir hedefe bir roket fırlattı. Aşağıdan açılan top ateşi, motor bölmelerini ve dümenini parçalayınca sarsılarak düştü. Bu banliyö nasıl bir şeyse, belli ki yanlışlıkla girdiği bu elektrik tuzağından kurtulmuştu. "Sürgühöyük," dedi

Telegram: @cinciva

Londralılar. Naga bu ismi şöyle böyle anımsadı; Fırtına'nın istihbarat kanadının bile adını sadece dedikodularda duyduğu, varlığı belirsiz bir yer. Ne var ki Naga, görevi boyunca birçok toplayıcının hakkından gelmişti: Heptepe ve Kurtadam, Yuva ve Quirke-Le-Dieu. Zorlu yerlerdi bunlar; paletleri kopsa, motorları parçalansa dahi yedek tekerlerini devreye sokarak ve acil durum motorlarını çalıştırarak ilerlemeye devam ederlerdi. Eliyle ışığı siperledi ve havagemilerinin yanmasını seyretti; yanan gemilerin sayısı dördü bulmuştu ve tanrılara şükür, bir sürü kaçış balonu aşağı iniyordu. Onu bekleyen sağlam bir çarpışma olduğunu biliyordu.

Arkasına bakınca, Londralılar'ın emirlerini uygulayarak aceleyle patikadan çıkıp Oluşturma'ya yollandıklarını gördü. Kimi ellerinde eşyalarını taşıyor, diğerleri korkmuş çocukları kucaklıyor ya da yaşlılara ve zorlukla yürüyenlere yardım ediyordu. Albay Thien, çemberi kapatıp onları kapana kıstırmaya çalışan tüm Sürgühöyüklüler'i durdurmaları için asker İz Sürücü mangalarını paslı tepelere gönderiyordu.

Naga, ölmüş askerlerinden birinin karabinasını alıp, gördüğü ilk Londralı'ya, gözleri fal taşı gibi açılmış bir kıza fırlattı. "Koruma ateşi," diye emretti. Bir anlığına yanlış bir şey yaptığını ve kızın silahı ona doğrultacağını sandıysa da, kız Naga'nın, bostanların batısındaki hurda metal yığınlarının arasına çömelmiş, paslı tepelere erişen gelgeççileri rastgele vuran askerlerinin arasına katılmak için koşturdu.

"Peki ya Londralılar'ın yeni kenti, Majesteleri?" diye sordu Albay Thien, koşturarak Naga'nın yanına çömelirken. "Yok edelim mi?"

Naga, kurşunlar yanından eşekarısı gibi geçip giderken, Oluşturma'nın uzun takozuna baktı. Bu hurda yığının içinde yıllarca yaşayıp, bu kadar çok çalışarak ürettiğiniz bir şeyin, neredeyse bittiği sırada elinizden alındığını görmek ne hissettirirdi?

Albay Thien, "Mühendis teknolojisinin bu *Traktionstadt* solucanının eline düşmesi riskini göze alamayız," diyordu.

Naga, eliyle onun omuzunu patpatladı. "Haklısın. Şu kadın Mühendis'i bulup motorları çalıştırmasını söyle. Yeni kent bir an önce ayrılsın."

Siperliğinin ardındaki gözleri büyüyen Thien, Naga'ya alık alık baktı. "Gitmesine izin mi vereceksiniz? Ama o Mobil bir kent! Tüm Mobil kentleri yok etme yemini-"

"O bir kent değil, Albay," dedi Naga. "Çok büyük, alçaktan uçan bir havagemisi ve ona zarar gelmesini istemiyorum."

Telegram: @cinciva

Thien bir süre daha baktı, sonra anlamış gibi göründü. Başını anladığını belli edercesine salladı, selam verdi ve iyice çömelip yanından geçen kurşunlardan kaçmak için zikzak yaparak giderken, Naga onun yüzündeki sırıtışı gördü. Zırhının içinde titrediğini hissediyordu Naga. Bunca yıldır inandığı şeylere karşı gelmek kolay değildi. Ancak Oenone ona, yeni duruma ayak uydurmak için inançların bırakılması ya da değiştirilmesi gereken bir anın geleceğini öğretmişti. Yaptığı bu şeyi Oenone'ın destekleyeceğinden emindi.

Açık alana çıkıp bostanlara doğru koştu ve biraz önce tabanca verdiği küçük Londralı kızın yanına çömeldi. "Adın ne senin çocuğum?"

"Angie, Bayım. Angie Peabody... "

Mekanik eliyle kızın omuzunu sıkıp, bunun gibi zor durumlarda korku dolu diğer birçok gence hep yaptığı şekilde cesaretini onunla paylaştı. "Angie, Oluşturma'ya doğru çekileceğiz ve sizinkiler yeni kenti harekete geçirene kadar bu çakallara direneceğiz."

"Siz bize yağdım mı ediyoğsunuz, bayım? Vay anasını!"

Küçük yüzü ve ışıl ışıl, ürkek gülüşü Naga'ya Oenone'ı o kadar anımsattı ki, aynı haberi askerlerine iletmek için koştuğu sırada, kimse gözyaşlarını görmesin diye siperliğini sıkı sıkıya kapatmak zorunda kaldı. Bu toplayıcı geldiği için tanrıya şükretti; savaşacak bir savaşı ve koruyacak insanları olduğu için; kafasını karıştıran siyaset oyunları olmadan, kafasına takacağı süper silahlar olmadan, kılıcı elinde, barbarların karşısında gerçek bir savaşta ölme şansı verdiği için tanrılara şükretti.

Telegram: @cinciva

48
ERDENE TEZH'E YOLCULUK

Dağların beyaz bıçaklarının üzerindeki gökyüzü anılarla doluydu. *Jenny,* Batmunkh Gompa'dan çıktığından bu yana Tom'la Hester pek konuşmamışlardı, ama buna gerek de yoktu: İkisi de birbirlerini düşündüklerini biliyordu. Bu küçük gemiyle yaptıkları bütün o yolculuklar; *Jenny*'yi etrafında uçurdukları bütün o buluttan kaleler, aşağılarında gördükleri pırıl pırıl denizler, minik, oyuncak gibi kentler, konvoylar ve ticaret garnizonları, Antarktik buzullarını yaran buzdağları... Anılar onları birbirlerine bağlıyor, yakınlaştırıyordu, ancak Hester'ın yaptıkları yüzünden hepsi lekeli ve bozuktu.

Bu yüzden konuşmadılar. Sırayla uyudular, sırayla yemek yediler; uçuş güvertesinde bir arada oldukları zaman sadece dağlardan, rüzgârdan ve üç numaralı gaz-hücresinin düşen basıncından konuştular. Tom, yıldırım silahını sakladığı yerden çıkarıp nasıl çalıştığını anlattı. Küçük kasabaların, yüksekteki seyrek meraların ve yol şeritlerinin üzerinden uçtular. Karşılarına hiç gemi çıkmadı. Tom telsizi açık tuttu, ancak tek duydukları, zor bulunur frekanslarda, çakıllı bir plajdaki dalgakıranlar gibi aralarına parazit titreşimleri karışmış, kulak tırmalayan, karman çorman birkaç savaş mesajı ve hatalı yardım çağrısı oldu. Gün ışığı azaldı. Gökyüzü, volkanik kül ve kent dumanından bir peçe örtündü. *Jenny,* yüksek bir platonun üzerinden geçti. Karşılarında, Erdene Shan'ın karlı zirvesi yükseliyordu.

Hüzünlü, rahatsızlık verici bir düşünce Tom'un aklına saplandı: Bu, hayatının son yolculuğu olacaktı.

Sanki ne düşündüğünü anlamış gibi Hester, Tom'un elini tuttu. "Endişelenme, Tom. Bize bir şey olmayacak. Umutsuz maceralar bizim en iyi yaptığımız şey değil mi?"

Telegram: @cinciva

Tom, Hester'a baktı. Bir gülümseme, bir af ya da onaylama işareti bekleyerek Tom'u ağırbaşlı bir edayla süzüyordu. Onu ne diye affedecekti ki? Elini hızla geri çekti. "Nasıl yapabildin?" diye bağırdı. Onu terk ettiği günden bu yana dizginlediği birikmiş öfkesi, Hester'ı sanki Tom ona vurmuşçasına geriye iten bir sel halinde geldi. "Anchorage'ı sattın! Bize ihanet edip avcılara sattın!"

"Senin içindi!" Hester'ın yüzü kızardı, yarası kararmış, öfkeli görünüyordu. Üzgün olduğunda hep yaptığı gibi, sözcükleri, söylediklerini anlamayı güçleştirecek şekilde geveliyordu ağzında. "Senin için, bu yüzden yaptım işte, çünkü Freya Rasmussen'le birlikte olmandan korktum."

"Keşke onunla olsaymışım! Freya insanları öldürmüyor, bunu yapmaktan zevk almıyor ve sonra da bununla ilgili yalan söylemiyor! Bana bunca yıl nasıl *yalan* söyleyebildin? Ve Brighton'da... o küçük Yitik Oğlan'ı terk etmeyi... nasıl yapabildin?"

Hester, yüzünü örtmek için bir elini kaldırdı. "Ben Valentine'ın kızıyım," dedi.

"Ne?" Tom yanlış anladığını düşündü.

"Valentine benim babamdı."

Tom hâlâ öfkeliydi. Bunun da bir başka yalan olduğunu düşündü. "Senin baban *David Shaw*'du..."

"Hayır." Hester başını salladı, yarasını şimdi iki eliyle birden kapatmıştı. "Annem ve Valentine, annem evlenmeden önce birliktelermiş. Benim babam Valentine. Bunu çok uzun zaman önce, Çakal Tüneği'ndeyken öğrendim, ama sana hiç söylemedim, çünkü öğrenirsen benden nefret edersin diye düşündüm. Hoş, şimdi benden nefret ettiğine göre, gerçeği bilmende bir sorun yok. Benim babam Valentine. Damarlarımda onun kanı var Tom. Bu yüzden yalan söyleyebiliyorum, hırsızlık yapabiliyorum, insanları öldürebiliyorum ve bunlar bana yanlış gelmiyor. Yanlış olduğunu *biliyorum,* ama öyle *hissetmiyorum*. Ben Valentine'ın kızıyım. Ona çekmişim."

Tek gri gözü, parmaklarının arasından Tom'a bakıyordu, sanki yıllar önce âşık olduğu o utangaç, kırgın kız olmuştu tekrar. Gün ışığı kadar berrak bir anı hücum etti Tom'un zihnine, Wren'in on üç yaşında olduğu o yaz Hester'la kızının arasındaki bir kavga: Hester, Akyıldız Sarayı'ndaki evlerinin merdiven dibinde dikilmiş, huysuz kızına söyleniyordu: "Aynı dedene çekmişsin!" O an Hester'ın, David Shaw'dan bahsettiğini sanmış ve

Telegram: @cinciva

bu söze çok şaşırmıştı, çünkü Hester, David Shaw'un hep sessiz sakin, kibar bir adam olduğunu söylemişti. Demek o sırada öz babasından söz ediyordu.

Son öfke damlasının da içinden çekildiğini hissetti, güçsüz ve mahcuptu. Böyle bir sırrı bu kadar uzun süre saklamış olmak Hester için nasıl bir duyguydu?

"Wren de," diye burnunu çekti Hester, ağlayarak, "o da babama çekmiş, yoksa ne diye Teneke Kitap'ı çalmaya kalksın? Ne diye bizden kaçmaya kalksın? Bu yüzden gitmek zorundaydım, Tom. Sadece seninle birlikte olursa iyi olur, belki içindeki Valentine ortaya çıkmaz diye düşündüm."

"Wren, *Thaddeus* Valentine'a çekmedi," dedi Tom sakince. Hester'ın yanına gitti, yüzünü görebilmek için ellerini çekip aşağı indirdi. "Onu şimdi bir görsen Het, öyle cesur ve güzel ki. Tıpkı Katherine gibi."

Onu bir daha öpmek istemeyeceğini sanıyordu, ancak birden, ayrıldıkları andan bu yana bundan başka bir şeyi istememiş olduğunu fark etti. Hester'ın yaptığı, onu bu denli öfkelendiren şeyler, ona söylediği yalanlar ve öldürdüğü insanlar, onu daha çok istemesini sağlamaktan başka şeye yaramamıştı. Küçükken Valentine'ı sevmişti, şimdi de Valentine'ın kızını seviyordu. Hester'ın yüzünü, çenesini, yaralı, gözyaşından ıslak ağzını öptü. "Senden nefret etmiyorum," dedi.

Shrike, takip eden var mı yok mu diye çıktığı balonun tepesindeki üssünden, uçuş güvertesinden gelen sesleri duyabiliyordu: Hışırtılı hareketlerini ve birbirlerine fısıldadıkları sözleri. Hester'ın, diğer Tek-Yaşamlı karşısındaki bu sarsılmaz zayıflığı onu hüzünlendiriyordu. Korkutuyordu da, çünkü Tom'un kalbinden gelen hastalıklı, bozuk ritimli atışlardan onun çok uzun yaşamayacağını biliyordu. Hester onsuz ne yapacaktı? Nasıl olur da umutlarını, bu denli hassas bir organizmaya bağlardı? Yalnızca bir İz Sürücü'nün duyabileceği alçak sesi, lombar ağzından geliyordu: "Seni seviyorum seni seviyorum seni hep sevdim Tom sadece seni hep seni..."

Utanan Shrike, kendini etrafındaki diğer seslere vermeye çalışarak Hester'ı dinlememeye uğraştı. Motorların, balon kumaşının ve donanımlardaki rüzgâr gürültüsünün arasında, belli belirsiz, evet belli

Telegram: @cinciva

belirsiz üçüncü bir kalp atışını, içine hava dolup boşalan bir çift akciğeri ve korku dolu dişlerin birbirine o tanıdık çarpışını duydu.

Çatkı kalastralarının arasında birkaç boş sandık vardı. Köşede bir muşamba kümesi zangır zangır titriyordu. Shrike sandıkları ve muşambayı savurunca, altında beliren Tek-Yaşamlı'yla göz göze geldi.

Onunki gibi tonsuz, mekanik bir sesin bıkkın çıkması zordu, ama elinden geleni yaptı.

"EE, PROFESÖR, YİNE KARŞILAŞTIK."

"GEMİDE KAÇAK BİR YOLCU VAR," diye duyurdu İz Sürücü, tutsağıyla birlikte lombar ağzından inerken. Tom'la Hester, giysilerini toparlayıp saçlarını düzelterek birbirlerinden ayrılırken, dikkatlerini istemeye istemeye, Shrike'ın uçuş güvertesine ittelediği Nimrod Pennyroyal'a çevirdiler.

Pennyroyal, "N'olur, n'olur, n'olur beni affedin!" diye yalvarıyor, arada bir, "Ah, merhaba Natsworthy!" demek için duruyordu.

Tom başıyla beceriksiz bir selam verdi, ama bir şey demedi. Altlarındaki plato gitgide daralıp yükseldiği ve Erdene Shan'ın sarp etekleri sadece birkaç kilometre ötede olduğundan, Hester'la yalnız kalacak başka zamanı olmadığını biliyordu.

"Onu lombar kapağından at!" dedi Hester öfkeyle, gömleğinin düğmelerini hızla iliklerken. "Ver onu bana, kendim yaparım!" Pennyroyal'ı binlerce metre yükseklikten, güzel sivri kayaların üzerine bırakmanın ona saygınlığını yeniden kazandıracağına emindi. Ne var ki Tom'un bunu istemeyeceğini bildiğinden, kendini tuttu ve, "Gemiye sızmayı ne aralık başardın?" diyebildi.

"Beni Batmunkh Gompa'da öylece bırakmana göz yumamazdım, değil mi ya?" Pennyroyal'ın çenesi düşmüştü. "Poskitt aşkına, ortalıkta gezinip Naga'nın başımı uçurmasını falan bekleyecek halim yoktu. Yazarlar, kutu içinde servis edildiklerinde halk nazarında değerleri düşüyor bir kere. O yüzden Yeşil Fırtına elemanları yakıt doldururken ben de gemiye biniverdim ve kilere saklandım. Bay Shrike burnunu sokmamış olsaydı, size hiç zararım dokunmadan orada öylece bekliyor olacaktım. Hem nereye gidiyoruz? Gökliman'a mı? Peripatetiapolis'e mi? Umarım güzel ve güvenli bir yerdir."

Telegram: @cinciva

"Artık hiçbir yer güvenli değil," dedi Tom. "Erdene Tezh'e gidiyoruz."

"*Nereye*? İyi de *niçin*?"

"Çünkü İz Sürücü Fang'in orada olduğunu sanıyoruz."

Pennyroyal'ın gözleri yuvalarından fırladı, Shrike'ın elinin altında kıvranmaya başladı. "Ama hepimizi öldürür o! Emrinde havagemileri, askerler, İz Sürücüler vardır."

"Sanmıyorum," dedi Tom. "Epey yalnız olduğunu düşünüyorum. Yoksa Naga'nın istihbarat birimlerinin şüphesini çekmeden geri dönmeyi nasıl başarabilirdi?" Yüksek rakımdaki, oksijeni seyrek havada kalbinin zorlandığını hissederek hırıldayıp, göğsünü tuttu. Bir an Pennyroyal'a karşı katıksız bir nefret duydu. Bu yaşlı adamın burada işi neydi? Ne diye ayrılmıyordu peşlerinden? Hester'a kalbinin zayıfladığını söylemesi gerekir mi, emin olamadı. Eski yaranın onu öldüreceğini öğrendiğinde, Pennyroyal'ı düşünmeden öldürürdü.

Yine de, Hester'a hastalığından bahsetmek istemiyordu. Ölmeyeceğine dair bu oyuna sonuna kadar bağlı kalmak, bu gece onun kollarının arasında uyumak ve ertesi sabah başka gökyüzlerinde yeni maceralara atılmak için onunla birlikte uyanmak istiyordu.

"Onu kıç kabinine bağla," dedi Tom.

"Yapma Tom, makul olalım!" diye yakındı Pennyroyal.

"O zaman, onu güzelce ve sıkıcı bağla. Başıboş dolaşma riskini göze alamayız."

Shrike, tükürük saça saça konuşan Kaşifi sürükleyerek götürdü; Hester parmak uçlarıyla Tom'un yüzünü okşadı ve düğümleri kendisinin atacağına, Shrike'ı da onun başına muhafız olarak dikeceğine söz vererek İz Sürücü'nün peşinden gitti. Uçuş güvertesinde yalnız kalan Tom, *Jenny*'yi Erdene Shan'ın karlı zirvelerinin arasından yükseğe çıkardı da çıkardı; dağın en yüksek zirveleri, geminin pencerelerinden o küllenmiş ışığın altında uçsuz bucaksız, kör birer gemi, birer kar tarlası gibi geçiyordu.

Hester uçuş güvertesine döndüğünde, "Anna'nın eski haritaları doğruysa eğer, yarım saat sonra vadinin üzerinde oluruz," dedi Tom.

Hester, "Doğrudurlar," deyip, Tom'a arkadan sarıldı. "Erdene Tezh onun memleketiydi, değil mi?"

Başını evet dercesine sallarken Hester'ı tekrar öpmek istedi, ancak arasından uçtuğu kayaların sivriliği ve deliciliğine karşı öylesine

Telegram: @cinciva

temkinliydi ki, ona bakamadı bile. “Anna bana bir keresinde emekliliğinde burada yaşamak istediğini söylemişti.”

Hester ona daha sıkı sarıldı. “Tom, oraya vardığımızda gerçekten karşımıza o çıkarsa, bırak da onu Shrike öldürsün, olur mu? Onunla konuşmaya ya da tartışmaya veya onu daha iyi biri olmaya ikna etmeye çalışma, tamam mı?”

Tom süklüm püklüm oldu. Hester onu çok iyi tanıyordu; bütün gün kafasının içinde evirip çevirdiği planları çoktan fark etmişti. “Çakal Tüneği’ndeyken beni tanımıştı sanki, gitmemize izin vermişti,” dedi Tom.

“O Anna değil,” diye uyardı onu Hester. “Bunu unutma.” Tom’u, nabzının hızlı hızlı attığı, kulağının arkasındaki boşluktan öptü. “O gece Bulutların Üstü’nde sana sıkıcı olduğunu söylemiştim ya, öyle demek istememiştim. Sen sıkıcı biri değilsin. Yani öylesin de, sevimli bir sıkıcılık. Beni hiçbir zaman sıkmadın.”

Yüksek bir geçidi geride bıraktılar. Doğu tarafında toprak gitgide eğimleniyor, dikleştikçe dikleşiyor, önce beyaz sonra yeşil bir vadi halini alıyor, derin yarıklarında bir ırmak çağlıyor, en ucunda bir göl, gölün üzerinde bir ada ve *Rüzgâr Çiçeği*’nin evi görünüyordu. Tom, *Jenny*’nin eski saha gözlüğünden bakınca, evin çatısından fincan altlığı şeklinde bir antenin yükseldiğini gördü. Derken gökyüzü kanatlara boğuldu.

İz Sürücü kuşların ilk dalgası, *Jenny*’nin ön camlarını parçalamasına kalmadan Hester, Tom’u yere fırlatacak vakti bulmuştu. İki tanesi, yeşil gözlü başlarını gerzekçe sağa sola sallayarak, kabini dolduran kanat çırpışlarıyla içeri girdi. Hester yıldırım silahını alıp ilkini, o daha Hester’ı göremeden vurdu. Bıçak gagasıyla dosdoğru Hester’ın gözünü hedef alan diğeri, çığlıklar atarak ona doğru salvo yaptı. Hester yıldırım silahını ateşledi ve kuş, uçuş güvertesini reçine ve tüyle doldurarak infilak etti. Hester eğilip Tom’a baktı. “İyi misin?”

“Evet…” Tom korkmuş görünüyordu, yüzü bembeyazdı. Hester kıvranarak doğrulurken, bu hareket gergin kaslarını büktüğü için acıyla inledi. Pencereden dışarı baktı. *Jenny*’nin etrafında çok sayıda kuş daire çiziyordu, bir çift kuşun sancak tarafındaki motor bölmesini parçalamaya çalıştığını gördü. Yıldırım silahını yan pencereden çıkarıp onlara nişan aldı ve ikisini de vurdu, sonra silahı Tom’a fırlatıp başının üzerindeki dolaptan kendi tabancasını çıkardı. Havakabininin merkez koridoru boyunca kıç yönüne ateş etmeye başladı. Pennyroyal kıç kabininde çığlık çığlığaydı.

Telegram: @cinciva

Hester yarıaçık kapıdan, kuşların kanat çırpışını, Shrike'ın, kuşları döverek uzaklaştırdığı zırhının ışıldadığını görebiliyordu. "HESTER!" diye bağırdı İz Sürücü.

"Ben iyiyim," diyerek rahatlattı Shrike'ı. Anna Fang'in bir zamanlar onun arbalet yarasını iyileştirmek için kullandığı küçük sıhhiye bölmesinden kanat ve pençe sesleri geliyordu. Hester kapıyı tekmeleyerek açtı ve çatıyı yararak içeri girmeye çalışan kuşlara silahını doğrulttu. Elinde iyi bir silah vardı: El Houl'dan ölü fiyatına satın aldığı, dingil altı el bombası hazneli, buharla çalışan Zalim 60; ancak sıhhiye bölmesinin dış duvarını kevgire dönüştürerek buraya kuşlardan daha çok zarar verdi. Deliklerden, motor bölmesine akın eden kuşları görebiliyor, motorun boğulduğunu ve durduğunu, pervanelerin yavaşladığını duyabiliyordu. "Kahretsin," deyip bölmenin kaputundan dışarı bir el bombası fırlatarak, orayı kuşlarla birlikte darmadağın etti.

Koridora çıkıp, "Tom?" diye bağırdı. "İyi misin?"

"Elbette! Sorup durma!"

"İndir o zaman bizi."

"Şu an sorunumuz *inmek* değil zaten," dedi Tom, kumanda panelindeki gaz basıncı kadranlarını kontrol edip, hepsinin ibresinin sıfıra vurduğunu gördükten sonra. Sancak tarafındaki motorun gitmesiyle dengesi bozulan hava-kabini, yana doğru dik bir eğimle devriliyordu. Dışarıda korkunç şekiller kanat çırpıyordu; ancak Tom içeri fazlası girer endişesiyle yıldırım silahını kullanmayı erteleyerek, onları görmezden gelmeye çalıştı. Sancak pencerelerinden içeri çok parlak bir sarı ışık giriyordu. Balon yanıyordu.

Hester, kıç kabininin kapısını tekmeleyerek açtı. Shrike içerde, diriltilmiş bir kartalı parçalarına ayırmakla meşguldü. İz Sürücü, üzeri balçık ve tüyle kaplanmış bir bostan korkuluğunu andırıyordu. Ölü yüzünü Hester'a çevirip, "BU GEMİ BİTİK," dedi.

"*Jenny* değil," dedi Hester sadakatle. "Tom onu tek parça halinde aşağı indirir. Sen öne git. Onu koru."

Kenara çekilip yanından geçmesine izin verdi. Hester kuşların Pennyroyal'ı öldürmüş olmasını umuyordu, ama Shrike'la meşgul olmuşlardı belli ki. Kaşif, elleri bağlı ve ağzı tıkalı bir şekilde Hester'ın onu bıraktığı yerde yatıyor, yalvaran yuvarlak gözleriyle kafasını kaldırmış ona bakıyordu. Hester onu vurmayı düşündü, sonra tüfeğini omuzuna atıp

Telegram: @cinciva

eğilerek bıçağını çıkardı. Pennyroyal korkudan bir çığlık kopardı, ama Hester ayaklarındaki ve bileklerindeki ipleri kesmeye gelmişti.

Hester tekrar doğrulduğunda, uzun kıç penceresinden geriye kalan kırılmış camlar, bir buz fırtınası halinde tuz buz oldu ve Diriltilmiş bir tepeli akbaba sürüsünün geniş, siyah kanatları kabine hücum etti. Hester'a doğru kanat çırparak ilerlerken, pençeleriyle Pennyroyal'ın kafasını tırmıkladılar. Hester bıçağı yere atıp tüfeğini almaya çabaladı, ama zaman kalmamıştı. Çığlık atarken buldu kendini; ürkütücü, tiz, küçük bir kızın çığlığı. Shrike anında kabinde, onun yanında belirdi; onu, üzerine çullanmış gaganın önünden çekiyor, kuşu eliyle tutuyor, vücuduna vurdukça kuşun bıçakları zırhından kıvılcımlar çıkarıyordu.

Gaz-hücrelerinden biri daha infilak eden *Jenny Haniver* yalpaladı, burnu havaya kalktı, kıç tarafı da aşağı düştü. Hester, bir bölme duvarına tutunan Pennyroyal'ın üzerine yuvarlandı. Shrike'ın, parçalanmış pencereden, alacakaranlıkta parıldayan dağların belirdiği kıç tarafa doğru sendelediğini gördü. Kuş güçlüydü; yarı parçalandığı halde hâlâ kanat çırpıp pençesini savuruyordu. Kanatlarının darbeli vuruşları Shrike'ın dengesini bozuyordu. Shrike kuşun gagasını koparıp, ayağının altında bir çatırtı sesiyle bel vermeye başlayan kıç taraf duvarında ezdi.

"Shrike!" diye bağırdı Hester, ona yardım etmek için güverte tepeciğinde zorlukla ilerleyerek.

"Hester, dur!" diye haykırıp, onu kendine doğru çekti Pennyroyal.

Duvar yıkıldı. Shrike bir saniyeliğine yüzünü çevirip Hester'a baktı. Hâlâ elinde tuttuğu akbabayla boşluğa düştü. "Shrike!" diye çığlık attı Hester bir kez daha, havakabini tekrar yatay hizaya gelirken. Tekmeleyerek kendini Pennyroyal'dan kurtardı ve sürünerek bir zamanlar duvarın olduğu açık yarığa cesaret edebildiği kadar yaklaştı. "Shrike!"

Yanıt yoktu. Dumandan, rüzgârdan ve can çekişen gemisinin yanan parçalarının yağmurundan hiçbir şey görülmüyordu. Sadece, Shrike'ın düştüğü abisten yükselen son çığlığının yankısı: "HESTER!"

Balıkkek, yanan havagemisinin gökyüzünde uzun, parlak bir kuyruk çizerek vadinin derin gölgelerine doğru kayışını, İz Sürücü'nün bahçe duvarından izledi. Rüzgâr sesleri uzağa taşıyordu ya da yanan havagemisi hiç ses çıkarmıyordu; ne olursa olsun, sessizlik içinde oluyormuş gibi

Telegram: @cinciva

duruyordu. Çok güzeldi. Tutuşan gaz-hücreleri, düşerken titreyip yok olan altın parçaları saçan birer şelale gibiydi. Alazlanmış kuşlar kanat çırpıp kaçmaya çalıştılar, ancak onlar da düştü. Parlak yansımaları, beyaz bir buhar busesiyle buluşana kadar gölün sularında onlara doğru hücum etti.

Kardaki ayak sesleri Balıkkek'in arkasına bakmasına neden oldu. İz Sürücü orada durmuş izliyordu. "Bu *Jenny Haniver,*" diye fısıldadı sakince. "Onu evime getirmek ne büyük kibarlık..."

Havagemisi, gölün uzak kıyısındaki bataklıklı bir zemine indi. Yangınından çıkan duman sazlıklara dağılmaya başlarken, Balıkkek birilerinin gemiden kaçtığını gördüğünden emindi. *Bay Natsworthy,* diye düşündü, ve *Hester.* Aniden bir korku duydu içinde, çünkü Hester'a yapacakları konusunda ettiği yemini hatırladı, çünkü bunu yapabilecek cesareti olup olmadığından emin değildi.

İz Sürücü'sünün eli omuzuna dokundu. "Bize bir şey yapamazlar," diye fısıldadı. "Onlara zarar vermeyeceğiz."

Ancak Balıkkek, montunun içindeki bıçağın kabzasını sıkıca tutup, *Jenny Haniver*'ı en son onu almadan Brighton'ın göklerine uçarken gördüğü ânı hatırladı.

Tom, bileklerine gelen suda koştu ve ıslak çimenlere atlayıp, çok değerli yıldırım silahına sarıldı. Hester onun tam arkasında, Pennyroyal'ı sürüklüyordu. İz Sürücü kuş sürüsünden hayatta kalanlar pençelerini açmış, yanan balonun etrafında çığlık çığlığa dönüyor ve hâlâ onu öldürmeye uğraşıyordu. Hester silahını kaldırıp kalan son el bombalarını da cehenneme boşalttı. Patlamayla birlikte göl, gölün yamacı, çevresindeki uçurumlar ve adanın üzerindeki yalnız ev aydınlandı. *Jenny*'nin roketleri de turuncu patlamalarla havaya uçtu. Bir zamanlar onların küçük havagemisi olan paramparça kuş kafesinde, şimdi sadece bir duman girdabı ve alev dansı vardı; yirmi yıllık hatıraları kömür ve isli birer metale dönüşüyordu. "Tom?" dedi Hester.

"Efendim," dedi Tom. Göğsü sancıyordu, ama o denli şiddetli değildi. Belki de Hester'la yeniden beraber olmak kırık kalbini iyileştirmişti. Öyle olmasını umdu, zira yeşil hapları *Jenny*'nin kıç kabininde kalmıştı.

"*Jenny Haniver*'ımız," dedi Hester.

Telegram: @cinciva

“O sadece bir nesneydi,” dedi Tom, gömleğinin tutuşmuş kollarıyla gözlerini ovuşturup etrafına bakarak. “Biz iyiyiz, önemli olan da bu. Shrike nerede?”

“Gitti. Düştü. Yukarılarda bir yerlerde...” Dağların muazzam sessizliğini işaret etti.

“Peşimizden gelecek mi?”

Hester endişeyle omuzunu silkti. “Çok yüksekten düştü, Tom. Beni kurtardı, sonra da düştü. Hasar almış olabilir. Ölmüş bile olabilir ve bu kez onu geri getirebilecek kimse de yok.”

“O zaman biz bizeyiz,” dedi Tom ve Hester’ı bir kez daha kucaklayıp öptü. İlk öpüştükleri o gecede nasıl kokuyorsa hâlâ öyle kokuyordu; kül, duman ve keskin ter kokusu. Onu çok feci seviyordu ve Hester’ın daha önce yaptıklarının hiçbir öneminin kalmadığı bu tehlikeli yabanda, onunla yine yalnız kalmaktan memnundu.

O kadar da yalnız değillerdi haliyle. Bataklıkta dizlerinin üzerinde doğrulup, ağzındaki mendille boğulmuş, sinir bozucu sesiyle, “*Rica etsem?*” diyen Kâşif’i unutmuştu.

Hester, Tom’dan istemeye istemeye ayrılıp başıyla evi gösterdi. “Burası olmalı.”

“Yola koyulsak iyi ederiz.” Tom, yıldırım silahını omuzundan indirip kontrol ederken, Hester da daha önce kestiği iplerin uçlarını yeniden düğümleyerek, Pennyroyal’ı ellerinden ve ayaklarından bir kez daha bağladı.

“Beni burada bağlı ve savunmasız bırakamazsınız!” Ağzındaki mendilin arasından bağırıyordu.

“Etrafta serbest dolaşmana da izin veremeyiz,” dedi Hester. “Bizi İz Sürücü’ye bir avuç bakıra satarsın sen.”

“Peki ya dönmezseniz ne olacak?”

“Dua et de dönelim,” diye yanıtladı Hester.

Tom, yaşlı adamı böyle arkada bırakıyor olmaktan rahatsızdı, ancak Hester’ın haklı olduğunu biliyordu. Zaten başları yeterince dertteydi, bir de Pennyroyal’ın etrafta serbestçe dolaşmasına ihtiyaçları yoktu.

Tam ayrılmak üzerelerken, Pennyroyal arkalarından, “Pekâlâ, buradan nasıl gitmeyi planlıyorsunuz?” diye bağırdı. Ancak ne Hester’ın ne de Tom’un bu soruya bir yanıtı vardı, o yüzden Hester onun ağzını bağlayan mendili daha da sıkılaştırdı.

Telegram: @cinciva

Erdene Tezh vadisi kayalık, taşlı bir araziydi. Hester bunu sevdi. Çimlerin şarkısını duyabiliyor, toprağın kokusunu alabiliyordu. Burası ona Meşe Adası'nı anımsatıyordu. Tom'un elini tuttu ve birlikte, bir zamanlar *Jenny Haniver* olan yanık maltıza ara ara omuzlarının üzerinden bakarak, kasvetli ışığa doğru yürümeye başladılar. Arazi, çamların oluşturduğu bir rüzgârkıranın arkasındaki rıhtım gözüne çıkan sarp, çimenlikli bir eğimle yükseliyordu. Çamlar, iğneleriyle rüzgârı taradıkça, sürekli bir iç çekiş sesi çıkıyordu. Aynı rüzgâr, bir havayatının gerilmiş silikon-ipek balonuna da çarpıyordu. Havayatı kilitliydi ve terk edilmiş gibi görünüyordu, ancak bu yatın burada olması ikisinin de umudunu artırdı. Göle, geçit yoluna doğru inmeye devam ederek yürüdüler.

Hester, yıldırım silahını Tom'un elinden aldı. Tom derin derin nefes alıyor; sesi, soluğu kesilmiş gibi çıkıyordu. "Sen burada havagemisinin yanında kal," dedi Hester. "Ben gideyim."

Tom başını sağa sola salladı. Hester parmaklarının ucuyla Tom'un yüzüne dokundu; ağzı soğuk havada ıpılıktı. Geçit yoluna doğru birlikte yürümeye başladılar. Tom yavaş yürüyordu, ama Hester bundan memnundu, zira evde onları bekleyen her neyse onu karşılamaya hazır vaziyette, Tom'un önünden yürüyebiliyordu. Bir çatırdama sesi gelince Hester hemen o yana döndü, ancak ses, gölün kenarındaki buz plakalarının birbirlerine sürtünmesinden çıkıyordu. Daha uzakta berrak su, gri ve durağandı. Bir kez daha önüne, eve doğru çevirdi başını.

Geçit yolunda bekleyen biri vardı.

"Tom!" diye bağırıp yıldırım silahını doğrulttu Hester. Ancak tetiği çekmedi. Kapıda durup onu seyreden bir İz Sürücü değildi. Bir çocuktu yalnızca. Sıska, beyaz bir yüz, pespaye kıyafetler ve bir tomar kirli saç. Birkaç adım daha atınca yüzü tanıdı. Buraya nasıl gelmişti? Ama önemli değildi. Silahını tamamen indirip Tom'a döndü. "Balıkkek burada!"

Hester'ın arkasında koşuşturan ayak sesleri. Çocuğun hırıldadığını duyunca Hester arkasına döndü ve tam boğazına savurduğu bıçağın yansımasını gördü. Yıldırım silahını yere bırakıp çocuğu ince bileğinden yakaladı, bıçağı savuşturdu ve çocuk ağlayıp da bıçağı bırakana kadar kolunu büktü. Bıçağı havada yakalayıp, okulda bir sapana el koymuş sert bir öğretmen edasıyla kemerine yerleştirdi. Balıkkek'i itekledi. Çocuk yere düşüp ağlamaya başladı.

Telegram: @cinciva

“Tom,” diye fısıldadı tepelerinden bir ses. “Hester. Ziyarete gelmeniz ne kadar hoş.”

İz Sürücü. Geçit yolunun sonunda, yıpranmış on basamağın bahçe kapısına çıktığı gölgelerde dikiliyordu. Basamakları dikkatle indi ve topallayarak yaklaştı; gri ışık, tunç yüzünde belli belirsiz parlıyordu.

“O benim İz Sürücü’m!” diye bağırdı Balıkkek. “Siz beni bıraktıktan sonra buldum onu. Bana iyi davrandı. Sizi öldürmeme yardım edecek!”

Hester yıldırım silahını arandı, ancak su kenarındaki kayalıkların arasına düşmüştü. Sürünerek silahın yanına gitmeye davrandı, ancak çelik eller onu yakalayarak havaya kaldırdı, sürükledi, yüzünü kavradı; metal bir kol da belinden dolanıp onu zırhlı göğüs plakasına sertçe bastırdı.

“Hayır!” diye bağırdı Tom, yerdeki silaha koşarak.

“Huysuzluk etme lütfen, Tom,” diye fısıldadı İz Sürücü, “yoksa onun boynunu kırarım. Bunu rahatlıkla yapabilirim. Böyle bir şey olsun istemezsin değil mi?”

Tom koşmayı bıraktı. Konuşamıyordu. Birisi, sol koltukaltından göğsünün ta derinlerine paslı bir şiş geçiriyormuş gibi hissetti. Acı koluna da yürümüş, boynuna, çenesine ulaşmıştı. Soluk soluğa dizlerinin üzerine düştü.

“Zavallı Tom,” dedi İz Sürücü. “Kalbin. Ah zavallı.”

İz Sürücü’nün ayaklarının dibine çömelmiş Balıkkek bu sahneyi büyük bir açlıkla izliyordu. “Öldür onları!” diye bağırdı ince, öfkeli sesiyle. “Önce kadını, sonra da onu!”

“Onlar Anna’nın dostlarıydı, Balıkkek,” dedi İz Sürücü.

“Ama beni yüzüstü bıraktılar!” diye hıçkırdı Balıkkek. “Mora’yı ve Gargara’yı öldürdüler! Onu öldüreceğime yemin etmiştim ben!”

“Yakında ikisi de ölecek.”

“Ama yemin etmiştim!”

“Hayır,” diye fısıldadı İz Sürücü.

Balıkkek bağırarak bir şeyler söyledi ve Hester’ın kemerindeki bıçağı kaptı, ancak İz Sürücü onu eliyle yana fırlattı. O kadar sert fırlattı ki çocuk ta geçit yoluna, oradan da buza kadar düştü. Buz çocuğun ağırlığıyla çatlayıp inledi, ancak kırılmadı. Acı ve ihanetle zırıldayan Balıkkek, yeniden geçit yoluna geldi. Hıçkırıklar içinde ağlayarak ıslak taşların üzerinde sürüdü, sonra da koşarak eve girdi.

Telegram: @cinciva

İz Sürücü, Hester'ı bırakıp Tom'un üzerine eğildi. Çelik elini Tom'un göğsüne bastırdı. Kalbinin düzensiz, tekleyen atışlarını hissedince gözlerinin ışığı parladı. "Zavallı Tom," diye fısıldadı. "Çok zamanı kalmamış."

"Nesi var?" diye sordu Hester.

"Yakında ölecek," dedi İz Sürücü.

"Ölemez! Ah, hayır ölemez! N'olur!"

"Bir önemi yok," diye fısıldadı İz Sürücü. "Yakında herkes ölecek."

Tom'u kollarına aldı ve basamakları çıkıp donmuş bahçeden geçerek onu mezar evine götürürken, Hester da onun peşi sıra içeri girdi.

Telegram: @cinciva

49
YENİDOĞAN

Yedi Kanallı Egzoz'da bir curcuna; ağır hava, jeneratörlerin gürültüsü ve mahallede yapılan onarımların şangırtısıyla dolu. Motorlar çalışmaya başladığında titreşimlerle zangırdayarak sonsuza kadar yükselen paslı basamaklar. Bitkin, korku dolu, canı yanan, ciğerlerine çektiği her hava zerresi göğsündeki ve sırtındaki gerilmiş kaslara bir bıçak saplanmış gibi acı veren Wren'in devam etmesini sağlayan tek şey, Theo'nun artık yanında olmasıydı. Theo arada bir ona dokunmak, cesaretlendirmek için Wren'e uzanıyordu; ancak hiç konuşamıyorlardı, zira bu küf kokulu merdivenler, sarsılan halk yeniden ayağa kalkmaya çabalarken ortalığı sıcak nefesleri ve öfkeli haykırışlarıyla doldurdukları bu demir boğazlar, aşırı gürültülüydü.

Kaybolmuşlardı. İleriye ve aşağıya gitmek istiyorlardı, ancak bu tüp caddeler bükülüp onları sarmalıyor, kısırdöngüye sokarak onları yukarıya ve kıç tarafa yönlendiriyordu. Nihayet makine bölümünün kalbindeki açık bir meydanın epey yukarısında duran bir iskeleye çıkıp, ışıklı pencereleri ve dev havalandırma kanallarının ardında, bir aşağı bir yukarı buhar püskürten koca pirinç pistonlardan yüzlercesinin yer aldığı bir alana vardılar. Theo'yla Wren tırabzana dayanıp bu pistonları seyrederken pistonlar da hızlandı.

Tırabzan titriyor, koca banliyö sarsılıp ilerliyordu. "Harekete geçti!" diye bağırdı Wren, ama Theo onu duyamıyordu ve zaten tekrar söylemesine de gerek yoktu, zira o an Sürgühöyük'ün yeniden harekete geçtiği açıktı. Hem tekrar etmeye zaman da yoktu, çünkü yağlı tulumlarıyla bir motor işçisi, bir lombar ağzından geçip iskelede belirmiş ve aşağıdaki arkadaşlarına avazı çıktığı kadar bağırırken bir yandan da onları süzüyordu.

Theo ve Wren oradan kaçıp, tam üstlerinde bir sosafon labirenti gibi düğümlenmiş havalandırma kanal ve tüplerine çıkan dar bir merdiven buldular. Kendilerini, banliyönün zırhının kavisine doğru çektiklerinde

Telegram: @cinciva

çisenti, üstlerine sanki ılık bir yağmur gibi düşüyordu. Merdivenin sonunda bir lombar kapağı vardı; ağır tutamaçlarını döndürüp açabilmeleri için ikisinin birden yüklenmesi gerekti. Gün ışığı ve taze, soğuk rüzgâr içeri doldu. Wren merdivenin aşağısına baktı ve iskelenin üzerinde hareket eden el fenerlerini gördü; adamlar toplanmış ona bakarak işaret ediyorlardı. Çoktan lombardan çıkmış olan Theo, Wren'i de temiz havaya çekip çıkarmak için döndü.

En azından gün ışığında öleceğim, diye düşündü Wren, Sürgühöyük'ün iğrenç zırhının üzerinde soluk soluğa uzanırken. Banliyönün omurgası boyunca ilerleyen, tırabzansız, dar bir yürüyüş platformu vardı. Her iki yanında birkaç yüz metre uzunluğunda çentikli zırh, yere doğru kavis yaparak banliyönün kenarlarını oluşturuyordu. Burada da toprak ve iri pas dilimleriyle tıkanmış paletler, toprakta ilerliyordu. Onların da ardında, enkaz Londra'nın tepeleri ve sivrilikleri hızla yanlarından geçiyordu.

Theo, lombar kapağını arkalarından sertçe kapattı ve bir yandan Kobold'un adamlarının onları takip etmesiyle ilgili bir şeyler söylerken, diğer yandan Wren'i oradan sürükleyerek uzaklaştırmaya başladı. Ne var ki, çok fazla ilerleyemeden, etraflarındaki metal aniden kıvılcımlar saçarak, küçük duman ve toz fışkırmalarıyla püskürdü. Wren, makineli tüfeklerin onları, Quirke'e şükür, ıskaladığını fark etti.

Theo, vücudunun yarısıyla Wren'in üzerine kapaklanarak kendini yere attığı sırada, etine dolgun beyaz bir şekil, enkazın üzerinden iskele tarafına doğru süzüldü. Sürgühöyük'ün fırlattığı toz ve toprak püskürüklerinin arasından Wren, bunun hızla ilerleyen banliyöye döne döne ateş püskürten tareti ve Yeşil Fırtına sembolüyle hırpani görünüşlü bir havagemisi olduğunu fark etti.

"Fırtına gelmiş!" diye bağırdı.

"Biz dostuz!" diye bağırdı Theo. Theo kollarını sallayıp, "İmdat!" diye bağırırken Sürgühöyük'ten düşmesin diye Wren onu tuttu. "İmdat!" Ancak gemideki pilotlar için o, yok etme emri aldıkları banliyönün üzerinde gezip tozan pire boyutlu şekillerden yalnızca biriydi. Bir kez daha silahlarını ona doğru çevirdiler. Wren, Theo'yu aşağı, yanına çektiğinde, başlarının üzerinden geçen kurşunların sesini duydu.

Banliyönün zırhının üzerinde, uzandıkları yerin birkaç metre uzağında yuvarlak bir lombar kapağı açıldı ve pandoranın kutusundan çıkan ayıcık misali, döner başlıklı bir silah yatağı göründü. Sürgühöyük'ün uzun zaman

Telegram: @cinciva

önce yediği bir kıyı kentinin eski atlıkarınca döner platformunun üzerine yerleştirilmişti ve ekseni etrafında döndükçe, tüfek dumanları ve beyaz buhar jetleriyle birlikte etrafa neşeli bir *calliope* müziği yayılıyordu. Dört uzun tüfeğinin her bir namlusu, ateşlendikçe ritmik hamlelerle zırhlı muhafazasının içine geri tepiyor, banliyönün üzerindeki gökyüzüne top mermisi kovanları saçıyordu. Wren ve Theo'ya ateş eden havagemisi alevler içindeydi ve banliyö yoluna hunharca devam ederken çoktan geride kalmıştı. Tepelerinde, balonlarında ve kuyruklarında delikler olan iki gemi daha salvo yaptı.

Sürgühöyük'ün gelişi artık Oluşturma'dan da duyulabiliyordu. Londralılar, kurtarmayı başardıkları eşyalarıyla yeni kentlerine alelacele binerken, yaklaşan banliyönün hurda metalleri çatırdatan gürültüsü tepelerindeki gökyüzünü dolduruyor, merkezi hangarda yankılanıyordu.

Yeşil Fırtına habercilerinden biri Naga'yı arıyordu, oysa Naga, Yeni Londra'nın kıç tarafındaki güverte plakasının açıklığında bekliyordu. "Havagemileriniz daha fazla dayanamaz, Komutanım. *Kavgacı Şakayık* da biraz önce düştü. Sadece *Öfke* ve *Koruyucu Peçe* kaldı geriye."

"Çek onları," diye emretti Naga. "Askerlere de söyleyin, bu... makineye binsinler." Lavinia Childermass, makine bölümüne inen merdivenden koşarak gelirken Naga da arkasına dönüyordu. "Ee Londralı?"

"Hazırız, galiba," dedi ihtiyar Mühendis.

"Güzel. Toplayıcı banliyö neredeyse geldi sayılır. Havagemime gidiyorum. Elimden geldiğince onu tutmaya çalışacağım, ama o şey epey güçlü. Dua edin de Yeni Londra'nız hızlı çıksın."

General arkasını döndüğü sırada, "Hızlıdır," diye söz verdi Dr. Childermass. Paldır küldür eden zırhı Naga'yı, Yeşil Fırtına askerlerinin hücum ettikleri borda iskelesine kadar taşıdı. Mühendis, gelip geçen askerlere çarpa çarpa onun peşinden koştu.

"Siz de kalın General! Yeni bir kasabanın doğuşu özel bir olaydır!"

Naga döndü, eğilip selam verdi ve aceleyle uzaklaştı. "Bol şans Mühendis!" diye bağırdığını duydu Dr. Childermass. General'in, Yeni Londra'nın ebesi olması gerçeğinin aslında ne kadar tuhaf olduğunu düşünerek, Naga'nın gidişini seyretti. Sonra, bulunduğu konumu anımsayarak, bölgesine doğru hızla koştu. Yardımcıları, motorların marş

Telegram: @cinciva

kollarını birer birer kaldırıyor, güverte plakaları sarsılıyordu. Dr. Childermass, altgüvertenin kalbindeki kumanda odasına vardığında, iticilerin zayıf iniltisi kulağının duyabileceği frekansı aşmıştı. Zeminde tuhaf bir sallanma hareketi hissediliyordu. Yeni Londra havalanmıştı.

Onu, belediye başkanının yeni belediye binasının tepesindeki seyrüsefer odasına bağlayan konuşma borusuna uzandı. "Merhaba! Hazır mısınız?"

Garamond'un, "Hazırız," diyen boğuk ve gergin sesi duyuldu borudan. Lavinia Childermass boruyu çengeline asıp, mürettebatının korku ve beklenti dolu, kir pas içindeki suratlarına baktı. Bu kadar aşağıdan bile, yıkıntı alanını yara yara ilerleyen Sürgühöyük'ün gürlemesini ve çatırdamasını duyabiliyordu. Başını tamam dercesine salladı, adamları kumanda yerlerine geçtiler.

Oluşturma'nın dışında, yaklaşan banliyölerinin gürültüsü arttıkça yana kaçan Sürgühöyük öncü birliklerini izliyordu Naga. Onları hızlandırmak için birkaçına kurşun sıktı. Çömel Çıkmazı'nın batısına bakan paslı tepelerin üzerindeki gökyüzü, bir hurda metal şofbeni püskürmüşçesine toz ve molozla dolmuştu. Ve birdenbire, tepelerin kendisi bile kaymaya, sürüklenmeye, çıkıntı yapmaya başlayınca, Sürgühöyük'ün gaddar burnu tepeleri ikiye yararak ortaya çıktı.

Oluşturma yalpaladı ve sakinleşti. Kuzey ucunda Peabody'nin adamları patlayıcıları ateşlemişti ve hangarın ağzındaki uzun, paslı kapılar düşsel bir ahestelikle dışarıdaki pas ve hurda yığınlarının üzerine düşerek öne yığıldı.

Sürgühöyük, parlak perdeleri ve halıları pençeli paletlerine taka taka, Çömel Çıkmazı'nın yıkıntılarının üzerinden geliyordu. *Koruyucu Peçe* kruvazörü, Sürgühöyük'e roket fırlattıktan sonra, banliyönün arkasındaki tek döner silahın kendisini hedef almasından hemen önce, yükselerek menzilden çıktı. *Öfke*, Oluşturma'ya doğru ani dalışa geçince, Naga ileri doğru koşup, gemi bir anlığına alçak irtifada süzülürken içine atladı. Zırhını lombar kapağına ve oradan da uçuş güvertesine taşıdığı sırada gemi tekrar havaya yükselmişti. Bir kadın pilot elinde raporlarla koşarak Naga'nın yanına geldi, ancak Naga bebeğinin haberini bekleyen endişeli bir baba gibi, kadını eliyle savuşturdu. Silah mazgalına gidip, Oluşturma'nın ağzına baktı.

Telegram: @cinciva

“Hadi!” diye mırıldandı. “Hadi!”

Sürgühöyük’ün omurgasına çömelmiş Wren’le Theo, paslı tepeler banliyönün üzerinde birer dalga gibi patlarken, birbirlerini korumaya çalıştılar. Devasa metal yumruk ve ısırıklar, zırhın üzerinde takırdayıp gıcırdayarak geliyor, bir kısmı havaya savruluyor, bir kısmı gövdenin öylesine yakınına çarpıp geri dönüyordu ki, Wren yanından geçip giderlerken esintilerini hissedebiliyordu. Artık bitmişti, Çömel Çıkmazı paletlerin altında paramparça olmuştu ve tam karşılarında, bir sonraki bayırın zirvesinde Oluşturma duruyordu. “Bak!” diye bağırdı Wren. “Theo! Bak!”

Yeni Londra, eski hangarın açık kapı ağzında beliriyor, yan taraflarındaki manyetik aynaları birer altın sikke gibi parıldıyordu. Bir süre, kendinden emin değilmiş gibi biraz irtifa kaybederek Oluşturma’nın ağzında havada süzüldü. *Yenidoğan bir kent,* diye düşündü Wren, *eski günlerden kalma bir şey gibi.* Babasının da burada yanında olup bunları görebilmesini diledi.

Kendini toparlayan Yeni Londra hareketlenmeye başlamıştı. Hızlandıkça, yıkıntı alanı boyunca kuzeye ilerleyen gövdesinin altındaki ısı halesi de pırıldıyordu. Sürgühöyük de yönünü kuzeye çevirdi. Yeni kenti kovalamak için gücünü artıran öfkeli motorlarının ani sarsıntısı, Wren’in dengesini bozdu. Geriye kapaklandı ve bir an, omurganın eğiminden kayıp banliyönün sonsuz dişli paletleri arasına düşeceğinden korktu, ama tutunacak bir şey bulmayı başardı. Yavaş yavaş Theo’ya doğru tırmandığı sırada, çıktıkları lombar kapağının bir kez daha açıldığını ve Wolf Kobold’un dışarı tırmandığını gördü.

Onları gördüğüne memnun olmuş gibiydi, ama iyi anlamda değil.

Telegram: @cinciva

50
İZ SÜRÜCÜ'NÜN EVİ

Bazı mavi kareler vardı. Siyah bir zemin üzerinde, tozlu mavi. Ayılabileceğini sanmayan Tom, yarısını hatırladığı düşlerden yavaş yavaş uyanmaya başladı. Kareler, ufalanmış çatıdaki deliklerden görünen gökyüzüydü. Bulutlar çekilmişti; küflü duvarda gidip gelen bir akşam güneşi lekesi vardı. Yumuşak bir şeyin üzerinde yatıyordu, küf ve nem kokuyordu etraf. Elleri ve ayakları birbirinden metrelerce uzaktaymış gibi hissediyordu; başı da kaldıramayacağı kadar ağırdı; birisi göğsüne kocaman, kare bir kaya parçası koymuştu. Kol ve bacaklarında hissettiği belli belirsiz karıncalanma ve uyuşma hâlâ yaşadığını kanıtlıyordu ona.

"Tom?" Bir fısıltı. Başını çevirdi. Hester üzerine eğildi. "Tom, canım... Bayıldın. İz Sürücü, kalbin yüzünden olduğunu söyledi. Senin öleceğini söylüyor, ama ben biliyorum senin..."

"İz Sürücü..." Tom nerede olduğunu kavramaya başlıyordu. İz Sürücü Fang onu kaldırıp, Hester'la birlikte içeriye taşımıştı. Onu bir yatağa yatırmıştı; örtüsü güvelerce didik didik inceltilmiş eski, kurt yeniği, yosun tüneği bir yatağa, ama yine de bir yatağa; iyileştirmek istediğiniz bir insan için uygun gördünüz türde bir yer.

"Yaşamamıza izin verdi," dedi Tom.

Hester evet dercesine salladı başını. "Benim ellerimi ve ayaklarımı bağladı, ama seninkileri bağlamadı. Seninkileri bağlamaya tenezzül etmedi. Kemerimdeki bıçağa uzanabilirsen..."

İz Sürücü Fang topallayarak odaya girip de, yatağın ucuna oturup, soğuk yeşil gözleriyle Tom'u seyretmeye başlayınca Hester sustu.

"Anna?" dedi Tom güçsüzce.

"Ben Anna değilim," diye fısıldadı İz Sürücü. "Anna'nın hatıralarından bir demet yalnızca. Ama seni burada gördüğüme sevindim, Tom. Anna sana çok düşkünmüş. Sen onun son anısısın. Karda yatıyor ve sen de eğilmiş ona bakarak adını söylüyorsun."

Telegram: @cinciva

“Hatırlıyorum,” dedi Tom hafifçe. “Onun öldüğünü sanmıştım.”

“Neredeyse,” diye fısıldadı İz Sürücü. “Tam değil. Sen de anlayacaksın. O yolculuğu yakında sen de yapacaksın.”

“Ama ben hazır değilim.”

“Anna da değildi. Belki de kimse asla hazır olmaz.”

Tom, İz Sürücü’nün arkasındaki kapı aralığından makinelerle dolu bir odayı görüyordu; ışıklar, monitörler ve yorgun, afallamış beyninin kavrayamayacağı karmaşıklıkta teçhizat. “ODIN…” dedi.

“Ona buradan sesleniyorum.”

“Neden kendi halkının üzerinde kullandın onu?”

İz Sürücü başını hafifçe yana yatırmış onu izliyordu. “Senfoni öncesi bir üvertür,” diye fısıldadı. “Her iki tarafa da saldırarak birbirlerini suçlamalarını sağladım. Böylece beni arayamayacak kadar birbirleriyle meşgul olacaklardı, bu da bana ihtiyaç duyduğum zamanı kazandıracaktı.”

“Ne için?”

“Uzun bir komut dizisi hazırlıyorum, uzun ve karmaşık bir dizi. ODIN dağlardan kurtulduğu zaman ona iletmeye başlayacağım. Bu komutlar onu yeni yörüngelere yönlendirecek ve saldıracağı yeni hedefler verecek.”

“Hangi hedefler?”

“Yanardağlar,” dedi İz Sürücü. Nazikçe uzanıp Tom’un saçını okşadı. “Bu gece ODIN, Tannhäuser sıradağlarındaki kırk noktayı vuracak. Sonra dünyanın her yerine; Deccan yanardağ labirentine, Yüz Adalar…”

“İyi de niye?” diye sordu Hester. “Niye yanardağlar?”

“Dünyayı yeniden yeşil yapacağım.”

“Ne!” diye haykırdı Tom, “Onu duman ve küle boğarak ve binlerce insanı öldürerek mi?”

“Milyonlarca insanı. Heyecanlanma Tom, güçsüz kalbin kaldıramayabilir. Senin gibi aklı başında biriyle konuşmayı o kadar uzun zamandır bekliyordum ki.”

“Peki ya ben?” diye sordu Hester; İz Sürücü’nün Tom’u ondan çalmaya çalıştığını düşünüp korkmuştu.

“Salaklık ya da saldırganlık yapmadığın sürece güvendesin. Galiba bir iki hafta içinde açlıktan ölürsün, burada yiyecek hiçbir şey yok. O zamana kadar arkadaşlığının da tadını çıkaracağım. Anna, Çerçi’deki o ilk geceden beri bir şekilde kaderlerinizin bağlı olduğunu hissetti hep…”

Telegram: @cinciva

İz Sürücü konuşmayı kesip, yandaki odada kablo yığınlarının arasında bir ışığın yanıp sönmeye başladığı yere baktı; kırmızı, kırmızı, kırmızı.

"Şeytan azapta gerek," diye fısıldadı.

Balıkkek dışarda, gölün kıyısında hıçkırarak ağlıyordu. İz Sürücü'sü ona *vurmuştu*. İz Sürücü'sü onu az kalsın *öldürecekti*. Onu terk etmişti. Artık Balıkkek'i hiç umursamıyordu. Hiç umursamamıştı, hem de hiç. Burnunu çekip ağladı, ayağı takılıp sığ suya düşene kadar kayaların ve çakılların üzerinde tökezleye tökezleye yürüdü. Soğuk su onu irkiltip sessizliğe boğdu.

Suyun öte yakasında, bir zamanlar *Jenny Haniver* olan bu fırın sönerek iç rahatlatıcı, kızıl bir şenlik ateşine dönüşüyordu. Balıkkek kıyının kavisini izleyerek enkaza doğru ağır ağır ilerledi. Havagemisinden geriye kalastra, kaburga ve bükülmüş, köz olmuş bir motor bölmesi dışında hiçbir şey kalmamıştı. Patlama, kilerde ne varsa sazlıkların arasına saçmıştı ve Balıkkek yıkıntıların arasında bir iki konserve bulmayı başardı. Etiketleri yanmıştı haliyle, ancak salladığında onu heveslendiren şapırtı sesleri çıkarıyordu ve içlerinden biri, (Yaşa, var ol Tricky Dicky!) kapağının yanında açmaya yarayan anahtarıyla, sardalye ya da ateş-balığı konservesiydi. Balıkkek kapağı döndürerek açtı ve balıkla birlikte lezzetli tuzlu suyunu da ağzına boca ederek oburca yedi.

Şimdi midesine biraz yemek girdiği için kendini daha iyi hissediyordu ve sazlıkların arasında başka bir şey var mı diye dolanmaya başladı. Tepedeki kayalıklardan gelen ağlamaklı sesi duyması çok uzun sürmedi. "Mımmmmmm! Mımmmmmm!"

Tom'la Hester'ın, havagemisinde beraberlerinde birinin daha olduğunu, kazada yaralandığını ve onu da kendisi gibi terk ettiklerini (Tam da onlara göre bir hareketti!) düşünerek yaklaştı. Ancak oraya vardığında bulduğu, paketlenip bağlanmış ve ağzına mendil tıkılmış zavallı, yaşlı bir adamdı; Tom ve Hester'ın kurbanlarından biri daha.

Balıkkek, adamın ağzındaki mendili çıkarınca, adam soluk soluğa, "Yüce Poskitt!" diye zorlukla konuştu. Sardalye kutusunun keskin kenarlarını kullanarak iplerini keserken de, "Cesur çocuk! Teşekkür ederim!" diye haykırdı.

"İçerideler," dedi Balıkkek.

Telegram: @cinciva

“Kimler?”

“Hester ve manitası. İz Sürücü onları içeri aldı. Arkadaşları olduğunu söylüyor. Bir insan Hester’ı nasıl arkadaşı olarak görür ki? Hele o yüzü, insanı kahvaltısından bile soğutur. Yani, kahvaltı yaptıysan tabii. Haftalardır yapmadım ben. Yardım edin de şu konserveyi açayım, Bayım.”

Doğru adama soruyor, diye düşündü Pennyroyal ve ipler kopar kopmaz elini pardösüsünün içine daldırıp; bir konserve açacağı, bir tirbüşon, küçük bir makas ve hava-gemisinin palamar mengenelerindeki taşları temizlemeye yarayan bir aletle, ayağındaki iplerin hakkından gelen bir dizi bıçağı içeren mucizevi bir kaşif çakısı çıkardı. Balıkkek, madem bıçağı vardı, ellerimi kanata kanata sardalye kutusuyla uğraşmamı izleyene kadar neden bana bıçağı olduğunu söylemedi, diye düşünse de, yeni arkadaşını sevmek istediğinden, muhtemelen sarsılmıştı diye düşünmeye karar verdi. Kafasında yaralar vardı; ayrıca yüzünden akan kan, buharda pişirilmiş puding üzerinden akmış reçel gibiydi. (Balıkkek’in aklı hâlâ yemekteydi.)

Üç konserve açtılar. Birinin içinde yosun yahnisi, diğerinde sütlaç ve sonuncusunda da konsantre süt vardı. Balıkkek’in yediği en mükemmel yemekti.

“Ben diyorum ki,” diye söze girişti Pennyroyal, Balıkkek’in yemek yiyişini izlerken. “Sen çok akıllı bir çocuğa benziyorsun. Buradan bir çıkış yolu var mı, hı?”

“Popjoy’un havayatı var,” diye mırıldandı Balıkkek, çenesindeki sütü silerek. “Evin yanında. Nasıl uçurulacağını bilmiyorum.”

“Ben biliyorum! Sence onu aşırabilir miyiz dersin?”

Balıkkek, sütlaç konservesinin kapağını yalarken başını hayır der gibi salladı. “Anahtarlar lazım. Anahtarlar olmadan motorlar çalışmaz ve şu dağları aşmak için de motor lazım, öyle değil mi?”

Pennyroyal evet dercesine salladı başını. “Anahtarlar nerede? Sırf merakımdan soruyorum.”

“Onda. Boynunda. Bir kolyenin ucunda. Ama ben oraya bir daha gitmeyeceğim. Hele bana yaptıklarından sonra! Onun için yaptığım onca şeyden sonra!”

Çocuk ağlamaya başladı. Kaşif, çocuklara pek alışkın değildi. Omuzunu patpatlayıp, “Geçer geçer,” ve “Kadınlar böyledir işte!” diyebildi. Anahtarları ve havayatını düşünüyordu aslında. Gergin gergin kayalıkların

Telegram: @cinciva

oradaki eve baktı. Çatıda anten gibi bir şey dönüyor, batan güneşin kan kırmızısı halesinde parıldıyordu.

Yirmi kilometre ötede, bir dağ gölünün yatağının donmuş zemininde, Shrike kıpırdandı. Gözleri, havada sürüklenen yıldız yıldız maddeleri aydınlatarak yandı. Düştüğünü hatırlıyordu. Sarp kayaların ve uçurumların yanından düşmüş, bu gölün buz tabakasını yarıp geçmiş ve gölde kartal duruşlu bir adam şeklinde komik bir delik açmıştı. Tepesindeki deliği göremiyordu, ancak gölün derin olduğunu ve yukarıdaki dünyaya akşamın çöktüğünü tahmin ediyordu.

Kendini kumul tabakadan kurtarıp yürümeye başladı. Kıyıya yaklaştıkça su sığlaşıyordu. Kalın buz tabakası, altı metre yukarısında engebeli bir tavan oluşturuyordu; derken derinlik üç metreye düştü. Kısa süre içinde yumruklarıyla kendi yolunu açabilecek yere ulaşmıştı. Kendini çekip kurtardı, soğuk bir yumurtadan doğan çirkin bir yavru misali.

Ay doğuyordu. *Jenny Haniver*'ın düşen motor bölümlerinin parçaları, epey yukarısındaki kayşatta parıldıyordu. Hester'ın kokusunu izleye izleye tırmanmaya başladı.

Telegram: @cinciva

51
KOVALAMACA

Londralılar, yıkıntı alanından hep rahat rahat, Yeni Londra'nın kumandalarına alışana kadar, belki önce yürüyüş hızını geçmeyecek bir hızla ayrılacaklarını düşünmüşlerdi. Ancak şimdi, eski Londra'nın yıkıntılarının arasından kuzeye doğru yeni kentin çıkabileceği en yüksek hızda, eski kat kolonlarının ve yığınların, paletlerden ve tekerlerden oluşan devasa paslı tepelerin arasında slalom yapa yapa ilerliyorlardı. Mühendisler motor bölmesinde, manyetik iticilerin açısını ayarlayan kumanda kollarını ümitsizce çevirirken, belediye binasının tepesindeki dümen odasında Bay Garamond ve seyrüsefercileri, perdah atılmamış, işi bitmemiş gözetleme pencerelerinden bakarak serdümene, "Biraz sola!" diye bağırıyorlardı. "Şimdi sağa! Biraz sağa! Yani sol demek istedim, sol, sol, SOL!"

Yalnızca iki kilometre arkalarından, ağız donanımını öldürmek üzere hazırlamış, küt burnundan dumanlar çıkara çıkara Sürgühöyük koşturuyordu. Yeni Londra'nın aksine banliyönün dönmesi ve kıvrılması gerekmiyordu; yeni kentin gözetmesi gereken uzun enkaz yığınlarını Sürgühöyük ezip geçiyordu. Süregiden bu çarpışmaların çatırtısı ve sarsıntısı, banliyönün omurgasının tepesindeki Wren'le Theo'yu, tutundukları güvenilmez kancalardan sekip düşme riskiyle tehdit etmeyi sürdürüyordu. Banliyösünün hareketlerine gayet alışkın olan Wolf Kobold'sa dengesini kaybetmeden ve neredeyse hiç durmadan onlara doğru geliyordu; arada bir karşısındaki manzaraya baktığı ve Sürgühöyük'le avının arasındaki mesafenin azaldığını görerek sırıttığı anlar hariç.

"Görüyor musunuz," diye bağırdı, "hiçbir işe yaramadı, Wren! On dakika sonra o güzelim memleketiniz Höyük'ün ayrıştırma bölümünde olacak. Ve sen; senin ve o siyah sevgilinin bağırsaklarını uç uca ekleyip avlunun çatısından kedimerdiveni gibi sarkıtacağım! Londralı

Telegram: @cinciva

dostlarınızın, beni aldatmaya kalkışanların başına ne geleceğini görmeleri için leşlerinizi köle zindanlarına çivileteceğim!"

Artık onlara kılıcını savurabileceği kadar yaklaşmıştı. Theo'yla Wren, ondan uzaklaşmak için güçlükle geriye kaçtılar. Tam arkalarındaki döner silah yatağı, beyaz bir havagemisi kıç taraftan salvo yaptığı sırada bir kez daha kekeleyerek gürledi, ancak Kobold sadece gülmekle yetindi. "Sinekler'in sizi kurtaracağını sanmıyorsunuz ya! O silahın menziline girmeyi göze alamazlar."

Öne doğru atıldı ve kılıcının ucu, Theo'nun ayaklarının sadece birkaç milim yanındaki zırha çarpıp kıvılcımlar saçtı. Theo, Wren'e baktı. Yanında, Sürgühöyük'ün zırhını yerinde tutan bodur perçinlerden birinin, plakadan bir parça çıkıntı yaptığı yere, enkazdan sıçrayan bir cisim sıkışmıştı. Theo kendini aşağıya savurarak onu oradan çıkardı. Bir metrelik, uçları paslanmış, keskin bir boruydu. Kılıç olarak fazla uzun ve ağırdı, ama Theo'nun elinde daha iyisi yoktu; haykırarak döndü ve boruyu Kobold'a savurdu. Kobold, darbeyi savuşturmak için kılıcını kaldırarak geriye zıpladı. Şaşırmış, hatta memnun olmuşa benziyordu. "Aynen böyle!" diye bağırdı.

Öfke'nin içindeyse, "O döner silahı susturmamız gerek," diyordu Naga. "Yoksa menzile girmemiz mümkün değil."

"Komutanım!" diye atıldı pilotlardan biri. "Banliyönün arkasına bakın."

Naga teleskobu, Sürgühöyük'ün tespihböceği kavisli omurgası boyunca çevirdi. Silah yatağının yirmi metre gerisinde iki kişi dans ediyor gibi görünüyordu; hayır, hayır, kavga ediyorlardı. Naga, kılıçları çarpıştığında çıkan kıvılcımları görebiliyordu. "Adamlarımızdan biri mi?"

"Anlamak zor, Komutanım. Ama silahı vurursak, oradaki her kimse onu öldürebiliriz..."

"Yapacak bir şey yok, Kumandan. Bırakalım onlar kendi tanrılarına emanet olsunlar, yapmamız gereken bir işimiz var. "

Havagemisinden roket saldırısı başladı. Bir tanesi, burnundaki kükreyen ejderha suretini ve yan tarafına tebeşirle yazılı Çince harfleri görebileceği kadar yakınından vızlayarak geçerken, Wren kafasını eğdi. Roket, zırhın, silah kulesine yakın bir yerinde infilak etti, ancak şarapnel fırlatmaktan

Telegram: @cinciva

başka bir zarar veremeyecek kadar uzakta patlamıştı. Diğer roketler, enkazın sivri tepelerinde zararsız bir şekilde patlayarak ıska geçti. Sürgühöyük, Londra'nın üst katlarından çıkıntı yapmış uzun sivri parçaların, batıya göçen güneşin sağlıksız kızıl huzmelerinin içinden geçtiği bir ızgara oluşturarak birbiri üzerine yığıldığı bir yerinden hızla ilerliyordu. Zırha iki eliyle sıkı sıkıya tutunan Wren, başını kaldırıp yanından hızla geçip giden keskin sivriliklere baktı. Karman çorman muazzam bir çatal bıçak çekmecesinden aceleyle geçiyor gibiydiler. *Bunlardan birinin üzerine bıraksak kendimizi,* diye düşündü, *başımızdaki beladan kurtulmuş olurduk.*

Bıçaklar, Wolf Kobold'u endişelendirmişe benzemiyordu. Kılıcını savurarak silah mürettebatına bir şeyler söyledi ve silah, atlıkarınca müziği eşliğinde dönerek kıç taraftaki havayı siyah kurt mantarlarıyla doldurdu; böylece havagemisi ani bir hareketle savrulup bir süreliğine enkazın arkasında gözden kayboldu. Wolf, Theo'ya bu kez daha içten ve daha az dalga geçerek bir kez daha saldırdı, sanki Wren ve sevgilisi, ciddi meselelere başlamadan önce başından defetmek istediği bir nevi fazlalıkmış gibi.

Theo elinden gelenin en iyisini yaparak, sarf ettiği çaba yüzünden hırıldayıp bağırarak paslı boruyu bir aşağı bir yukarı savuruyor, Wolf'un darbelerini engellemeye uğraşıyordu, ancak Theo bir kılıç ustası değildi ve sarsılıp kıpraşan bu zırhın üzerinde dengesini Wolf'tan daha zor sağlayabiliyordu. Theo'nun, döner silaha doğru geri geri çekildiği bir dakikanın sonunda Wolf'un aniden yaptığı şaşırtmaca, Theo'nun kılıç darbesinden kaçınmak için yana doğru yalpalamasına ve dengesini kaybetmesine neden oldu. Biçimsiz bir şekilde yere düştü, başı zırhın zeminine çarparken çatırdadı. Boru terli ellerinden kaydı. Takır takır yanından düşen boruyu Wren bir hamlede kaptı. Wolf çoktan Theo'nun yanına gelmiş, onu öldürmek üzere kılıcını kaldırmıştı.

Wren ne yapmayı planladığını tam anlamıyla bilmeden kendini öne fırlattı, tek derdi her şeyin Wolf'un istediği gibi gitmemesiydi. Birinin çığlığını duydu, kendisiydi bağıran: Elindeki boruyu Wolf'un inmekte olan kılıcını savuşturmak için savurduğu sırada, ona ihtiyaç duyduğu gücü veren korku, öfke ve panik dolu çatallı, güçlü bir çığlık.

Artan kıvılcımlar; kolunu kılcallarına kadar zangırdatan bir şok dalgası. Gülünç gelen birkaç saniye boyunca Wolf, elinde tuttuğu kılıcın kabzasına,

Telegram: @cinciva

ortasından ikiye yanları çeliğe bakarak afallamış bir şekilde durdu. Sonra Wren'e baktı. Omuzunu silkip kırık kılıcı fırlatıp attı. Pardösüsünü savurup kılıfından yepyeni, pasparlak bir altıpatlar çıkardı.

Tüm bu gürültüye, gitgide artan hıza rağmen Sürgühöyük'ün arka tarafında yaşanan bu son saniyeler oldukça sessiz ve durağan gelişiyordu. Döner silah bile ateş etmeyi bırakmıştı. Wren, kaçabileceği mucizevi bir yer bulma umuduyla etrafına bakındığı sırada, küçük pencerelerinden ona aval aval bakan silah mürettebatını gördü.

"Hoşça kal Wren," dedi Wolf.

İnatçı beyaz havagemisinin, banliyönün kıç tarafının yukarısında yeniden atış menziline girdiğini fark etmemişti. Tetiği çektiği sırada ateşlenen roketler onu es geçip patladı, ancak kurşun Wren'in saçının yanından ona dokunmadan sekti. Döner silahın infilak etmesiyle yayılan şok dalgası Wolf'u geri tepti. Kurtulmaya çalışırken kayıp öne doğru savruldu ve Wren'in elinde hâlâ sıkı sıkıya tuttuğu borunun sivri ucu, Wolf'un göğüs kemiğinin tam altından içeri girdi. Darbe Wren'i yere yapıştırdı ve borunun diğer ucu da zırhın derzlerinden birine dayanarak Wolf'ün vücuduna tamamen girdi.

"Aah!" diye bağırdı Wolf, kafasını eğip bakarak.

"Özür dilerim," dedi Wren.

Wolf başını kaldırıp ona baktı. Gözleri oldukça mavi ve garip bir şekilde masumdu. Ağlayacakmış gibi bakıyordu. Wren, boruya onun içinden çekip çıkarmak amacıyla asılınca, Wolf yana yalpalayıp, tıpkı kırılmış bir oyuncak bebek gibi Wren'den koptu ve boruyla birlikte banliyönün gövde eğiminden aşağıya, paletlere çarpana kadar yuvarlandı.

Daha sonra Wren, Wolf'un, kayan mekanizmalar onu yakalamadan önce ölmüş olması için dua edecekti. Kendi kendine, kapana kıstırıldığı, ezildiği ve toprağa savrulduğu sırada duyduğu çığlıkların Wolf'a ait olmadığını, yalnızca bir yerlerde gerilmiş metallerden çıkan çınlamalar, Sürgühöyük üzerinden geçerken Londra'nın uzun zamandır ölü bazı kısımlarının haykırışları olduğunu söyleyecekti.

Ancak şimdi, yıkıntı alanının dış sınırına gelmişlerdi. Önlerinde, beş yüz metre ileride, kuzeye doğru giden, çıplak araziyi, anavatanının yıkıntılarını dökülen bir deri gibi geride bırakarak geçen Yeni Londra'nın ışıkları hariç, bir okyanus kadar boş, geniş bir ova uzanıyordu.

Telegram: @cinciva

“Hey kız!” diye bağırıyordu biri. Afallamış haliyle Wren, bu sesin kime ait olduğunu çıkaramıyordu. Wolf değildi, o kesin; döner taretten kaybolan nişancılar da değildi; ayağa kalkmaya çalışan ve başını çarptığı yerden akan kanla yüzü çizgi çizgi olan Theo da değildi. Başını kaldırıp yukarı baktı. Fırtına’nın beyaz gemisi, yalnızca bir havacının gerçek anlamıyla hakkını verebileceği mucizevi bir akrobisiyle alçaktan, Sürgühöyük’ün hızına uygun bir hızla uçuyordu. Havakabinindeki lombar kapağından uzanan şey, ilk bakışta bir İz Sürücü’yü andırıyordu, ta ki “Hey kız!” diye bir kez daha bağırıp, bir an önce elini tutması için onu eliyle sinirli bir şekilde çağırana kadar. İşte o zaman, bu adamın General Naga olduğunu anladı.

Öfke’nin havakabini, barut dumanı ve yakıt kokuyordu. Naga, pilotlarına emirler yağdırarak havakabinini adımlıyordu. Wren’e sadece, “Londralı mısınız? Toplayıcı tarafından mı tutsak alındınız?” diye soracak kadar baktı.

Wren, Theo’ya sıkı sıkıya sarılıp hâlâ hayatta olduklarına inanmakta güçlük çekerek başını salladı. General Naga’yla daha önce de karşılaşmış olduklarını söylemeye çalışmak için doğru bir zaman değilmiş gibi geldi. Titremeden ya da Wolf Kobold’u düşünmeden edemiyordu. *Öfke,* Sürgühöyük’ten uzaklaşıp Yeni Londra’ya doğru uçtuğu sırada Wren, Theo’yu bıraktı ve gidip bir köşeye çömeldi. Orada, midesi boşalana kadar kustu.

Yeni Londra’nın, bir dolu Londralı ve Yeşil Fırtına askerinin beklediği kıç tarafına iniş yaptılar. “Wĝen!” diye bağırdı Angie mutlulukla, Wren’in bir zamanlar casuslukla suçlandığını unutup elini sallayarak.

“Bayan Natsworthy! Bay Ngoni! Quirke’e şükürler olsun, hayattasınız!” diye bağırdı Bay Garamond, havakabininden inmelerine yardım ederek. *Sana şükredecek değiliz,* diyecekti ki Wren, Garamond’un bunun zaten farkında olduğunu ve acemice sarılışının özür dileme amacı taşıdığını fark edince, o da ona sarıldı.

Yeni kent insana kendini bir tuhaf hissettiriyordu; bir Yürüyen Kent’te hissedilen o sarsıntılar, yarı bastırılmış şoklar ve yalpalamalar yoktu, sadece gerçekdışı bir hareket ve hız hissi vardı. Belki de o *kadar* hızlı değildi, zira Sürgühöyük tam arkalarından, fırınlarının ve fabrikalarının kızgın korlarını göstere göstere ağzını açmış geliyordu.

Telegram: @cinciva

“Kobold öldüğünde dururlar sanmıştım,” dedi Theo.

“Öldüğünü bilmiyorlar,” dedi Wren. “Belki de biliyorlar, ama umursamıyorlar. Bay Hausdorfer’la adamları, efendileri olmadan da basit bir kovalamacanın üstesinden gelebilirler. Sürgühöyük, Wolf’u, onun Sürgühöyük’ü önemsediği kadar önemsemedi hiçbir zaman.”

Wolf hakkında konuşmak istemiyordu. Wren’in onu öldürdüğünü anladığı andaki bakışını, hayatı boyunca unutmayacaktı genç kız. Yaptığı şey yüzünden bu kadar suçluluk duymasının, bu kadar lekelenmiş hissetmesinin iyi bir şey olduğunu söyleyip durdu kendine. Annesi gibi olup umursamamaktansa bu daha iyiydi. Ama bunu düşünmek de kendini iyi hissettirmiyordu.

Theo’nun elini tuttu ve birlikte, diğer Londralılar’ın beklediği kıç taraftaki tırabzana gittiler. Onların arkasında Naga, hayatta kalan subaylarına emirler veriyor, Albay Thien’e, “*Koruyucu Peçe*’yi alıp Batmunkh Gompa’ya döneceksin,” diyordu. “Karım, bu yeni terör silahını İz Sürücü Fang’in kumanda ettiğini düşünüyor. Onu bulup yok etmesi konusunda ona yardımcı ol.”

“Emredersiniz Majesteleri.”

“Yeni Londra’ya da topraklarımızdan güvenli geçiş izni verilecek.”

“Emredersiniz Majesteleri.”

“Şimdi *Öfke*’deki herkesi boşalt, onu ben alıyorum.”

“Ama Majesteleri, tek başına uçuramazsınız!”

“Nedenmiş? Xanne-Sandansky’de, Kamçatka’da tek başıma uçtum. Panzerkent Brelau’ya karşı tek başıma uçtum. Bu iğrenç barbar toplayıcının hakkından gelebilirim.”

Thien anlamıştı; eğildi, selamını verdi ve etrafına emirler yağdırmaya başladı. Bu hareketlenmenin sebebini görmek için etrafına bakınan Wren, *Öfke*’nin mürettebatının güverte plakasına indiğini ve Naga’nın gemiye tek başına bindiğini gördü. Kafasını çevirdi. Arkalarında yaşananlar, Fırtına her ne yapıyorsa ondan çok daha ilginçti. *Öfke*’nin yeniden havalandığını fark etmedi bile.

Sürgühöyük, ıslak toprak püskürterek üstlerine geliyordu. Zırhı delinmişti, üst güvertelerinde yangın vardı ve paletlerinden biri de ufalanıyordu, ancak Hausdorfer umursamıyordu. Efendisinin, yemek için o kadar yol

Telegram: @cinciva

getirttiği bu yer konusunda şüpheleri vardı, ama onun böyle hareket ettiğini, böyle uçtuğunu görünce, genç Kobold'un neyin peşinde olduğunu anladı. "Gücü artırın!" diye bağırıyordu konuşma borularına. "Çeneyi açın! Savunmasız durumdalar! Onları avucumuzun içine aldık!"

Naga, *Öfke*'yi yaklaşan banliyöye doğru çevirdi ve neredeyse yer seviyesine kadar indirdi. İyi bir gemiydi; dümene ve kumanda kollarına dokunduğunda geminin verdiği tepkiyi ve güçlü motorlarının, şimdi tam yol hız emri verdiğinde çıkardığı mırıltıyı seviyordu. Sürgühöyük'ün çenesi açıldığında, dosdoğru söküm avlusundaki fırınların kızgın korlarını hedef aldı.

Sürgühöyüklüler, Naga'nın planını fark ettiklerinde, çenenin içindeki silahları ateşleyip geminin havakabininin camlarını parçalamış, gemide yangın çıkarmışlardı. Bir gülleatardan çıkan mermi, Naga'nın göğüs plakasına çarpmış, ancak zırhı onu doğrultmuş ve mekanize eldivenleri de dümene yapışarak alev alev yanan gemiyi rotasında tutmuştu. Banliyö çenesini kapatıyordu, ama yeterince hızlı değildi. Naga, *Öfke*'nin kalan son roketlerini de ateşleyip roketlerin tam önünde, gırtlaktan içeri girişlerini izledi. "Oenone," dedi ve onun adıyla onun düşüncesi, General Naga'yla birlikte ışığa karıştı.

İnfilak kısa sürdü; şafakta açan, şarapnel tohumlarıyla dolu bir günebakan. Kör, boğuk bir patlama ve sonra diğer sesler; enkazın iri parçaları Dış-Topraklar'a yağmur olup saçılırken çıkan gürültüler. Yeni Londra'daki hiç kimse tezahürat yapmıyordu. Kentlerin yok edilmesiyle ilgili eğlenceli şarkıları dinleyerek büyüyen Fırtına askerleri bile afallamıştı. Enkazın bir iki parçası, bozuk paralar gibi güverteye düştü. Wren eğilip yakınına düşen birini aldı. Sürgühöyük'ün gövdesinden bir perçindi bu, patlamanın ısısıyla hâlâ sıcaktı. Yeni Londra Müzesi'ne yakışır düşüncesiyle cebine attı.

Sürgühöyük'ün geriye kalan, yarısı alev kaplı yarılmış kıç tarafı, Dış-Topraklar'ın çamuruna gömüldü. Tıpkı eski Londra gibi o da kısa süre içinde arazinin bir parçası haline gelecekti. Kazadan hayatta kalanlar, seke seke açıklığa çıkmış, şaşkın şaşkın etraflarına bakınıyorlardı. Kimisi güney ufkunu kaplayan moloz tarlalarına bakıp, onları nasıl bir hayatın beklediğini merak ediyordu. Kimisi de Yeni Londra'nın peşinden koşarak,

Telegram: @cinciva

dost Mobillik Yanlısı kardeşlerine onları Fırtına topraklarında böyle çaresiz bırakmamaları için yalvarıyor, yardım dileniyordu. Ne var ki, Yeni Londra duyma menzilinin dışına çıkmış, onlardan hızla uzaklaşarak uçsuz bucaksız kara ovanın üzerinde gitgide daha da küçülüyor, nihayetinde bir noktacık, pencereleri muazzam alacakaranlıkta gitgide ufalan bir amber pırıltısı haline geliyordu.

Telegram: @cinciva

52
SON SÖZLER

İz Sürücü Fang odasında topallayarak dolaşıyordu. Tunç yüzüne, makine yığınlarından kırpışan lambaların ve İzleme Ekranları'nda pırpır edip kesik kesik yanan yeşil rakamların ışığı düşüyordu. Açık kapının aralığından Tom ve Hester da onu izliyor, Fang'in gözü ne zaman Tom'un üzerinden çekilse, Tom ufak bir hareketle kendini Hester'a biraz daha yaklaştırıyordu. Nihayet Tom, Hester'ın kemerine uzanıp bıçağa dokunabildi.

"Çok az kaldı," diye fısıldadı İz Sürücü, yaptıklarını anlatabileceği seyirci bulmaktan memnun.

Tom, Wren'i düşünüyor ve Yeni Londra'nın, Tannhäuser ya da ODIN'in hedef aldığı diğer dağların yakınından geçmeyeceğini umuyordu. "Neden yanardağlar?" diye sordu Tom. "Bunun dünyayı yeniden nasıl yeşillendireceğini hâlâ anlamış değilim..."

İz Sürücü'nün parmakları, fildişi klavyede geziniyordu. "Uzun vadeyi görmelisin, Tom. Havayı zehirleyip toprağı parçalayanlar sadece Yürüyen Kentler değil. Yerleşik ya da hareketli, bütün kentler bunu yapıyor. Sorun insanlar. Yaptıkları her şey dünyayı kirletiyor, mahvediyor. Yeşil Fırtına bunu hiçbir zaman anlamazdı, o yüzden ODIN'le ilgili planlarımdan onlara hiç bahsetmemiştim. İyi Dünya'yı gerçekten korumak istiyorsak, önce onu insanlardan temizlemeliyiz."

"Delilik bu!" diye haykırdı Tom.

"İnsanlık dışı denebilir belki," diye kabullendi İz Sürücü. "Yanardağların külleri gökyüzünü boğacak ve Dünya'yı karanlıkla kaplayacak. Yüzyıllar boyunca kış yaşanacak. İnsanlık silinecek ancak hayat devam edecek. Hayat hep devam eder. Gökyüzü yeniden berraklaştığında, dünya yeniden yeşillenecek. Likenler, eğreltiotları, çimenler, ağaçlar, böcekler ve nihayetinde karmaşık hayvanlar. Ama insansız. Onların tek yaptığı bozmak."

"Anna bunu istemezdi," dedi Tom.

Telegram: @cinciva

“Ben Anna değilim. Ben sadece, dünyayı anlamak için Anna’nın anılarını kullanıyorum. Ve insanlığın bir veba olduğunu anlıyorum; İyi Dünya’nın artık kaldıramadığı zeki maymun sürüleri. Tüm insan uygarlıkları çöküyor Tom ve hepsi de aynı nedenden: İnsanlar açgözlü. Onları sonsuza kadar yok etmenin zamanı geldi.”

Tom kalkmaya davrandı, ancak makineye yetişip onu parçalayabileceğinden, karmaşık kabloları ve boruları çekip çıkarabileceğinden emin değildi. İz Sürücü onun düşüncelerini okumuş gibi, parmak uçlarındaki uzun bıçakları dışarı çıkardı.

“Mantıklı ol Tom,” diye fısıldadı. “Sen çok hastasın, ben de bir İz Sürücü’yüm. Asla başaramazsın, hem Hester da senin olabildiğince hayatta kalmanı istiyor. Seni çok seviyor, biliyorsun.”

Tavandan çatıdaki antene uzanan kablolarda birkaç ayarlama yaparak makine kümesinin arkasına geçip çalışmasına devam etti Fang. Tom, bıçağı Hester’ın kemerinden çekip çıkardı, Hester da el yordamıyla bıçağı ellerinin arasına koyup İz Sürücü’nün bileklerini bağlamak için kullandığı eski ipleri garip bir açıyla kesmeye başladı.

Pennyroyal geçit yoluna geldiğinde, bu maceraları büyülenmiş okurlarına nasıl tasvir edeceğini hayal ederek kendini sakinleştirmeye çalıştı. *İçimden bir ses o korkunç evden uzak durmamı söylüyordu, ama kentlerin kaderi pamuk ipliğine bağlıydı ve zavallı yoldaşlarım da içeride tutsaktı. Oradan kaçmanın, Pennyroyal’ların onuruna çıkmaz bir leke süreceğini biliyordum*! (Bir de tabii o anahtarlar lazımdı. Hay Poskitt kahretsin!) *Sadık yerli yoldaşım Balıkkek* (Bu onun *gerçek* adı mı yahu?), *beni bu ölümcül geçit yolunun ucuna kadar getirmişti ve artık daha fazla ilerleyemiyordu. Zaten buna ben de müsaade etmezdim, zira bu kadar küçük bir çocuğun, İz Sürücü’yle ölümcül bir çarpışmaya girip canını riske atmasına izin veremezdim.* (İz Sürücük? İz Sürücüş? Tanrılar, umarım gerçekten bir çarpışma olmaz! Ah, ne vardı şu çocuğun benim yerime içeri girecek cesareti olaydı, korkak canavar...) *İtiraf etmeliyim, biraz gergindim, ancak yoğunlaşan karanlıktan tek başıma geçtikçe şaşılacak derecede serinkanlı oluyordum. Daha önce kendimi birçok kez böyle alengirli durumlarda bulmuştum ve öğrendiğim tek bir şey vardı, o da sakin ve serinkanlı olmak en iyisi-* YÜCE POSKITT’İN KILLI KIÇI AŞKINA, O DA NE?

Sadece bir baykuşmuş!

Telegram: @cinciva

Sadece bir baykuşmuş!

Tir tir titreyen Pennyroyal, kıç cebindeki gizli mataradan bir yudum brendi aldı ve su kenarına inerek Tom'un, İz Sürücüsavar silahını aramaya başladı. Çocuk, Hester'ın onu burada bir yere düşürdüğünü söylemişti. Pennyroyal'ın, o lanet evin yakınına silah olmadan gitmeye niyeti yoktu. Aa! İşte. Hâlâ vınlıyor. Görünüşe göre hasarsız. *Döküntü, eski bir silahtı, ama bana boşu boşuna İyi Nişancı Pennyroyal demiyorlardı! Garip silahın kabzasını omuzuma sağlamca yerleştirerek* (Buraya konuyordu değil mi?), *kedi adımlarıyla ilerlemeye devam ettim.*

İz Sürücü Fang, makineleriyle meşguldü. İzleme Ekranları'nda kayan sözcük ve rakamlar, arada bir yerini karıncalı, gri bir resme bırakıyordu. Tom, bu gördüklerinin insanlık tarafından bin yıldır görülmediğini fark etti: Dünyanın uzaydan görünüşü, ODIN'in gözüyle manzara. İlginçtir, çok da etkileyici değildi.

ODIN, insanlığı gerçekten yok edebilir miydi? Kuşkusuz bozulabilir ya da elektriği kesilebilir veya İz Sürücü'nün onunla konuşmak için kullandığı eski makine yığınlarında bir şeyler ters gidebilirdi, böyle olursa Fang'in planları da altüst olurdu. Hester'la ikisinin bunca yolu gelmelerinin ve bunca şey feda etmelerinin bu döküntü aleti durdurmak için olması onu kızdırdı. En azından MEDUSA, uğrunda ölmeyi hak ediyordu; iç aksamı koca bir katedrali doldurmuştu ve kobra gövdesi de Londra'nın üzerine bir kule gibi yükselmişti. Oysa bu yeni silah, bir ergenin yatak odasına benzeyen ve tıpkı öyle kokan bir yerden, deli ve yaşlı bir İz Sürücü tarafından kumanda edilen bir uzay hurdasından başka bir şey değildi.

Tam yanında Hester, bıçakla nihayet bileklerindeki ipi kesince zafer dolu bir homurtu çıkardı. Ayak bileklerindeki ipleri kesecekken durdu.

İz Sürücü Fang, fırsat köşesinden aldığı kıyameti üzerinde çalışıyor, fildişi klavyesine basıp, kodları kendi kendine fısıldayarak yine ODIN'le konuşuyordu. Arada bir Tom ve Hester'a da bir şeyler fısıldıyordu: "Düşünün canlarım, o güzel lavları..." Anna Fang konuşacak birilerinin olmasından çok keyif alırdı. Bu keyif, dönüştüğü İz Sürücü'ye de miras kalmışa benziyordu. Hester, "Şimdi!" diye fısıldadığında, Tom yataktan yuvarlanıp ayağa kalktı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Hester.

Telegram: @cinciva

“Hadisene!” diye tısladı, kolunu boynuna dolayıp ona destek oldu ve onu en yakın pencereye doğru sürükledi. Tom kadar eğitim almamıştı ve İz Sürücü’nün gevezeliğini de takip edememişti. Tek derdi Tom’u kurtarmaktı. Hiç umut olmadığına zerre kadar inanmıyordu.

Ne var ki Tom, İz Sürücü Fang’dan kaçmanın hiçbir anlamı olmadığını biliyordu, pencereye yaklaştıklarında o da zaten arkasını dönmüş onlara doğru geliyordu. Kendi etrafında dönüp İz Sürücü’yle göz göze geldi. Hester, hâlâ onu pencereye doğru sürüklemeye çalışıyordu, ancak Tom kendini ondan kurtardı. Shan Guo’ya konuşmaya gelmişti, savaşmaya değil; Naga onu dinlemediyse, belki de İz Sürücü dinlerdi. Ben *Anna değilim,* demişti, *Anna’nın hatıralarından bir demet yalnızca…* İyi de *kim* hatıralardan bir demet değildi ki?

Tom onun yanına geldi. “Burada kalamayız,” dedi. “Bir kızımız var. Bize ihtiyacı var.”

İz Sürücü’nün gözleri alazlandı. “Bir kız…”

“Adı Wren.”

“Bir kız…” Ellerini alkışlar gibi birbirine vurup çınlattı. “Tom, Hester… Ne kadar güzel! Ben, yani Anna sizi ilk gördüğünde, o, ben biliyordum ikinizin birlikte olacağını! Şimdi de bir bebeğiniz oldu demek.”

“Artık bebek değil,” dedi Hester. “Kocaman, huysuz bir genç kız.”

“Onu büyüttük,” dedi Tom, “onu güven içinde yaşattık, ona bazı şeyler öğrettik. *Jenny Haniver*’ı uçurmayı öğrendi… Şimdi herkesle birlikte onu da öldürmek istiyorsun.”

İz Sürücü omuz silkti; bir İz Sürücü için tuhaf bir hareketti, zırhı gıcırdadı. “Omlet yapmadan yumurta kıramazsın Tom. Yoksa tam tersi miydi? Nerede peki kızınız?”

“Londra’da,” dedi Tom. “Londra’nın yıkıntılarında. Oranın halkı yeni bir kent yaptı, uçan bir kent…” Keşke Dr. Childermass’ın teknik açıklamalarını biraz daha dikkatle dinleseydim diye geçirdi içinden Tom. “Toprağı ezmiyor, diğer kentleri yemiyor, çok fazla yakıt bile kullanmıyor. Yeşil dünyanda neden onun da bir yeri olmasın? Neden Wren’in de bir yeri olmasın?”

İz Sürücü tıslayıp arkasını döndü, makinelerinin yanına gitti.

Tom da peşinden gitti; kendini, ikisinin konuşmasını dinlemeye bırakan Hester da Tom’u takip etti.

Telegram: @cinciva

İz Sürücü'nün parmakları bir kez daha klavyenin üzerindeydi. Orta monitördeki gri resim değişmiş, Zan Shan'ın alev dolu yarasından dünyanın bulutlu halesinin daha uzak bir manzarasına dönüşmüştü. Sonra tekrar yakınlaşmaya başladı, monitörün arkasındaki mekanizmalar vınlayıp tıklıyordu, resimler iskambil kağıtları gibi pır pır geçiyordu. Kömür grisi bir leke büyüyerek Londra'nın enkazı halini aldı ve monitörü kapladı. ODIN'in gözleri doğuya ve sonra kuzeye yöneldiğinde Tom, Putney Vadisi'ni ve Oluşturma'yı hemen tanıdı.

"Hareketli hiçbir şey yok," diye fısıldadı İz Sürücü.

"Bu parlak lekeler ne?" diye sordu Tom.

"Onlar yanan havagemileri."

"*Ne*?" Beyaz yangın lekeleri geçip gittikçe Tom da izlemeyi sürdürdü, sonra enkazın kuzey sınırının ötesinde, ekranı sanki monitörde bir delik açılmış gibi bir yangın bürüdü. O bıraktığı andan bu yana yıkıntı alanına ne olmuştu böyle? Wren'e ne olmuştu? Kalbi yumruk gibi sertleşip kaburgalarına baskı yapmaya başladı.

"Ah!" diye tısladı İz Sürücü. "Şu, sizin uçan kentiniz olsa gerek."

Kumlu resimleri anlamakta Tom'dan daha iyiydi. Tom'un, baktığı şeyin Yeni Londra olduğunu anlaması uzun sürdü. Yıkıntı alanının epey dışında, kuzeye doğru gidiyordu. Mekanizma vınlayıp çatırdamaya devam ettikçe, ekrandaki görüntü de pır pır edip değişti ve nihayet kıç tarafında gezinen insanları seçebilecek kadar yakınlaştı. Yeni Londra onları güvenli bir şekilde uzaklaştırırken, onlarca kişi de tırabzanlara tutunmuş arkalarındaki yıkıntı alanına bakıyordu. Şimdi artık yüzlerini bile seçebiliyordu Tom, dostlarının yüzlerini: Clytie ve kocası, Bay Garamond ilk defa gülüyor, mutlu görünüyordu ve işte Wren de oradaydı, darmadağınık saçları kurumdan kapkara olmuştu, ama Wren olduğu açıktı. Kızının yüzü ekranda belirince Tom haykırdı ve İz Sürücü de hâlâ yakına zumlayan ODIN'in gözlerini Wren'e odakladı.

"İşte Wren! Yaşıyor!"

Tom, resmin gri bulanıklığından onlara doğru yüzen kızının yüzünü gördüğünde, Hester'ın kolunu tuttuğu elinin kasıldığını hissetti. "Wren," dedi Hester. Sesi titriyordu. "Saçına ne yapmış öyle? Bir tarafı uzun, bir tarafı kısa... Bak, arkasında kim var! Theo! "

ODIN yine zumladı, şimdi ekranda kızlarının yüzünden başka bir şey görünmüyordu. Tom, İz Sürücü Fang'i iterek ekrana yaklaştı ve cama

Telegram: @cinciva

dokunmak için elini uzattı. Bu kadar yakından, görüntü belirsizleşmeye başlıyordu; Wren'in yüzü çizgilere, lekelere ve ışık çillerine dönüştü; bu bulanık gölge gözü, beyaz leke de burnuydu. Elini yanaklarının üzerinde gezdirerek, bir şekilde ekrandan içeri girsem, ona dokunsam, onunla konuşsam diye geçirdi içinden. Ona baktığını hissediyor olmalıydı, değil mi? Ama sadece gülümsüyor ve arkasındaki sevgilisine bir şey söylemek için dönüyordu. Tom, bir hayalete dönüştüğünü hissetti.

İz Sürücü, kaynamak üzere olan bir çaydanlık gibi öttü.

"Lütfen ona zarar verme," dedi Tom.

"Ölecek," diye fısıldadı İz Sürücü Fang. "Herkes ölecek. Dünyanın iyiliği için. Şanslıysa, kızın birkaç yıl daha fazladan yaşar."

"Açlıktan ölecekse, gökyüzünün isle kaplandığını görerek korkacaksa, fazladan iki yıl yaşasa ne olur yaşamasa ne?" diye sordu Tom. Ona etki etmeye ya da içinde Anna Fang'in olduğu bu tuhaf mekanize kalıntıyı alt etmeye başladığı hissiyle İz Sürücü'ye doğru birkaç adım daha attı. "Wren, barış içinde uzun bir hayat sürmeyi, çocuklarının olmasını, çocuklarının çocuklarını görmeyi hak ediyor."

"Duygusallık!" diyerek küçümsedi İz Sürücü. "Tek bir çocuğun hayatının, tüm yaşamın geleceğiyle karşılaştırıldığında hiçbir anlamı yok."

"Ama gelecek o!" diye haykırdı Tom. "Baksana! Ona bak, Theo'ya-"

"Dünyanın iyiliği için," diye tekrarladı İz Sürücü mesafeli bir şekilde. "Herkes ölecek."

"Buna inanmıyorsun," diye ısrar etti Tom. "İçindeki Anna inanmıyor. Anna insanları önemserdi. Hester'la beni de kurtaracak kadar önemsedin. Anna, makineyi kullanma. Kapat. Boz. ODIN'i parçala."

Dizlerinin üzerine çöktü, Hester tutmamış olsaydı yere kapaklanacaktı. İz Sürücü öfkeli öfkeli tıslıyordu. Saldıracağını düşünen Hester, Tom'u geriye çekip kendi vücudunu ikisinin arasına alacak şekilde döndü. Ne var ki yaratık, bir eliyle kendi kafatasını pataklayarak arkasını döndü. "Popjoy nerede?"

"Öldü," dedi Hester tersçe. "Sen öldürdün. Batmunkh Gompa'da böyle biliniyor."

"*Sathya, Ben*.." dedi İz Sürücü. "Yok edilmeliler. Dünyanın iyiliği... *Tom, Tom, Hester...*"

Yine o kemik sesi; fildişi tuşların üzerindeki çelik parmaklar. Yeşil harfler yanıp sönüyor. "Ne yapıyor?" diye sordu Hester, deliren İz

Telegram: @cinciva

Sürücü'nün ODIN'e Yeni Londra'yı çarpmasını söylüyor olmasından korkarak. Tom bilmiyorum dercesine başını salladı, en az Hester kadar şaşkındı. İz Sürücü durdu, ekranlarının birinden aşağı kayan bir yeşil ışık şeridine baktı, sonra bir şeyler daha yazdı, son kez bir tuşa basıp onlara döndü. Titriyordu; çevik, mekanik bir titreşim, tıpkı tam güç verilmiş bir motor bölmesi gibi. Bataklık gazı gözleri yanıp söndü. Uzun, parlak ellerini misafirlerine uzattı.

"Ne yaptın?" diye sordu Tom.

"*Ben*... o... biz..."

Odanın uzak köşesinden, bir başka kapıdan gelen şakırtı ve kırık camlar üzerinde ilerleyen bir ayak sesi duydular. İz Sürücü, bıçak-parmaklarını çıkararak başını gürültünün geldiği yöne çevirdi ve Pennyroyal odaya girip de Fang'in yeşil gözleri yüzünü aydınlatınca dehşet içinde haykırdı. Yıldırım silahını önünde doğrultmuş tutuyordu. İz Sürücü ona doğru saldırdığında tetiği çekti. Silahın küt namlusuyla İz Sürücü'nün göğsünün arasında titreşen bir alev damarı havayı kapladı. İz Sürücü tıslayıp pençelerini açtığı sırada, Pennyroyal çığlık çığlığa ondan uzaklaştı; "Aaah! Poskitt! Lütfen! Kurtar beni! İmdat! Uzak dur!" diye bağırırken, elini de tetikten çekmedi. İz Sürücü'nün pelerini alev aldı. Yıldırım, serinkanlı tunç yüzünde geziniyor, bıçak-parmaklarından cin alevi fışkırıyordu. ODIN makinesinin üzerine büyük bir darbeyle düşünce, yıldırım makineyi de sardı. İz Sürücü beyinleri ve İzleme Ekranları infilak etti, kırılan klavyelerden yere, ağızdan dökülen dişler gibi tıngırdayarak fildişi kelime tuşları saçıldı, alevler kabloları sardı ve tavana kadar ulaştı. Buna rağmen Pennyroyal elini hâlâ tetikten çekmiyor, bağırıyor ve silah bitip tükenene kadar alev yağdırmaya devam ediyordu.

Bir süre geçip de sessizliğe alıştıkları sırada, "Ben yaptım!" dedi Pennyroyal. "Onu öldürdüm! Ben! Yanınızda fotoğraf makinesi falan yoktur ya?"

İz Sürücü Fang makine yığınının yanında yerde yatıyordu. Tom dumanı savurup, İz Sürücü'yü temkinle izleyerek yanına gitti. İçindeki mekanizmalar yanıyordu; Tom etimsi kokuyu alıyor ve zırhının altında alazlanan ateşi görebiliyordu. Tunç maskesi düşmüş, altında titreyen ve sırıtan gri yüzü ortaya çıkarmıştı. Tom, bu yüze bakarken tiksinmemeye çalıştı, ne de olsa aynı yolculuğu yakında kendisi de yapıyor olacaktı.

Telegram: @cinciva

Ölü ağız hareketlendi. "*Tom,*" diye içini çekti İz Sürücü. "*Tom.*" O kadar. Farı andıran gözlerindeki yeşil alev pırpır edip söndü.

Pennyroyal, elindeki boşalmış silaha, nasıl olup da eline geldiğini merak eder gibi bakıyordu. Silahı yere bırakıp, "Aşağıda demirlenmiş bir havayatı var. Anahtarlar şu şeyin boynunda asılı," dedi.

Bunu nasıl bildiğini sormak Tom'un aklına gelmedi. Uzanıp anahtarları aldı. Anahtarların asılı durduğu zincir çoktan yandığı için alması kolay oldu.

"Bu sefer *öldü,* değil mi?" diye sordu Pennyroyal endişeyle.

Tom başıyla onayladı. "Zaten uzun zamandır ölüydü. Zavallı Anna." O an göğsündeki sancı yeniden başladı ve konuşamadı; inleyerek iki büklüm olunca, Hester onu tutup sakinleştirmeye çalıştı.

"Hey!" dedi Pennyroyal. "İyi mi?"

"Kalbi..." Hester'ın sesi ufalmış, titriyordu; küçükken annesinin ölümünü izlediği o günden bu yana kendini hiç bu kadar çaresiz veya korku dolu hissetmemişti. "Ölme, Tom." Tom'a elinden geldiğince sımsıkı sarılarak, onunla birlikte yere kapaklandı. "Sakın beni bırakma, seni bir daha kaybetmek istemiyorum." Gözyaşlarının arasından Pennyroyal'a baktı. "Ne yapacağız?"

Pennyroyal da en az onun kadar korkmuşa benziyordu. "Doktor," dedi sonra. "Onu doktora götürmeliyiz."

"İşe yaramaz," dedi Tom güçsüzce. Sancının en kötü kısmı geçmiş, Tom'un kireç gibi beyaz kesilip korkmasına, yükselen alevlerin ışığında terden pasparlak olmasına yol açmıştı. Başını hayır der gibi sallayıp, "Peripatetiapolis'teki doktor durumun umutsuz olduğunu söylemişti," dedi.

"Ooof, of," diye ağlamaya başladı Hester.

"Yüce Poskitt!" diye bağırdı Pennyroyal. "Bu dediğin doktor iyi bir doktor olsaydı, Peripatetiapolis gibi küçük bir yerde çalışmazdı zaten, değil mi? Kalk hadi, seni paranın ve şöhretin alacağı en iyi doktorlara götüreceğiz. Benim mesuliyetim altında ölmene izin veremem Tom. Siz Hester'la, İz Sürücü Fang'i öldürdüğümü gören tek tanıklarsınız ! Dünya bunu öğrenene kadar bekle! Göz açıp kapayana kadar en çok satanlar listesinde olacağım tekrar!" Elini uzattı. "Anahtarları ver. Tom'un geçit yolunu geçmesi mümkün değil. Havayatını bahçeye getiririm."

Hester ona dik dik baktı.

Telegram: @cinciva

“Aman iyi,” dedi Pennyroyal, “sen git getir o zaman, ben burada Tom’un yanında kalırım.”

“Sen kal lütfen Het,” dedi Tom halsizce.

Hester anahtarı Pennyroyal’a uzattı; o da, “Dayan Tom, çarçabuk gelirim. Dışarıda bekleyin beni,” dedi aceleyle çıkarken. “Bina yanıyor.”

Hester, o gittikten sonra Tom’u villanın çürüyen salonlarından ağır ağır sürükleyerek bahçenin ayazına çıkardı. Pennyroyal’ın ayak seslerinin geçit yolundan ilerleyişini duydular, sonra sessizlik; evin içindeki alevlerin şaha kalkmasıyla son bulan bir sessizlik. Yangın ateşi bahçeye uzanıp donmuş çimenlerin ve çıplak ağaçların buz sarkıtlarıyla dolu dallarının üzerinde parıldadı. Hester, Tom’u donmuş bir çeşmenin yanına yatırdı ve kabanını çıkarıp ona yastık yaptı. “Seni Batmunkh Gompa’ya götüreceğiz,” dedi. “Oenone seni iyileştirir. Müthiş bir cerrah. Theo’nun hayatını kurtardı, muhtemelen benimkini de. Seni de iyileştirecek.” Tom’un yüzünü ellerinin arasına aldı. “Ölmeyeceksin,” dedi. “Senden bir daha ayrılmak istemiyorum, buna katlanamam. İyileşeceksin. Yine Kuş Yolları’na gideceğiz.”

“Bak!” dedi Tom.

Dağların üzerinde yeni bir yıldız belirmişti. Çok parlaktı ve parlaklığı gitgide artıyor gibiydi. Tom ayağa kalkmaya çalışarak, daha iyi görebilmek için çeşmenin birkaç adım uzağına yürüdü.

“Tom, dikkatli ol. Ne ki bu?”

Tom, gözleri parıl parıl arkasına döndü. “ODIN! Galiba... patladı! Pennyroyal gelmeden önce bunu yapıyordu demek! Kendini imha etmesi emrini vermiş...”

Yeni yıldız, tıpkı bir Kutlu Quirke dekorasyonu gibi göz kırpıp yitti. Aynı anda evin çatısı da büyük bir kükreme ve kıvılcım yağmuruyla çöktü. Acı, Tom’a büyük bir mızrak gibi saplandı; şu ana kadarkilerden öylesine şiddetliydi ki, daha yere düşerken bile sona geldiğini biliyordu.

Hester koşup boynuna sarıldı ve ciğerlerini yırtarcasına attığı kendi çığlığını duydu: “Pennyroyal! Pennyroyal!” Pennyroyal, rıhtım gözüne vardığında, çocuğun çamların arasından onu karşılamaya geldiğini gördü. Burası da adadaki yangının ışığıyla aydınlanmıştı. Havayatının gümüşi balonu, turuncu yansımalarla neşeli neşeli parlıyordu. Pennyroyal yata doğru koştururken anahtarları salladı. “Artık korkulacak bir şey yok, küçük

Telegram: @cinciva

Balıktek! İz Sürücü'nü hallettim. O canım eski toprak cesareti yetti de arttı."

Havakabininin kilidini açtı ve peşinde çocukla içeri girdi. Yat bir Serapis Günışığı modeliydi; Brighton'daki kendi havayatına benziyordu. Pilot koltuğuna oturdu ve ana kumanda dümeninin hemen altındaki anahtar deliğini çarçabuk buldu. Işıklar yanmaya başlamıştı. Yakıt ve gaz ölçerler yarı dolu görünüyordu, birkaç denemeden sonra motorlar da çalıştı. "Önce genç dostlarımı alayım," dedi Pennyroyal. Birlikte başlarından geçen bunca şeyin ardından, Tom ve Hester'ın *gerçekten* dostları, yoldaşları olduğunu hissetti. Genç Tom'u kurtarmaya kararlıydı.

Tam arkasında biten Balıkkek, "Hayır," dedi, soğuk bir sesle.

"Ne? Korkma evlat, tehlike geçti artık..."

"Havalan," dedi Balıkkek ve pilot koltuğunun arkasına geçip Pennyroyal'ın çakısındaki bıçaklardan birini adamın boğazına dayadı.

"Onlar beni yüzüstü bırakmışlardı," dedi.

Hester, motorların çalıştığını ve yatın havalandığını duydu. Tom'a dönüp, "Geliyor Tom, havagemisi geliyor!" dedi.

Tom dinlemiyordu. Tek duyduğu "havagemisi" sözcüğü oldu; bütün o sancı ve duygu onu terk ederken, Londra'nın uzun zaman önce bir öğleden sonra yediği Tuz-çengeli'nden havalanan o parlak gemileri görüyordu yine.

Havayatı yükselip bahçenin üzerine geldi. Motor bölmelerinden aşağı üfüren esinti, Hester'ın saçlarını dağıttı ve arkasındaki yanan evi tıpkı bir fırın gibi coşturdu. Başını kaldırıp yukarı baktı. Balıkkek, havakabini pencerelerinin birinden ona bakıyordu. Çocuğun yüzündeki o vakur, o muzafferane bakışı görür görmez tanıdı ve onun adına üzüldü, bugüne kadar görmüş olduğu her şey için, başından geçen her şey için, intikamını almak için katetmek zorunda kaldığı kilometreler için. Balıkkek başını pencereden çekip Pennyroyal'a bir şeyler söyledi ve yat, dağlara doğru kavisle yükselerek, motorlarının homurtusu sessizliğe fısıldayarak uzaklaştı.

Bu kez kurtuluş yok, diye düşündü Hester. Ama sonra, *Her zaman bir kurtuluş vardır,* diye düşündü. Balıkkek'in uzun, keskin bıçağını bir kez daha kemerinden çıkarıp yanındaki gölgelik alana bıraktı. Bıçak orada,

Telegram: @cinciva

dünyanın çıkışına giden dar bir geçit gibi, ateşten yansıyan ışıkta parlıyordu.

Tom'u yüzünden öptü. Tom nerede olduğunu hâlâ tam anlamıyla bilmiyor olsa da, o bir anlık yarı uyanık halinde, hatıralar ve gerçek hayat zihninin içinde birbirine geçti. Londra'dan atıldığı o ilk gün, toprağın üzerinde yattığını sandı. Ama umursamıyordu, çünkü Hester onunlaydı; sıkıca sarılmış ona bakıyordu. Tom böylesine güçlü, böylesine cesur ve böylesine güzel biri tarafından sevildiği için kendini şanslı saydı.

Hissettiği son şey, Hester'ın onu uğurlarken öptüğü dudağının dokunuşu, duyduğu son şey de Hester'ın boğuk, nazik sesiydi: "Her şey yoluna girecek Tom. Artık nereye gidersek gidelim, başımıza ne gelirse gelsin, birlikte olacağız. Her şey yoluna girecek."

Telegram: @cinciva

53
IŞIMANIN ARDINDAN

Oenone'ı almaya geldiklerinde hava hâlâ karanlıktı. Onu tuttukları odanın küçük pencerelerinden içeri esen rüzgâr kül kokuyordu. Belli belirsiz yer sarsıntıları zemini titretti. Uykusunda bütün gece boyunca hissetmişti bunları. Rüyaları, Batmunkh Gompa'dan yayılıp vadi boyunca yankılanan yıkılmış taş duvarların sesleriyle doluydu.

Sızlayan yüzünü soğuk suyla yıkadı ve onu öldürmeye götüreceklerini düşündüğünden dua etti. Ancak onu merdivenden aşağı indirdiklerinde, Albay Thien'in onu beklediğini gördü. Bitkin ve hafif sersemlemiş görünüyordu, üniforması kirden yol yol olmuştu.

"Naga öldü," dedi.

Oenone, adamın kırık burnuna ve gözlerinin etrafına yayılmış morluklara baktığını fark etti. Naga öldüyse, o zaman şu an Batmunkh Gompa'daki en yüksek rütbeli subay Thien, diye düşündü. İktidarı kendi eline almak isteyecektir ve Oenone'ın da etrafta dolaşıp insanlara kimin yerini aldığını hatırlatmasını istemeyecektir.

"Benimle gelin lütfen," dedi.

Onun peşinden dışarıya, soğuk rüzgârın giysilerini havalandırdığı bir balkona çıktılar. Gökyüzü güneyde gölgeden bir duvardı, arkasındaki yanardağın kızıl yalazıyla belli belirsiz aydınlanmıştı. Rahibelerin sesleri, binanın içinde bir yerden sabit bir şekilde tınlıyor, yerin her sarsıntısında ilahinin sesi bir nebze artıyordu. Balkonun aşağısındaki avluda Oenone yüzlerce suratın beklenti içinde yukarı çevrildiğini fark etti: Yeşil Fırtına askerleri ve pilotları, Tienjing'den gelen mülteciler.

Bu kadar kişinin önünde olmaktan gerilmişti, ama ölmekten korkmuyordu. Zavallı Naga'nın, anne ve babasıyla abisi Eno'nun, sevdiği ve yitirdiği, ondan önce göçmüş herkesin cennette kendisini beklediğini biliyordu.

Telegram: @cinciva

“Sizce bu ne olabilir?” diye sordu Thien. O da havaya bakıyordu ve o an avluda toplanan insanların da kendisine değil havadaki bir şeye baktıklarını fark etti; manastırın çatısının üzerinde, dağların da yukarısında bir şeye. Gökyüzünün hâlâ açık olan birkaç aralığında yüzlerce yıldız beyaz, yeşil ve buz mavisi ışıklar saçarak kayıyordu.

“Sizce bu ne olabilir?” diye sordu Thien bir kez daha.

Ondan bilimsel bir açıklama beklediğini fark etti Oenone. İyiden iyiye kuruyan dudaklarını yaladı. “Bana kalırsa uzaydan bir şey, bir şeyler atmosferin üzerine düşüyor.”

“Başka silahlar mı?” Thien korkmuş gibiydi.

Oenone, bir süre düşünerek gözledi göğü. “Hayır. Hayır, bence bu iyiye işaret. Sanırım yörüngede dolaşan büyük bir şey infilak etti, o yıldızlar da bunun yanan parçaları.”

“Kentlerin silahı mı?” diye sordu Thien. “Sizce yok mu oldu?”

“Silah onların değildi,” dedi Oenone. İz Sürücü Fang ile ilgili teorisini, Shrike’ın büyük ihtimalle yedek istasyonu bulduğunu ve silahı yok ettiğini tam anlatacaktı ki, bunun bir sır olarak kalması gerektiğini düşündü. Kentler, ODIN’i üzerlerine kimin doğrulttuğunu bilirlerse, bu daha fazla savaşa mal olabilirdi. “Her şey bir kazaydı,” dedi. “Yörüngedeki eski bir uydu sapıtmış. Dua edelim ki, her şey bitmiş olsun.”

Thien başını anlamışçasına salladı ve kılıcına uzandı. Oenone, istediği şeyi ona söylediği için artık işine yaramazdı. Yaralı gözlerini istemeden de olsa sımsıkı kapattı. Uzun bıçağın, kınından çıkarken çıkardığı melodik gıcırtıyı ve metalin taşa vurma sesini duydu. Önce tek gözünü açtı, sonra diğerini. Thien, kılıcını ayaklarının dibindeki kaldırıma indirmiş, tam önünde diz çöküyordu. Avludaki herkes diz çökmüştü. Askerler başlarını eğmiş, yumruk-avuç içi selamını veriyorlardı.

“Ne yapıyorlar?” diye sordu Oenone, şaşkın şaşkın. “*Sen* ne yapıyorsun?”

“Ordularımız dağıldı,” dedi Thien. “Barbarların kentleri yıkıldı. Dünyada kargaşa hüküm sürüyor. Bizi yeni yollara çıkaracak bir lidere ihtiyacımız var. O ben değilim.”

Ayağa kalkıp Oenone’ı kolundan tuttu ve onu hafifçe balkonun önüne getirdi ki, aşağıda bekleyen insanlar yeni liderlerini görebilsinler.

Telegram: @cinciva

Havayatının motorları, Batmunkh Gompa'ya varmadan birkaç kilometre ötede bozuldu. Balıkkek, yatı orada bırakıp yürümeye başladı, Pennyroyal'ı da terk etti. Profesör, birkaç kez yatı yeniden çalıştırabilmeyi denedi, ancak kül dolu hava, kanallarını tıkamıştı. Bir daha çalışması mümkün değildi. İstemeye istemeye kül topaklarının arasından geçip, kuzey gökyüzünü çizgi çizgi boyayan göktaşı yağmurlarının ışığı altında yolunu bularak en yakın Yeşil Fırtına üssüne vardı. Orada teslim olmaya çalıştı, ancak Fırtına öylesine bir kafa karışıklığı içindeydi ki, kimse atının terkisine bir gelgeççi tutsağı almak istemiyordu. "Bari Erdene Tezh'e gemi gönderin!" diye yalvardı. "Dostlarım hâlâ orada! Yerdeki istasyon orasıymış! İz Sürücü Fang silahı oradan kumanda ediyormuş!"

"Silahı kimsenin kumanda ettiği yokmuş," dedi üs komutanı, Batmunkh Gompa'dan az önce aldığı tebliği sallayarak. "General Naga'nın dul eşi diyor ki, Kadimler'in eski yörünge cihazlarından biri bozulmuş ve rastgele hedefleri bombalamış. "

"Ama-"

"Gitmekte özgürsünüz Profesör."

Pennyroyal'ın, Murnau'ya varması ayları buldu. Zamanını iyi kullanmıştı gerçi. Havalimanlarında ve havakervansaraylarındaki uzun bekleyişleri sırasında en büyük eseri olan *Cahil Ordular*'ı yazmıştı. Pennyroyal standartlarında şaşılacak derecede dürüst bir kitaptı. Birinci Bölüm'de, daha önce söylemiş olduğu yalanları bir bir itiraf etti ve Erdene Tezh'de gördüklerini ve yaşadıklarını tasvir ederken de, gerçeklere olabildiğince sadık kalmaya çalıştı.

Ne var ki, nihayet Av Alanı'na vardığında kendini, çok hızlı değişmekte olan bir dünyada buldu. Avcılar gitgide yabanileşiyor ve av o kadar seyrekleşiyordu ki, Kentsel Darwincilik'in en azılı yandaşları bile bu sistemin daha ne kadar devam edebileceğini sorgulamaya başlamıştı. İnsanlar yaşamak için yeni yollar arıyordu ve Murnua'nun, Paslısu'nun batısındaki bir tepeliğe çöküp sabit yerleşim olma kararı herkesi afallatmıştı. Zan Shan'dan gelen mülteciler de oraya taşınarak, Murnau'lulara tarla açmada ve bitki yetiştirmede yardım ediyordu. İhtiyar von Kobold, banliyölerinden birkaçını ve Orla Twombley'in yönetimi altında, tarlalarının sınırları üzerinde vızıldayarak, yaklaşacak avcıları korkutan bir de hava kuvvetini elinden çıkarmamıştı.

Telegram: @cinciva

Gözüpek Pennyroyal, yayıncılarını aramaya koyulmuştu, ancak ne Wrederobe ne de Spoor yeni kitabını basmaya yanaşmıştı. Spiney'in ortaya çıkardığı yalanlardan sonra, demişti bu beyler, artık kimse Nimrod Pennyroyal'ın mavallarına inanmaz. Hele ki biz, hiç. Neyse, Sinekler artık daha sıcakkanlıydı. Von Kobold'un, Dul Naga'yla imzaladığı anlaşmayı duymamış mıydı? Hem, yeri gelmişken, bir önceki kitabı için verdikleri avansa ne olmuştu?

Pennyroyal, hücre arkadaşlarını muhteşem maceralarının sayısız hikâyesiyle bayarak borçlular hapishanesinde on ay yattı. Ay'daki eski dostlarından bazıları bir araya gelip borcunu ödeyince, ona karşı hâlâ zaafı olan eski sevgililerinden Minty Bapsnack'in yaşadığı Peripatetiapolis'e tüydü. Son yıllarını onun evinde geçirdi. Mutlu olmadıkları söylenemezdi. Ne var ki, Minty bile onun hikâyesine ihtiyatla yaklaştı ve *Cahil Ordular*'ı basması için ihtiyacı olan parayı ona hiçbir zaman vermedi.

Balıkkek, kayan yıldızları görmedi. ODIN'in enkazı gökyüzüne dağıldığı sırada, o Zan Shan'dan yayılan duman örtüsünün altından geçiyordu. Karanlıkta Batmunkh Gompa'ya uğramadan geçti, küllerle ve mültecilerle tıkalı yollarda ilerleyerek günlerce yürüdü.

Yanardağdan uzaklaşmayıp, ona doğru yürüyen tek kişiydi. Dağın doğu kanadı yarılıp açılmıştı ve tam onun aşağısında yaşayan insanlar, tüm kasabanın toprağa gömüldüğünü, kentlerin süpürüldüğünü anlaya anlata, dağınık sıralar halinde kaçıyorlardı. Ancak dağın batı kanadı, ne kadar sarsılsa ve külle yıkanmış olsa da, o kadar kötü hasar almamıştı. Balıkkek inziva yerinin üzerindeki tepeye geldiğinde, küçük evin hala yerli yerinde durduğunu, saman balyaları yiyen katırların aşağılardan yukarı getirildiğini, boğazın girişinde, sunakta yeni dua bayraklarının dalgalandığını gördü. Kanlı, çıplak ayaklarını kapıya doğru sürüdü ve basamağın üzerine yığıldı. Sathya onu, ertesi gün süt sağmaktan döndüğünde buldu. Don ısırmış elleriyle hâlâ İz Sürücü'nün onun için yaptığı küçük atı tutuyordu.

Sathya'nın yanında yaşayarak, dağ krallıklarının güçlü ve yakışıklı bir delikanlısına dönüşecekti. Başından geçen onlarca berbat şeyi unutacak, ancak Erdene Tezh'de yaptığı şeyi hiçbir zaman unutmayacaktı. Bu onun sırrıydı ve ilk başlarda ona güç veriyor, onu gururlandırıyordu, çünkü

Telegram: @cinciva

tanrılara verdiği sözü tutmuş ve Hester Natsworthy ile kocasını Güneşsiz Ülke'ye yollamıştı. Ancak zamanla, büyüyüp evlendiği, cici annesinin inziva yerinin bahçesindeki tozun içinde Anna'nın küçük atıyla oynayan kendi çocuğunu izlediği anlarda, bundan o kadar da emin olamayacaktı. O yıllar, eski düşmanlıkların bağışlanmasını telkin eden Dul Naga'nın barış için bastırdığı yıllardı. Bazen Balıkkek, keşke ben de biraz olsun bağışlayıcı davransaydım, Natsworthy'leri havayatına alsaydım diye geçiriyordu içinden. Yine de (kendi kendine) Hester ve Tom'u *öldürmediğini*, tıpkı kendisine yaptıkları gibi onları yüzüstü bırakarak onlara bir ders verdiğini düşünüyordu. Dayanıklı ve becerikli insanlardı, elbette hayatta kalmayı başarmışlardı.

Zagwa
25 Nisan 1027 MÇ

Sevgili Angie,
Donmuş Bozkır'daki o kümede sizden ayrıldığımız günden bu yana dört ayın geçtiğine inanmak çok zor! Yeni Londra'nın da doğalı bir yıl olduğuna! Doğum günü kutlamalarında Theo ile yanınızda olmayı çok istiyorum, ama birkaç hafta daha Zagwa'dan ayrılamayacağız. Umarım Buz Diyarı'nda ticaret iyi gidiyordur; umarım buz kentlerindeki insanlara havada süzülen koltuklardan bol bol satıyorsunuzdur ve Childermass motorları da sizi avcıların çenelerinden koruyordur!

Sana bu mektubu Theo'nun ailesinin evinin bahçesinde, geçide bakan harika bir terasta oturmuş, günbatımı kızıllığının altında yazıyorum. Burası çok güzel bir yer. Bay ve Bayan Ngoni, Kaelo ve Miriam da çok tatlı ve samimiler. Ayrıca Theo'nun, gelgeççi bir kızla evlenip gökyüzünde yaşayacağı gerçeğine de alışmışa benziyorlar.

Bizi buraya getiren tüccar, güneye gitmeden yakıt ve gaz almak için Gökliman'da durmuştu. Bankaya gittiğimde bir de ne göreyim, zengin olmuşum! Wolf Kobold'un, Londra yolculuğu için bize ödediği beş bin tamamen aklımdan çıkmıştı, ama işte Jenny Haniver'ın hesabında güvenli güvenli beni bekliyormuş. Parayı alırken kendimi bir parça suçlu hissettim, ama galiba o parayı hak ettik

Telegram: @cinciva

biz. Ne de olsa Wolf'un bizden istediğini yapıp onu Londra'ya götürdük. Londra'yı yemeye kalktıysa bu bizim suçumuz değil. Neyse, paranın bir kısmını çoktan harcayıp kendime yeni bir havagemisi aldım. Ben bunları yazarken onun da Zagwa limanında bakımı yapılıyor. Dönüştürülmüş bir Achebe 1000. Ona Jenny Haniver II adını vermeyi planlıyoruz. Memlekete döndüğümüzde, biz de kendi çapımızda tüccar olacağız: Yeni Londralı Ngoni & Natsworthy, seçkinlere özel Man-Lev eşya tüccarları. Yeşil Fırtına artık gittiği ve yeni Birlik de kentlerle barış yaptığı için ticaret bu aralar yine canlanıyor. Okyanusu geçip Amerika'ya bile gidebiliriz, Vineland-Anchorage'daki eski dostlarımı ve evimi görürüm, olanları anlatırım. Tabii sık sık Zagwa'ya da gelmemiz gerek.

Theo, Dul Naga'dan bir mektup aldı. Mobillik Karşıtları Birliği'nin bunca işi varken ve dağ krallıklarının yarısı hâlâ dizlerine kadar küle batmış haldeyken mektup göndermesi gerçekten büyük kibarlık. Mektubunda, Zan Shan'ın yerle bir olduğu o gece annemle Bay Shrike'ın, Jenny Haniver'la Batmunkh Gompa'ya geldiklerini, babamı kurtardıklarını ve Jenny Haniver'ı da alıp gittiklerini yazıyor. Nereye gittiklerini ya da niye gittiklerini bilmiyor, ama sonra Erdene Shan'daki bir vadide Jeunet-Carot motor bölmeleri olan bir geminin yanmış enkazını bulmuşlar. Dediğine göre, istersem oraya gidebilirmişim ve öldükleri yerde onları anabilirmişim.

Çok düşünceli bir hareket, ama gitmek istemiyorum. Babamla annemin öldüklerinden eminim, ama Erdene Shan'daki enkaz Jenny'ye ait olsa bile, onlar orada değil. Gittiler. Kimse nerede olduklarını bilmiyor, hiçbir zaman da bilemeyecek. Ama ben onların yine Kuş Yolları'na çıktıklarını, güneşin batısına, ayın ötesine uçarak yaban gökyüzüne ve olağanüstü maceralara yelken açtıklarını düşünmek istiyorum. Bazen, farkında olmadan, kendimi gökyüzüne bakarken yakalıyorum, sanki içimden bir parça hâlâ Jenny Haniver'ın bir bulutun arkasından ya da bir dağ sırtının ardından çıkıp annemle babamı memlekete getirmesini bekliyormuş gibi.

Güneş battı, ay yükseliyor ve Theo, akşam yemeğinin hazır olduğunu haber vermek için evden çıkıp merdivenden koşarak yanıma geliyor. Burada noktalıyorum, umarım mektubum kısa zamanda eline ulaşır.

Telegram: @cinciva

Londra'ya sevgilerimi ilet,
Wren

Telegram: @cinciva

54
DÜNYANIN BAŞLANGICINDA BİR SHRIKE

Shrike geç kalmıştı. Dağların arasından bir hayalet gibi koşup Erdene Tezh'e tam şafaktan önce, gölün üzerinde gökyüzünün kayan yıldızlarla yol yol olduğu an varmıştı.

Ev çoktan yıkılmıştı; gri kül, kapkara kirişler, damla damla beyaz duman hâlâ bahçenin etrafında süzülüyordu. Karbonlaşmış makinelerle dolu odada, İz Sürücü Fang'den artakalanları gördü ve yanına diz çöktü. Beyninin cafcaflı mühendislik kısmı artık çalışmıyordu, ancak diğer tarafta, yani eski kısımda hâlâ belli belirsiz de olsa elektrik akımları seziyordu. Kafatasındaki kablolardan birini çıkarıp onun portlarından birine soktu. Hafızaları Shrike'a fısıldadı, Shrike'ın zihni de onları içti.

Güneş doğdu. Shrike yeniden bahçeye çıktı ve gitgide artan aydınlıkta Tom'la Hester'ın onu çeşmenin orada beklediklerini gördü. Karanlıkta onları fark etmemişti, çünkü üzerine yattıkları taş kadar soğuktular.

Shrike onların yanında dizlerinin üzerine çöktü. Hester'ın kendi boğazını kesmekte kullandığı bıçağı nazikçe çekip çıkardı. İlkin acele ederse, Batmunkh Gompa'ya kadar taşıyıp, Oenone Zero'dan onu Diriltme'sini isteyebileceğini düşündü. Ancak tam onu kaldırdığı sırada, Hester'ın kendini öldürmek üzereyken Tom'un elini tuttuğunu ve hâlâ da sıkı bir şekilde tutmakta olduğunu fark etti.

İz Sürücüler ağlayabilse, Shrike o an ağlardı; çünkü bunun Hester'a en uygun son olduğunu ve Shrike'ın onu bu sessiz vadiden alıp götürmesini ya da âşık olduğu bu Tek-Yaşamlı'dan ayırmasını istemeyeceğini hemen kavramıştı.

Bu yüzden ikisini birlikte kaldırıp evden uzağa taşıdı. Geçit yolundan çıktıktan sonra, bedenlerinin hafifliği onda belli belirsiz bir anının canlamasına neden oldu. Anna Fang'in anılarından biri olup olmadığını

Telegram: @cinciva

kontrol etti, ama hayır, kendisine ait bir anıydı. Yıllar önce, daha bir İz Sürücü olmadan onun da çocukları vardı. Uykuları geldiğinde çocuklarını yatağına taşırdı. Onlar da, tıpkı şimdi Tom'la Hester'ın yattığı gibi, kolunda öylesine uyuşmuş ve hafif yatarlardı.

Bu anı, Oenone Zero'nun, ölmeden önce kendini göstermeye başlayacağı sözünü verdiği geçmişine ait bilginin bir kırıntısı, bir hediyesi, bir peşinatıydı. Ama bunun gerçekleşmesine daha vardı. O, hayata tutunacak şekilde üretilmişti.

Vadinin yukarısında, bir ırmağın, üzerinde bodur bir meşe ağacının olduğu kayalıklı bir çıkıntıyı çavlanlar halinde yarıp aktığı bir yer buldu. Orası Shrike'a, Hester'ın ona çocukluğundaki kayıp adayla ilgili anlattıklarını çağrıştırdı. Hester'la Tom'u oraya, elleri ellerinde, yüzleri neredeyse birbirine dokunacak şekilde yan yana yatırdı. Pençelerini son kez açıp, artık işlerine yaramayacak hırpani kıyafetleri, kemerleri ve çizmeleri kesip attı. Yandaki kayalığın hemen altında sığ bir mağara vardı. Oraya gidip etrafı seyrederek, bekleyerek ve Hester'sız bir dünyada ne yapacağını düşünerek oturdu.

O akşam havagemileri vızıldayarak gölün yakınındaki enkaza iniş yaptı. Bir süre sonra gittiler.

Erdene Tezh vadisinde günler akıp geçti. Kesintili gün ışığının altında Tom'la Hester, sinekten kefenlerinin altında kabarmaya ve kararmaya başladılar. Kurtlar ve böcekler onlardan beslendi, kuşlar inip gözlerini ve dillerini aldı. Kokuları, kısa süre içinde, neşesiz yazlarını aç geçiren küçük memelilerin de dikkatini çekti.

Shrike kıpırdamadı. Yalnızca bir gözü ve zihni uyanık kalacak şekilde bütün sistemlerini tek tek kapattı. Tom'la Hester'ın iskeletlerinin ortaya çıkardığı endamlı mimariyi seyretti, ıslak kuş yuvasındaki iki yumurta gibi birbirine dayanmış çıplak kafataslarını seyretti. Kış karları üstlerini örttü, bahar yağmurları onları temizledi. Bir sonraki yazın çimleri onların altında büyüyüp gelişti ve Hester'ın beyaz kaburga sepetinin içinde bir meşe fidanı boy gösterdi.

Yıllar geçip giderken Shrike her şeyi seyretti, yeşil ve beyaz, yeşil ve beyaz. Ellerinin ve ayaklarının küçük kemikleri, çime birer zar gibi saçıldı; daha büyük olanları yuvarlanıp tilkilerce kapıldı; gri oldular, ufalandılar, kimin kim olduğunu anlamak gitgide güçleşti.

Telegram: @cinciva

Meşe fidanı ağaç oldu; yazın yeşil bir örtü gibi yayılarak Shrike'ın üzerine dans eden gölgeler bıraktı; saçılan palamutlardan yeni fidanlar çıktı; büyüdüler, üstlerini likenler kapladı ve tüm iyiliklerini gölün tepesine yayılan genç ağaçların köklerine aktararak öldüler, devrildiler ve çürüdüler.

Shrike inzivasına gömüldü. Yıldızlar tepesinde bulanıklaştı, mevsimler ona göz kırptı. Ağaçlar orman oldu. Kuru dallar nefes alıp yeşil yaprak verdi, sarıya döndü, kurudu, nefes aldı.

Nihayet bir insan figürü Shrike'ın önünde belirmeye, ona doğru eğilip boynuna bir şeyler takmak için sürekli, sürekli eğilmeye başladı. Yoğun bir çabayla ayağa kalkmak istedi; mevsimlerin ve yüzyılların burgacı yavaşladıkça, gece ve gündüz kıpırtıları da daha az hummalı olmaya başlamıştı.

Bir yaz sabahı. Kadim bir meşe ağacının yapraklarının arasında yeşil bir ışık parlıyor. Shrike'ın gövdesinde çelenkler vardı, eski çelenklerden artakalanlar kurumuş, yosunlu kucağında parçalanıyordu. Omuzları eğreltiotuyla kaplıydı. Kolunun boşluğuna bir kuş yuva yapmıştı. Tom ve Hester'dan geriye, ağaç köklerinin yumrularının arasında uçuşan tozlardan başka bir şey kalmamıştı.

Ormanda keçiler dolaşıyordu. Boyunlarındaki ziller hafif hafif çınlıyordu. Küçük bir Tek-Yaşamlı oğlan gelip Shrike'ın karşısına dikildi, hemen sonra ondan daha da küçük bir kız. Aşıboyası teninde, kahverengi gözlü, küllü siyah saçlıydılar.

"MERHABA," dedi Shrike. Sesi, her zamankinden daha paslı ve daha gıcırtılıydı. Oğlan kaçtı, ama kız kalıp onunla Shrike'ın anlamadığı bir dilde konuştu. Sonra kız gidip, meşe ağaçlarının arasındaki küçük mavi çiçekleri toplayıp ona bir taç yaptı. Temkinli, gözleri fal taşı gibi açık kardeşi de döndü. Küçük kız, yağ getirip Shrike'ın eklem yerlerine sürdü. Shrike hareket etti. Shrike ayağa kalktı. Çakıllar ve baykuş pislikleri üzerinden düştü. Kendini sallayıp örümcek ağlarını, kuş yuvalarını ve yosunları temizledi.

Kız, Shrike'ın elinden tuttu ve erkek kardeşi de onları, meleyen, otlayan keçilerin arasından geçirerek vadiye götürdü. Tek-Yaşamlılar'ın Shrike'a gözlerini kırpmadan baktıkları, onu sopalarla ve basit tarım aletlerinin saplarıyla dürttükleri bir köye vardılar. Heyecanlı sohbetlerini

Telegram: @cinciva

dinlerken dillerini de çözmeye başladı. Onun, mağarasında oturan eski bir heykel olduğunu sanıyorlarmış. Keçilerini yüksek meralara çıkardıklarında, her yaz onlara şans getirsin diye boynuna çiçek asıyorlarmış. Bunu annelerinin annelerinin zamanından beri yapıyorlarmış.

Patikadan kaldırımlı bir yola, bir at arabasının içinde, çocuklar da yanında. Güneş, Shrike'ın hatırladığından daha kızıl, hava daha temiz ve dağ iklimi daha yumuşaktı. Ormanlık bir vadide bir kasaba. Shrike, bu yeni dostlarının, kasabanın kadim metal duvarlarının bir zamanlar hareket eden kentlerin paletleri ve bazı yuvarlak, pas kahvesi gözetleme kulelerinin de bir zamanlar tekerlek olduğunu bilip bilmediklerini merak etti. Basit insanlara benziyorlardı, hiç makine kullanmadıklarını düşündü, ancak onu kasabanın kapısına getirdiklerinde, ahşaptan ve camdan yapılma narin ve zarif havagemilerinin, taş duvarlı demirleme kulelerinden birer yusufçuk gibi havalandıklarını gördü. Alt kısımlarında puslu aynaları andıran gümüşi diskler dönüyordu ve altlarındaki hava da ısı halesi gibi pır pır ediyordu.

Onu bir toplantı yerine, kentin kalbindeki büyük bir salona götürdüler. İnsanlar soru sormak için etrafına doluştu. Nasıl bir varlıktı o? Ne kadar zamandır uyuyordu? Eski hikâyelerde anlatılan makine adamlardan biri miydi?

Shrike'ın yanıtı yoktu. Kendi sorularını sordu. Dünyada kentlerin hareket ettiği, birbirini avladığı ve birbirini yediği yerlerin hâlâ olup olmadığını sordu. Tek-Yaşamlılar güldü. Elbette yoktu, kentler sadece masallarda hareket ederdi. Kim hareketli bir kentte yaşamak isterdi ki? Delice bir fikirdi.

Nihayet, çocuklardan biri, "Sen ne işe yararsın?" diye sordu, kalabalığı yarıp öne gelerek. Shrike eğilip çocuğa baktı. Dr. Popjoy'un Anna'ya söylediği bir şeyi hatırlayarak bir süre düşündü.

"BEN BİR HATIRLAMA MAKİNESİYİM," dedi.

"Ne hatırlıyorsun?"

"BEN YÜRÜYEN KENTLER ÇAĞINI HATIRLIYORUM. BEN LONDRA'YI VE ARKANGEL'İ HATIRLIYORUM; THADDEUS VALENTINE VE ANNA FANG'l HATIRLIYORUM... BEN HESTER'LA TOM'U HATIRLIYORUM."

Dinleyenler boş boş bakıyordu. Birisi, "Onlar da kim?" dedi.

Telegram: @cinciva

“UZUN ZAMAN ÖNCE YAŞAMIŞLARDI. BANA SANKİ DÜNMÜŞ GİBİ GELİYOR.”

Shrike’ı bulan kız kafasını kaldırıp, “Anlat!” dedi. Kızın etrafındaki insanlar da gülümseyip başlarını evet dercesine salladı. Kayıp geçmişten hangi hikâyeleri getirdiğini öğrenmek için bağdaş kurup oturdular. Hikayeleri seviyorlardı. Shrike, bir anlığına korktuğunu sandı. Nasıl başlayacağını bilemiyordu.

Onun için getirdikleri sandalyeye oturdu. Küçük kızı kucağına aldı. Toz zerreciklerinin, salonun büyük pencerelerinden bal misali içeri akan kadim gün ışığında dans edişlerini izledi. Ve sonra yüzünü, Tek-Yaşamlılar’ın beklenti dolu yüzlerine çevirerek hikâyesine başladı.

“KASVETLİ, FIRTINALI BİR BAHAR ÖĞLEDEN SONRASIYDI. LONDRA KENTİ, ESKİ KUZEY DENİZİ’NİN KURUMUŞ YATAĞI BOYUNCA, KÜÇÜK BİR MADENCİ KASABASINI KOVALIYORDU...”

Telegram: @cinciva

PHILIP REEVE

1966'da İngiltere'nin Brighton kentinde doğan Philip Reeve, uzun yıllar bir kitapçıda çalıştı ve amatör olarak sinemayla ilgilendi. Çeşitli dergilerde öyküleri yayımlanırken, 1994'ten bu yana 40'ı aşkın kitap resimledi. Özellikle, *Murderous Maths* (Öldürücü Matematik), *Horrible Histories* (Dehşetengiz Tarih), *Dead Famous* (Ölü Ünlüler) ve *Urgum Baltalı Kahraman (Urgum the Axeman)* gibi çocuk kitaplarına yaptığı desenlerle tanınan Reeve, 2001'de yazdığı ilk romanı *Yürüyen Kentler'le (Mortal Engines)* 2002 Gold Nestlé Smarties ve 2003 Blue Peter Yılın Kitabı ödüllerini aldı. Ardından, devam kitabı *İhanet Altını (Predator's Gold),* bu kez Amerikan Kütüphaneler Birliği'nin (ALA) 2005 En İyi Kitap ödülünü kazandı. Uzak bir gelecekte, yok oluşun eşiğindeki dünyada tekerlekler üstünde hareket eden kentlerle kurguladığı dizinin üçüncü kitabı *Cehennem Makineleri (lnfernal Devices),* dördüncüsü ise, yazara Guardian Roman Ödülü'nü kazandıran *Karanlık Düzlük (A Darkling Plane)* oldu. Fantastik üçlemesi *Şafak Feneri'ni (Larklight)* yazdıktan sonra, *Fever Crumb, A Web of Air* (Hava Sarmalı) ve *Scrivener's Moon* (Scrivener Ay'ı) adlı kitaplarıyla bilimkurguyla fantastik edebiyatın içiçe geçtiği "Yürüyen Kentler" *(Predator Cities)* dizisini sürdürdü. Kral Arthur'un öyküsünü anlattığı *Here Lies Arthur* (Arthur Burada Yatıyor) ile 2008 Carnegie Ödülü'ne değer görülen Reeve, eşi ve oğluyla birlikte İngiltere'de, Dartmoor'da yaşıyor.

Telegram: @cinciva

[←]

1.Sürüngeni andıran, karga büyüklüğündeki, bilinen en eski kuş türüne atıf. (ç.n.)

[←]

2.Devletler tarafından bağımsız bir kişiye, düşman gemilerini yakalayıp mürettebatın o ülke mahkemesinin karşısına çıkmasını sağlamak için verilmiş izin belgesi. (ç.n.)

[←]

3.İngiliz Romantik şairlerinden Percy Bysshe Shelley'nin, 1818 tarihli "Ozymandias" adlı sonesindeki bir mısraya atıf: "*Nothing beside remains. Round the decay/Of that colossal wreck, boundless and bare/The lone and level sands stretch far away.*" (Yanında hiçbir şey kalmamış. O heybetli enkazın/ Çürümüşlüğünde uçsuz bucaksız ve çorak/ Ta uzaklara saçılan yalnız ve yersiz kumların.) (ç.n.)

Telegram: @cinciva

KARANLIK DÜZLÜK

Theo düşe kalka telsize doğru gitti ve sallanan mikrofonu yakaladı. Hâlâ çalışıp çalışmadığını bilmiyordu, ama yine de mikrofona bağırdı; bitkinlik, korku ve kan kaybına yenik düşene kadar bağırdı. Kayarak güverteye düştüğü sırada son duyduğu şey, yardımın yolda olduğunu söyleyen seslerdi. Hisardan ikiz dumanlar çıkıyordu. Onların hemen üstünde, yusufçuklar kadar mavi Zagwa Hava Kolordusu, altın gökyüzüne yükseliyordu.

Kızı Wren'le birlikte göklere dönen Tom'un kalbi kırıktır: Eşi Hester'ın ortadan kaybolması ve yıllar önce hain bir kurşunun açtığı yara, yüreğini sızlatır. Dev kent Londra'nın yıkıntıları arasında kızı için bir gelecek doğunca, Tom ikilemde kalır. İnsanlığı bekleyen bir gelecek var mıdır gerçekten? Bunun yanıtı, kadim bir silahın meşum parıltısında gizli olabilir mi?.. Bilimkurgu ve fantastik edebiyatın önde gelen yazarı İngiliz **Philip Reeve**'in, macera ve gerilim dolu dizisi bu kitapla sona eriyor.

YÜRÜYEN KENTLER

1 YÜRÜYEN KENTLER
2 İHANET ALTINI
3 CEHENNEM MAKİNELERİ
4 KARANLIK DÜZLÜK

www.on8kitap.com
www.facebook.com/on8kitap
www.twitter.com/on8kitap

www.on8kitap.com

ISBN 978-605-4603-36-7
9 786054 603367
günışığı kitaplığı

ON8

Telegram: @cinciva